A R B A T E L   F I L O T H E A N U

Copacul celor o mie de zile

PARTEA ÎNTÎI

„ A venit timpul să înţelegi că circumstanţele negative pot fi transformate în Putere spirituală şi Realizare. Foloseşte dificultăţile şi obstacolele precum o Cale...

Condiţiile vitrege reprezintă adevărata bogăţie a practicantului. Adevărata practică a devoţiunii faţă de Guru este cultivarea credinţei înflăcărate şi de nezdruncinat. ”

Padmashambahava

„ Cînd ne observăm pe noi înşine, trebuie să acceptăm faptele aşa cum sînt, fără plăcere, neplăcere sau concluzii. Nu e o acceptare mentală a ideilor, ci este ceva practic. Se cere să fii doar vigilent. Atenţia trebuie să fie bipolară. Vedem situaţia şi simultan vedem ce ecou produce în noi ca simţire şi gîndire. Rămînem eliberaţi de judecată, interpretare şi evaluare. Nu există interferenţă cu un „mine”. Explorarea nu devine niciodată o fixaţie cu o ţintă de atins. Dispărînd obiceiul de a fi cineva, de a face ceva, rămîne doar atenţia nudă, şi în lumina ei funcţionarea proiecţiei devine mai clară.” Jean Kleist

Cine este Domnul Eu ?

„ Ah, sigur că nimic nu moare, dar ceva jeleşte !” Byron

Este pentru a patra oară cînd schimb titlul acestui Jurnal spiritual, mai precis a cincea oară, fiindcă primul titlu era : *Cînd se deschid Cerurile*... Al treilea titlu a fost : *Cred, Doamne, ajută necredinţei mele*... schimbat în : *Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele*... Al trelea titlu l-am schimbat fiindcă nu-mi place să copii pe nimeni, fie el şi apostolul Marcu, iar al patrulea l-am schimbat fiindcă experienţele spirituale consemnate aici nu se referă doar la Iubirea divină.

Ghidul meu spiritual Grieg mi-a spus de mai multe ori să-mi scriu autobiografia şi am tot amînat şi iar am amînat, fie pentru că n-am înţeles de ce trebuie să fac treaba asta, fie pentru că nu voiam să-mi amintesc trecutele suferinţe, iar după ce mi-a zis şi a patra oară, am scris pe un caiet o parte destul de mică din ce mi-am amintit... Am constatat cu acel prilej că Ghidul spiritual avea dreptate, ca de obicei, ca să nu spun ca întotdeauna... Avea dreptate, fiindcă simpla scriere, fie şi a unei părţi infime din viaţa mea, m-a ajutat să conştientizez multe din neajunsurile fiinţei mele, începînd cu inconştienţa copilăriei, a tinereţii şi a maturităţii (doar în buletin, nu şi la nivel de *conştienţă*)... şi terminînd cu defectele majore ale caracterului meu, conştientizare ce ar fi necesară pentru cît mai mulţi oameni sau chiar pentru toţi !...A fost, mai exact, un moment de amare conştientizări...

Sigur că nu este obligaţia autorului să explice titlurile folosite, însă în vremurile noastre întunecate, cînd majoritatea omenirii are priorităţi materialiste exacerbate, aplecarea spre introspecţie şi gîndire proprie este destul de rarisimă, de aceea predispune la un tratament cît mai simplu, numit popular *Mură în gură* !...

Copacul celor o mie de zile vizează mai multe aspecte. Mai întîi este o metaforă a Sufletului omenesc şi mă refer la *Copac*, iar funzele lui, respectiv *cele o mie de zile*, fac trimitere la nenumăratele noastre încarnări în lumea fizică, dar nu numai în lumea fizică... În Astral o zi este echivalentă cu un an pămîntesc. O altă trimitere sau o altă metaforă vizează coloana vertebrală a omului, avînd în creştetul capului Centrul coronar, numit *Sahasrara*, sau *Centrul cu o mie de petale*, care dacă este pe deplin dinamizat, îndumnezeieşte fiinţa, desigur după ascensionarea energiei Kundalini prin toţi Centrii de forţă şi fixarea ei în Centrul coronar.

O altă trimitere este făcută spre relatarea lui Gavril Bărnuţiu, omul care a înviat din morţi după 13 ore petrecute la morgă, în care se vorbeşte despre Copacul sau Pomul faptelor noastre bune...Cu cît am făcut mai multe fapte bune în viaţă, cu atît mai mare este Pomul meritelor noastre !

Las cititorilor sau cititoarelor plăcerea de a descoperi şi alte sensuri ascunse ale acestui titlu cu multiple valenţe metaforice, care pe mine mă încîntă, şi pe care am vrut să-l folosesc iniţial pentru scrierea unei cărţi de literatură pură, însă am tot aşteptat o inspiraţie divină care nu a mai venit sub forma cerută de mine şi atunci am modificat schimbarea !...

În 1994 i-am scris un bilet Mentorului nostru spiritual, rugîndu-l să-mi dea un nume iniţiatic, deoarece volumul meu de proze scurte **Într-acolo, inima mea** se afla într-o editură de mai bine de 10 ani, spre publicare, iar eu presupuneam că unul din motivele pentru care nu se tipăreşte ar putea fi numele sub care semnam pe atunci şi care mie nu-mi plăcea deloc.

Răspunsul lui a fost un DA, urmat de numele meu actual, fără să-mi ofere alte explicaţii despre provenienţa sau semnificaţia acelui nume, care la început nu m-a încîntat prea tare, dar încetul cu încetul m-am obişnuit cu el.

Mi-a trebuit cam o lună de zile pînă să mă dumiresc ce înseamnă **filo** şi **theos**, adică **iubitor de Dumnezeu**, dar despre **arbatel** n-am găsit nici o referinţă nicăieri. Am fost la Grieg de două ori, întrebîndu-l despre semnificaţia acestui nume şi de fiecare dată răspunsul a fost acelaşi : „Mai tîrziu... "

Sigur că nu asta era semnificaţia numelui, ci mai tîrziu avea să-mi dezvăluie acea informaţie.

În 2005, cred, un coleg de curs mi-a semnalat că în **Dicţionarul de alchimie** se găseşte ceea ce mă interesa şi după ce mi l-a împrumutat, am luat de acolo semnificaţia lui **arbatel,** care provine din persanul **arabah-t-el** şi semnifică : " **vehicolul magiei sau carul arab cu roţi (!) cu care sufletul, ajutat de îngerii chemaţi, putea urca prin sferele cereşti şi pe căile sefirotice pînă la Dumnezeu Tatăl."**

Prin 2009 am cautat pe internet şi astfel am aflat că în 1575 un italian a publicat o carte cu titlul **Arbatelul magiei**, fără a o semna.

Să fie oare o simplă coincidenţă sau, după cum trag eu cu presupusul, cel de atunci şi eu de acum sîntem unul şi acelaşi suflet în două corpuri diferite ?

Odată am mers la Ghidul spiritual şi i-am vorbit de intenţia mea de a scrie o carte despre vieţile mele trecute, în contrapondere cu actuala încarnare...Grieg mi-a spus cu acel prilej ceva foarte lapidar şi criptic : „ *Nu putem forţa* !"

Mi-a trebuit ceva timp pentru a înţelege ce vrea să spună. Anume că la acel moment El nu putea forţa structura mea psiho-mentală cu revelaţii despre trecutele mele nemernicii, fiindcă trauma produsă ar fi făcut mai mult rău decît bine.

Cu un alt prilej i-am spus Ghidului spiritual : „ Uite, Grieg, opt din 10 zile de post negru am trăit starea de Iubire Divină Necondiţionată, apoi acea stare a dispărut... De ce ? ” Răspunsul lui Grieg a fost la fel de lapidar ca de obicei cînd vorbea cu mine, poate pentru a-i da apă la moară „micii mele inteligenţe ” (cum se exprimase el vizavi de mintea mea, de două ori la rînd, spre a-mi diminua orgoliul mental, pe de o parte, dar şi pentru că inteligenţa mea era aşa cum spunea, pe de altă parte !)... fiindcă mintea mea oricum bîzîia mereu, astfel ca măcar cu acel prilej să bîzîie cu folos !... El a spus că „ *nemerniciile mele din trecut formaseră o cuirasă în jurul fiinţei mele, pe care datorită posturilor negre o spărsesem pe alocuri, şi că dispariţia iubirii însemna că doar atîta meritam momentan...* ” Acea dispariţie a iubirii nu avea nici o legătură cu regimul alimentar abordat după ieşirea din post, cum crezusem iniţial, care regim alimentar era total non-conformist, în sensul că nu respectam indicaţiile date de specialişti.

Nemerniciile la care se referea Grieg mi-au fost aduse la cunoştinţă parţial prin vise şi prin intermediul Corinei, o femeie cu oarece capacităţi mediumnice, despre care va mai fi vorba ulterior. Undeva prin Africa într-o perioadă istorică imposibil de precizat, am fost magician negru şi omoram oponenţii cu o bestialitate absolut inumană doar prin puterea minţii ! Asta am aflat prin intermediul unui vis.

Într-o altă încarnare am fost pedofil şi homosexual, în alta am fost torţionar pe vremea Inchiziţiei. Cu hoarda de tătari am dat foc la multe case, printre care şi casa celei care acum îmi este mamă, care entitate mi-a fost a patra soţie într-o încarnare din Roma antică, dar atunci am repudiat-o pentru a mă însura cu altă femeie !..Probabil din acest motiv nu mă iubeşte mama... iar pentru că voi fi ars atîtea case, n-am avut parte de locuinţă proprie în actuala încarnare !

Înaintea erei noastre aş fi fost tîlhar la drumul mare şi omoram oamenii pe care îi jefuiam, drept pentru care mai multe existenţe am trăit într-o sărăcie cumplită ! Pe la începuturile creştinismului am avut o tentativă de a mă apropia de Dumnezeu, însă mi-a fost frică de persecuţiile practicate împotriva creştinilor şi am abandonat calea.

Aurora mi-a spus cu un alt prilej, că în timp ce vorbeam cu ea la telefon, a avut percepţia despre mine cum că în altă viaţă am scopit mai mulţi bărbaţi, prima dată din răzbunare şi apoi din sadism !

Mai tîrziu voi reda şi trăirea proprie indubitabilă despre ce am perceput cu un anume prilej legat de persoana mea din alte încarnări.

Nu voi consemna în acest Jurnal spiritual date strict biografice, decît dacă va fi absolut obligatoriu pentru uşurarea înţelegerii textului...Probabil însă că e necesar să precizez că am avut multe boli în primul an al venirii mele pe această Planetă a Repetenţilor, printre care şi poliomielita la şapte luni, care iniţial a cuprins întregul corp, dar ulterior s-a fixat doar la nivelul piciorului drept....Am luat multă bătaie de la părinţi pentru a învăţa să merg în cîrje şi

încăpăţinarea mea demoniacă a fost mai puternică decît frica de pedeapsă, astfel că pînă la 5 ani m-am tîrît în patru labe, spre exasperarea mamei mele, care trebuia să cîrpească petice peste petice la pantalonii rupţi în genunchi şi în şezut...

La 5 ani am fost dus la o şcoală specială pentru copii infirmi aflată la Jucu de sus, lîngă Cluj, unde am învăţat să merg în cîrje după două săptămîni, fiindcă aveam în faţă exemplul celorlalţi copii cu handicap locomotor.

Multele suferinţe ale copilăriei şi tinereţii mele s-au datorat nu atît durerilor cauzate de cele 13 operaţii chirurgicale pe corpul fizic, cît mai mult conflictului dintre personalitatea mea cu vădite rezonanţe demoniace şi lumea exterioară. Eram socotit la şcoală dacă nu cel, atunci unul dintre cei mai obraznici copii, la care încăpăţinarea prostească şi mînia jucau rolurile principale.

La tinereţe duritatea privirii şi a fiinţei mele în general m-au făcut complet indezirabil pentru partea feminină a lumii, ba chiar în bună măsură şi pentru partea masculină, fiindcă eram evitat de mulţi oameni, găsindu-mi prieteni şi amici doar printre cei demoniaci asemenea mie !

Mi-a trebuit multă suferinţă psihică, multă disperare în urma respingerilor repetate de către femei, pentru a afla prin intermediul a două dintre ele, în principal; respectiv de la cea pe care aici am s-o numesc Anuşca şi de la Doamna mea Învăţătoare, Aurora, dar asta abia după vîrsta de 34 de ani, cînd am purces pe o Cale spirituală autentică şi sub îndrumarea unui Ghid spiritual autentic, în persoana lui Grieg...

Mi-au trebuit deci mai mult de 33 de ani...cred că mai mult de 40, ba poate mai mult de 60 de ani pentru a afla ce podoabă de om nesuferit fusesem cea mai mare parte a vieţii mele !...

De ce eram aşa şi *ce* trebuia transformat în fiinţa mea...

Cum este aproape imposibil să treci în revistă faţetele principale ale unei vieţi omeneşti din varii perspective, trimit cititorul sau cititoarea să lectureze *Suflete curajoase* a lui Robert Schwartz, pentru a vedea cum ne programăm viaţa în planul fizic din Ceruri, ce „contracte” facem la nivel de suflet cu entităţile care vor juca roluri importante în viaţa noastră. Alte cărţi conexe acestui subiect sînt cele al lui Michael Newton...

Revenind la Domnul Eu, mai amintesc în treacăt că Florica Steva, un suflet care a atins un foarte înalt nivel spiritual, mi-a spus odată că trăiesc la nivelul egoului, afirmaţie care m-a mirat puţin prin evidenţa situaţiei, chiar prin banalitatea observaţiei, dar care viza un tîlc ascuns ce necesită unele lămuriri pentru a fi înţeleasă.

Căutătorii spirituali ştiu că veşnica trancăneală a minţii este modalitatea Egoului, numit Ahamkara, de a-şi menţine supremaţia şi supravieţuirea în fiinţa umană actuală. Dacă trăncăneala minţii şi grijile ei dispar pentru o perioadă mai mare de timp, de ordinul a cîtorva zeci de minute, fiinţa umană intră într-o altă stare de conştiinţă, în care egoul este depăşit sau transcens pentru respectiva perioadă...Asta numai dacă mintea tace, iar omul respectiv, evident, nu adoarme !

Cu alte cuvinte, Florica Steva îmi dădea de înţeles că eram prea mult dominat, chiar tiranizat de flecăreala continuă a minţii mele inferioare, şi trăind la nivelul egoului eram ceea ce Gurudeva numeşte un *Egoin*, ci nu un yoghin !

Despre Domnul Eu se va face multă vorbire în paginile care urmează, de aceea mă opresc aici, reproducînd cîteva citate foarte semnificative :

„ Dacă iei omul drept ceea ce pare a fi, faci din el ceva mai rău decît este, dar dacă îl consideri ca fiind deja ceea ce ar putea fi, faci din el ceea ce ar trebui să fie ! ” Goethe.

„ Toate loviturile şi durerile pe care le primim în viaţă ne învaţă ceva. Indiferent de unde vin, sînt de fapt nişte binecuvîntări deghizate, care ne ajută să ne învăţăm lecţia.” Atmananda.

„ Conflictul din interiorul fiinţei noastre şi dizarmonia din relaţiile cu ceilalţi sînt semne care arată că fiinţa în cauză nu a înţeles cu adevărat anumite adevăruri spirituale. ” Atmananda.

„ Fiinţa umană trebuie să depună toate eforturile posibile, cu sinceritate, pentru a evolua spiritual. Cînd fiinţa ajunge chiar la starea de epuizare şi plînge în disperare, într-o stare de puternică devoţiune, în acea clipă va atinge starea extatică. Doar atunci se va manifesta Graţia lui Dumnezeu. Graţia Lui este fructul pe care îl primeşti în urma sincerelor şi constantelor eforturi de a creşte spiritual.” Atmananda.

„ Prin spălarea picioarelor apostolilor de către Iisus, se vindecă rana omenirii, ai cărei purtători simbolici sînt picioarele; ele potenţează fiinţa umană bolnavă de egoim în totalitatea ei.” Grieg.

„ Tu eşti Realitatea Supremă dincolo de lume şi de Creatorul ei, dincolo de conştiinţă şi de martorul ei, dincolo de toate afirmaţiile şi negaţiile. Raminteşte-ţi asta şi gîndeşte-te la asta, acţionează în conformitate cu ceea ce ţi-am spus. Abandonează orice sentiment de separare, caută să te vezi în toate şi acţionează în consecinţă.Odată cu acţiunea va veni şi beatitudinea, şi odată cu ea, convingerea. Tu te îndoieşti de tine însuţi numai pentru că eşti în amărăciune. Fericirea naturală, spontană şi durabilă nu poate fi imaginată.Ori este acolo, ori nu este.Odată ce vei începe să experimentezi pacea, iubirea şi fericirea care n-au nevoie de nici o cauză exterioară, toate îndoielile tale se vor dizolva. ” Nisargadatta.

“ Întotdeauna, când cineva te jigneşte sau te răneşte sufleteşte, priveşte-l plin de transfigurare, consideră-l învăţătorul tainic şi binevoitor care-ţi arată, prin lecţia potrivită, calea eliberării spirituale şi consideră că merită tot respectul din partea ta. “ Grieg.

Oricît de bun prieten îţi este cineva, el tot te va răni din cînd în cînd, iar tu trebuie să-l ierţi pentru asta (şi să continui a-i fi prieten fără resentimente !) Octavian Paler

„ Toate situaţiile care reprezintă oportunităţi de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le crează fiinţa umană pentru ea însăşi pe Pămînt, ajung şi la celelalte fiinţe din Tărîmul nostru şi totodată se deplasează în toate dimensiunile.Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gîndit fără să creeze UN EFECT DE UNDĂ ÎN EXTERIOR, de la fiinţa care le emite, prin vibraţie emoţională ce străbate TOATE DIMENSIUNILE Creaţiei ! Acest aspect nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman , fiind o informaţie care este mai greu de asimilat la anumite nivele, noi (îngerii) însă alegem să v-o împărtăşim. ”

Robert Schwartz – Suflete curajoase

„ Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem , într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii.Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate.Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei. ''

Gregorian Bivolaru

1.

Primul vis semnificativ după întîia zi de post din cele 12 pentru Evenimentul Tămăduitor pentru trup şi suflet din 6 septembrie 2015, care s-a petrecut de fapt pe 7.09.2015, de la ora 1 la 5 noaptea, arăta o reconfigurare karmică, adică liniile de tren se reaşezau în alte poziţii.

După încheierea celei de a 12 a zi de post, visul îmi arăta faţa mea demoniacă din alte vieţi. Acel vis a fost mult mai complicat decît l-am reţinut la trezire, însă am rămas cu sentimentul nimănui dezvăluit (fiindcă nu eram sigur de unde provenea) că dacă voi scăpa de rezonanţele demoniace din actuala existenţă, voi trăi o *copleşitoare* aspiraţie întru Domnul !

Pe 12 septembrie 2015, în vis, *mi s-a aşezat un porumbel drept în creştetul capului ! A stat acolo ceva timp, apoi l-am luat în mîini şi i-am sărutat capul. L-am mai ţinut cîteva minute în mîini, el dat semne să plece, dar nu l-am lăsat.*

Pe 13 septembrie, deci a şaptea zi după evenimentul din 7 septembrie, am avut un vis atît de bizar, încît m-am decis să notez totul de acum înainte, deşi visul acesta nu mi s-a părut să aibă nici o semnificaţie spirituală iniţial…*Eram invitat la o nuntă de bogătaşi, unul dintre puţinii invitaţi, fiindcă nu se aflau acolo mai mult de zece persoane. Nu era clar cine cu cine se însura, însă un element mai mult decît bizar părea foarte intrigant !*

Anume cele două... nici nu ştiu cum să le numesc !... să le zicem două sicrie drapate cu pînză neagră, sau ca nişte cutii dreptunghiulare acoperite cu pînză neagră, care la un capăt aveau cîte un orificiu suficient de mare…La unul din sicrie se afla o femeie în pielea goală lipită de acel orificiu, din care reieşea că cel ascuns în acea cutie era un bărbat ce îi lingea yoniul femeii, iar în celălalt sicriu se afla o femeie de al cărei orificiu se apropia un bărbat în pielea goală, care introducea lingamul în respectivul orificiu pentru a fi supt ! Prin preajmă mai era un bărbat în pielea goală, probabil rezerva celui dintîi şi alte cîteva persoane cu treburi neclare pentru mine.

Eu cel din vis făceam tot posibilul să evit vederea celor două sicrie şi îmi cătam alte obiective de interes, dar nu mai exista nimic altceva la care să te uiţi !

Nu ştiu nicidecum care este înţelesul unui asemenea vis, al ultimului vis din această noapte de sîmbătă spre duminică. Mai devreme însă, poate spre miezul nopţii, visul a fost mult mai interesant : *Urcam un deal şi am întîlnit un om destul de tînăr căruia i-am spus că sunt în căutarea Tărîmului Nemuririi ! Parcă după o mică deliberare sau examinare sau ezitare sau gîndire, tînărul mi-a permis să trec dincolo de un fel de barieră sau obstacol sau ce va fi fost acel ceva ce delimita spaţiul unde mă aflam eu de spaţiul unde se afla el…*

L-am urmat pe acel tînăr, urmărit de un person care avea intenţia să mă împiedice să pătrund în acel spaţiu, un person cu vădite intenţii rele în ce priveşte personul meu, dar care mă urmărea la oarece distanţă în spatele meu, ca un spion din vremurile sinistre !

Urmăritorul meu n-a putut să pătrundă în acel spaţiu deosebit pentru simplu motiv că trebuia să calce exact pe urmele celui ce mă conducea pe mine, iar el fiind la mai mulţi metri în spatele nostru, nu avea cum să vadă locul exact unde păşise cel ce mă conducea pe mine !

De altfel, eu însumi n-am reuşit să calc exact pe urmele tînărului meu îndrumător ! În vis avînd impresia că dacă voi călca pe alături de urmele sale, exista riscul să mă împotmolesc mai mult sau mai puţin adînc în cine ştie ce gropi ascunse ori nisipuri mişcătoare, ori alte capcane indezirabile !

Traseul ales de tînăr era foarte bizar la prima vedere, cu întortochieri în unghi ascuţit, ceva asemănător traseului din filmul Călăuza lui Tarkovski, cu diferenţa că nu exista iarbă pe acolo şi nici însoţitorul meu nu se lăsa condus de altceva în afara propriei intuiţii.

Acest vis s-a întrerupt pe aici pe undeva, însă semnificaţia lui este atît de evidentă că nici nu merită să o scriu eu însumi !...dar pentru că sînt destule minţi grăbite, chiar şi printre cititorii acestor rînduri, tînărul din vis era Îngerul sau Ghidul spiritual.

De notat totuşi un amănunt semnificativ din noaptea de 6 spre 7 septembrie 2015, cînd ne aflam în spirală pe Cîmpia Liberării, unde ne-am ars karma negativă noi toţi cei care am participat la acel Eveniment.

Mai întîi trebuie precizat că am fost extrem de liniştit, adică fără agitaţie interioară, fără griji, fără năduf că pierd trenul la care îmi luasem bilet în acea seară, fără stres de nici un fel ! Altfel spus, liniştea interioară a inimii şi a minţii care anticipează că orice va să se petreacă, va fi bine pentru mine ! Am făcut mai tot timpul *ashvini mudra,* şi poate din acest motiv nu mi-a fost frig pînă spre 3 sau 3 jumătate noaptea, nu ştiu precis, că nimeni n-avea ceas, şi oricum, fiind acţiunea în derulare, nu puteai întreba pe nimeni…Nu mi-a fost frig pînă la acea oră, deşi eram îmbrăcat doar cu două tricouri unul peste altul şi două cearşafuri de plajă mici pe deasupra !

Cîndva pe la începutul acţiunii am simţit o mînă pe umărul meu stîng, dar nu exista nimeni în plan fizic care să mă atingă şi apoi, mai tîrziu, după ce mi-am desprins mîinile de cele ale fetelor din dreapta şi stînga mea, din cauza frigului… Mă aşezasem pe scaun şi dîrdîiam de frig, probabil cu vreo jumătate de oră înainte de a se termina muzica de la exemplificare, cînd am simţit o mînă pe umărul meu drept, atît de pregnant, că am întors capul să văd cine este, însă nu era nimeni nici de această dată din planul fizic !

Presupun că de ambele dăţi va fi fost mîna Îngerului meu Păzitor sau a lui Grieg…Prima atingere părea să conţină un anume mesaj, dar poate că aceasta este doar o speculaţie a egoului meu…Speculaţie sau fantasmagorie spre încurajarea minţii mele întrucîtva sceptice…Deci chiar dacă nu este real, notez totuşi impresia că acea atingere sugera că parcă-parcă exista posibilitatea unei alegeri, adică aş fi fost ales pentru ceva anume, dar încă nu ştiu pentru ce !...Cea de a doua atingere, cînd dîrdîiam de frig, conţinea intenţia de a mă linişti, poate şi de a mă asigura că nu eram singur sau abandonat frigului, dar nu exclud să fi fost mai mult de atît ca intenţie şi mesaj.

Voi vedea mai tîrziu dacă impresia alegerii mele întru *Ceva anume* este corectă sau doar o bazaconie a minţii !

Cîteva minute mai tîrziu, după ce m-am aşezat cu intenţia de a-mi face meditaţia, mi-a venit în minte (aşa cum se petrece adesea !) o explicaţie la acel vis bizar…

Sicriele simbolizează, pare-se, sufletele moarte ale majorităţii oamenilor din actuala Epocă Întunecată, anti-divină, la acest sfîrşit de kali yuga, în care oamenii aflaţi pe nivele de conştiinţă foarte joase, se comportă mai rău ca animalele, adică de-a dreptul demoniac şi satanic, făcînd din Nuntă, (care la origini va fi fost o uniune sacră între principiile polar opuse masculin-feminin), o reducere penibilă la ceva mai josnic decît animalitatea, respectiv la ceva ce se practică în zonele inferioare ale Planului Astral, acolo unde se află cele 7 infernuri, între entităţile ce populează acele iaduri. Deşi visul meu nu avea nimic înfiorător, tocmai pentru a arăta că acţiunea nu se petrecea în iad, ci în plan fizic, pe Pămînt, acum, în vremurile noastre decăzute, sugerînd că nunţile pămîntene sunt doar prilejuri pentru dezmăţuri carnale, nicidecum uniuni sacre a două suflete iubitoare !

În ultimă instanţă, mai degrabă visul acesta este pentru mine o atenţionare cum că eu însumi m-am lăsat sau mă las dus la vale de valul pasionalităţii carnale, într-o relaţie toxică, despre care nu mai dau alte amănunte.

Unii dintre noi, probabil marea majoritate, din teama de a nu rămîne singuri sau singure, ne angrenăm în relaţii amoroase care la început par a fi pe placul nostru, dar care cel mai adesea degenerează în ceva jalnic şi penibil. *Anonimele* care au scris cartea *Trioletul* vor fi fost printre puţinele excepţii, dar şi despre acea carte eu personal am mari reţineri, deoarece cred şi simt că doar pe jumătate se bazează pe trăiri autentice, cealaltă jumătate, dacă nu cumva mai mult de atît, este o telenovelă înflorită cu trandafiri şi minciunele, de dragul de a impresiona cititoarele şi cititorii ; altfel spus o poveste romanţioasă şi intens însiropată ca să dea bine la public.

Dar vorba înţeleptului : Lumea este aşa cum este, eu trebuie să mă transform !

Cîndva, poate cu vreun an în urmă, mi s-a arătat ce simţăminte trebuie sau este de dorit să avem, pentru o întîlnire amoroasă. Nu doar că iubirea dintre cele două fiinţe trebuie musai să fie reciprocă, fapt arhi-cunoscut, dar adesea ignorat, ci starea ambilor iubiţi care vor să se angreneze amoros ar fi de dorit să fie de *plenitudine*, astfel încît să se întîlnească două plinuri, ci nu DOUĂ GOLURI SUFLETEŞTI, cum se petrece foarte-foarte des, la majoritatea covîrşitoare a fiinţelor pămîntene !

Însă vorba ceea : facă lumea ce o vrea, eu îmi văd de transformarea mea !

Este departe de mine gîndul de a mă arăta lumii mai albastru decît nu sunt !... Trebuie precizat totuşi cît mai clar cu putinţă şi pentru proşti, nu numai pentru cei sau cele la care orgoliul le întunecă minţile într-atît, încît se isterizează de fiecare dată cînd li se arată umbrele sau năravurile proaste !...Trebuie precizat deci că dacă voi face publice aceste confesiuni, scopul va fi în primul rînd catarctic, adică de a oferi prin exemplul propriu un îndemn ca şi alţii să-şi facă un examen cît mai sincer şi onest, pentru a elimina tot ce trebuie eliminat din mintea, din inima şi din viaţa lor… Că acest îndemn va fi sau nu va fi urmat de alte fiinţe umane, vom vedea ulterior, fapt este că un asemenea act purificator mie mi se pare o condiţie fără de care nu se poate evolua spiritual, ceea ce este o aserţiune absolut banală pentru cei mai mulţi dintre noi, la care orgoliile noastre mai lasă puţin loc şi pentru luciditate, plus bun simţ, dar nu şi pentru cei sau cele la care orgoliul este mai mare decît locul ocupat de minte !

Cum aparţin zodiei Gemeni, cu Ascendentul în Fecioară, simţul observaţiei, numit criticism în tratatele astrologice, este destul de pronunţat. Există la mine chiar tendinţa de a-mi impune punctul de vedere, crezînd că acest punct de vedere este mai corect decît al altora, al multor altora, de aceea îmi iau măsuri de precauţie pe cît pot, urmărind să fiu cît mai imparţial posibil, dar între intenţie şi realizare pot încăpea multe erori !

Aşadar nu este intenţia mea să judec, în sensul de a critica viaţa altora… şi prin critică subînţeleg dezaprobarea alegerilor altora în virtutea unei morale despre care cred că este superioară moralei practicată de oamenii la care observ umbrele sau hibele criticate. Deci nu vreau să dezaprob comportamentul altora aici pe hîrtie, ca să par a fi un om tolerant şi inteligent, chiar dacă în forul meu lăuntric exact asta fac, anume critic şi dezaprob greşelile sau prostia altora !...

Continui : deci nu vreau să fac în public ceea ce fac în particular, (fie în propria-mi minte, fie în faţa unei prietene), dar nu mă pot împiedica să observ că şi alte cupluri au ajuns la impas, după un început mai mult sau mai puţin glorios. Nu ştiu ce este în mintea sau în inima altor cupluri, dar după expresia feţelor lor lipsite de entuziasm şi după absenţa strălucirii primelor zile ori săptămîni de cînd s-au îndrăgostit, trag concluzia că iubirea intensă iniţială a dispărut, lăsînd locul altor sentimente, şi nu mă refer neapărat la gelozie, posesivitate şi ataşament, cît la acea expresie de : *îmi eşti drag(ă),* care nu mai este iubire dogoritoare, ci ceva călduţ, şi care acompaniază cel mai adesea uniunile noastre sexuale mai mult sau mai puţin împlinitoare, cu sau fără orgasme, cu sau fără descărcarea potenţialului sexual.

Cîndva am trimis şi altora Perspectiva Divină pe care Ghidul nostru spiritual ne-a revelat-o :

„În momentele în care, fiind plini de luciditate şi detaşare, facem bilanţul relaţiei amoroase în care ne-am angrenat, ar trebui să ne gîndim înainte de toate cît de fericiţi am fost, cît de fericiţi sîntem, cît de dese au fost trăirile spirituale pe care le-am savurat împreună, cît de mult ne-am apropiat unul de celălalt, cît de mult ne-am trezit în propriul nostru univers lăuntric starea androginală glorioasă datorită prezenţei magice, complementare a celuilalt, cît de buni prieteni am ajuns să fim unul cu celălalt, cît de intim şi de profund am fuzionat în feluritele sfere subtile invizibile ale fiinţelor noastre, cît de empatici am ajuns să fim, cît de mult s-au trezit în noi, datorită acestei relaţii amoroase, anumite capacităţi paranormale, cît de intens şi de profund au fuzionat sufletele noastre.

La modul general vorbind, fiecare bilanţ realizat cu luciditate şi detaşare, trebuie să evidenţieze că în cadrul acelei relaţii amoroase a existat şi continuă să existe o mare fericire.În cazul în care, în momentul bilanţului pe care îl realizăm cu luciditate şi detaşare referitor la relaţia noastră amoroasă, constatăm că fericirea a dispărut de mult, fiind înlocuită de suferinţe, tensiuni, zbucium şi chinuri de tot felul, putem să punem la îndoială existenţa aşa-zisului cuplu amoros în care sîntem angrenaţi.Într-o astfel de situaţie, putem pune la îndoială existenţa iubirii, fie la noi, fie la cealaltă fiinţă umană cu care sîntem angrenaţi în această relaţie.

Dacă în astfel de momente de analiză lucidă avem brusc o stare de iluminare care ne face să înţelegem că, în aşa zisul nostru cuplu amoros nu este iubire sau iubirea a dispărut de mult, trebuie să ne oprim neîntîrziat, pentru că a continua în felul acesta nu face decît să ne hrănească şi să ne amplifice tendinţele masochiste.Astfel de situaţii apar mai ales cînd doar una dintre cele două fiinţe umane iubeşte, iar cealaltă profită într-un mod vampiric de iubirea care i se dăruie, fără ca ea să aibă şi să menifeste iubire pentru celălalt.Atunci cînd ne confruntăm cu o astfel de situaţie, trebuie să ne dăm seama cu luciditate, că dacă vom continua în acelaşi mod larvar să întreţinem o astfel de relaţie în care nu există iubire reciprocă, nu facem altceva decît să curvim! Indiferent cît de mult iubim noi, dacă celălalt nu ne iubeşte, o astfel de relaţie este perversă şi atunci fiinţa umană care se complace în ea curveşte ! ”

Oare cîţi dintre noi au puterea să se conformeze acestui îndemn divin ?

Sau, mai corect, voi reuşi eu însumi să urmez acest îndemn divin ?...

Nu ştiu !...Ştiu însă că dacă voi reuşi, atunci aspiraţia mea faţă de Dumnezeu va creşte gradat şi cîndva, poate nu peste mult timp, va deveni năvalnică !

Doamne ajută !

2.

Un cercetător sau arheolog a descoperit undeva, într-o locaţie departe de ochii lumii, un fel de mozaic în plan vertical, din pietre obişnuite de formă rotundă şi ovoidală, cam de aceeaşi mărime, care alcătuiau chipul unui copil în jurul vîrstei de 7 ani, avînd o expresie absolut ***fermecătoare*** *pe faţă ! Chipul era identic cu cel al copilului său din viaţa reală (!?)… A urmat o secvenţă neclară cu mine şi o altă persoană căreia nu-i vedeam chipul, ci doar mîinile. Scoteam de undeva nişte pietre obişnuite de diferite forme şi pe măsură ce extrăgeam acele pietre, ele sufereau unele transformări în contact cu ceva fierbinte, dar nu foarte fierbinte, fiindcă le puteam lua cu ajutorul mînecii hainei trasă peste degete. Pietrele erau aruncate undeva mai jos pentru a construi ceva cu ele, poate mozaicul descris mai sus !*

A urmat plecarea mea spre undeva, unde trebuia neapărat să ajung, pe un teren care se înclina treptat, devenind deal. Mergeam repede, apoi fugeam cu mare uşurinţă la deal, ceea ce este foarte greu de făcut pentru cineva care merge în cîrje !...Chiar şi fugind, tot am fost depăşit de două femei care mergeau cu pas normal (!), apoi dealul a devenit din ce în ce mai abrupt, femeile urcau cu foarte mare uşurinţă, dar pentru mine era din ce în ce mai greu, căci apăruse subit zăpadă îngheţată şi cîrjele alunecau. Dealul a devenit perete vertical, eu n-am abandonat întrecerea cu acele femei - fiindcă asta devenise urcuşul nostru - şi atunci am început să levitez uşor pînă la capătul superior al peretelui, unde am încercat să mă ridic deasupra. Nu am reuşit în primele două încercări şi atunci am cerut ajutorul uneia dintre femei.

Aici m-am trezit şi am notat acest vis, a cărui semnificaţie îmi este clară doar parţial, anume partea care se referă la expresia *absolut fermecătoare* a copilului de 7 ani ! Simbolul copilului interior este evident, plus partea în care mă înalţ levitînd, ajutat la final de una din cele două shakti-uri, dar alăturarea celor două fragmente de vis îmi este neclară. Ce semnificaţie or fi avînd… dacă au vreuna ? Faptele petrecute în decursul zilei arată că am reuşit în oarece măsură să mă interiorizez la prima meditaţie, nu şi la a doua, şi aici trebuie să fie legătura visului cu una din femei care mi-a întins mîna să mă ajute, dar tot a rămas neclară legătura dintre cele două vise…Mai notez starea de devoţiune din cursul acelei zile, fiindcă m-am rugat *cu plăcere* la Divin, ci nu mecanic, să-mi dăruiască Graţia Supremă ! Mai multe mici sincronicităţi par să indice că voi primi acea Graţie Supremă, dar cum ele parvin prin plăcuţele din spate ale automobilelor, (ca de pildă CAG, tradus prin Cîştigi Acum Graţia !), nu pun mare preţ pe ele !

3.

Într-un fragment de vis de la ora 3,30 dimineaţa mi s-a răspuns la o întrebare care mă frămînta de mai multă vreme…Ce vom mînca, dacă vom fi nevoiţi să ne retragem în munţi pentru mai mulţi ani ?

În vis am văzut un fel de butoiaşe din lemn în care se afla pîine ; mai bine zis sandvişuri de pîine cu diverse legume la mijloc, în special cartofi. Mîncarea avea o vechime de o mie de ani .. şi parcă ar fi fost preparată cu numai cîteva zile în urmă ! Trebuia eliminată doar coaja exterioară a pîinii, fiind prea tare, restul era perfect comestibil.

Cînd un coleg de curs mi-a spus că în acele peşteri există tehnologie funcţională de două mii de ani, nu prea l-am crezut, dar visul pare să confirme spusele sale… în măsura în care visul acesta nu este mincinos ca multe altele pe care le-am avut ! Vom vedea.

Vise în care mă tîrăsc în patru lăburi sunt ceva mai dese în perioada asta, ceea ce înseamnă o stare tamasică în cursul zilei următoare de după vis. În ultimul vis din această dimineaţă zburam pe orizontală cu oarece viteză la cel mult zece metri deasupra solului, însă zborul a fost oprit de ceva ca un fel de aţă în jurul gîtului meu. Pare a fi ataşament, dar starea de lene de la trezire care continuă continuu (sic !) după 9 septembrie anul curent 2015, mă face să cred că lenea este cea care mă trage în jos, ci nu ataşamentul faţă de giugiuca mea !

Lenea sau tamasul este incredibil de dens şi greu de eliminat. Auto-binecuvîntările nu par să aibă nici un efect asupra lui sau asupra ei, dacă vorbim despre lene.

Pare să se fi instalat o opacitate generală, la minte, simţire, în aură, ca şi cum mă ţine cineva prizonier într-o hrubă întunecoasă, încît mă întreb dacă n-o fi avînd dreptate Cobra referindu-se la acele implanturi eterice pe care le-au inserat Reptilienii în corpurile eterice ale tuturor oamenilor de pe planeta noastră…

E foarte comod să-mi însuşesc acest punct de vedere, fiindcă mai uşurează responsabilitatea proprie în raport cu menirea pentru care am fost trimis pe Pămînt. Altfel spus, pot sau putem să dăm vina pe altceva sau altcineva pentru lenea ori neputinţele noastre !

4.

Au trecut cele 49 de zile de la Evenimentul Tămăduitor din 7.09… După alte 3 zile l-am visat pentru prima dată pe Grieg de la acel eveniment.

Zburam la oarece înălţime deasupra unui peisaj în schimbare.Nu intru în detalii care cred că nu interesează pe nimeni. Grieg îmi repartizase o cameră în trecut care nu mi se dăduse, iar acum în prezentul visului, el desena cu creta un loc unde să mi se facă o cameră. A urmat ceva ce nu avea legătură cu scena anterioară sau mintea mea n-a reţinut veriga lipsă.

Tatăl meu, se pare, mergea cu trenul în mai multe direcţii şi cînta, parcă pentru iubita sa. Acest fapt este neclar, dar scena finală e mult mai clară. După mulţi ani de peregrinări, mi-am reîntîlnit tatăl. Eram în trenuri diferite, care s-au oprit unul lîngă altul şi tatăl meu, însoţit de o femeie sau de iubita sa, a venit la mine. „ E imposibil să ne întîlnim ! ” mi-am spus în vis, înainte de a ne îmbrăţişa !

Apoi m-am trezit. A mai fost ceva în vis despre o cameră care mi se repartizase spre final, dar amintirea e neclară. Oricum, visul cu îmbrăţişarea tatălui face o evidentă trimitere la reconcilierea mea cu Dumnezeu Tatăl !... În ce măsură acest vis simbolic va avea repercusiuni pozitive, voi vedea în viitor; fapt este că dimineaţă m-am trezit iritat şi nemulţumit din cauza frigului, fiindcă fratele meu lasă uşa deschisă pentru aerisire înainte de a pleca.

Deşi ştiu că primesc doar ceea ce merit, perspectiva celor 4 luni friguroase de iarnă, în condiţiile în care banii sunt puţini pentru încălzire şi trebuie să aerisesc în fiecare noapte după duhoarea emanată de alcoolismul fratelui meu, mă nemulţumeşte destul de tare. Adică pînă vine el fac foc în sobă, ca apoi să deschid uşa pentru aerisire după vreo oră-două de la venirea sa !

Trebuie să mă smeresc, trebuie să mă smeresc, să mă smeresc, dar e atît de greu în aceste condiţii să-ţi păstrezi liniştea interioară ! Oare chiar mă aşteaptă 4 luni de frig şi mirosne duhnitoare non-stop ?!

Au trecut cele 49 de zile, a trecut şi data de 11.11.2015 şi lenea mea încă nu s-a terminat !

Ultimul vis de azi dimineaţă a fost despre tunelul dintre lumi, dar frustrant de imprecis, şi nu pot decît să-mi exprim regretul pentru impurităţile minţii mele ! Îmi este ruşine de mine întrucîtva fiindcă n-am puterea, credinţa şi perseverenţa de a mă auto-depăşi !

5

La următoarea manifestare a Evenimentului Tămăduitor pentru trup şi suflet din 2.09.2016 vremea a fost călduroasă, cu un vînt răcoros la prînz, dar puţin cam rece seara.

Nici un vis deosebit nu a precedat Evenimentul, poate pentru că nu am mai ţinut posturile alimentare doar cu apă recomandate imediat înainte, ci cu mai multe luni anterior.

În timpul spiralei am avut starea de non-minte, adică gînduri puţine. Trebuia să fac oarece efort pentru a emite gînduri. Altceva nimic deosebit, dacă nu pun la socoteală starea de bine, de detaşare exemplară faţă de toate cele lumeşti, precum şi faţă de inconvenientele unei relaţii de cuplu care merge pe o singură roată (sic !)… stare de bine datorată Cîmpului spiritual subtil emis de Ghidul nostru divin.

Am revenit la casa pămînteană cu acea Stare de Bine, precum şi Detaşarea foarte specială faţă de toate cele, stare pierdută în a cincea zi, pentru cîteva ore, după o noapte de neodihnă, cînd am fost iritat de prea desele treziri pentru a-mi goli vezica urinară ! În timpul acelei diminuări, am conştientizat cu adevărat ce bine mă simţisem înainte şi totodată mi-a fost limpede pentru a nu ştiu cîta oară ce mare este regretul trăit *după ce pierdem stările sufleteşti excepţionale* sau măcar deosebite, ori ceea ce considerăm noi a fi comori, fie că e vorba de stări sau fiinţe minunate !

Din fericire, starea de detaşare pare să fi revenit după-amiză, în a cincea zi DUPE Eveniment…. În acea a cincea zi *dupe*…s-a petrecut Ceva.

În ideea consemnării într-un Jurnal spiritual, sugerată de Ghidul spiritual, notez aceste amănunte, care nu sunt excepţionale, (comparate cu relatările altor participanţi), dar care mai tîrziu s-ar putea să aibă însemnătatea lor.

Pentru mine a fost un Semn că se mişcă ceva… în direcţia CEA BUNĂ !

Concret, s-a petrecut ceva prea rapid pentru a putea fi etichetat... într-o fracţiune de secundă… Acel ceva era ca o modificare a stării de conştiinţă obişnuită, ca şi cum urma să fiu *Răpit în Duh*, (pentru a folosi o expresie creştină mult prea uzitată şi care pe mine nu mă încîntă mai deloc) !

În seara acelei de a cincea zi am adormit devreme, pe la nouă şi m-am trezit pe la zece, în urma unui vis în care visasem că fac amor cu o entitate feminină ceva mai grăsuţă, rusoaică de felul ei. Am visat că am pierdut energia sexuală, dar fără să am poluţie nocturnă ! Chestia asta m-a supărat şi m-am trezit !... M-am trezit ştiind că în Planul Astral, după cum spune Ghidul divin, (dacă îmi amintesc corect citatul) : „ *Se pare că este imposibil să pierzi energia sexuală în Astralul Superior* !"…

Visul acesta nu merita să fie consemnat aici, dacă…dacă n-ar fi avut o urmare curioasă !

Mă trezisem puţin cam supărat în urma acelui vis, apoi am adormit după cîteva zeci de minute şi am avut alte vise. Nu intru în amănuntele acelor alte vise, însă ceea ce merită a fi consemnat este faptul cu totul suprinzător pentru mine *de a fi visat pentru a doua oară* aceeaşi entitate feminină,

respectiv rusoiaca mai sus pomenită, căreia i-am spus că nu-mi pierdusem energia sexuală prin aşa numita poluţie nocturnă, mai adăugînd şi că în Astral este imposibil să-ţi pierzi energia sexuală !...Silueta ei suplă confirma că nu rămăsese însărcinată !... (*Adică i-am spus în vis ce gîndisem în starea de veghe* !).

Probabil că visul în sine are o anume semnificaţie…Din experienţa proprie şi după decriptarea mea, sarcina la femei (în visele mele) anunţă necazuri, iar lipsa sarcinii, lipsa necazurilor… Dar dincolo de semnificaţia concretă a acestui vis, pe mine m-a surprins, cum spuneam, să visez aceeaşi entitate de două ori !... Poate s-a mai petrecut aşa ceva în trecut, chiar dacă nu-mi amintesc…

În a şaptea zi *dupe* Eveniment…starea de bine şi detaşarea exemplară s-a volatilizat. Era 999, adică 9 sept. 2016…Nu ştiu dacă această configuraţie astrală este de vină sau pur şi simplu am trecut pe bateriile mele. A apărut vechea nemulţumire surdă, neîmplinirea, tamasul, lipsa de chef, superficialitatea şi trăncăneala minţii non-stop, plus lipsa unui orizont îmbucurător.

În a noua zi, un vis îmbucurător, care îmi arată că voi reuşi ceea ce mi-am propus !

În următoarele zile, pînă pe 21 septembrie, am trăit grijile obişnuite ale vieţii, respectiv grijile legate de repararea unui calculator, de cumpărarea unui leptop, şi supărările vieţii, dar amănuntele nu-şi au locul în acest jurnal spiritual.

Doar visul de astă noapte contează puţintel...*Mă împotmolisem în mîzgă şi noroi...tot încercînd să ies din mîlul acela, constatam că nu se mai termina ! ...Atunci am apelat ajutorul Divinului şi după cîteva minute de rugăciune...m-am trezit din somn* !

A doua zi am avut o stare destul de neplăcută, însă după ce am terminat practica spirituală, a apărut o stare de devoţiune plăcută inimii mele !...Important este însă că am cerut ajutorul Divinului în vis, adică într-o stare destul de greu de accesat de către *conştienţă* !

6.

Este necesar şi relevant să notez aici cele cîteva experienţe excepţionale avute înaintea datei la care a început acest Jurnal spiritual.

Prima experienţă, dacă îmi amintesc corect, a fost un vis foarte frumos... Sigur că pentru oricare cititor sau cititoare nu are nici o importanţă cronologia evenimentelor, de aceea nu conteaza ordinea exactă....

În vis priveam de la o mare înălţime un lac de munte şi mă vedeam pe mine însumi cum mă îmbăiam în apa curată a acelui lac. Mi s-a spus atunci că voi iubi asemenea lui Iisus, dar fără a realiza minunile Sale tămăduitoare şi mi s-a împregnat fiinţa cu iubirea cristică...Apoi am ieşit la mal şi acolo am îmbrăţişat un ţigan cu toată iubirea divină pe care o trăiam în acel moment !

La trezire am fost extrem de bucuros, de încîntat, dar şi uimit în bună măsură, deoarece nimeni din lumea noastră materială nu cunoştea aversiunea mea faţă de ţigani, existentă la acel moment şi care a dispărut ulterior !

De notat un mic amănunt. Cel care privea de sus era Sufletul meu, cred.

O altă experienţă excepţională a avut loc în stare de veghe. M-am apostrofat pe mine însumi cu un cuvînt jignitor şi atunci *Cineva Acolo Sus* mi-a dăruit o stare de Iubire dumnezească în care simţeam că iubesc toţi oamenii !...M-am gîndit la mai multe persoane, inclusiv la şeful meu de atunci - un om rău- pe care îl iubeam la fel de dumnezeieşte, doar că era o nuanţă diferită de a celor care nu-mi făcuseră nici un rău !

Iubirea divină a mai fost trăită de două ori în stare de veghe ceva mai scurt şi nu prea intens, dar cu un alt prilej, a treia oară, starea de iubire a fost mult mai intensă, în care am simţit că iubeam totul, începînd cu liniile de tramvai, continuînd cu stîlpii de ciment, copacii, maşinile, oamenii, şi terminînd cu cerul...mai exact tot ce se afla în faţa ochilor mei ! A fost surpinzătot şi încîntător la maximum să trăiesc iubirea pentru obiecte neanimate ca liniile de tramvai sau stîlpii de ciment, dar partea cea mai dificilă a comunicării este să descrii însuşi sentimentul iubirii dumnezeieşti, care sentiment nu are nici un echivalent în trăirile omeneşti, nici măcar cînd sîntem îndrăgostiţi nebuneşte de o fiinţă de sex opus !

Acel sentiment înglobează totul la modul superlativ, fiind mai mult decît bucurie, încîntare, expansiune aurică, înţelegere, acceptare, iertare...este o iubire atît de profundă, de totală, încît doar trăirea ei în propriul univers lăuntric este revelatoare, ci nu descrierea ei, oricît de măiastră ar fi acea descriere.

Atunci am făcut enorma greşeală de a merge la fata pe care o iubeam pentru a-i împărtăşi bucuria mea, însă experienţa s-a evaporat în scurt timp, cred că în mai puţin de un minut !... După aceea i-am avertizat pe toţi cei sau cele cărora le-am povestit trăirea mea, ca ei sau ele să nu repete greşeala mea şi dacă vor avea una sau mai multe stări excepţionale, să le trăiască pînă la diminuarea lor completă...

Îmi mai amintesc acum de o altă situaţie, cînd tot învîrtind prin mine dorinţa de a avea o locuinţă proprie, *Cineva de Sus* mi-a spus că voi avea casa mea *atunci cînd voi iubi din toată inima, din tot cugetul şi cu toată puterea minţii mele*...iar odată cu informaţia mi s-a transmis şi *starea de iubire dumnezeiască*, atît de intensă, încît mi-am zis mie însumi că dacă voi iubi cu o asemenea putere, nu voi mai avea nevoie de nimic altceva !

Cel mai intens sentiment de iubire divină l-am trăit într-un alt vis, un an mai tîrziu după cel consemnat mai sus:

Se făcea că eu, împreună cu alte fiinţe umane aflate în spatele meu, trebuia să repetăm Calvarul Crucii, dar înainte de fiecare rană, coboram de pe cruce şi îmbrăcam altă costumaţie. Ultima costumaţie era de culoare neagră (şi multă vreme n-am înţeles de ce negru, pînă am făcut corelaţia cu Akasha tattva)...O voce care venea dintr-o sferă de lumină aflată în faţa noastră, ne-a spus aproximativ aceste cuvinte : „ Veţi primi această rană dacă îl veţi iubi pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea minţii voastre ! ”...Ne-a transmis totodată şi starea aceea de iubire divină pe care trebuia să o trăim pentru a primi ultima rană, şi era atît de minunată, atît de frumoasă, de sublimă, de îmbătătoare şi de uluitoare ca intensitate şi profunzime, încît îţi vindeca toate bolile trupeşti ori sufleteşti, toate dorurile, frustrările, îndoielile, neliniştile, neîmplinirile, crizele şi regretele, făcîndu-te pe deplin fericit, ba chiar beatific !!

M-am trezit din vis, luînd cu mine în starea de veghe cam un sfert din acea stare de iubire dumnezeiască, dar chiar şi acea parte infimă de iubire ar fi fost suficientă pentru a mă ferici în tot restul zilelor pînă la sfîrşitul acestei vieţi, dacă aş fi trăt-o continuu !...Atunci mi-am spus că oriunde mă va copleşi o asemenea trăire a iubirii divine, voi cădea în genunchi şi nu mă voi ridica de acolo pînă nu voi obţine, prin Graţia lui Dumnezeu, mîntuirea ultimă !...

Rezonanţa mea cu Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Christos s-a manifestat la două zile după ce fusesem informaţi la curs de mesajul Fecioarei Maria, care anunţa venirea iminentă a Mîntuitorului :

În vis mă aflam undeva pe stradă şi fără să privesc cerul, simţeam cînd va veni Iisus. Puhoi de lume ieşise pe străzi şi am simţit cu anticipaţie venirea Sa glorioasă, ridicînd ochii spre cer chiar în momentul în care şi-au făcut apariţia două sfere de lumină de mărimi diferite, ca doi sori, care

*au traversat cerul dintr-o parte în alta, cred că dinspre răsărit spre apus...Am început să plîng intens, rugîndu-mă la Dumnezeu...*apoi visul a trecut la altă temă.

Cu un alt prilej, Corina, femeia ce avea oarece calităţi mediumnice, m-a anunţat că în următoarea duminică voi avea o revelaţie, şi într-adevăr, pe 10 ianuarie 1999, în timp ce realizam relaxarea yoghină completă pe pat, am văzut în spatele ochilor închişi chipul lui Iisus privind în zare şi surîzînd, pentru ca apoi expresia feţei Sale să capete semnele suferinţei de pe Cruce...

Am interpretat această viziune ca pe un semn încurajator, în sensul că în viitor va fi bine, dar că în prezentul acelui moment mai aveam mult de suferit... şi aşa a fost !

7.

Dintre cele 4 arhetipuri feminine, mi-au trezit admiraţia o fiinţă la Arhetipul Mamei, în persoana mamei unei prietene, o altă fiinţă de sex feminin la Arhetipul Iniţiatoarei, în persoana Doamnei mele Învăţătoare, cu numele pămîntean Aurora, care a părăsit această lume, iar Arhetipul Eroinei spirituale a fost întrucîtva manifestat tot de Doamna mea Învăţătoare, în ultima perioadă a vieţii sale, cînd bolnavă fiind de cancer, a suportat nişte dureri cumplite, care cumulau simultan durerile naşterii, durerile de colici şi nevralgia de trigemen (parcă) - după spusele ei.

Dar femeile care m-au fascinat, ba chiar m-au uluit de-a dreptul, au fost şi sunt Fascinatoarele !

Au existat mai multe femei care m-au fascinat de-a lungul timpului.

Pe una dintre ele, mai tînără, am văzut-o într-un tramvai şi era atît de frumoasă, încît m-a dat pe spate la propriu, că dacă nu mi-aş fi găsit sprijinul de o bară verticală, aş fi căzut literalmente pe spate !

Cu un alt prilej mă aflam în post alimentar, peste a cincea zi, cerd, cînd acuitatea simţurilor se amplifică foarte mult, şi am zărit o femeie cam la 30 de ani în autobuz, de care nu mi-am putut desprinde ochii decît cu mare efort…uneori călătorii se interpuneau între noi, iar cînd spaţiul se elibera, ochii mei se fixau din nou pe acea femeie uluitoare, nu doar ca frumuseţe exterioară, ci mai ales interioară.

Dacă Doamna mea Învăţătoare s-ar fi aflat lîngă mine, ar fi putut numi calităţile ei în profunzime, pe cînd eu am conştientizat prea puţin care să poată fi spus în cuvinte, însă mult prea mult care mă fascina, mă uluia, mă încînta, mă bucura !! Era o feminitate absolut răpitoare, era

maturitate plenar conştientă de puterea sa de seducţie şi control al emoţiilor inferioare, era superbă, era trezită amoros şi afectiv, era irezistibilă, în apogeul uluitor de fascinant al unei feminităţi răscolitoare !

Ultima experienţă de care pomenesc aici este o femeie frumoasă, cu părul negru, pe care am văzut-o într-un amanet ieşean…privirile noastre s-au intersectat pentru cîteva secunde şi eu am simţit că m-aş fi uitat în ochii ei DOUĂ ORE fără să fie nevoie de nici un cuvînt articulat, fără alte gesturi, într-o comuniune profundă de la Suflet la Suflet !

Poate ar trebui să mă consoleze întrucîtva cuvintele Doamnei mele Învăţătoare, care mi-a spus ceva îmbucurător, după ce i-am relatat cîteva astfel de situaţii, anume că, fiind fascinat de Fascinatoare, conform Legii Rezonanţei Oculte, Fascinatoarea este contrapartea arhetipului masculin al Iubitului Perfect, care la mine este insuficient trezit, deocamdată.

Au mai fost şi alte femei fascinante care m-au fascinat şi a căror amintire m-a tulburat zile şi săptămîni de-a rîndul, dar nu enumerarea lor este esenţială aici, cît impactul produs asupra mea, dincolo de admiraţie şi fascinaţie…Mă refer la sentimentul de auto-învinovăţire, de desconsiderare a propriei fiinţe, fiindcă acele superbe creaturi feminine nu mă băgau în seamă decît cel mult ca pe o umbră în peisaj sau ca pe un obstacol de care trebuiau să se ferească…

M-am simţit mic, bicisnic, nevrednic şi ignorarea fiinţei mele de către acele femei uluitoare a alimentat parţial aspiraţia secretă de a deveni UNA cu SHIVA, de A FI asemenea lui SHIVA, pentru ca Niciodată în viitor, Nicăieri în Creaţia Divină, oricare ar fi lumea în care voi trăi, Nici O Femeie Frumoasă, Nici O Fascinatoare să Nu Mă Mai Ignore, ci să Mi se Dăruiască, Trup şi Suflet, să Mă Iubească, Total, Plenar, în Vecie !

Să fiu UNA cu SHIVA, care manifestă IUBIREA DIVINĂ LA SUPERLATIV, pentru a primi IUBIREA lui SHAKTI la SUPERLATIV, în Eternitate !

Să iubesc şi să fiu iubit de toate femeile frumoase !

Să fascinez toate femeile frumoase, precum am fost fascinat de toate femeile frumoase !...

Aşa cum mi s-a arătat deja într-un vis nocturn, şi nu ştiu dacă a fost un vis - dorinţă, un vis - aspiraţie sau un vis premonitoriu !

8.

În Kali yuga este foarte foarte foarte greu, dacă nu imposibil să creezi o operă originală fascinantă pentru milioane de receptori umani, fără inspiraţia Divinului ! Din acest motiv şi din altele, între Eliberarea spirituală Supremă şi perspectiva de a fi un creator oricît de genial, aleg prima ipostază, chiar dacă cea de a doua este cu mult mai bine văzută în societatea actuală, evident decăzută amarnic !

Există vise interesante, dar mai există şi unele de-a dreptul fascinante ! Mare păcat că la revenirea în starea de veghe, nu ni le mai putem aminti decît foarte vag, şi aceasta mai ales întrucît viziunea care ni s-a adus la nivelul conştienţei este atît de paradoxală, încît mintea noastră primitivă nu o poate conceptualiza !

În visul meu, atît cît mi-l amintesc (!), era vorba de un cuplu, el şi ea, aflat într-o încăpere sau apartament. Detaliind, apartamentul se afla într-un plan principal, pentru că bărbatul, deşi vizibil de către femeie, era într-un plan secund, dar nu în apartament propriu-zis, ci un fel de barcă ; să zicem un iaht.

Visătorul sau Martorul îi vedea pe amîndoi şi simţea, cel puţin parţial, starea sufletească a celor doi, dar nu se identificase în prima parte a visului cu nici unul dintre ei.De pildă, Visătorul simţea starea de nelinişte a femeii, nu prea mare totuşi, care aştepta ca bărbatul să fie lîngă ea. Bărbatul plecase din acel prim plan, iar acum cînd scriu aceste rînduri pot specula că plecarea acelui bărbat putea să se fi produs în plan mental, de vreme ce el era totuşi vizibil femeii, dar asta este o explicaţie a minţii obişnuite, despre care se ştie că este mai limitată decît o sută unu pătrate introduse unul în altul (aici fac trimitere la binecunoscuta formulă „cap pătrat", desigur) !

Suspiciunea Visătorului, şi a femeii, era că bărbatul furase cumva iahtul pe care acum îl inspecta cu mare curiozitate sau, altfel spus, îşi însuşise dreptul nepermis de a folosi acea barcă, fără acordul proprietarilor. Şi de aici înainte, lucrurile se complică într-atît, încît devin ilogice, pe de o parte, dar fascinante, pe de altă parte ! Nu mi-e clar acum dacă bărbatul din vis ori chiar visătorul citea o carte, alături de cuplul descris mai sus, în acel prim plan care era un apartament !...În carte parcă se vorbea despre un cuplu... şi ar urma să descriu tot ceea ce am descris deja ca existînd şi în vis !

Mintea obişnuită din starea de veghe, precum se ştie, ordonează faptele *în timp*, adică le poate percepe doar în *secvenţe temporale*, *înşirate* unele *după* altele...În vis sau în stări supraconştiente, conştiinţa noastră percepe, cel puţin unele realităţi, în mod simultan, din *planuri diferite* !! Tradus pentru mintea obişnuită, aceasta ar fi ca şi cum CU mintea noastră limitată, gregară, am fi conştienţi simultan de ceea ce este vizibil în plan fizic, cunoscînd totodată planul afectiv al celor implicaţi, precum şi planul mental, dar mai este ceva, o realitate care le cuprinde pe toate simultan, numită aici supraconştient ! La acest nivel avem acces la ceva şi mai uluitor, pe care am să-l numesc plan TAINIC, fiindcă denumirea de plan cauzal este mult prea tehnică şi banală; sintagma de *plan cauzal* ne-exprimînd fascinaţia şi misterul conţinute implicit la acel nivel foarte profund !

În cazul în care i-am îmbîrligat minţile receptorului uman, îl (sau o) rog să mai citească odată aceste rînduri cu atenţie sporită, pentru că merită ceea ce urmează !

În scenă apare tatăl fetei, un om despre care visătorul ştie că este/era un om bogat sub aspect material, căruia barbatul- iubitul-soţul (?) femeii îi oferă un impermeabil, se pare, drept cadou, luat de pe acea barcă-iaht. Gestul nedumereşte un pic, atît pe fiică-iubită- soţie (?), cît şi pe tatăl fetei.În tot acest timp,

Visătorul care era şi nu era bărbatul din vis, citea o carte, în care parcă era şi nu era vorba despre cele descrise pînă acum !

Bărbatul-iubitul din vis le prezintă apoi femeii-iubitei din vis şi tatălui acesteia pe cineva de pe iaht.Iniţial este doar o intenţie a bărbatului din vis, căreia nu i-a putut da curs imediat, fiindcă atît femeia din vis cît şi tatăl acesteia nu erau atenţi, fiind preocupaţi fiecare de altceva, dar scribul acestor rînduri nu vrea să complice şi mai mult lucrurile cu descrierea unor planuri mult prea secundare, care vizau reacţiile celor doi la acţiunile bărbatului din vis.

Aşadar, bărbatul din vis intenţionează să le prezeinte celor doi, tată şi fiică, un cuplu de pe iaht,care posibil să fi fost proprietarii iahtului, cel puţin aşa traduce mintea obişnuită a naratorului.Numai că în acest moment intervine paradoxul şi fascinaţia visului, adică ceva ce nu poate fi redat în limbaj uman inteligibil decît într-un mod vag raţional, care de fapt ştirbeşte sau banalizează totul, în dorinţa de a face descrierea inteligibilă ! Cuplul prezentat de bărbatul din vis iubitei sale şi tatălui ei, este ceea ce în limbaj tehnic s-ar numi o hologramă, însă doar definind situaţia, nici pe departe nu se poate reda bogăţia uluitoare de sensuri ascunse, paradoxale, a acelui ceva care părea să fie un fel de tablou viu, ce cuprindea imaginea totodată antropomorfă a unui bărbat vărstnic, dar simultan şi a unui aranjament floral în forma unui chip uman. Sensurile ascunse proveneau pe de o parte din holograma propriu-zisă, iar pe de altă parte, din legăturile cauzale extrem de subtile dintre toţi participanţii descrişi pînă acum.

Altfel spus, acel aranjament floral, avea o formă în mişcare, sugerînd multiple şi tainice sensuri, nu doar chipul antropomorf a unui probabil proprietar de iaht. Aproximativ în acest moment, cititorul din vis, care va fi fost poate chiar visătorul, vag conştient de complexitatea visului, a vrut să atragă atenţia tuturor participanţilor cît de fascinantă era cartea citită de el, şi care descria cam ceea ce a fost prezentat pînă acum, aici ! Din nefericire, exclamaţia sa : „ Ce carte fascinantă !! ” conţinea atît de mult entuziasm, încît...

m-am trezit în lumea tridimensională şi ternă a unui pat insuportabil de banal !

Ce anume era atît de fascinant de fapt ??... Cartea citită în vis era o *creaţie artistică* a unei lumi extrem de complexe şi subtile, creaţie a unei conştiinţe aflate la un nivel evident cu mult mai înalt decît poate accesa mentalul obişnuit al unei fiinţe pămîntene din Kali yuga ! Era o carte care putea fi *citită* şi *vizualizată* SIMULTAN ca un film, care transmitea totodată stările sufleteşti ale personajelor, la simpla intenţie a receptorului. Altfel spus, receptorul cărţii-film, putea doar printr-o simplă intenţie, să afle *tot* ce voia să ştie despre nu contează ce detaliu, în oricare fracţiune de timp aleasă ! Ba mai mult, receptorul acelei cărţi-film, putea să trăiască simultan sau succesiv toate stările şi emoţiile personajelor, pe lîngă informaţiile privind legăturile extrem de complexe dintre acele personaje ! În ultimă instanţă, fascinaţia provenea de la natura acelor *legături tainice* dintre personaje, legături subtile care păreau să transmită o anume INTENŢIE, o anume finalitate, spre înţelegerea a ceva foarte important atît pentru fiecare persoană implicată în acea naraţiune-film, cît şi pentru *fiecare receptor uman* !!!

Intuirea unei revelaţii uluitoare este ceea ce m-a entuziasmat atît de mult în vis şi m-a determinat să mă trezesc, pierzînd astfel tocmai esenţialul ! Să scrii o carte, să faci un film, ori să creezi nu contează ce în lumea actuală, este o proiecţie în planul 3D a imaginaţiei creatoare; plan foarte limitativ, cum bine se ştie de către toţi cei care s-au străduit să cuprindă ne-cuprinsul în arta lor.

Dar să creezi o lume aparţinînd nu doar unui simţ odată, ci tuturor simţurilor simultan, o lume dinamică pe multiple planuri, respectiv planul fizic, emoţional, mental şi *cauzal*, este cea mai fascinantă năzuinţă şi realizare a unui creator uman !! Creaţia sau opera respectivă cuprinzînd pe deasupra, ca o încununare supremă, înţelepciunea divină a unor tainice sensuri necesare fiecărui receptor uman ! Limitele nu vor fi provenit din profunzimea operei create, ci din capacitatea receptorului de a pătrunde diverse straturi pline de bogăţii multiple uluitoare prin complexitate şi profunzimea lor dumnezeiască!!

Mai simplu exprimat, să vezi, să simţi şi *să înţelegi plenar* că acea creaţie artistică are un mesaj incredibil de înţelept şi profund PENTRU FIECARE RECEPTOR UMAN, este cu adevărat fascinant !! De aşa ceva este capabilă doar o conştiinţă pe deplin îndumnezeită şi din acest motiv mi-am exprimat dorinţa de la începutul acestei relatări, fiindcă doar o fiinţă care a atins suprema desăvîrşire spirituală este capabilă de o astfel de creaţie DIVINĂ !

Nu-i aşa că această soartă de Creatori Celeşti ne aşteaptă pe noi toţi oamenii actuali ? Cu precizarea că fiecare ne vom bucura, vom fi încîntaţi şi fascinaţi de creaţiile tuturor celorlalte entităţi din preajma noastră, iar Suprema Beatitudine va fi să participăm trăind *conştienţi* la cel mai înalt şi profund nivel la Creaţia magnifică a Lui Dumnezeu Tatăl-Mama, pe care în momentul prezent o percepem numai din perspectiva unor conştiinţe foarte vag conştiente de miracolele şi profunda înţelepciune a Creatorului Suprem !!

9.

Visul a fost mai complicat decît l-am reținut. Îl rezum cît mai mult spre a nu plictisi. *Mă aflam în fața unei femei, amîndoi pe scaune, între noi o masă. Îmi cerea să fac ceva, dar n-am făcut exact ce mi-a spus, ci un fel de fixare și imobilitate a minții, ca la o meditație yoghină reușită. În palmele mele a apărut o substanță verzulie, căreia mi-a spus să-i dau foc. N-am reușit eu, ci altcineva să-i dea foc. Din substanță a apărut ceva despre care am spus că este un ozene și încă ceva ce n-am reținut la trezire. Femeia a dispărut din fața mea și a reapărut în stînga mea. Deșira un fir verzuliu și spunea ceva. Firul părea să fie viața mea, iar din spusele ei am reținut că stau mai mult acasă, fără evenimente deosebite, cu excepția unui norișor de fum negru.*

Cele două aspecte care au ieșit din palma mea : unul a dispărut în înaltul cerului, a spus femeia, sau va dispare. Poate ozeneul. Și în timp ce vorbea, a apărut un pește care dădea să se înalțe nu chiar deasupra capului meu, ci puțin oblic, că îl vedeam. Am vrut să-l prind. Prima dată nu l-am nimerit, a doua oară mi-a alunecat din palmă, a treia oară l-am prins, iar el mi s-a înfipt efectiv la baza gîtului. I-am spus de două ori că mă gîdilă, parcă vrînd să-l scot de acolo, dar peștele a dispărut în interiorul gîtului meu prin centrul Purității, numit Vishuda chakra.

Din Dicționarul de simboluri a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, redau cîteva idei principale : Simbol al apelor, peştele este călărit de Varuna, fiind asociat cu naşterea sau restaurarea. Peştele este deopotrivă Mîntuitor şi instrument al Revelaţiei. Este unul dintre avatarurile lui Vishnu. În Kaşmir, Matsyendranath, înțeles ca Pescarul și identificat cu Avalokiteshvara, a obținut revelația învățăturii yoga după ce s-a prefăcut în pește.

În sanscrită , Zeul Iubirii se numește **Cel căruia peștele îi este simbol**.

În China, peștele este simbolul norocului și alături de cocor, simbol al longevității, înseamnă Bucurie și *Noroc*.

Dacă simbolismul Peştelui pare a fi clar, și rămîne să văd la ce anume se referea în mod concret, oare ce rol avea acel ozene ieșit din substanța verzuluie aflată în palmele mele ?

10.

Cu o noapte înainte de a pleca în tabăra spiritual din 2014, am avut două vise, cel dintîi premonitoriu, se pare, iar cel de-al doilea excepțional ! Spre a înțelege primul vis e necesară o mică explicație pentru cei care nu citesc frecvent sau mai deloc despre comunicările mediumnice. În mai multe astfel de comunicări prin chaneling, s-a spus că Evenimentul (cu majusculă) ba este erupția unui mare vulcan în Pacific, ba un sextil rarisim sau un fleș de lumină provenit din soarele central al galaxiei noastre, care va fi resimițit de toți oamenii de pe Terra și în urma căruia s-ar produce schimbările majore mult așteptate, respectiv arestarea Cabalei malefice și resetarea sistemului financiar, pe lîngă multe alte transformări planetare.

În visul meu se înnopta cînd cerul s-a luminat din nou pe o porțiune sferică de o mărime aparentă de cîțiva zeci de metri în diametru. Sfera de lumină s-a îndepărtat gradat, parcă pentru a se face vizibilă tuturor oamenilor din toate colțurile lumii, așa cum de altfel fusese anticipat de către unii mediumi. Apoi a erupt un vulcan la oarece distanță, din care ieșea o masă verde ce părea a fi vegetație, foarte multă vegetație. Contemplam erupția vulcanului ce trebuie să fi fost enormă, dintr-o încăpere aflată într-un bloc necunoscut mie, iar alături de mine era cel mai talentat dintre actorii cursului nostru, dar și alte ființe.La oarece timp după aceea, clădirea a început să se clatine foarte tare și am simțit/intuit că va urma un cutremur cu totul și cu totul devastator, care ar fi dărîmat totul. În acel moment a apărut giugiuca mea foarte panicată, cerîndu-mi ceva, parcă o cheie de la o cameră, fiindcă voia să fie alături de mine în acele clipe cumplite ! E posibil ca cererea ei de a fi cu mine să se datoreze puternicului meu atașament față de ea resimțit exact în ziua anterioară și care mă întristase atît de mult, încît mi se făcuse tare rușine de mine, dat fiind cei mai bine de douăzeci de ani de cînd mă aflu pe o cale spirituală

autentică ! Precizarea acestui amănunt în acest context are un anume tîlc, după cum se va vedea ulterior.

M-am trezit și am analizat o vreme acest vis, probabil premonitoriu. Începutul celui de-al doilea vis îmi este neclar sau nu l-am reținut bine. *Îi ceream cuiva care* ***putea realiza orice****, să-mi facă niște cîrje mai bune, mai rezistente, ceea ce s-a și petrecut în următoare minute. Apoi m-am văzut pe mine însumi mergînd la bibliotecă, de unde am luat o carte și am ieșit pe coridor, fără a înregistra posesia acelei cărți în fișa mea, așa cum se procedează în mod normal. Eram puțin îngrijorat de gestul meu, care în lumea noastră ar fi fost socotit un furt, și într-adevăr a venit după mine o bibliotecară, însă nu pentru a mă apostrofa, ci pentru a-mi spune cu totul altceva. N-am reținut ce dorea de la mine, în schimb am înțeles că nu fusesem apostrofat, deoarece EU ERAM CEL CARE OFEREA CĂRȚILE ACELEI BIBLIOTECI ! Atunci cînd se deteriora, cînd se rupea o carte, EU REPARAM ACELE CĂRȚI, făcîndu-le bune pentru a fi citite ...Undeva pe aici s-a produs o schimbare majoră de viziune, deoarece m-am identificat cu Dumnezeu Tatăl-Mama, eram una cu Dumnezeu Tatăl-Mama ! Așadar EU, care eram UNA cu EL, CREATORUL PRIMORDIAL, ofeream pentru fiecare creatură CARTEA VIEȚII celor care erau interesați să le citească, iar dacă acele CĂRȚI ALE VIEȚII se deteriorau, se rupeau, ori deveneau ilizibile din varii motive, EU cel identificat cu Conștiința Divină Supremă reparam acele cărți pentru ca firul viții cuprinse în ele să nu fie întrerupt înainte de vreme ! Odată ajunși aici cu relatarea, visul a devenit foarte complex și profund, dar partea aceasta n-am mai reținut-o la trezire, însă ea poate fi intuită în oarece măsură de către ființele ceva mai elevate.*

Pe nesimțite, decorul s-a schimbat și mă aflam într-un magazin de încălțăminte, unde ofeream gratuit încălțări tuturor, fiind și aici identificat cu Conștiința Divină Supremă. Pentru cei care nu știu, încălțămintea simbolizează relațiile de cuplu polar opuse, respectiv iubitul pentru femeie și iubita pentru bărbat, conform Dicționarului de simboluri. Aceste Daruri Divine au continuat o vreme, apoi am început să plîng, făcînd eforturi considerabile să nu plîng în hohote din compasiune față de suferința omenirii actuale și a orbirii sale ! Decorul se schimbase din nou, și mă aflam undeva înt-un spațiu deschis, iar oamenii treceau pe lîngă mine, părînd să mă ignore complet pe Mine, Cel Care le Ofeream atîtea și atîtea Daruri Divine, de a căror proveniență ei nu erau cîtuşi de puțini conștienți ! Și făceam efortul de a nu plînge foarte-foarte tare, dar oamenii nu păreau să Mă vadă ori să Mă simtă, ci treceau mai aproape sau mai departe de Mine, fiecare preocupat de obsesiile lui mărunte, ignorînd complet, chiar complet, toate Darurile Mele Divine !

M-am trezit uimit și încîntat de acest vis excepțional, dar mai importantă acum pentru mine este starea de detașare exemplară pe care o trăiesc scriind aceste rînduri, detașare atît față de Giugiuca mea, cît și față de orice alt laț acaparatoriu resimțit anterior ! Nu știu cît mă va ține această detașare și e posibil să fie doar o stare model trimisă de Ghidul spiritual, la care să mă raportez ulterior, ori de cîte ori voi mai fi prins în mrejele Iluziei înlănțuitoare !

11.

Zburam pe deasupra unui şantier vast, ale cărui limite nu le percepeam. Ghidul nostru spiritual iniţiase această lucrare imensă şi el o susţinea sub toate aspectele, nu doar energetic sau spiritual. În vis eu nu ştiam ce se construieşte acolo, după cum nici nu întrezăream limitele acelui aşa zis şantier. Părea să se întindă de la un orizont, la celălalt orizont. Rolul meu în vis a fost foarte modest, eu ducînd cărţile unui coleg la bibliotecă, probabil că acela era ocupat cu altceva mai important. Sigur că lucrau mulţi yoghini, ca să nu spun toţi yoghinii pe acel şantier.

Poate că visul a fost cu mult mai lung decît mi-l amintesc, pentru că am mai reţinut doar imaginea finală, care era cea a unui pămînt cu iarbă fragedă şi senzaţia la atingere semăna cu aceea a unui pat moale, tare îmbietor, dar sentimentul era ceva mai complex, cuprinzînd şi nuanţa de căldură sufletească a cuiva drag care ne îmbrăţişează.

E regretabil că nivelul meu spiritual lasă de dorit, fiindcă dacă aş fi fost mai avansat, cu siguranţă revelaţiile primite în vis ar fi fost cu mult mai importante. Aşa însă trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce primesc şi merit deocamdată. Iar ceea ce înţeleg este că fiecare dintre noi avem un rolişor de jucat în această imensă lucrare care se realizează în şi prin noi pentru trezirea noastră şi regenerarea Pămîntului. Chiar dacă pare foarte mititel pentru orgoliile unora dintre noi, aceste minuscule contribuţii ale fiecăruia sînt la fel de necesare, ca şi contribuţiile importante ale altora mai elevaţi spiritual şi nu e nevoie să dau nume, fiindcă se ştiu.

Cunosc de pildă o colegă al cărei rol este să ajute unii bărbaţi sub aspect spiritual şi ale cărei trăiri extraordinar de frumoase şi pline de învăţăminte, ar umple sute de pagini, dacă ar avea timp să le scrie. Eu am timp şi îmi place să scriu, dar nu am cu ce mă lăuda, iar alte fiinţe care au avut de-a lungul vremii trăiri spirituale de excepţie, n-au nici timpul, nici înzestrările necesare pentru a le aşterne pe hîrtie.

Revenind la micile noastre roluri, am mai înţeles că într-ajutorarea pe care ne-o oferim unii altora (sau unele altora), chiar dacă n-au legătură directă cu Marea Lucrare de refacere a planetei noastre, acele contribuţii nu sînt mai puţin necesare. Sigur că visul făcea trimitere mai degrabă la Tehnica Supremă şi Eficientă care este realizată, din cîte bănuiesc, doar de practicanţii yoga, pentru îndepărtarea de la noi oamenii a oricărui pahar de suferinţă cauzat de cataclisme mondiale, dar chiar dacă nu toţi cursanţii yoga o pun în aplicare zilnic, sau alfel spus, chiar dacă mai sînt unii cursanţi care n-o mai realizează deloc, totuşi şi ei au rolişoare neîndoielnic utile în această vastă lucrare, oricît de mici ar fi acele roluri sau aparent insignifiante.

Şi pentru că aluziile vor fi dificil de înţeles, am să dau un exemplu foarte concret. De pildă deschiderea afectivă a unei fiinţe faţă de alte fiinţe sau măcar faţă de o singură fiinţă, deşi ar părea că este doar o problemă personală a celui sau a celei în cauză, trebuie să se înţeleagă la un mod foarte profund că acea închidere afectivă şi/sau erotică, ne afectează mai mult sau mai puţin pe noi toţi, în moduri pe care deocamdată nici nu le putem intui ! Cît este de imperios necesar şi important să avem trăiri amoroase măcar implinitoare, ca să nu spun orgasmatice, pot să înţeleagă doar cei ce percep realmente lumea subtilă, fie ea eterică, astrală ori – cel mai grozav – lumea cauzală ! Şi mă refer îndeosebi la extraordinara funcţie purificatoare a energiilor malefice produse de gînduri, cuvinte şi acţiuni ale celor mulţi şi orbi; purificare ambientală subtilă ce se realizează prin fiecare fuziune amoroasă reciproc iubitoare, transfiguratoare şi în deplină continenţă sexuală, ale cărei roade au fost consacrate în prealabil lui Dumnezeu Tatăl sau unei Mari Puteri Cosmice ! Evident, nu doar în acest mod, dar acesta este cel mai plăcut şi des întîlnit în actuala epocă întunecată, numai că prin pierderea energiei sexuale, se pierd şi beneficiile purificatoare aferente.

Deşi cei mai mulţi dintre noi nu sîntem conştienţi de importanţa propriilor fiinţe pe marea scenă a lumii fizice, noi *chiar* contribuim la trezirea şi revigorarea, atît a planetei noastre Pămînt, cît şi a semenilor noştri, şi prin noi subînţeleg nu doar cursanţii yoga, ci fiecare fiinţă care realizează acţiuni benefice pentru ea şi pentru ceilalţi, oricît de mărunte ar fi acele acţiuni binefăcătoare !

Iar modestul meu rol pare a fi să scriu şi să trimit şi altora aceste mici imbolduri spre a contribui cît mai mulţi cu tot ce avem mai curat în noi pentru a înfrumuseţa această lume deocamdată bolnavă ! Vorba aceea : *modest-modest, dar să ştie toată lumea ce modest sînt* !!

12.

Pentru că am contribuit în vis la aniversarea unui fost cursant yoga, cîntînd la un tam-tam improvizat alături de alţi instrumentişti, acel om, care devenise un destul de cunoscut mafiot local şi mă ştia după vechiul nume, m-a chemat la el printr-un interpus să mă răsplătească într-o manieră foarte generoasă cu o mare sumă de bani. Ci pornind spre el, am ieşit pe uşa din faţă, avînd intenţia de a intra pe altă uşă laterală la subsol, cu nişte cîrje noi şi am făcut un salt imens, mai mult levitînd, peste nişte obstacole apărute subit în cale, însă cum partea aceea mi-a plăcut, salturile graţioase însoţite de levitaţie s-au repetat de cîteva ori spre deliciul meu.

Apoi a urmat ceva cu totul neaşteptat pentru mine, dar şi pentru spectatorii de la sol care mă priveau miraţi, parcă. Am început să zbor veriginos pe verticală spre Înalturi, atras de o forţă irezistibilă şi cu cît zburam mai sus, cu atît mă minunam mai tare de extraordinarul situaţiei ! La un moment dat le-am dat drumul cîrjelor din mîini, nemaifiindu-mi de nici un folos, iar zborul a

continuat încă multă vreme ! Undeva pe aici s-a interpus în vis o secvenţă al cărei rost nu-l înţeleg deocamdată, anume părea că mă aflu culcat pe un pat, într-o stare pronunţată de absorbţie interioară sau prathyahara, cu ochii larg deschişi, iar un frate care dormea lîngă mine, şi-a aşezat piciorele inconştient pe o parte a trupului meu, ceea ce totuşi nu m-a deranjat.

După aceea a urmat o exemplificare a unirii dintre Shiva şi Shakti în fiinţa mea, respectiv între Principiile polar opuse Yang şi Yin la nivel macrocosmic, în timp ce continuam să am ochii deschişi. Mi-a apărut imaginea unei păpuşi feminine parcă, iar exclamaţiile mele spuneau totul :

- *Ioi, ioi, ioi... ce minunată eşti !...Ioi, ioi, ioi ... ce minunată eşti !...Ioi, ioi, ioi...CE MINUNATĂ EŞTI* !!

Pentru a respecta ÎNTRUTOTUL ADEVĂRUL, trebuie precizat că starea interioară din timpul visului nu conţinea nimic deosebit ca *trăire efectivă*, dar atunci din ce adîncuri provenea acea exclamaţie redată mai sus ??...

Nu ştiu...şi vă rog să mă credeţi pe cuvînt că într-adevăr nu ştiu ! Şi nici nu înţeleg paradoxul de a nu trăi nimic deosebit la un nivel, în timp ce exclami cu maximum de încîntare ce *minunăţie* se petrece, la un alt nivel !!

13.

Cei mai mulţi dintre noi sîntem testaţi destul de dur în aceste ultime luni sau zile ale Vremurilor de Apoi, teste care ţintesc exact în punctele noastre cele mai slabe. În ce mă priveşte, e vorba de sfera relaţiilor interumane, însă la alţi oameni aceste teste apar în sfera sănătăţii sau a banilor.Voi descrie foarte succint testele la care am fost supus în visul de astă noapte :

Mă aflam în subsolul tenebros al unei clădiri intenţionînd să ies afară, numai că, aşa cum se petrece în vis, oportunităţile de ieşire s-au alambicat de o manieră foarte greu de descris, îngreunînd pînă la extrem urcuşul. La fiecare etapă cădeam sau ratam ieşirea, înţelegînd că varianta aleasă nu fusese cea mai bună. La un moment dat mai multe entităţi m-au imobilizat, apăsîndu-mă cu mîinile pe abdomen în încercarea de a mă omorî. Îmi prinseseră ambele mîini şi a fost un lung şi extenuant chin pînă să-mi desprind o mînă, apoi un alt chin în strădania de a-mi elibera şi cealaltă mînă, dar văzînd că nu reuşesc, am invocat cu disperare ajutorul Divinului, care m-a salvat după o vreme !

La trezire am admis posibilitatea că acest episod avea mai multe învăţăminte, primul fiind legat de faptul că nu-mi accept abdomenul mult prea bombat pentru gustul meu şi această non-acceptare s-a tradus în vis printr-un act de violenţă în această zonă.Al doilea aspect s-ar putea să

se refere la sugestia de a-mi diminua orgoliul, şi aceasta să fi fost intenţia entităţilor din vis, ci nu aceea de a mă omorî, cum crezusem iniţial. Mai este un aspect de care voi vorbi în final.

Un alt test de care îmi amintesc se referea la urcarea unor scări. *Anterior nu reuşisem după mai multe încercări, şi la un moment dat a apărut un tînăr frumos, în mod evident elevat, care m-a chemat spre el. (În treacăt fie observat faptul că sîntem chemaţi doar după ce atingem o anumită treaptă de maturizare lăuntrică, abia apoi urmează să fim aleşi, dacă ne alegem singuri prin faptele noastre merituoase !). Ei, şi de unde scările arătau iniţial ca toate scările, după primele trepte ele au devenit atît de verticale încît era imposibil să le urci fără să te ţii de ceva, iar acel ceva au fost nişte sfori ieşind direct din pardoseală, ceea ce nu era suficient totuşi, şi atunci am hotărît să mă apropii de balustradă; intenţie realizată după un alt mare efort, dar nici ţinîndu-mă de balustradă nu aveam prea mare eficienţă şi astfel mi-a venit ideea de a chema şi alte suflete să urce pe scară, întrucît eforturile mele o stabilizaseră oarecum, iar ceilalţi aflaţi la baza scării aşteptau să vadă rezultatul tentativelor mele. Acest act de generozitate m-a propulsat pe un alt nivel într-o clipită, unde au urmat alte şi alte dificultăţi de care nu-mi mai amintesc.*

Impresia generală a fost de un realism foarte dur, încercările erau foarte grele, suferinţa eşecurilor foarte mare ! Repet, totul părea extrem de real şi dureros ! Spre final, poate s-a purificat ceva în mine, s-a produs o anume înţelegere, pentru că am exclamat : „ Shiva este singurul cîştigător !! ” în timp ce mă prosternam dinaintea a ceea ce părea a fi ieşirea din acele cazne nenumărate, dar pe care n-o vedeam decît foarte vag, pentru că aveam capul plecat la pămînt !

La trezire am concluzionat că visul mi-a fost trimis din mai multe motive pe care e important să le enumăr aici, fiind ele de folos şi altora care vor citi aceste rînduri:

În primul rînd a fost o admonestare relativ blîndă pentru obiceiul prostesc de a ne lamenta mai mereu noi oamenii, lamentare care pare să aibă efecte foarte distructive la un anumit nivel al fiinţei noastre, mai ales în cazul fiinţelor care fie *doar* cochetează cu ideea suicidului, necum să se gîndească serios la ea (cum a fost cazul meu) !! Şi chiar dacă nu ne gîndim la sinucidere propriu zis, ci numai la dorinţa de a ne lua Dumnezeu de aici... că ne-am săturat de atîta suferinţă; deci numai acest gînd repetat prea des, are efecte distructive nebănuite la nivel sufletesc !

O altă concluzie, deşi evidentă pentru cursanţii yoga, este asemănarea dintre Visul vieţii şi Viaţa vis, adică visul din timpul somnului şi visul care este viaţa însăşi din lumea fizică raportat la lumile astrale şi cauzale, ca să nu mai vorbesc de Realitatea Transcendenţei Divine Eterne, care este de fapt şi de drept UNICA REALITATE IMUABILĂ !

Aşadar, mi s-a arătat încă o dată că aceste Încercări sînt absolut necesare pentru accesarea unor niveluri de conştiinţă mai înalte şi că atitudinea mea de nerăbdare şi ifosele mele de cunoscător sînt doar atît : nişte ifose jalnice, iar orgoliul mental mă împiedică să văd ceea ce umilinţa nu doar mi-ar revela, ci chiar m-ar pregăti să înţeleg şi să cuceresc sub aspectul evoluţiei spirituale.

Cele mai bune arme împotriva greutăţilor vieţii sînt **optimismul** şi **umorul** sau hazul de necaz, fiindcă este extrem de periculos pentru integritatea noastră mentală şi sufletească să ne lăsăm pradă pesimismului şi deznădejdiei sau depresiei ! Acestea se ştiu, desigur, dar majoritatea oamenilor tot căile lamentaţiei aleg, în loc de cele ale hazului de necaz !

Iar în final trebuie reamintit minţilor noastre limitate ceva ce ele nu înţeleg mai deloc : noi cei care trăim încă sub comanda Egoului AVEM IMPRESIA DESPRE NOI ÎNŞINE CĂ TRECUTELE SUFERINŢE NE-AU FĂCUT TOT MAI BUNI ŞI MAI BUNI, NE-AU PURIFICAT ŞI MATURIZAT... ŞI DE CE OARE SÎNTEM SUPUŞI ÎN CONTINUARE LA ALTE ŞI ALTE SUFERINŢE ?? ...cum ar fi cele legate de ataşamente, gelozie, posesivitate, lăcomie, sărăcie şi multe altele. În primul rînd că această impresie este totalmente falsă, întrucît *dacă* ne-am fi învăţat lecţiile, n-am mai fi fost testaţi, iar în al doilea rînd, noi sîntem foarte-foarte îngăduitori cu noi înşine, dar foarte- foarte aspri în a-i judeca pe ceilalţi ! Cei mai mulţi dintre noi ne aseamănăm cu *sitele strîmbăcioase*, fiindcă *reţinem* ceea ce ar trebui să eliminăm, şi eliminăm ceea ce ar trebui să reţinem, adică ne amintim doar *impresiile care ne măgulesc orgoliile* şi *eliminăm* exact ceea ce ar trebui să reţinem, anume *imboldurile spre auto-desăvîrşire* (pe care cel mai adesea le trecem în categoria CRITICI, adică ceva de nesuportat pentru Egourile noastre) !

Deci, cuvintele cheie sînt : Răbdare, Optimism, Umor şi (auto)Transfigurare, dar aplicate în viaţa zilnică, nu doar rostite din vîrful buzelor ca sfaturi către alţii !

14.

Se făcea că zburam deasupra unui parc sau pieţe, cu intenţia de a mă înălţa peste clădirile cu arhitectură tipic americană, unele mai înalte, altele mai joase, fiecare dintre ele reprezentînd un domeniu lumesc - cum ar fi Tribunalul, Şcoala, Firme şi altele. Cred că am depăşit în zbor una dintre ele, apoi am planat uşor pînă aproape de nivelul solului. Un pieton însoţit de o femeie, care părea să mă cunoască, mi-a spus că nu e recomandabil să zbor în văzul lumii, gestul meu putînd fi interpretat ca o sfidare la adresa autorităţilor.

Era ora amurgului şi după acea atenţionare am observat într-adevăr mai mulţi poliţari care mă urmăreau. Pe moment am crezut că dacă îmi continui zborul şi mă înalţ tot mai mult, ei nu mă vor putea prinde, însă am ales altă strategie, anume de a mă tupila la pămînt în speranţa de a trece neobservat odată cu lăsarea întunericului care venise deja. Asta şi pentru că, dacă aş fi continuat să zbor, la un moment n-aş fi avut suficientă energie să mă menţin la o înălţime prea

mare un timp suficient de lung, pînă scăpam de toţi urmăritorii, ceea ce ştiam din experienţele dobîndite cu alte prilejuri.

Am fost totuşi descoperit de un poliţar, dar nu-l vedeam fiindcă ţineam faţa lipită de pămînt, şi acela m-a întrebat dacă îmi dăduse cineva bani pentru a îmbrăca acel echipament de zbor ? Se sugera cum că nu eu eram cel urmărit, ceea ce mi-a dat o idee bună de scăpare, şi eliberîndu-mă de acel echipament de zbor dintr-o singură mişcare, am sărit gardul, apoi am tot mituit pe cîte un copil să mă ascundă după un garduţ care a revenit la loc după trecerea mea, şi după tot felul de alte şi alte trape, care de care mai ingenioase.

Din acest moment a urmat partea cea mai interesantă a visului, însă şi cea mai greu de reţinut. Adolescentul din vis care eram, deţinea o cunoaştere lumească incredibil de vastă şi precisă despre toate categoriile reprezentative de oameni, despre modul lor de a fi şi a gîndi, despre comportamentul lor tipic, ceea ce făcea aproape imposibil ca acel adolescent să fie păcălit sau prins în vreo capcană.

Cam în acest moment m-am trezit şi am rememorat visul, căutîndu-i înţelesurile tainice. Dacă interpretarea mea este corectă, n-am cum să fiu sigur, dar voi împărtăşi ceea ce mi s-a părut a înţelege. Clădirile din vis simbolizau puterea lumească pe care cei ca mine, aflaţi pe o cale spirituală autentică, o transcend; altfel spus ne ridicăm deasupra acestei puteri prin aceea că nu putem fi constrînşi să ne limităm la şabloanele mentale impuse de autoritatea lumească prin mass-media, învăţămînt şi toate celelalte modalităţi de manipulare arhicunoscute. Precum se ştie, elita ocultă malefică a acestei planete a impus o anume viziune despre lume şi univers în ultimul secol, care tinde să se globalizeze. Nu intru în detalii, pentru că această temă este destul de bine cunoscută, dar precizez şi subliniez totodată că această viziune este extrem de simplistă, ba chiar puerilă, avînd mai degrabă rolul unui văl care ne împiedică pe cei mai mulţi dintre noi să vedem Realitatea aşa cum este ea în realitate !

Adolescentul din vis este nu doar prototipul, ci chiar arhetipul nativului din zodia Gemenilor; arhetipul în starea lui cea mai pură ori pe deplin manifestată prin cunoaşterea lumească extrem de precisă, de vastă şi chiar profundă la acest nivel; deşi este o cunoaştere doar pe orizontală, ea pare a fi necesară în drumul nostru spre etape din ce în ce mai profunde de auto-perfecţionare. Ştiu desigur că arhetipurile aparţin Sufletului cel Viu, pe cînd Tipologiile astrale descriu personalitatea efemeră a fiecărei zodii în parte.

Trebuie totuşi să precizez că trezirea din vis e posibil să fi împiedicat aprofundarea acestuia, în sensul că acea cunoaştere lumească foarte vastă şi precisă ar fi putut fi urmată şi de o cunoaştere metafizică la fel de vastă, dacă nu m-aş fi trezit sau dacă aş fi reuşit să-mi amintesc partea uitată a visului. Probabil însă că în acest caz mi s-a exemplificat doar tipologia Gemenilor ajunsă la apogeu sau asimilarea desăvîrşită a acesteia în straturile profunde ale sufletului meu.

Copii din vis care îmi tot ofereau ascunzători care de care mai ingenioase ar putea fi simbolul unei stări de candoare şi puritate, care dacă este accesată permanent, ne fereşte de orice pericol,

de orice rău exterior nouă, fiind o stare invulnerabilă. Poliţarii reprezintă evident nu doar autoritatea lumească, ci şi puterea coercitivă, adică aceea putere care ne constrînge să ne supunem unor reguli, multor reguli care de care mai limitative, înnrobitoare, alienante pentru sufletele noastre, nepermiţîndu-ne să ne cunoaştem şi apoi să ne trezim Sufletul cel Viu, care este etapa sine qua non pentru revelarea naturii noastre divine ultime din adîncul cel mai adînc al fiinţelor noastre. Sigur că acele reguli care vin din exterior aparent, aparţin de fapt interiorului sau minţilor noastre care de care mai limitate.

Există două trăsături ale adolescentului din visul meu care sînt - alături de cunoaşterea foarte vastă şi precisă – definitorii : adaptabilitatea şi detaşarea, ambele exemplare.Eu cel din vis mă adaptam cu uşurinţă în orice condiţii, complet detaşat de orice stare de lucruri aş fi lăsat în urmă. Casa mea era oriunde şi nicăieri, pentru că oriunde mă simţeam ca acasă şi nicăieri nu rămîneam prea mult timp să mă ataşez de acel loc. O asemenea detaşare fenomenală îmi este foarte necesară în realitatea lumii fizice terestre actuale şi e posibil ca aceste calităţi să le pun în aplicare curînd, de vreme ce pare că le deţin oricum la nivel subconştient !

Am adormit din nou şi visul a continuat la fel de interesant, numai că la trezire mi-am amintit doar finalul, în care m-am ascuns de alţi urmăritori sub o copertină parcă, undeva unde era lăcaşul unei creaturi imprecise, pe care în vis am numit-o tigru, şi n-am fugit de acea creatură, ci m-am luptat cu ea pînă cînd ea a devenit tigru-OM !

Precum se poate vedea cu ochiul liber, mai am încă unele aspecte inferioare care trebuie alchimizate, ceea ce trebuie să recunosc că este o concluzie sau o morală mult prea insipidă faţă de desfăşurarea extrem de captivantă, interesantă şi inedită a visului în sine !

Dar poate că aceasta este doar „traducerea” simplistă a minţii, visul impregnîndu-mi subconştientul cu multitudinea fascinantă a multiplelor sale faţete pe care le voi accesa cîndva, cînd va fi necesar, adică atunci cînd voi avea acces conştient la nivele tot mai profunde ale fiinţei mele misterioase.

15.

Datorită încurajărilor neaşteptate venite din partea unei persoane dragi cu numele de Gheorghe Drăgan, prin intermediul căruia mi s-a părut că a vorbit Îngerul Păzitor, am înserat

în acest Jurnal spiritual mai multe vise avute dinainte de începerea Evenimentului Tămăduitor consemnat în primele pagini...

Recitirea paginilor înserate mi-a dezvăluit imaginea deocamdată încă insuficient conturată, totuşi vizibilă, a unui devot aflat la început de drum şi care are potenţial în direcţia Trezirii depline a Sufletului, ba poate şi a revelării Sinelui Divin Atman !...Sau, după cum s-a exprimat Grieg prin intermediul Doamnei mele Învăţătoare, referindu-se la mine : *Are toate atuurile pentru a realiza ceea ce şi-a propus* !...(Această simplă apreciere a avut pentru mine o imensă importanţă, în contextul în care eu unul mă îndoiam foarte serios că îmi voi împlini menirea pentru care am venit în această lume, şi care menire, evident, este Iubirea Dumnezeiască !).

În urmă cu 20 de ani, în 1996, am purces la realizarea Posturilor Negre, cum li se spunea pe atunci, respectiv a Posturilor Alimentare Totale, cum li se spune acum... de 10, 20 şi 40 zile... Am ţinut 3 posturi alimentare de 20 de zile, 7 de 40 de zile şi 68 ori 69 de posturi de 10 zile, de n-or fi fost cumva chiar 70 de 10 zile, că le-am şi uitat numărul exact !

Pînă în 96 mai ţinusem posturi alimentare de o zi, de 3 zile, (în care n-am băut nici apă măcar, pentru a vedea dacă pot rezista...şi am rezistat cu bine, fiindcă la sfîrşit Cineva de Sus m-a felicitat telepatic, spunîndu-mi *Bravo* !)...Şi un post alimentar de 5 zile...

În tabăra spirituală din acel an am vorbit cu Grieg şi l-am întrebat ce este de făcut pentru a-mi îmbunătăţi karma materială ?... Mi-a spus să ţin post negru de 10 zile...

L-am ţinut aşa cum mi-a spus, dar a fost atît de greu, încît mi-am zis mie însumi că altul nu mai ţin, însă după vreo lună i-am dat telefon lui Grieg, (care pe atunci încă răspundea la telefon !) şi după ce i-am adus la cunoştinţă isprava mea, l-am întrebat ce să fac în continuare : trec la posturi de 12, 14 zile ?... „ *Nu, mi-a spus el, fă 10 cu 10* !”...Adică 10 zile post alimentar, doar cu apă, 10 zile pauză...şi tot aşa mai departe !

După 19 posturi alimentare a cîte 10 zile fiecare, văzînd că nu apare nici o îmbunătăţire a situaţiei materiale, după pauza de 10 zile am trecut la un post alimentar, doar cu apă, de 40 de zile...

Acel prim post de 40 de zile, consacrat ca şi toate celelalte Ghidului meu spiritual Grieg, a fost atît de uşor, în sensul că m-a susţinut Divinul prin Grieg într-un mod atît de puternic, *încît mi-a fost foame abia în a 33-a zi* !! Cel de-al doilea post alimentar de 40 de zile, doar cu apă, l-am consacrat pentru focalizarea perfectă a minţii în practica spirituală... A fost un pic, doar un pic mai greluţ decît primul post de 40 de zile....

În schimb cel de-al treilea post alimentar de 40 de zile, consacrat pentru Iubirea lui Dumnezeu Tatăl, a fost atît de greu, atît de crîncen de greu, că mie îmi era foame din a cincea zi

!...M-am rugat intens la Grieg să mă ajute la opt dimineaţa şi după numai cinci minute a intrat pe uşă Corina, femeia cu capacităţi mediumnice în oarece măsură trezite, şi cu care am avut prima mea relaţie de cuplu din această viaţă... care de obicei venea pe la mine abia pe la zece jumătate dimineaţa...Am rugat-o atunci pe Corina să întrebe *Înaltele Autorităţi Spirituale* dacă să continui postul ori să-l întrerup ?... Răspunsul a fost *să continui postul* şi numai Dumnezeu ştie, în afara Ghidului meu spiritual, ce chinuri am îndurat eu în acele 40 de zile de post alimentar !...Ajunsesem să beau cîte opt litri de apă după a 10-a zi de post pentru a-mi îneca foamea !...

Al 4-lea şi al 5-lea post alimentar de 40 de zile, avînd aceeaşi consacrare, respectiv Iubirea lui Dumnezeu, au fost cam la fel de grele, însă au conţinut şi lecţii specifice, separate...De pildă în al 4-lea post de 40 de zile, doar cu apă, a ieşit la iveală din străfundurile fiinţei mele lăcomia, fiindcă într-una din zile l-am buzunărit pe un frate de al meu beat clampă, care îşi vînduse garsoniera şi bea banii cu muierea lui...Acel frate mă furase pe mine de mai multe ori de-a lungul vieţii şi voiam să-mi iau revanşa, numai că el s-a trezit...aşa că m-am făcut de ruşine în faţa lui, şi fără bani, pe care oricum îi ascunsese în altă parte, ca orice hoţ care se teme de alţi hoţi !...

Despre mizeriile ieşite la iveală după primul post alimentar de 40 de zile am vorbit în altă parte, în *Neştiutele iubiri*, şi întrucît e posibil ca cel sau cea care citeşte aceste rînduri să nu cunoască acel text, voi reda acel fragment aici :

A treia zi DUPĂ ce am terminat primul post negru de 40 de zile era cu trei zile înainte de Anul Nou, în ‘97. În dimineaţa acelei zile consultasem Tarotul, aşa cum o făceam destul, ba chiar prea des, iar una din cărţile ieşite a fost 7 de bite, a cărei semnificaţie era “luptă cu iscusinţă “. Am intuit repejeor că mă aşteaptă o încercare serioasă… dar să nu anticipăm.

În acea zi am avut mult de umblat după cumpărături şi pe la nişte cunoştinţe acasă, pe care le rugasem să-mi facă ceva dulce, de care îmi fusese oarecum poftă în timpul postului, dar şi pentru că venea Revelionul.Pe atunci locuiam în apartamentul unui amic aflat la etajul doi. Umblasem atît de mult, că începuse să-mi scape piciorul sănătos din genunchi, astfel că mai multe sute de metri şi apoi cele două etaje le-am urcat greu, cu piciorul forţat anchilozat din genunchi, fiindcă dacă l-aş fi îndoit, cred că m-aş fi dus de-a berbeleacul şi mi-ar fi fost foarte greu să mă ridic apoi pe verticală, cu multele sacoşe pe care le adunasem cam lacom, trebuie să recunosc.

După ce am intrat în apartament, pe la cinci după-amiază, am auzit o pocnitură care m-a speriat puţin, pentru că m-a luat prin surprindere. Un copil pocnise cu o pocnitoare pe casa scărilor foarte aproape de uşa apartamentului în care mă aflam şi acest sunet neaşteptat a avut două repercursiuni. Prima dată am căzut pe podea în sufragerie, iar al doilea efect a fost că m-am văzut pe mine într-o baltă de sînge pe podeaua băii. Simultan cu această imagine sinistră, am început să tremur, iar un amic care m- a văzut pe la unsprezece noaptea, mi-a spus că încă mai aveam ochii galbeni de spaimă la acea oră !...Mi-a trebuit o fracţiune de secundă să înţeleg ce se petrecea cu mine : Necuratul mă îmboldea să-mi tai venele ! Dar tot la fel de repede am înţeles că de fapt

acest imbold era “ sămînţa “ dorinţei de sinucidere pe care o plantasem cîndva de-a lungul vieţii mele disperate şi pe care o tot “ hrănisem “ ani la rînd cu tot felul de gînduri negre, autodistructive.

M-am tîrît atunci cei cîţiva paşi pînă la telefon şi l-am contactat pe un amic care îmi era tare drag, pentru că vădea o modestie şi smerenie la care eu aspiram în secret, deşi poate nu întrutotul conştient la acel moment. I-am explicat pe scurt care era situaţia, rugîndu-l insistent să vină pînă la mine, ceea ce a convenit să facă după vreo oră, fiindcă avea şi el propriile treburi de rezolvat, ca tot omul în ajunul Revelionului.

În aşteptarea lui, neştiind ce să fac, am comis o greşeală de-a dreptul prostească, deşi aş putea spune mai rău, dar mă străduiesc să evit pe cît posibil rezonanţa cu acele cuvinte care sînt foarte negative. După 40 de zile de post negru, adică numai cu apă, am mîncat dintr-un tort cu ciocolată !!!...E drept că şi spaima mai sus amintită şi-a adus contribuţia în luarea acestei decizii nesăbuite, dar acum drept să spun că nu-mi mai amintesc sigur cine sau care anume a fost motivul principal...

Efectul gogomăniei mele a fost că parcă mi-ar fi turnat cineva beton în intestine !...Oricît de insistent am încercat eu să înmoi acel beton cu diverse lichide, printre care bere şi vin, intestinele mele tot beton au rămas multe ore şi mi-au trebuit vreo trei săptămîni pînă cînd tranzitul intestinal a revenit la normal.

Sar peste alte amănunte nu foarte importante şi închei relatarea acelei experienţe instructive, spunînd că abia pe la ora unu noaptea, în timp ce mă aflam pe o bancă din faţa gării, am simţit foarte clar cum ceva greu se desprinde de mine, de aura mea şi mă lasă să respir, atît la nivel fizic, cît mai ales la nivel subtil, să respir şi să mă simt uşurat...Acel ceva greoi era de fapt posesiunea satanică sau, altfel spus, demonul sinuciderii, pe care îl hrănisem zeci de ani, dacă nu cumva sute de ani – adică şi din alte vieţi – iar odată cu îndepărtarea acelei entităţi malefice, se disipa şi sămînţa dorinţei de sinucidere.

Nu-mi mai amintesc ce năravuri urîte a scos la iveală cel de-al 5-lea post alimentar de 40 de zile şi următoarele pînă la 7, dar cu siguranţă au mai ieşit multe fumuri negre !

Cel de-al 6-lea post alimentar de 40 de zile a avut drept scop sau a fost consacrat pentru iubirea Mamei Divine, respectiv Dumnezeu în aspectul de Mamă Celestă, iar ultimul de 40 de zile l-am ţinut pentru *Manifestarea Graţiei Divine* în fiinţa mea !

Deşi Grieg îmi recomandase să ţin pauză de 90 de zile între posturile de 40 de zile, eu am vrut să scap cît mai repede de ele, astfel că pauza a fost mult mai scurtă, cam de două luni, iar între al 4-lea şi al 5-lea, pauza a fost de doar 40 de zile !!

După al 4-lea post de 40 de zile, Grieg mi-a spus că este suficient, cu nu mai necesar să ţin posturi de 40 de zile, însă eu am vrut să ţin nepărat 7 a cîte 40 de zile, din dorinţa de a arde cît mai multă karma negativă...Nici azi nu ştiu dacă îndemnul lui Grieg de a mă opri atunci, a fost

sau nu un test, pentru a vedea cît de motivat eram să-mi depăşesc condiţia karmică foarte grea în care mă aflam ...

Prin 2002, luna mai, am terminat cel de-al 7-lea post alimentar de 40 de zile, doar cu apă, şi la sugestia lui Grieg, am continuat cu posturi alimentare de 10 cu 10 o vreme, apoi el mi-a spus să ţin 10 cu 3 zile pauză...După o primă experienţă i-am spus lui Grieg că e prea scurtă pauza de 3 zile şi atunci el mi-a spus să ţin 10 cu 7 zile pauză...numai că eu, dintr-un calcul specific zodiei Fecioarei, unde am Ascendentul, am redus pauza la 5 zile, ca să încapă două posturi de 10 zile pe lună... şi pentru a le termina mai repede, evident !

Posturile aveau drept scop sau consacrare *Armonia divină la toate nivelurile fiinţei mele*, care armonie divină mi-a şi fost exemplificată la un moment dat de către Ghidul meu spiritual Grieg în timpul unui curs de yoga... şi tare frumoasă a mai fost starea !

Tapasul (canonul) consta în 21 de posturi a 10 zile fiecare, tapas ţinut de două ori...Numai că după 2002 fermitatea mea a scăzut gradat şi am avut multe rateuri, adică am întrerupt de mai multe ori postul chiar şi în a şaptea zi pe unul dintre ele !...

Totuşi, am ţinut posturile aşa cum am precizat la început, fiindcă în numărătoarea finală desigur că nu intră posturile ce n-au fost duse la bun sfîrşit de 10, 20 sau 40 de zile ...şi care întreruperi au cumulat destul de multe zile, dar numărul lor îl ştie doar Bunul Dumnezeu, împreună cu Îngerii Săi !...De altfel, posturile de 20 de zile au fost de fapt *ratate de 40* de zile, adică n-am putut să duc la bun sfîrşit 40 de zile şi m-am oprit la 20.

Ulterior s-a dovedit că a fost o greşeală destul de mare faptul de a nu fi urmat strict recomandarea lui Grieg cu pauza de 7 zile între posturile alimentare de 10 zile, fiindcă am ajuns să mă plictisesc atît de tare de posturi; altfel spus, mă săturasem de ele într-atît, încît într-unul sau mai multe dintre ele, am trăit Starea de Plictiseală Cosmică faţă de posturi alimentare !...

Cam tot pe atunci, fiind pauza prea scurtă între posturi, am mentalizat cu puterea omului înfometat că în respectivele pauze fac un bîrdihan suficient de mare spre a rezista la următoarea înfometare voită... şi din nefericire pentru simţul meu estetic, am rămas cu ditamai bîrdihanul, care ulterior abia dacă scădea vreo 500 de grame dupe alte posturi de 10 zile, ţinute din ce în ce mai rar...pentru ca de prin 2010 să nu mai ţin decît posturi de cel mult 7 zile, altul de 6 şi unul de vreo 3 zile jumate...

Ce e drept, că undeva prin 2005 am avut un vis în care zburam peste un fel de obstacole figurate prin nişte linii orizontale de culoare verde, parcă, pentru ca, după ultima linie de culoare roşie, să urmeze nimicul unui întuneric deplin...La trezire am înţeles că acel vis era un mesaj, fie de la Sufletul meu, fie de la Divin, *că mă ostenisem îndeajuns* cu posturile alimentare, după cum s-a exprimat cîndva Doamna mea Învăţătătoare, folosind intenţionat limbajul arhaic specific Sfinţilor creştini, foarte expresiv şi frumos totodată...

Consemnînd în scris toate aceste experienţe atît de tîrziu, am uitat multe amănunte interesante, pline de învăţăminte, atît pentru mine cît şi pentru unii sau unele dintre cele ce vor citi aceste mărturisiri...

Acum, după 20 de ani, poate că este incorect să pretind că toate posturile alimentare nu au avut nici un efect, pentru că ceva-ceva pare că s-a mişcat... Pînă în 2006 venitul bănesc era sub 300 de lei actuali, şi a crescut un pic, astfel că la nivelul lui 2016, primeam cu totul cam o mie de lei lunar. Numai că focalizarea minţii lasă în continuare de dorit...adică al doilea post alimentar de 40 de zile pare să nu fi avut nici un efect... Ar fi fost mai bine să-l fi întrebat atunci pe Grieg pentru ce să-l consacru pe al doilea de 4o, poate ar fi fost cu mai mult folos, însă am crezut că problema liniştirii minţii mele era prioritară.

Grieg mi-a spus să fac shambavy mudra în disperare : „*căci dacă vei persevera, vei reuşi*”...Impresia mea este că am perseverat, dar n-am reuşit !

Şi pentru că mai multe persoane m-au întrebat de-a lungul timpului cum m-am simţit în acele posturi alimentare lungi şi foarte lungi, aşteptîndu-se ele că am să le fac cine ştie ce mărturisiri despre trăiri excepţionale, voi consemna aici succint pe cele mai des avute :

Aşadar, nu mi-au crescut dinţi noi, nu s-a înegrit părul de pe cap, nu roiau mantrele în mintea mea, n-am văzut îngeri sau maeştri eliberaţi în vise şi nici alte minunăţii...Cu excepţia acelui post alimentar în care am trăit iubirea divină opt din zece zile, trăirile predominante au fost de suferinţă, suferinţă şi iar suferinţă !...

Această suferinţă avea diferite faţete şi cel mai des se manifesta ca lipsă de chef pentru practică spirituală, oricare ar fi ea; tot ce aş fi vrut să fac ar fi fost să mănînc pe săturate ! O altă formă a suferinţei era disperarea şi singurătatea de proporţii cosmice...Sufeream crîncen, de parcă aş fi fost abandonat pe un bulgăre de pămînt în imensitatea pustie a universului, în întunericul rece al unei ostilităţi compacte, de neînţeles.

Mai apoi starea de plictiseală, cu aceleaşi valenţe cosmice, despre care am aflat ulterior de la un coleg care-l cita pe Grieg, că plictiseala este o stare demoniacă. Alte stări demoniace au fost de iritare, mînie, enervare, frustrare, nerăbdare, grabă, învinovăţire, inconsecvenţă şi nu e de mirare că în atare condiţii am căzut cam la toate testele spirituale în acea perioadă. Cel mai adesea, cînd îmi era rău de foame, şi nici apa nu-mi astupa golul stomacal, atunci spălam vasele altora, făceam curat, spălam haine, ieşeam în oraş la filme sau mergeam în parc la cei care jucau şah, spre a-mi ocupa mintea cu ceva, însă acel ceva nu dura prea mult şi iar o luam de la capăt cu aceleaşi stări mizerabile, plus agitaţia cvasi-permanentă a minţii, cu rare momente de linişte, ori de smerenie.

În concluzie, cu excepţia mai sus menţionată, nimic deosebit nu s-a petrecut *în timpul* posturilor alimentare, ci în pauzele dintre posturi, dacă s-a petrecut ceva.

Un alt inconvenient al fiinţei mele a fost tonul meu de japonez. Odată i-am cerut unei fete ceva şi ea m-a refuzat, motivînd că cer de parcă mi s-ar cuveni. Am fost atît de mirat de acea observaţie, încît am cerut şi părerea altui coleg ...dar persoana întrebată nu era în măsură să dea un diagnostic corect.

De această meteahnă, ca şi de multe altele m-am vindecat sau, mai bine spus, a fost ameliorată în bună măsură abia pe la 60 de ani, cam la şase ani după ce m-am însoţit cu o fată care îmi oglindea mai toate defectele mai sus mernţionate, dar mult amplificate...Acea fată a fost ca un taifun în viaţa mea şi trebuie să se ştie că-i sînt recunoscător, fiindcă deşi mi-a otrăvit cea mai mare parte a vieţii în acei şase ani, m-a ajutat totodată să conştientizez la greu ce podoabă indezirabilă de om am fost chiar în această existenţă, ca să nu mai vorbesc de cele trecute !

Recitind singurul jurnal pe care l-am păstrat din acea perioadă, fiindcă pe multe altele le-am ars, nemaisuportînd suferinţa şi jalea conţinută în ele, pe lîngă lamentaţia aproape strigătoare la Cer, am putut face comparaţia între ce am fost înainte de apariţia Giugiucăi în viaţa mea, şi cum mă manifest după şase ani de tratament giugiucan !

Doamna Învăţătoare a fost cu îndemnurile, cu sfaturile, cu teoria, pe cînd Giugiuca era cu practica. Ce învăţam prin Aurora trebuia să aplic în relaţia cu Giugiuca...şi cu ceilaţi oameni. După confruntările năpraznice cu Giugiuca, mă oglindeam în Aurora sau Anuşca şi în urma reacţiei lor aflam ce mai am de armonizat...Numai că toată această practică a durat destul de mult, cu siguranţă mai mult decît fusese programat în Ceruri...Adică sînt în întîrziere faţă de planul iniţial cu mulţi ani, probabil mai mult de 15 ani.

Spun asta fiindcă odată, în timp ce încă mă aflam în ashram, probabil prin 2006, într-un moment de reverie în care mentalizam sau îmi imaginam după binecunoscuta tehnică a celor cu mental *Vata*, numită scenarită, fiindcă se proiectează în viitor şi fac tot felul de scenarii despre ce şi cum ar vrea să fie...deci în timp ce făceam scenarii cum va fi cînd voi iubi întreaga Creaţie divină, şi că ar trebui să mă fac instructor de yoga în acel moment, nu atît să predau, cît să învăţ cum este să fii un bun instructor, avînd eu în acel moment o stare bună... Şi în acel moment am auzit în interiorul fiinţei mele într-un mod clar şi indubitabil vocea lui Grieg care mi-a spus doar atît : *Mai tîrziu* !...

Prin *mai tîrziu*, după cum am înţeles eu, se referea că *mai tîrziu* am să iubesc la modul divin, ci nu la partea cu instructoratul, care va fi doar consecinţa firească a primei condiţii... Iată că au trecut mai bine de 10 ani de atunci, şi deşi stările de devoţiune apar tot mai des, ele nu sînt permanente încă...

Şi pentru că mă aflu la acest subiect, am mai auzit doar o singură dată vocea lui Grieg în interiorul meu cînd eram în stare de veghe, ceva mai tîrziu, prin 2009, cînd am avut calculator şi acces la internet... Atunci am vrut să scriu un articol destul de dur la adresa unor colegi şi instructori de yoga care mă bănuiau de securită, de a fi informator al securităţii, datorită

faptului (pe care l-am aflat ulterior chiar de la cel pe care voiam să-l bubui în articolul meu) că puneam prea multe întrebări...

În acel moment, cînd pritoceam mai adînc cum să-mi formulez atacul virulent, am auzit foarte clar vocea lui Grieg care mi-a spus scurt : *Nu e cazul* !...Bineînţeles că am lăsat totul baltă şi am trecut la altceva.

Aşadar, cred că sînt într-o mare întîrziere faţă de planul iniţial din mai multe motive, pe care nu le mai detaliez acum, ci spun doar că m-am complăcut prea mult într-o relaţie toxică, din lipsa unei alternative mai bune şi pentru că nu voiam să rămîn singur.

După Evenimentele Tămăduitoare din 2015 şi 2016 se pare că ceva s-a transformat în fiinţa mea. Pare că am fost ajutat să accesez o treaptă superioară celei indezirabile, nesuferită pînă şi pentru mine însumi, darmite pentru ceilalţi !...Anuşca m-a lăudat în acest sens după vacanţa de vară petrecută împreună cu ea şi cu un fost coleg de şcoală generală de la Jucu, numit Derviş.

Sigur că nu pun eu prea mare preţ pe laudele Anuşcăi, pe care o suspectez de însiropare a realităţii atunci cînd e bine dispusă, ci le-aş fi dat mai multă crezare dacă ar fi venit din partea Aurorei acele laude... Totuşi ceva-ceva s-a mişcat în sensul cel bun, fiindcă eu însumi simt acea schimbare în bine. Şi asta am simţit-o cu prisosinţă cînd am recitit acel jurnal vechi şi am văzut felul cum eram atunci, prin comparaţie cu felul cum mă simt şi mă manifest la nivelul anului 2016.

E mai bine, dar încă e departe de a fi aşa cum îmi doresc, adică foarte bine, trăind mereu şi din ce în ce mai intens iubirea divină pentru tot şi toate !

Cît preveşte întîrzierea considerabilă faţă de planul iniţial, este semnificativ faptul că Divinul mi-a trimis-o pe Anuşca în cale, care întîrzia adeseori la manifestările spirituale, fiindcă nu are simţul trecerii timpului, ceea ce îmi oglindea propriul tamas şi propria întîrziere la nivel de înţelegere a propriilor limitări, dar acest fapt l-am conştientizat mulţi ani mai tîrziu. Anuşca îmi oglindea şi alte neajunsuri, numai că nu vreau să o supăr prea tare dezvăluind şi aici acele neajunsuri, fiind suficient că le-am analizat între patru ochi noi doi.

Ca o concluzie, se vede clar că este adevărat ceea ce se spune despre Sufletele noastre care atrag în vieţile pămîntene exact acele fiinţe care ne ajută să ne conştientizăm şi să remediem propriile hibe.

Şi încă ceva...

Auzind vocea lui Grieg în interiorul fiinţei mele, arată că el ştie permanent ce face fiecare dintre discipolii săi, cum i-a şi mărturisit unui coleg de-al nostru, Cristi Alexandru, (care a făcut publică această informaţie într-o conferinţă ce poate fi ascultată de oricine), iar pe de altă parte mai arată şi altceva....

Acel altceva l-am înţeles în urma unui alt vis relativ recent, după 2012, în care mă aflam la un birou, cu o maşină de scris în faţă, din cele mari de pe vremuri, iar într-o cameră alăturată se afla biroul lui Grieg, la care el lucra în acel moment.

La trezire am înţeles că tot ceea ce scrisesem eu de cînd mă aflam pe calea spirituală, era fie inspirat de el, fie supervizat de el din plan subtil sau, altfel spus, mă aflam permanent sub îndrumarea lui subtilă... Dacă o luam într-o direcţie cu totul anapoda, eram atenţionat, cum s-a văzut deja; atenţionare care s-a produs o singură dată, ceea ce nu înseamnă însă că tot ce am scris pînă în acest moment ar fi corect în întregime... fiindcă vorba ceea, Ghidul spiritual ne protejează, ne îndrumă, dar nu ne duce în palme ca pe bebeluşi, ci ne lasă să învăţăm singuri din propriile greşeli, aşa cum este firesc şi înţelept din partea unui Ghid spiritual autentic şi pe deplin îndumnezeit !

Mai am două exemple care arată că Grieg ştie totul despre discipolii săi în orice clipă.

Prin 94 cred, într-un vis, i-am spus lui Grieg că aş vrea să scriu o carte despre el...

- Cît de groasă ? m-a întrebat el şi a dispărut rîzînd.

La trezire, evident, am fost uimit să constat că era singurul din lumea noastră care ştia despre dorinţa mea secretă de a scrie o carte valoroasă, dar suficient de groasă, cam de 5oo de pagini tipărite, deoarece tot ce scrisesem pînă atunci abia dacă depăşea o sută de pagini, şi aveam un mic complex legat de acest aspect.

Cel de-al doilea exemplu se referă la o anumită perioadă în care tot mentalizam, sau mai bine zis mă vedeam pe mine însumi predînd yoga unor copii mici, între 7 şi 12 ani. I-am împărtăşit lui Grieg aceste mentalizări, întrebîndu-l dacă voi preda yoga cîndva ?...El a spus „DA, dar după cursul nostru !”... Şi aici m-a citit corect, întrucît în mintea mea eu adăugasem mai multe informaţii pregătitoare, închipuindu-mi că acei copii nu ar înţelege de la început cursurile de anul întîi, care sînt destul de dificile chiar şi pentru un adolescent, în primă instanţă, credeam eu.

Dată fiind însă întîrzierea întru atingerea unei stări elevate şi constante de conştiinţă devoţională în fiinţa mea, pe de o parte, iar pe de altă parte, datorită întîrzierii în lumea noastră a anihilării Elitei malefice, e posibil ca eu să nu mai apuc împlinirea acestei mici prorociri cu predatul cursurilor de yoga în viaţa actuală, şi îmi trece prin minte că întîrzierea eliminării sau anihilării Răului de pe planeta noastră se datorează întîrzierii eliminării Răului din propriile noastre fiinţe, din motivul evident că *Exteriorul reflectă interiorul* !

16.

Atunci cînd ni se oferă o experienţă iluminatorie, o revelaţie sau intuiţie care ne ajută fie şi numai pentru cîteva fracţiuni de secundă să ne depăşim limitele minţilor noastre înguste, este ca şi cum ni s-ar fi dat un cristal cu mai multe faţete, să zicem un icosaedru. Experienţa iluminatorie, revelaţia sau intuiţia permite fiinţei noastre să vadă, să înţeleagă instantaneu toate faţetele adevărului primit sau, în analogia mai sus utilizată, să perceapă toate feţele icosaedrului simultan. Ochii fizici, cum se ştie, pot percepe doar ceea ce este vizibil privirii, pe cînd ochii spirituali văd totul simultan, faţă-spate, sus-jos, stînga – dreapta, adică percep sferic totul !

Mai apoi, după ce ecourile înţelegerii iluminatorii s-au stins, mintea noastră caută să pună în cuvinte înţelegerea dobîndită în urma acelei experienţe şi în această etapă apare frustrarea sau neputinţa, deoarece mintea, asemeni ochilor fizici, nu mai este capabilă de „vedere" şi înţelegere sferică integrală. Mintea va defalca pe bucăţele separate ceea ce iniţial era un tot inseparabil. Fără a intra în amănunte concrete, care fiind ele prea concrete, nu pot fi generalizate, voi spune că puţin înainte de aniversarea zilei mele de naştere în care împlineam frumoasa vîrstă de 5,5 ani (!), am luat anumite hotărîri. Astrologii recomandă ca la meditaţia făcută cu prilejul revoluţiei solare, să cerem Divinului o calitate, să renunţăm la un defect al fiinţei noastre şi să cerem împlinirea unei dorinţe materiale. Calitatea pe care am cerut-o a fost dinamizarea plenară a lui ajna chakra, defectele pe care vreau să le elimin sînt inconsecvenţa, nehotărîrea, lenea, delăsarea şi pentru aceasta trebuie să mă angrenez perseverent în practica spirituală.

N-am apucat să mai fac meditaţia de ziua mea, fiind prea obosit, dar am consacrat în prealabil intenţiile mele Divinului la modul global, urmînd ca ulterior să consacru fiecare acţiune în parte spre realizare. Am primit răspunsul la consacrare şi ulterior am mai adăugat un canon, anume acela de a-mi purifica stomacul în fiecare dimineaţă printr-o tehnică yoghină specifică timp de 49 de zile la rînd, ceea ce pentru unii s-ar părea că nu este cine ştie ce realizare, însă pentru mine chiar constituie o realizare destul de importantă, trebuind să-mi depăşesc o anume repulsie faţă de acea acţiune.

Doamna Învăţătoare susţinea că datorită hotărîrilor luate, a seriozităţii şi onestităţii mele, Divinul mi-a arătat ceea ce urmează să povestesc, experienţă care m-a zguduit, m-a cutremurat atît de tare, încît m-am rugat mult să o pot duce la bun sfîrşit !

Ci rugîndu-mă la Dumnezeu destul de intens şi insistent să mă ajute să mă desăvîrşesc spiritual aici şi acum, îmi amintesc că Îi argumentam că El poate să facă TOT în atotputernicia Sa, deci inclusiv să mă ajute pe mine să devin aşa şi pe dincolo, iar formularea mea la fiecare rostire era uşor diferită, dar în esenţă cam aceeaşi. Se pare că pentru un timp oarecare atenţia mea s-a diminuat, de parcă aş fi aţipit, deşi nu cred să fi aţipit sau de parcă s-ar fi produs o obnubilare a conştiinţei, pentru că mai apoi a apărut ceea ce în limbaj consacrat se numeşte o stare modificată de conştiinţă, în care specific este faptul că avem o sensibilitate subtilă neobişnuită.

S-a instaurat o stare generală de slăbiciune, în care capacitatea de a-mi controla propriul corp fizic s-a diminuat destul de tare.A apărut necesitatea de a-mi goli intestinele urgent, dar cum nu prea aveam control asupra corpului fizic, m-am rugat intens să fiu ajutat spre a coborî scările de lemn destul de abrupte de la camera mea, ceea ce s-a şi realizat după mai multe minute, cînd am cerut în mod repetat să-mi recapăt controlul integral asupra întregii fiinţe. Starea de slăbiciune a continuat mai mult decît prevăzusem. Anticipasem două ore, dar a durat mai mult de patru ore şi în acest interval de timp s-a petrecut experienţa care m-a bulversat destul de tare, ca să nu spun mai mult, că nici nu am chef să exagerez numai de dragul de a-i impresiona pe alţii.

Privindu-mi chipul în oglindă, am văzut cum acesta îşi modifică uşor trăsăturile.Urechile se ascuţeau, faţa se rotunjea, iar expresia ochilor devenise rece, tăioasă, dură. Deşi Divinul doar îmi SUGERA prin modificările faciale ceea ce am fost, Îi mulţumesc şi acum în mod public că a avut bunătatea şi delicaţea de a nu-mi arăta acele imagini mai concret sau prea clar, fiindcă atît mi-a fost de ajuns ca să înţeleg că am slujit cîndva Forţelor Întunericului ! Cei mai mulţi dintre noi ştim teoretic că am făcut multe păcate în trecut, iar noţiunea de *păcat* este atît de generală şi inofensivă, încît nu e de mirare că ea s-a banalizat, pînă la a nu mai transmite mai nimic. Chiar şi termenul ceva mai precis de *nemernicii* este destul de vag, dar cînd ţi se arată prin imagini, fie ele şi abia sugerate, care imagini sînt însoţite de o anume trăire indubitabilă, atunci noţiunea de *nemernicie* capătă un sens şi o greutate devastatoare !

Mintea şi implicit limbajul discursiv este obligat să reproducă secvenţial experienţa avută, însă reamintesc că înţelegerea acestui micuţ fragment, a acestei firmituri infinitezimale din adevărul cu mult mai mare care este fiinţa mea în ansamblu, s-a făcut sferic în momentul acelei experienţe prin *trăire directă*, ci nu teoretizare a unor adevăruri cunoscute în general.

De aici înainte am să redau experienţa mea sub o altă formă şi-i rog pe cititorii sau cititoarele grăbite să aibă răbdare şi să citească aceste rînduri pînă la capăt, dacă vor să depăşească superficialitatea inerentă minţilor care sînt supuse egoului şi erorilor de tot felul.

Chiar înaintea începerii acestei experienţe, la consacrare, cerusem Divinului să anihileze sau măcar să facă o breşă în cuirasa opacizantă care înconjoară fiinţa mea, cuirasă datorată celor multe şi grele nemernicii comise de mine în alte vieţi, care mă menţinea de mai bine de douăzeci de ani, de cînd mă aflu pe această cale spirituală autentică şi sub ghidarea unui Învăţător Divin, pe nivele inferioare de conştiinţă.

Pentru că mintea n-are ce face sau este îmboldită de cei Necuraţi spre a face tot felul de comparaţii în detrimentul propriei fiinţe. Ne comparăm cel mai adesea cu cei mai evoluaţi spiritual decît noi, mai avuţi, mai realizaţi într-un domeniu sau altul, mai împliniţi afectiv şi erotic, mai înţelepţi ori mai inteligenţi, mai dotaţi la capacitatea afectivă sau sub aspectul virilităţii şi controlului energiei sexuale, şi aşa mai departe. Lista aproape că nu are sfîrşit. Şi aceste comparaţii cu semenii noştri, cei superiori nouă, e de natură să ne amărască sufletele, să ne

tehuiască minţile şi aşa vai de capul lor ! Iar comparaţia cu cei pe care îi socotim inferiori nouă, ne amplifică orgoliul, mîndria, fudulia, vanitatea şi mai ales orbirea spirituală !

Deci comparîndu-mă cu Doamna Învăţătoare, cu alte şi alte fiinţe mult superioare mie la nivel spiritual, am tot cerut cu insistenţă ca Divinul, în atotputernicia Sa totală, să mă ajute şi pe mine să devin aşa şi pe dincolo AICI şi ACUM ! ...Ştiţi cum se poate scoate o maimuţă prin gîtul unei sticle fără să o faci zob sau cum extragi un tanc sovietic prin gaura cheii dintr-o cameră închisă ermetic, fără să pulverizezi camera sau tancul ???

Cum a ajuns maimuţa în interiorul unei sticle de doi litri sau tancul sovietic într-o debara închisă ermetic, este o cu totul altă poveste, puţin mai complicată şi greu de explicat minţii raţionale, dar sper ca cititorul intuitiv să fi înţeles că ceva similar îi ceream eu lui Dumnezeu !

Spre a utiliza tot comparaţiile mai sus folosite, e posibil să scoţi maimuţa din sticlă sau tancul din debara, păstrîndu-le integritatea, *prin ridicarea nivelul de vibraţie* ! Este ceea ce a făcut Divinul cu mintea şi simţirea mea, arătîndu-mi mai întîi latura întunecată a fiinţei mele, de care eu nu eram conştient decît foarte-foarte vag. După ce mi s-a arătat ce podoabă demoniacă am fost cîndva, pasul următor era uşor de anticipat şi venea chiar şi din mintea mea limitată, anume de a-I cere Divinului să mă ajute să mă accept şi să mă iubesc exact aşa cum sînt în prezent, integrînd într-un mod armonios acele faţete întunecate ale fiinţei mele subconştiente. Prin integrare armonioasă, subînţeleg alchimizarea, adică transmutarea şi sublimarea întunericului din fiinţa mea în iubire divină pură, în compasiune şi iertare deplină pentru mine însumi şi pentru toţi semenii care mă oglindesc.

Ci văzînd fie şi foarte vag faţa aceea şi mai apoi trupul care sugera la nivelul mîinilor şi al picioarelor forme non-umane, se va înţelege de ce m-am speriat şi de ce Grieg îmi spusese : *Nu putem forţa* !

Şi aşa ajungem la o altă faţetă a experienţei iluminatorii, dar pe aceasta doar o amintesc, fără să intru în amănunte, fiindcă ar fi mai multe de spus, chiar dacă subiectul despre cît de puţin ne iubim noi pe noi înşine este destul de cunoscut. Oricît de banal ar fi subiectul, aici se află cauza probabil cea mai importantă a rătăcirii şi orbirii noastre actuale, a celor mai mulţi dintre noi, anume lipsa aproape completă a iubirii divine autentice pentru propria fiinţă, aşa cum este ea la momentul actual !

Cu această ocazie am înţeles că eu nu mă iubeam pe mine însumi din pricina stărilor sau vieţilor abjecte pe care fiinţa mea le-a traversat cîndva, expresii ştiute la nivel subconştient. După această experienţă îmi este ceva mai uşor să integrez acele expresii întunecate, să le accept măcar, ba chiar să le infuzez oarece afecţiune, care se va mări treptat în viitor – nu am nici o îndoială în privinţa asta !

Dar prima înţelegere pe care am trăit-o la începutul acelei experienţe a fost că este o imensă greşeală să cerem cu insistenţă o realizare spirituală sau chiar materială care depăşeşte puterile

noastre prezente. Cum ne putem da seama dacă obiectul cererii noastre ne depăşeşte vasul îngust al minţii şi simţirii noastre ? Destul de simplu. Văzînd cam cît timp se scurge între formularea dorinţei şi îndepelinirea ei. Dacă acel timp este de doar cîteva zile sau cîteva luni, înseamnă că se cuvine să ne fie împlinită acea dorinţă, că sîntem pregătiţi pentru acea împlinire, dar dacă timpul scurs între cerere şi ofertă depăşeşte mai mult de un an, adică doi- trei-cinci-zece sau douăzeci de ani (cum este cazul la mine cu dorinţa de a avea propria locuinţă şi o iubită compatibilă la toate nivelele sau mai ales *dorinţa de a iubi dumnezeieşte totul*), atunci înseamnă că noi nu sîntem nici pe departe pregătiţi pentru îndeplinirea acelei sau acelor dorinţe ori aspiraţii spirituale, oricît de elevate ar fi ele. Şi cînd spun că nu sîntem pregătiţi, vreau să se înţeleagă foarte clar că într-adevăr *nu sîntem pregătiţi încă* pentru ceea ce solicităm, fie că înţelegem acest fapt cu mintea sau doar intuitiv.

Şi înţelegînd eu cît de cît acest aspect, m-am rugat la Dumnezeu Tatăl, la Mama Divină, la Ghidul spiritual, să-mi dea doar ceea ce *merit acum*, ce sînt pregătit să *primesc acum*, în conformitate cu înţelepciunea divină eternă şi infinită. Am realizat totodată (vezi multiplele faţete ale icosaedrului) cît de îngustă, cît de fantastic de îngustă este mintea, egoul, simţirea noastră conştientă ! Egoul şi mintea şi simţearea noastră actuală, a celor mai mulţi dintre noi, s-ar putea asemăna cu o căniţă mititică şi aia spartă, iar în orbirea noastră, unii dintre noi cerem să primim oceanul în ea !

Prostia minţii oamenilor obişnuiţi este de a crede că ea, mintea, poate să absoarbă imensitatea oceanului în vasul anemic care este egoul nostru, cînd procesul, după cum bine se ştie, - dar cel *mai adesea doar teoretic* - este exact invers, nu de a primi, ci de a ne dizolva în oceanul iubirii divine infinite! (În paranteză fie spus, menţionez un amănunt semnificativ. Ca răspuns la întrebări, Mentorul nostru vorbeşte despre rolul jucat de anunnaki, respectiv rasa reptiliană care, conform tăbliţelor sumeriene traduse de Zaharia Sitchin, a creat homo sapiens prin inginerie genetică între homo erectus, adică maimuţa cea mai evoluată a acelor vremuri, şi rasa extraterestră a anunnakilor, deşi de fapt au contribuit mai multe rase extraterestre la crearea omului pămîntean. Argumentul, spunea Maitre, este că oamenii de ştiinţă n-au descoperit nici o verigă de legătură între maimuţă şi om. El a continuat, repetînd şi nuanţînd subiectul, dar la un moment dat a făcut ceea ce pare a fi la prima vedere o greşeală, zicînd că trecerea de la *om la maimuţă* a fost bruscă în termeni cosmici...etcaetera, şi argumentaţia lui a mers mai departe, însă puţini ascultători au sesizat acea aparentă greşeală, iar dintre cei care au observat-o, probabil nu i-au acordat nici o semnificaţie ! Aici doar semnalez acest fapt foarte semnificativ pentru mine şi nu cred că mai este necesar să-l şi explic, fiindcă se vede starea jalnică a umanităţii actuale de către toţi cei cu o minimă luciditate !).

Însă de departe cea mai expresivă faţetă a experienţei mele iluminoatorii o constituie înţelegerea fie şi parţială a unui aspect despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată pînă acum, n-am citit nimic scris în acest sens, cel puţin nu la modul în care mi s-a aratat mie. Este vorba de IMPORTANŢA EXTRAORDINARĂ A FIECĂREI FIINŢE DIN IMEDIATA NOASTRĂ APROPIERE PENTRU FIECARE DINTRE NOI ! Mă refer în primul rînd la fiinţele umane,

dar nu numai ele, fiindcă aproape la fel de importante pentru noi sînt şi fiinţele non-umane, respectiv animalele care convieţuiesc alături de noi un timp mai lung sau mai scurt.

Cei mai mulţi dintre noi cei care ne aflăm în trupuri de bărbaţi, ne-am *obişnuit a crede* că femeile sînt pentru noi fie obiecte ale plăcerilor carnale, fie servitoarele noastre întru facerea mîncării, întru curăţenia hainelor şi a ambientului unde locuim. Iar cele dintre noi care se află în trupuri de femei s-au *obişnuit a crede* că bărbaţii din viaţa lor sînt acolo fie pentru plăceri carnale, fie pentru pază şi protecţie sau ca vacă de muls bani ori pentru repararea cine ştie cîtor chestii defecte din casa şi viaţa lor ! Aceasta este o viziune pe cît de superficială, pe atît de păgubitoare prin deprecierea inerentă pentru ambele sexe !

Deşi nu mi s-a arătat la modul concret şi foarte specific în ce constă uriaşa importanţă a fiecărei fiinţe din viaţa mea, totuşi am înţeles că fiecare fiinţă, fiecare lucru, fiecare conjunctură destinică îşi are importanţa sa excepţională ! Eu însemn ceva *foarte important* pentru tine, oricine ai fi tu şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, iar tu însemni ceva *foarte important* pentru mine, oricine aş fi eu în raport cu tine şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, fără excepţie !

Rostul tău, menirea ta pe lîngă mine şi reciproc, rostul meu, menirea mea pe lîngă tine, oricare ar fi relaţia noastră actuală, oricît de redusă temporar sau sentimental, este ceva ce nu poate fi realizat de nimeni altcineva în afară de tine pentru mine şi de mine pentru tine. Chiar dacă tu în momentul de faţă eşti încarnată în trup de femeie şi ai un iubit care te împlineşte afectiv şi erotic, adică face amor cu tine în deplină continenţă sexuală trei ore în fiecare zi, iar eu sînt pentru tine doar un coleg de curs ori un om de pe stradă oarecare, chiar dacă doar am schimbat cîteva cuvinte sau nici unul, cu toate acestea eu sînt extraordinar de important pentru tine şi reciproc, deşi nici tu nici eu nu sîntem pe deplin conştienţi în ce anume constă această covîrşitoare importanţă ! Tu doar trebuie să mă priveşti şi să meditezi puţintel la semificaţia condiţiei mele trupeşti infirme pe lîngă condiţia ta fizică mai mult sau mai puţin sănătoasă şi s-ar putea să ai niscai revelaţii, dar s-ar putea şi să nu simţi nimic, ceea ce nu înseamnă totuşi că se reduce importanţa mea pentru tine.

Am înţeles intuitiv că importanţa aceea covîrşitoare se află în legătură cu lecţiile pe care fiecare le are de asimilat în viaţa sa de zi cu zi, pe de o parte, iar pe de altă parte este legată de ajutorul pe care fiecare dintre noi ni-l oferim unul altuia întru evoluţie spirituală ! *Sfătuitorii scripturistici* vor sări imediat de fund în sus, zicînd că *tantra* înseamnă *ţesătură*, că fiecare este interconectat cu fiecare prin fire invizibile, dar astea sînt abureli, cîtă vreme nu au fost trăite în inimă, ci nu doar repetate papagaliceşte după alţii ! După ce avem o trăire şi înţelegere a înţelepciunii divine, fie şi doar foarte infimă, aşa cum mi s-a oferit mie, atunci devii cu adevărat umil, chiar dacă numai pentru cîteva ore sau pentru o singură zi.

Nu sînt capabil să detaliez mai mult acest subiect şi e probabil că această nuanţare o va face Divinul pentru fiecare fiinţă umană în parte la momentul oportun, în conformitate cu aspectele noastre concrete, cu aspiraţiile şi dorinţele noastre. În ce mă priveşte, am înţeles că fiecare fiinţă umană a apărut în viaţa mea cu un rost bine definit, clar şi precis, chiar dacă la vremea respectivă

în unele cazuri mintea mea ori n-a acordat importanţă acelei fiinţe, ori a dispreţuit-o. Mai ales fiinţele din familia noastră pămînteană au un rol covîrşitor; soţii, soţiile, iubiţii şi iubitele noastre. La modul general ei ne oglindesc anumite tendinţe întunecate subconştiente, dar cei mai mulţi dintre noi sînt puşi pe harţă, pe critică, judecîndu-i, condamnîndu-i, respingînu-i cel mai adesea pentru defectele lor, fără să înţelegem că ei sînt într-o *anumită măsură* oglinda mai ales a defectelor noastre ! Acesta este un fapt prea bine cunoscut celor care se află pe o cale spirituală autentică şi aproape necunoscut poporului de rînd, care judecă, bîrfeşte şi critică sau condamnă semenii lor aproape zi de zi, ceas de ceas !

Am înţeles că trebuie să-i mulţumesc mamei mele pămîntene chiar şi pentru boscorodeala ei zilnică referitoare la lenea mea, la slugăritul ei pentru mine şi pentru feciorii ei, care nu mai pleacă odată de la casa ei şi aşteaptă să fie slugăriţi pînă cînd ea va pune mîinile pe piept ! Şi nu doar să-i mulţumesc, ci chiar să-i sărut picioarele pentru că a acceptat cu atîta umilinţă şi dăruire să mă crească, să mă hrănească, să mă „slugărească”, cum spune ea. E adevărat că de multe ori m-au durut cuvintele ei care mi s-au părut prea aspre sau dure, însă recent am înţeles că toate acestea fac parte dintr-un tot mult mai mare, mai profund, şi pe care noi îl numim cu termenul generic de DESTIN, dar ca toate cuvintele, şi acesta este mai mult o etichetă mentală, decît o trăire a inimii. Mama mea pămînteană are propriile lecţii de asimilat, dar rostul ei pe *lîngă* mine şi rostul meu pe *lîngă* ea este de a ne ajuta să accesăm nivele din ce în ce mai profunde ale fiinţelor noastre ! Aşa zisa iubire umană este limitată şi condiţionată, cum bine se ştie de către aspiranţii aflaţi pe o cale spirituală, dar iubirea divină este nu doar pe deplin integratoare a tuturor aspectelor contrarii, ci din ce în ce mai profund iluminatoare, în sensul că oferă ÎNŢELEPCIUNE atotcuprinzătoare, care apare treptat-treptat, fiindcă pînă la transcenderea definitivă a egoului nu putem primi decît picături de înţelepciune divină !

Am înţeles de ce în primii 33 de ani am fost atît de iritabil, nervos, orglios, indiferent sau chiar hulitor al celor sfinte ! De ce fiinţa mea a fost respinsă în primul rînd de cei din familia mea, apoi de cei din anturajul meu, dar mai ales de femei, de aproape toate femeile pe care le-am întîlnit şi mi-au plăcut şi aş fi dorit tare mult să fac dragoste cu ele ! Toate acestea şi multe altele pe care nu le mai pomenesc, aveau legătură cu trecutul meu întunecat, cînd am slujit pe Cel Rău de o manieră aş zice abjectă, ca să nu spun bestială !

Ştiu ce am de făcut şi cu ajutorul Divinului Creator, voi reuşi să mă accept şi să mă iubesc integral aşa cum sînt acum, numai că asta necesită oarece timp, de aceea am rugat-o pe mama mea pămînteană să mai aibă îngăduinţă cu mine. Ea tot a boscorodit ceva despre cîtă răbdare să mai aibă ?... dar a doua zi tonul ei a fost vizibil mai îngăduitor şi tolerant faţă de mine ! Am mai înţeles că tendinţele mele criticiste aveau mai puţin de a face cu ceilalţi, cît cu propriile-mi faţete întunecate.Nu puteam accepta la alţii ceea ce eu însumi manifestam la modul subtil, dau nu numai ! Şi acest spirit criticist este el însuşi o moştenite demoniacă, însă acum voi urmări să-l diminuez, să-l îndulcesc, să-l orientez pentru a construi, ci nu doar pentru a demola, cum procedam în trecut. Confruntarea autentică sau „faţă către faţă” cu propriile reprezentări întunecate ale noastre, ne face să fim mult mai îngăduitori cu defectele semenilor noştri.

Am înţeles că tot ce ni se oferă în viaţă, începînd cu cele mai mărunte lucruri, trecînd prin împlinirea dorinţelor noastre presante şi terminînd cu cele mai importante aspecte de natură spirituală, se petrec în conformitate cu legile spiritului, care sînt inviolabile şi cu neputinţă de ocolit sau de fentat. Primim tot ceea ce avem nevoie la timpul cuvenit, nici mai devreme, nici mai tîrziu, chiar dacă mintea şi egoul nostru crîcnesc adesea, cel puţin la unii dintre noi.

Am înţeles că tot ceea ce putem face, dacă ne aflăm pe o cale spirituală, este să ne realizăm practica spirituală cu atenţie şi consecvenţă zilnic, lăsînd roadele acţiunilor noastre strict în seama Divinului, iar noi să nu ne mai tulburăm minţile şi sufletele cu calcule meschine despre data probabilă a apariţiei nu ştiu cărui miracol în viaţa noastră mai mult sau mai puţin mulţumitoare ori chiar anostă. Iar dacă nu sîntem pe o cale spirituală, atunci cu siguranţă nici nu citim astfel de îndemnuri, pentru că avem alte preocupări sau dorinţe sau obsesii şi este bine şi aşa. Toate la timpul lor pentru fiecare fiinţă umană sau non-umană în parte.

Cine vrea lumina divină, o cere, cine nu o vrea, piere ! Şi nu mă refer la esenţa noastră ultimă, care oricum este eternă şi nepieritoare, ci la aparenţele pe care fiecare dintre noi le ia de la o încarnare la alta. Rămîn desigur experienţele, dar dacă sfîrşim prin a înţelege cu adevărat că pînă şi cele mai neplăcute experienţe au fost doar nişte etape efemere în evoluţia noastră, şi le integrăm de o manieră divin iubitoare în totalitatea sinelui nostru superior, atunci sîntem salvaţi, dacă nu, cei dintre noi care n-au înţeles încă aceste adevăruri, vor mai rătăci o vreme oarecare prin bezna întunericului şi a răutăţii, pînă cînd le va veni vremea, după îndelungi suferinţe, să facă alegerile cele mai bune.

Am înţeles de ce am trăit atîtea dureri şi suferinţe, am înţeles că este o mare greşeală, ba chiar o imensă prostie să ne sinucidem, pentru că pe lîngă faptul că nu ne-am învăţat lecţiile pentru care am venit în această lume, mai adăugăm alte şi alte suferinţe atît nouă înşine, cît şi celor apropiaţi, dacă recurgem la acest gest nesăbuit, şi mai ales am înţeles de ce trebuie să scriu despre toate acestea, pentru că aceste mărturisiri nu sînt făcute spre creşterea importanţei de sine, ci spre diminuarea ei ! În trecutul meu întunecat mi-am îndemnat semenii spre rău, acum e necesar să compensez acel trecut, îndemnîndu-mi semenii spre lumina divină, spre iubire, spre acceptare, toleranţă, armonie şi iertare a celorlalţi, dar mai ales a propriilor fiinţe.

Şi să avem curajul măcar din cînd în cînd, dar cît mai des, de a ne privi semenii în ochi şi a le spune cu toată sinceritatea de care sîntem capabili cît de importanţi sînt ei pentru noi, cît de mult ne ajută ei pe noi să ne cunoaştem, să ne preţuim şi să ne iubim pe noi înşine, pentru a-i cunoaşte, a-i preţui şi a-i iubi pe ei înşişi aşa cum se cuvine, adică la modul cel mai prodund necondiţionat de care sîntem în stare deocamdată !

Dacă vom aplica practic acest „exerciţiu” de mulţumire, vom deveni treptat fiecare dintre noi tot mai mulţumiţi de viaţa noastră, de noi înşine, oricît de grele ar fi pentru unii actualele condiţii de trai. Altfel spus, lumina înţelegerii, a iubirii şi acceptării va lumina şi părţile noastre care încă se mai află în slujba întunericului. Doar că trebuie să fim atenţi şi să ne amintim mereu cît de

importanţi sîntem unii pentru ceilalţi ! *Copleşitor de importanţi* şi nu arunc vorbe în vînt de dragul efectelor retorice ieftine.Unii dintre cititori sau cititoare se vor convinge de acest adevăr prin trăire directă, alţii poate că numai la nivel mental, dar chiar şi aşa, tot înseamnă mai mult decît nimicul orbirii spirituale !

Am mai înţeles că toate fiinţele pe care destinul mi le-a scos în cale, dar care mie nu mi-au plăcut, etichetîndu-le ca tamasice ori demoniace, aveau nu doar rolul de a-mi oglindi propriile defecte, ci de a mă ajuta să mă iubesc pe mine însumi prin iubirea pe care am simţit-o pentru ele, faţă de unele mai mult, iar pentru altele mai puţin.

În cuvintele Ghidului nostru spiritual din volumul 3 al Caietului taberei spirituale yoghine de vacanţă de la Costineşti 2016 : *„ Noi sîntem instrumente de transformare pentru ceilalţi, iar ceilalţi sînt instrumente de transformare pentru noi. Noi le oferim celorlalţi răspunsurile pe care ei le caută, intocmai precum ceilalţi ne oferă răspunsurile pe care noi le căutăm* ! ”

Simplu, clar şi pe înţelesul tuturor...Mai clar de atît nici că se poate !

17.

A iubi, iubind, iubirea...Unul din aforismele Ghidului nostru spiritual sună cam aşa : *Femeia care iubeşte un singur bărbat, este femeie.Cea care iubeşte simultan doi bărbaţi este o shakti, iar femeia care iubeşte trei bărbaţi simultan sau mai mulţi, este o zeiţă în devenire* !

Pe această planetă fiinţează probabil nu foarte multe femei trezite afectiv şi prin trezire afectivă subînţeleg capacitatea de a iubi doi sau mai mulţi bărbaţi *simultan* ! A iubi un singur bărbat - ca femeie, sau o singură femeie - ca bărbat, nu este doar banal, ci mai degrabă s-a dovedit a fi amprenta unei epoci limitatoare şi întunecate sub multiple aspecte, în afară de cel spiritual. E de prisos să dau alte exemple, fiindcă se ştiu, dar pentru că nu-mi propun să mă lupt cu morile de vînt ale prejudecăţilor oamenilor obişnuiţi, care consideră că e normal să iubeşti doar un om odată, iar în rarele situaţii în care cineva a iubit mai multe fiinţe simultan, fie anturajul, fie tocmai fiinţa în cauză s-a culpabilizat pînă la a-şi otrăvi la figurat sau la propriu viaţa. Aici făceam trimitere la cea de a şaptea poruncă biblică, fiindcă în viziunea oamenilor gregari, a iubi mai mult de o singură persoană, înseamnă preacurvie !

Deci, pentru a evita discuţii inutile în contradictoriu cu niscai persoane închistate şi obtuze, am să punctez răspunsul pe care Dumnezeu I l-a transmis unei femei, în contextul misiunii Ghidului nostru spiritual. Citez :

“ Ca Maestru tantric, I-am dat una dintre cele mai dificile misiuni, să facă astfel încît lumina divină să pătrundă conştient în această manifestare, de pe planeta voastră. Şi asta cum? Prin trezirea şi purificarea releelor divine, care sunt femeile. Nu degeaba se spune că: Atunci cînd femeilor li se acordă cinstea cuvenită, zeii sunt slăviţi ! “

Aşadar, cum în vremile întunecate oamenii abia dacă erau capabili să iubească o singură fiinţă de sex opus, (iar mulţi dintre ei nici atît !), fapt ce li se părea a fi *normal*, iată că Epoca de Aur care va să vie nu peste mult timp are alte cerinţe şi una dintre ele este să iubim *simultan* mai mult de două-trei fiinţe de sex opus ; aceasta doar ca o tranziţie spre *iubirea necondiţionată a tuturor semenilor noştri*, fie ei tereştri, intra-tereştri sau extra-tereştri !

Că femeile vor juca rolul principal în epoca viitoare, se ştie deja, iar prin rînduri de acest gen li se aminteşte unora dintre ele sau li se detaliază altora care nu ştiau încă acest fapt esenţial, anume că prin iubirea oferită necondiţionat cît mai multor bărbaţi, ele vor contribui nu doar la susţinerea subtilă afectivă necesară, care va purifica ambianţa aurică planetară de violenţa bărbaţilor din Kali yuga, ci mai mult de atît, vor ajuta de o manieră aş zice decisivă la vindecarea umanităţii de egoism, vanitate, orgoliu, fudulie, închistare sau traume emoţionale şi toate celelalte tare ale epocii prostiei în care cei mai mulţi dintre noi încă se lăfăie cu totală inconştienţă !

Sper ca măcar unele dintre aspirantele la starea de Shakti să urmeze această sugestie, dacă au înzestrările necesare şi deschiderea afectivă, pe lîngă bunăvoinţa de a se transforma pe ele însele, fiindcă mai există şi cazuri ciudate de femei care nu sînt interesate aproape deloc de auto-desăvîrşire, şi mă refer la cursante yoga, desigur !

Mai apoi, aceasta este *dharma* lor, *menirea* femeilor din Satya yuga, fie că vor, fie că nu vor să înţeleagă deocamdată acest fapt. De bună seamă că informaţiile de acest gen, dat fiind că nu sînt răspîndite precum manifestele partidului, care a fost la putere în anii de răstrişte, pe toate uliţele şi gardurile comunale, vor pătrunde mai greu în subconştientul colectiv, iar pînă să dea roadele scontate, probabil va mai trece oarece vreme, dar asta nu înseamnă că nu merită să fie aplicate în practică chiar de pe acum de un număr tot mai mare de fiinţe umane care sînt deja deschise afectiv şi erotic.

Una din legile principale ale Creaţiei, numită Legea Folosinţei, redată pentru prima dată de Marele Model Divin care a fost şi este Iisus Christos, sună astfel : *Celui care are, i se va mai da, iar celui care nu are, i se va lua chiar şi ce are* ! Deci celor care au deschidere afectivă, talente de orice fel sau orice alte înzestrări benefice, li se va mai da, fiindcă se branşează prin rezonanţă la rezervoarele nesfîrşite de energie din macrocosmos; dacă fiinţele în cauză vor folosi acele talente şi înzestrări înspre bucuria semenilor, ci nu-şi vor ascunde comorile ca avarii în tainiţe de nimeni ştiute, căci de vor proceda în acest mod prostesc, sfidînd legea Folosinţei, atunci li se va lua chiar şi ceea ce au deja !

În temeiul Legii Folosinţei, cei sau cele care manifestă multă iubire şi bunătate, datorită declanşării poceselor de Rezonanţă, li se mai dă şi astfel vor avea şi mai multă iubire şi bunătate, iar cei sau cele care nu au, li se va lua chiar şi ce au ! Aceasta este valabil şi în cazul dinamizării erotice sau a oricăror înzestrări binefăcătoare pentru noi şi pentru semenii noştri.

Legea Folosinţei are drept corolar Legea Responsabilităţii, a cărei definiţie succintă parvine tot de la Iisus : "*Aceluia căruia i s-a dat mult, i se va cere mult şi cui i s-a încredinţat foarte mult, i se va cere mai mult*." Orice dar divin care ne este acordat presupune implicit o anume responsabilitate. De ce unele fiinţe umane aflate pe o cale spirituală autentică nu-şi folosesc înzestrările primite înspre bucuria proprie şi a celor apropiaţi, eschivîndu-se mereu de la legea responsabilităţii, este o enigmă pe care nu mă simt în stare să o descifrez, dincolo de prejudecăţi şi anumite intruziuni malefice care obstrucţionează minţile celor în cauză de o manieră mai mult decît evidentă.

Se zice că totul este *karma,* altfel spus, *consecinţa unor acţiuni trecute*, dar se mai ştie că există şi *liber arbitru* care poate şi trebuie să contrabalanseze karma nefavorabilă, dacă este folosit cu înţelepciune !

18.

Am fost uimit adeseori de modul cum acţionează Divinul spre a ne ajuta să trecem anume obstacole ori să înţelegem unele lecţii de viaţă. Se prea ştie că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decît putem duce, iar dacă cei dintre noi care au oarece înclinaţii spre introspecţii şi-au analizat retrospectiv testele prin care au trecut, vor fi observat precizia aş zice infinitezimală în intensitate şi durată a respectivelor încercări la care au fost supuşi.Vor fi sesizat că dacă durerea ar fi fost ceva mai mare decît li s-a dat, atunci unii poate şi-ar fi pus capăt zilelor, alţii sau altele şi-ar fi pierdut uzufructul raţiunii ori cine ştie ce alte mari nenorociri s-ar fi petrecut. "Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui ", zice un proverb.

Se va obiecta poate că, iată, au fost multe fiinţe care chiar s-au sinucis ori au înnebunit de-a binelea. Din cîte am găsit prin literatura ocultă – şi fac aici trimitere îndeosebi la cărţile lui Michael Newton – suicidul nu este o opţiune majoră în planul pe care sufletele îl realizează împreună cu îngerii păzitori înainte de reîncarnarea în Planul Fizic, ba dimpotrivă, este cea mai nefericită alegere, iar la nivel de suflet ştim aceasta cu prisosinţă ! Tind să cred că suicidul este ales doar de sufletele imature, aflate în primele stadii ale evoluţiei spirituale. Cît despre nebunie, părerea mea este că acolo aşa trebuia să fie, din varii motive karmice.

De bună seamă că fiecare fiinţă umană are lecţii specifice cu totul particulare acelui suflet necesare evoluţiei sale spirituale.

La modul foarte concret, lecţia cea mai importantă a vieţii mele actuale a fost şi este cea a Iubirii necondiţionate !...M-am îndrăgostit prima dată la 14 ani, iar ultima dată pe la 5,4 ani ! M-au respins aproape toate femeile pe care le-am iubit, peste 50 la număr, şi m-au acceptat ca iubit cîteva pe care eu, iniţial, nu prea le-am iubit ! E poate superfluu să descriu cîtă disperare mi-au produs respingerea şi neacceptarea mea de către acele fete/ femei, disperare pe care mi-am înecat-o în alcool peste 20 de ani ! Dar pe lîngă disperare, mai era frustrare, mînie, umilire şi multe alte sentimente nefericite. Că era doar vina mea şi numai a mea, aveam să aflu doar după 34 de ani, cînd am purces pe o cale spiritual, care mi-a oferit multe alte înţelegeri şi limpeziri de-a lungul timpului, absolut necesare şi fără de care eu mi-aş fi pus capăt zilelor, cum am şi fost tentat s-o fac la 32 de ani, într-o seară, numai că m-am îmbătat intenţionat atît de tare, că am uitat de intenţia mea, iar a doua zi presiunea disperării scăzuse la cote suportabile !

Prin vara lui 93 sau 94 mă aflam în tabăra spirituală de la Costineşti şi în decursul a două sau trei săptămîni m-am îndrăgostit de trei fete, mai bine zis iubeam trei fete, dar nici una nu mă băga în seamă, ca iubit mă refer !!!... Cert este că iubeam trei fete simultan, chiar le iubeam, ci nu mă amăgeam singur, şi în timp ce conştientizam această bizarerie stăteam întins pe iarbă lîngă cortul celei de care mă îndrăgostisem acolo şi mă dumiream că asta trebuie că era ceea ce conta, anume să iubesc eu, nu neapărat să şi fiu iubit de cele pe care le iubeam, întrucît în alte vieţi a fost invers, se pare !

Cinci ani mai tîrziu, tot într-o tabără la Costineşti, am simţit că iubeam şapte fete-femei simultan, dar nici una nu mă iubea la rîndului ei pe mine !

Pentru cei dintre cititorii care se află pe aceeaşi cale spirituală ca mine, ştiu că taberele spirituale au cîte o lecţie de oferit fiecărui participant, diferită uneori de la un an la altul, deşi alteori poate fi doar o variaţiune pe aceeaşi temă. În tabăra din acel an, variaţiunea la temă dată a fost şi de acea dată foarte interesantă şi instructivă !...

Cunoscusem o fată în zodia Scorpionului, de vreo 22 de ani, care mă cucerise prin sinceritatea ei cu totul neaşteptată, ba chiar surprinzătoare şi pe care, de la o zi la alta, ajunsesem să o doresc trupeşte foarte intens...Într-o seară am rugat-o să vină la cortul unde locuiam, aflat în spatele clădirii unde locuia ea. Mi-a răspuns ceva de genul că dacă va putea, va veni. Am aşteptat-o jumătate de oră, apoi o oră, apoi mai mult de două ore şi cînd m-am convins că nu există nici cea mai mică posibilitate să mai vină, l-am rugat telepatic pe Maestru să mă ajute să sublimez acea dorinţă erotică foarte intensă, în iubire necondiţionată...Aproape instantaneu sau în orice caz la scurt timp, ceva de ordinul minutelor, toată dorinţa mea sexuală s-a sublimat în iubire pură, cu totul detaşată de obiectul care o stîrnise !...În zilele care au urmat pînă la sfîrşitul taberei, acea iubire necondiţionată nu m-a mai părăsit şi de fiecare dată cînd mă întilneam ocazional cu acea fată, mă bucuram să savurez starea mea de Iubire detaşată, liber de orice presiuni hormonale !

Alţi trei sau patru ani mai tîrziu, în secolul şi mileniul următor, s-a întîmplat necesitatea sau s-a necesitat întîmplarea (!) ca pe parcursul a vreo doi ani şi jumătate să mă îndrăgostesc de 20 sau 22 de femei şi toate m-au respins într-o primă fază, pentru ca ulterior una sau doua să mă accepte ca iubit pentru scurt timp.

Pe cînd eram doar pe la a 9 a fată sau a 9 a fază de îndrăgostire, m-am dus la Grieg să-i relatez stranietatea situaţiei, pe care, la nivel de ego, drept să spun că nu o înghiţeam deloc cu plăcere !... I-am spus cam aşa : „ Uite, Grieg, am facut curte la nouă femei, dar nici una nu mă bagă în seamă ! “ Cu ani în urmă, el îmi sugerase să fac curte mai multor femei şi cine se va deschide erotic faţă de mine, cu aceea să rămîn. Răspunsul lui mi-a luat piuitul !

- **Da, da' ai iubit de nouă ori !!!**

În modul caracteristic doar Învăţătorilor Divini, el punctase scurt şi la obiect exact esenţialul ! N-am găsit necesar să-i mai precizez atunci că din cele nouă fete, nu le iubeam chiar pe toate...de unele fiind doar atras foarte puternic, pentru că îmi puseseră bariere peste bariere înainte de-a avea timp să se înfiripe iubirea propriu-zisă...

Faptul esenţial era că mă deschisesem afectiv faţă de nouă fete pînă la acel moment, într-un interval destul de scurt de timp, ceea ce, probabil, nu reuşisem să realizez nici în zeci de ani, altă dată, în alte vieţi...

O alta experienţă scurtă şi instructivă prin intermediul unei alte fete foarte frumoase şi care ştia foarte bine că era frumoasă, atît de bine, că fiind zodia Leului, avea oarece probleme din cauza asta...Venind ea din vacanţă, a pupat-o pe colega ei şi pentru că mă aflam şi eu în acea încăpere, din politeţe, m-a pupat şi pe mine pe obraz. În fracţiunea de secundă cînd s-a aplecat spre mine să-mi dea acel pupic pur convenţional, eu am simţit o cuantă de iubire intensă dinspre mine înspre ea...

Habar n-am dacă ea va fi simţit ce i s-a transmis prin mine. Fapt este că mai tîrziu i-am scris un bilet prin care o rugam să-mi facă favoarea de a ne plimba măcar o dată printr-un parc...Nu s-a ostenit niciodată să-mi răspundă, iar eu am fost tentat să mă autodenigrez, cum făceam de obicei, dar m-am oprit după primele cuvinte, inspirat probabil de vreo entitate angelică.

Mi-am spus mie însumi cu cît mai multă convingere că lecţia mea era să iubesc necondiţionat, că eu îmi însuşisem lecţia cu acel prilej, dar că şi lecţia fetei era să iubească necondiţionat, ea fiind pe aceeaşi cale spirituală ca şi mine... Dacă ea n-a putut trece peste infirmitatea mea sau peste cine ştie care aspect al fizicului sau psihicului meu, care o împiedicase să mă accepte şi să mă iubească aşa cum eram în acel moment, atunci nu mai era vina mea, nu mai era incapacitatea mea de a oferi acel ceva pe care îl dorea ea, ci era vina ei sau incapacitatea ei de a se deschide afectiv faţă de o fiinţă ca mine, ce-i drept, nu prea arătoasă, deşi n-aş putea spune despre mine că arăt ca un tractor sovietic !...

Şi dacă ar fi să ne gîndim mai atent, cred că aceeaşi lecţie o aveau de însuşit toate fetele care mă respinseseră, fie că se aflau pe o cale spirituală sau nu, pentru că toate auziseră de a doua poruncă a lui Iisus cu iubirea de aproape. Mai ales în cazul celei pe care aici am s-o numesc Zulufina şi care a fost, cum spune o sintagmă cam clişeistică, dar foarte sugestivă „femeia sîngelui meu ”.

Pe acea fată o iubeam şi doream la nebunie, aş putea zice, fără teama nici unei exagerări ! N-am mai trăit o asemenea intensitate a dorinţei şi iubirii cu nimeni altcineva...pînă la 55 de ani !

S-a întîmplat să juisez doar vorbind cu ea la telefon, de cîteva ori !... Ei bine, această fată a refuzat sistematic să facă dragoste cu mine pe parcursul a nouă ani, cît am umblat ca nebun după ea şi să mă bată din cînd în cînd, iar motivul din spatele acestui comportament ciudat l-am aflat de la o clarvăzătoare după vreo 5 sau 6 ani de cînd o tot curtam...Anume că într-o viaţă trecută o dădusem pe mîna inchiziţiei pentru că refuzase să se culce cu mine !...Ce mocirlă de instincte josnice trebuie să colcăie într-un bărbat pentru a comite o asemenea mîrşăvie, numai Dumnezeu ştie !...**Dar orice sfînt are un trecut şi orice păcătos are un viitor** ! Suferinţele pe care le îndurase ea atunci din pricina inchiziţiei, mi le întorsese acum şi recunosc că mi-am meritat soarta din plin !

În cartea sa “**Urmele misterioase şi fascinante ale paşilor lui Dumnezeu în manifestare** ” , Grieg spune că ne încarnăm în lumea fizică pentru a învăţa că fiecare din acţiunile noastre are consecinţe, iar de consecinţele negative nu scapă nimeni, oricît de puternic se crede el sau ea în această viaţă. Şi ca să închei cu Zulufina, trebuie spus că dacă această fiinţă m-ar fi iertat şi iubit în actuala încarnare, ar fi făcut un progres spiritual uriaş, cred eu acum !...Deşi trebuie că i-am spus această idee la vremea respectivă, ea nu a putut s-o asimileze. Şi adevăr este că prin suferinţă învăţăm, ci nu prin intermediul conferinţelor. Acestea din urmă aduc un aport de informaţii, însă numai suferinţa, într-o primă fază, ne ajută să asimilăm în structura psihică îndemnurile divine perene...

Acestea sînt deocamdată aspectele pe care am ţinut să le menţionez, înainte de a trece la partea esenţială a acestei mărturii.Care parte a fost inspirată de interacţiunea cu o femeie întru totul deosebită, pe care aici am s-o numesc Doamna Învăţătoare, pentru că am învăţat realmente multe lucruri frumoase şi utile de la ea.

Relaţia dintre noi a fost de amiciţie şi prietenie, însă din pricina unor lipsuri de caracter la mine, m-a supus adesea la perioade de carantină, în care mă ţinea la o distanţă de căţiva ani lumină nu doar de prăjiturile şi mîncarea ei delicioasă, ci, mai grav, de fiinţa ei foarte sensibilă...

Cei mai mulţi dintre bărbaţii de azi înţeleg rareori cît de sensibile sînt femeile contemporane, la modul general vorbind. Noi ne mirăm adesea cum de ele se simt rănite de lucruri, gesturi, cuvinte care nouă ni se par pur şi simplu nişte flecuşteţe !... Cu această fiinţă, care deşi îmi este mult superioară spiritual, cred că m-am înţeles cel mai bine de-a lungul timpului.

Pe la 20 de ani îmi doream mai mult sau mai puţin conştient să slujesc unui bărbat integru, căruia să mă dăruiesc trup şi suflet, iar el a apărut pe cînd aveam 34 de ani, în persoana Maestrului. Desigur că la acea vîrstă îmi doream şi să am o relaţie amoroasă cu o femeie de genul Doamnei Învăţătoare, dar această dorinţă nu s-a mai împlinit, iar acum trenul acesta a trecut şi altul nu va mai sosi în gara unde mă aflu, în această viaţă, probabil. Poate că aşa trebuia să fie...N-a fost ce am vrut eu, a fost ce voia Domnul...Cum spuneam la început, e curios, dacă nu uimitor *cît de precisă e lucrarea Domnului în vieţile noastre !...Puţin mai mult din ceva sau puţin mai puţin din altceva şi vieţile noastre ar fi fost cu totul diferite decît sînt în momentul prezent* !...

Odată, în ajunul sărbătorii Paştelui am fost acasă la Doamna Învăţătoare şi discuţia care a avut loc atunci mi-a încîntat sufletul !...Am observat cu acel prilej ce minunat este ca două suflete să fie pe aceiaşi lungime de undă, cît de important este să fii înţeles şi apreciat pentru ceea ce eşti la momentul prezent…E o experienţă pe care am trăit-o destul de rar, de care fiecare dintre noi are nevoie măcar din cînd în cînd şi nu spun totdeauna, pentru că dacă fiinţa se află încă la nivelul egoului, atunci i se urcă la cap şi o ia pe arătură !...

O comparaţie mă va ajuta mai bine să transmit ceea ce vreau să spun. Dacă un pictor e capabil să redea, să zicem, 300 de nuanţe coloristice, iar privitorii tablourilor sale nu pot percepe decît 3o sau 5o sau 12o de nuanţe, sigur că pictorul se simte neîmplinit sau chiar frustrat de incapacitatea celorlalţi de a-l percepe la adevărata valoare…Ei, bine, cu Doamna Învăţătoare mă simţeam în largul meu, pentru că percepea nu doar toate nuanţele sau aproape toate nuanţele sufletului şi minţii mele, ci chiar mă completa într-un mod entuziasmant pentru mine cu nuanţe şi idei surprinzătoare !...

În acea seară am început să-i spun doar parţial ceva ce, mai tîrziu, am detaliat. Parţial, pentru că se făcuse destul de tîrziu şi am plecat acasă. Dacă în alte împrejurări s-a întîmplat de mai multe ori să tremur de dorinţă amoroasă zeci de minute în şir, de această dată, spre surprinderea mea, am tremurat vreo oră, cu plapuma pe mine, excitat de IDEILE care îmi veneau şi de SIMŢĂMINTELE pe care aş fi vrut să i le împărtăşesc celei pe care am numit-o Doamna Învăţătoare.

Cum ştim cu toţii, există mai multe tipuri de relaţii interumane, pe care nu le mai amintesc aici, subiectul fiind prea banal. Oricare dintre relaţiile interumane se întind pe una sau mai multe vieţi anterioare, dar două dintre aceste tipuri de relaţii sînt eterne.Mă refer la relaţia Maestru- discipol şi la relaţia de Fraternitate spirituală. În ultimii trei ani trăiesc o relaţie de fraternitate cu una din colegele noastre de la curs, atît de frumoasă, cum eu n-am crezut că e posibil !...Cel puţin dinspre mine spre ea, se transmite o iubire necondiţionată, plină de căldură şi înţelegere sufletească !...Ei, bine, cu Doamna Învăţătoare aş fi vrut să <construiesc > o relaţie de fraternitate spirituală asemănătoare, dar mult mai profundă. Să <construiesc > este impropriu şi inadecvat, dar e necesar ca indicaţie intuitivă de la care se porneşte, pentru că, date fiind afinităţile elective dintre noi, dată fiind receptivitatea şi sensibilitatea mult mai mare a acestei Doamne şi datorită cine ştie căror alţi factori, se poate ajunge la mult mai mult, la mult mai profund decît am reuşit în cealaltă relaţie.

Şi în vreme ce tremuram sub plapumă, excitat de SIMŢĂMINTELE şi IDEILE pe care i le transmiteam în gînd Doamnei Învăţătoare, înţelegeam că toate acele idei şi simţăminte erau doar conştientizări ale unei stări de fapt pe care noi, cu toţii, o trăim la nivel de suflete în Planurile Superioare ale Creaţiei, adică acolo Sus, unde se află Casa Noastră Celestă Eternă ...

Voiam să trăiesc cu această Doamnă, cît încă ne aflăm în corp fizic, să împărtăşesc cu ea în lumea grosieră starea de ETERN ÎNDRĂGOSTIŢI pe care o resimţim la nivel de suflet, în Planul Cauzal, mereu şi mereu, de-a pururea !...

Sigur că a doua zi sau zilele următoare, după ce acea experienţă s-a diminuat, am avut impresia că a-i mai vorbi acestei Doamne de simţămintele mele, era ca şi cum aş fi prins posturi străine sau a-i descrie sistemul de navigare al ozeneurilor, nu pentru că ea n-ar fi putut înţelege, ci pentru că era un subiect atît de străin vieţii noastre de zi cu zi, atît de fantastic de îndepărtat de preocupările noastre stringent materiale, încît îmi apărea ca fiind donqijotesc !...Avem desigur alte priorităţi mai urgente de rezolvat în această lume, decît conştientizarea de ETERN ÎNDRĂGOSTIŢI pe care o trăim la nivel de spirite Eliberate, dar...asta era preocuparea mea în ajunul Paştelui din acel an 2010 !...

Drept să spun că şi pe mine m-a surpins şi mă surprinde evoluţia sufletească a propriei fiinţe, de la obsesiile erotice ale adolescenţei, trecînd prin disperarea celui dispreţuit de cele pe care le dorea cel mai mult, în perioada tinereţii, şi ajungînd acum, spre bătrîneţea timpurie, la dorinţa de a trăi iubirea eternă dintre două suflete libere ! Neaşteptat parcurs !

Mintea umană limitată actuală, care a fost condiţionată de tot felul de învăţături care de care mai aberante sau inutile, de modele care de care mai stupide şi ineficiente, se vede cu totul depăşită cînd o instanţă superioară ei, cum este sufletul, îi aduce la cunoştinţă experienţe din lumile superioare...Şi nu doar depăşită...Mintea nu ştie ce să facă vizavi de acele experienţe şi atunci, după o vreme, le uită sau le ignoră.

19.

Posibil să nu redau chiar corect unele amănunte, dar îmi amintesc esenţialul.

Se povesteşte că undeva, cîndva, a trăit un rege al cărui fecior era cam prost sau prea neascultător. După mai multe abateri, unele dintre ele chiar grave, regele l-a ameninţat că dacă

mai greşeşte încă o dată, va arunca în el pietroiul aflat în apropierea lui. Feciorul, ca orice tolomac din zilele noastre, a greşit din nou, nu doar pentru că la atîta îl ducea mintea, dar e posibil să-l fi pus la încercare pe tatăl său spre a vedea dacă el se va ţine de cuvînt, doar se ştie că prostia este adeseori însoţită de cea mai parşivă viclenie !

Pus în atare situaţie fără ieşire - fiindcă în acele vremuri de demult regii îşi respectau pomisiunile - suveranul a avut o idee pe care nu mă sfiesc a o categorisi decît drept genială, de nu va fi fost inspirat de niscai entităţi angelice, ceea ce nu diminuiază cu nimic genialitatea ideii în sine !

A poruncit unor slujitori să fărîmiţeze ditamai pietroiul pînă l-au făcut praf şi pulbere şi acea pulbere a aruncat-o spre feciorul obraznic !

Aici se încheie povestea aceasta plină de tîlc şi urmează corelaţia mea.

Cînd îţi va fi sufletul îngreunat de povara păcatelor, greşelilor sau karmei negative prea mari pentru a le putea duce singur(ă), păcate şi greşeli ce seamănă cu pietroiul din povestea de mai sus... sau cînd eşti tentat(ă) să te auto-denigrezi, să te critici, să te faci arşice pentru neajunsurile fiinţei tale, aminteşte-ţi geniala idee a acelui rege şi aplic-o în practică urgent ! Asta înseamnă că dacă nu te afli pe o cale spirituală autentică, adică eşti un simplu mirean - cum ar spune creştinii - să te rogi îndelung, din inimă - ci nu doar din vîrful buzelor - la Dumnezeu şi dacă acea rugăciune va fi rostită chiar din inimă, atunci ajutorul Divinului va fi sigur şi neîntîrziat, dar dacă rugăciunea va fi în dorul lelii şi ajutorul va fi cam la fel.

Pentru cei care se află însă pe o cale spirituală autentică, anume din acelea care cer discipolilor o practică perseverentă zilnică, ei trebuie să înţeleagă că tocmai acea practică zilnică reprezintă fîrămiţarea pietroiului karmic, chiar dacă unii dintre ei - cum este cazul meu, dar nu numai al meu - nu vor fi simţit nimic deosebit în timpul practicii propriu-zise.

Cum eu aparţin castei inferioare la nivel spiritual, numită paria, în sensul că am avut un acces destul de limitat la trăirile înalt spirituale, pot spune din proprie experienţă că este foarte – foarte greu să avansezi pe Cale cu ditamai pietroiul în spate ! Durerea, suferinţa şi frustrarea resimţite mai mereu din pricina acelei enorme greutăţi purtate în spate, m-a împiedicat să mă bucur de viaţă şi aceasta se vrea doar o simplă observaţie asupra situaţiei, ci nu o lamentare.

Exemplul cel mai simplu este participarea mea la spirale, unde resimt de cele mai multe ori doar durerea de a sta într-un picior, durerile de spate, dar şi durerile piciorului infirm, pe care mă sprijin parţial, din cauza unei tije metalice pe care o simt în călcîi după aproximativ jumătate de oră de sprijinit pe acel picior. Şi totuşi merg la acele spirale pentru a fărîmiţa acel pietroi karmic care m-a adus în această situaţie nefericită !

Apoi îmi amintesc că mai multe vipuri aflate în imediata apropiere a Maestrului nostru, care aveau potenţialităţi extraordinare, şi nu doar potenţialităţi, ci chiar stări spirituale de excepţie, au

abandonat Calea şi Maestrul, acaparate de mirajul Iluziei, al banilor sau cine ştie căror alte avantaje efemere, pentru a deveni CE, în final ?

Nu e intenţia mea să judec, ci să îmbărbătez prin comparaţie. Unele persoane care aveau < cărţi de joc > mult mai bune decît mine, au abandonat jocul, păcăliţi sau amăgiţi de alte avantaje, pe cînd eu şi alţii ca mine, continuăm să mergem pe Cale, chiar dacă numai tîrîş uneori, măcar spre a fărîmiţa pietroiul de nemernicii, fărîmiţare care va uşura povara inevitabil, fiindcă o parte va fi luată de vînt, o parte se va scurge printre crăpăturile regretelor şi căinţelor, iar altă parte va putea fi înghiţită ca pe pulberea plantelor cu ajutorul cîtorva guri de apă curată, spre transmutare şi sublimarea energiilor inferioare în energii superioare.

Deci din proprie experienţă spun că punînd în practică teoria primită la acest curs, atît cît putem şi cum putem, chiar se simte o vizibilă uşurare după o vreme, deşi pînă la stările de samadhi e posibil să fie încă multă cale de parcurs, pentru codaşi. Dar aşa cum îmi spunea Maestrul ca răspuns la unele întrebări, pe fondul exasperării că nu mai apare nimic bun în viaţa mea: „ Cînd se arde karma negativă, apare transformarea."

Şi ca imboldul să fie şi mai puternic, mi-a redat deviza lui Nansen : „ Dacă ai reuşit, continuă – dacă n-ai reuşit, continuă !"

Ce altceva mai bun avem de făcut ?

Abandonul înseamnă renunţarea la speranţa de mai bine, iar lipsa speranţei înseamnă moartea sufletului sau îndobitocirea întregii fiinţe. Că unii au ales deja această variantă nefericită, este treaba lor, greşeala sau inconştienţa lor, dar tu nu trebuie să mergi pe acest drum care duce în prăpastie, pentru simplul motiv că ai mai fost acolo !

Şi acel < tu> căruia mă adresez aici este < eu însumi>, oricare ar fi chipul care mi-ar apărea în faţa ochilor sau oricare ar fi obrajii pe care ar şiroi lacrimile disperării sau neputinţei ori ale descurajării.

Să ne amintim mereu că nu există reuşită fără efort şi nici victorie fără sacrificii ! A şti şi a face, este temelia oricărei împliniri, pe cînd a şti şi a nu face este dovada celei mai regretabile prostii!

Deci ce alegi, iar dacă alegerile tale sînt greşite şi acum, atunci te întreabă pînă cînd vei continua să alegi anapoda ?

Tu, oricine vei fi tu, semeni cu mine măcar într-o privinţă, aceea că nu poţi să trăieşti la nesfîrşit în întuneric, iar lipsa iubirii din inima ta şi înspre inima ta înseamnă întuneric, lipsa bucuriei, a bunătăţii, a recunoştinţei faţă de Divin, dar şi faţă de oamenii care ne învaţă în felul lor lecţiile de care avem nevoie spre auto-perfecţionare; lipsa încrederii în noi înşine şi multe alte lipsuri pe care fiecare le poate adăuga acestei liste, înseamnă întuneric, care se traduce prin trăirea

unor sentimente opacizante de tristeţe, frustrare, furie, descurajare şi toate celelalte numite <sentimente negative>.

Pentru fiecare vine o vreme cînd îşi spune sieşi : DESTUL !

Destul cu suferinţa şi întunericul ! Vreau Lumină, Bucurie, Iubire şi Fericire necondiţionată !

20.

Îmi amintesc să fi cunoscut ceva mai bine în decursul anilor doi bărbaţi care nu-mi plăceau. La primul, fiind din zodia Fecioarei, nu-mi plăcea dogmatismul ortodox împins pînă la fanatism, la al doilea, din zodia Taur, anume rigidităţi în atitudinea lui faţă de ceilalţi. Au existat şi alte fiinţe din zodii de Pămînt la care percepeam ceva care nu era în regulă şi mi-a trebuit mult timp pînă să aflu principiul oglindirii: *exteriorul reflectă interiorul*, pentru ca apoi să corelez această lege cu neplăcerile mele vizavi de celelalte fiinţe umane.Unele minţi sînt atît de opace, încît le este extrem de dificil să realizeze chiar şi cele mai evidente corelaţii inteligente, şi dacă spun că mintea mea nu face excepţie !

Aşadar, tîrziu am început să înţeleg că *nu ne plac la ceilalţi tocmai propriile noastre defecte* şi aceasta este modalitatea Divinului de a ne face *conştienţi de acele defecte*. Trebuie neapărat precizat că pînă şi această aşa zisă *înţelegere are mai multe trepte de profunzime* : una este *înţelegerea mentală* şi cu totul altceva este *înţelegerea din inimă !*

Rigidităţile de orice fel sînt caracteristice îndeosebi zodiilor de Pămînt (Taur, Fecioară, Capricorn) sau la fiinţele umane care au Ascendentul în aceste zodii, însă rigiditatea apare şi la celelalte zodii. Revenind la neplăcerile mele, sigur că pînă la urmă am priceput că rigiditatea pe care n-o agream la alţii se manifesta şi la mine, dar mulţi ani la rînd am tot *căutat să înţeleg la ce anume eram rigid.* Astăzi am mai făcut un pas spre limpezire, fiindcă într-o discuţie cu Doamna Învăţătoare, pe cînd trăia în lumea noastră, aş fi vrut să aflu care sînt rigidităţile mele la modul *foarte concret* !

Dat fiind că eu mi-s Geamăn, a spus Doamna, la mine rigidităţile se manifestă preponderent în plan mental, adică al ideilor. Apoi a adăugat : „ *Am să-ţi spun cum am perceput rigiditatea la mine astă vară...Este ca o energie subtilă în plan mental care se opune la ceva ce vine din exterior...La tine opunerea apare faţă de anumite tehnici yoghine, pe care tu spui că nu le aplici, pentru că n-ai simţit nimic cînd le-ai făcut...Dar şi tu simţi cîte ceva, chiar dacă nu simţi ca Doamna Florica Steva ...Tu nu trebuie să te compari cu nimini !...Şi acesta a fost doar un exemplu, pentru că mai deţii şi alte rigidităţi”*.

Cum fiecare centru de forţă se reflectă în ceilalţi centri de forţă, sigur că centrul mental este reflectat la nivelul centrului Vital, cel Sexual, cel Volitiv, cel Afectiv şi centrul Purităţii, a mai spus Doamna Învăţătoare. Rigiditatea apare diferit pe ceilalţi centri de forţă. Opunerea la ceea ce ne parvine din lumea exterioară este modulată specific de fiecare centru de forţă în parte, dar trebuie subliniat că rigiditatea este doar una dintre multiplele dizarmonii ale fiinţelor umane.

Ci căutînd să trec cuvintele Doamnei prin filtrul minţii mele nu din cale afară de inteligentă, rigiditatea la nivelul centrului de forţă vital (muladhara) presupun că se referă la gîndurile sau construcţiile mentale care generează nesiguranţă şi temeri; altfel spus, simptomul *căderii drobului de sare* ori panicarea din pricini ridicole.

Rigiditatea mentală reflectată prin intermediul centrului sexual (swadhisthana) ar putea fi - alături de închistările şi prejudecăţile bizare pe care cei mai mulţi dintre noi pămîntenii din Epoca Întunericului le avem faţă de cei sau cele care nu ne plac din varii motive - una din pricinile pentru care mintea noastră îşi justifică închiderea erotică, argumentînd ceva de genul că nu-mi place *ăla* pentru că are burtă şi chelie, sau nu-mi place *aia* că e prea slabă ori prea grasă ! Dar fiind vorba strict de rigiditate, exemple mai clare ar fi oponenţa unor oameni faţă de anumite posturi amoroase socotite imorale sau rigiditatea faţă de practica sistematică a continenţei sexuale.

Rigiditatea la nivelul centrului de forţă al Voinţei (manipura), cred că se manifestă prin lipsa spontanietăţii şi a umorului !

Rigidităţile mentale reflectate prin Centrul Afectiv (anahata), trebuie că vizează argumentele pe care ni le aducem nouă înşine ca să ne justificăm închiderea afectivă faţă de fiinţele care par a fi interesate de o relaţie de cuplu cu noi, altfel spus, la respingerea iubirii de la ceilalţi din motive cu totul *neserioase, cum ar fi condiţia socială inferioară, lipsa averii* sau lipsa studiilor superioare !

La nivelul Centrului Purităţii (vishudha) probabil că rigiditatea se manifestă prin *strîmbarea din nas* vizavi de moralitatea celorlalţi... altfel spus, starea de rezervă suspicioasă faţă de orice altă morală străină modului nostru de a fi şi nu mă refer la intoleranţă, care în acest context ar fi manifestarea *în exces* a criticismului.

Sigur că lucrurile sînt mult mai nuanţate şi subtile decît le-am prezentat aici. De altfel nici nu cred că acele nuanţe şi subtilităţi pot fi transpuse în cuvinte, decît la modul vag sau aluziv, însă fiecare cititor poate îmbunătăţi exemplele date.Una dintre nuanţări este de a decela diferenţa dintre rigiditate şi închistare mentală, în care prima sugerează lipsa flexibilităţii sau maleabilităţii faţă de noi provocări, iar cea din urmă arată închiderea, ba chiar cimentarea în atitudini interioare retrograde, sclerozate, necooperante.

În ultimă instanţă, poate că rigidităţile mentale sînt mai vizibile atunci cînd ne opunem sfaturilor sau sugestiilor benefice venite de la alţii, fie pentru că n-avem încredere în competenţa

acelor persoane, fie că nu credem în eficienţa acelor sugestii ; sfaturi pe care nu le punem în practică tocmai din pricina acestor rigidităţi, din motive care nici nouă nu ne sînt prea clare, dar atitudinea ar putea fi definită prin cuvintele „ *las' că ştiu eu mai bine ce să fac* ! " Adică auto-suficienţă, atunci cînd nu este vorba pur şi simplu de lene sau comoditate! Şi mă refer la sugestii care nu vizează problemele noastre foarte seriose, ci la aspecte mai puţin grave, fiindcă dacă nu ascultăm sfaturile competente în probleme mai grave sau foarte grave, nu se mai numeşte rigiditate mentală, ci obtuzitate, prostie sau reavoinţă !

21.

Se observă o anumită tendinţă eronată la minţile impure, de a se focaliza predominant asupra unor aspecte negative mai ales la ceilalţi, dar şi la noi înşine, prin ceea ce se numeşte depreciere sau auto-depreciere. Acest obicei nociv este arhi-răspindit în Epocile întunecate şi nu l-aş detalia prea mult, fiind el prea bine cunoscut, decît dintr-o anumită perspectivă, să-i zicem a relaţiei de cuplu. La cuplurile obişnuite, care nu au auzit de transfigurare, dar şi la cuplurile de aspiranţi yoghini, care au auzit de multe ori de transfigurare, numai că o aplică din an în paşte, observăm cum mintea caută mai mereu nod în papură la fiinţele iubite, mai cu seamă în situaţiile tensionate sau conflictuale.

Mulţi dintre noi am evitat anumite persoane pentru că nu ne plăceau corpurile lor fizice sau cine ştie ce trăsături negative de caracter, care umbreau calităţile respectivei persoane.Cîtă vreme trăim sub sclavia Egoului, acest tip de comportament este obişnuit, pentru că nu poate fi numit natural, deoarece starea noastră naturală este a unor fiinţe cu Sufletul trezit, dacă nu cumva chiar cu Sinele Divin pe deplin revelat ! Aşa vor fi sufletele noastre, a celor mai mulţi dintre noi, în încarnările viitoare, însă pînă atunci vreau să punctez un obicei foarte nociv al minţilor impure. Mă refer la obiceiul de a vedea mai mereu defectele sau neajunsurile celorlalţi şi în speţă la fiinţele iubite. Sigur că pentru practicanţii yoga aceste lucruri sînt destul de cunoscute şi discutate sub aspect teoretic, însă trebuie să se ştie că există chiar şi la cursul de yoga fiinţe care par a fi deocamdată incapabile să-şi focalizeze atenţia unde trebuie, mintea lor impură rămînînd fixată obsesiv pe un anumit aspect care le deranjează ori nu le mai iese din cîmpul preocupărilor multă vreme, iar eu nu fac excepţie, fiindcă din proprie experienţă grăiesc !

De fapt, cum mă raportez la fiinţa iubită, alături de care formez relaţia de cuplu ? Ce văd în el sau la ea ? Văd o fiinţă obişnuită, cu defecte şi calităţi, sau văd/percep sufletul ei ? Dacă vedem-percepem doar o fiinţă obişnuită cu oarece defecte şi calităţi, atunci nu e de mirare că relaţia noastră se duce repede de rîpă ori se menţine la un nivel nesatisfăcător, dar o continuăm din pricina multor ataşamente care se instaurează în mod obişnuit la majoritatea oamenilor.

Dacă vedem în fiinţa iubită manifestarea unui Principiu macrocosmic, respectiv Shiva sau Shakti, atunci relaţia noastră are multe şanse să dureze, cel puţin atît cît durează şi raportarea noastră transfiguratoare la fiinţa iubită.

A trece dincolo de aparenţele nesatisfăcătoare ale corpului fizic, dincolo de neajunsurile egoului, înseamnă a trans-figura, dar oare cîţi dintre noi reuşesc această transfigurare la modul autentic ? Eu unul am reuşit-o o singură dată, percepîndu-mi iubita ca fiind realmente o zeiţă încarnată. Chiar trăiam sentimentul adoraţiei faţă de o zeiţă încarnată, însă sînt sigur că acea stare mi s-a indus fie de către Ghdul spiritual, fie de către Shiva direct, meritul meu fiind minim, ca să nu spun inexistent în acea conjunctură. Probabil mi s-a exemplificat cum ar trebui să se perceapă lăuntric transfigurarea exemplară, şi e inutil de spus că asemenea trăiri nu le poţi accesa prin simpla intenţie verbală ori mentală, ca la o apăsare pe buton.Vorba aceea : ca să adori un zeu, trebuie să fii tu însuţi zeu, iar cum n-am ajuns încă la acest nivel, ne comportăm aşa cum putem.

Trebuie totuşi să devenim cît mai mulţi conştienţi de modul în care ne raportăm la fiinţa iubită şi să vedem dacă sub acest aspect putem aduce îmbunătăţiri. Pare banal, dar, repet, realizată cu maximă sinceritate şi înţelegere, această acţiune ne poate scuti de multe meschinării sau confuzii, ori ne poate ajuta să devenim mult mai realişti în aşteptările şi pretenţiile pe care le avem de la celelalte persoane.

Dacă privim cu atenţie, observăm că există destul de mulţi, ca să nu spun foarte mulţi oameni închişi afectiv pentru care fiinţa aşa zis iubită, consortul sau consoarta, joacă rolul întrucîtva asemănător cu al unui animal de companie. În aceste cazuri raportarea la fiinţa iubită este cvasi-inexistentă, genul acesta de fiinţe închise afectiv fiind la stadiul de îngrijitori sau îngrijitoare, fără o comuniune reală la nivel de suflet cu partenerul sau partenera de viaţă. Dacă a existat cîndva dragoste, ea a dispărut de mult, rămînd doar ataşamentele, obişnuinţa şi rutina zilnică.

Sigur că relaţiile interumane în cuplurile polar opuse sînt extrem de complexe şi variate, în conformitate cu karma bună sau mai puţin bună a fiecăruia, însă aici subliniez un anume aspect aducător de multe limpeziri, dacă va fi pus în practică, prin conştientizare şi introspecţie, întrucît impresia mea este că pentru cei mai mulţi oameni, mai ales pentru cei închişi afectiv, raportarea la fiinţa iubită, sau prea puţin iubită, este o nebuloasă în cel mai bun caz, fiindcă în multe cazuri e posibil ca acea raportare ori să fie inexistentă, ori cealaltă fiinţă să fie văzută ca o sursă de venit sau de plăceri sau cine ştie cum altfel. Ba chiar cealaltă persoană poate fi o sursă de stres pemanent pentru cel care nu iubeşte deloc şi s-a angrenat în acea relaţie din raţiuni pe care nici ea însăşi nu le cunoaşte, dar care iniţial se vor fi datorat curiozităţii ori cine ştie căror cauze bizare.

Cum e aproape imposibil ca tocmai astfel de fiinţe să citească acest gen de articole lămuritoare, care le-ar putea ajuta să se auto-obiectiveze, atunci ele vor continua cine ştie cîţi ani sau cîte vieţi să trăiască la acest nivel larvar, pînă se vor maturiza suficient spre a face un salt evolutiv pe o treaptă superioară de conştienţă.

Pînă atunci, rămîne ca măcar cititorii sau cititoarele care vor fi terminat de lecturat *acum* acest text să se întrebe cu maximă sinceritate : cum mă raportez eu la fiinţa iubită ? Iar dacă raportarea noastră prezentă la fiinţa iubită este nesatisfăcătoare, atunci cum s-ar putea îmbunătăţi această raportare astfel încît relaţia noastră să devină mult mai implinitoare la nivel erotic şi afectiv, ba chiar şi la nivel mental, plus nivelul spiritual ?

Dar ce uşor este să dai sfaturi, mai ales că postura de sfătuitori comunali pare a ne scuti pe noi sfătoşii să punem în aplicare propriile sfaturi, că de, noi ne-am făcut treaba cu datul...mai rămîne ca ceilalţi sau celelalte să încheie ciclul... cu aplicatul !

22.

Chestia cu " gusturile care nu se discută " este una dintre cele mai eronate afirmaţii din ultimii 2000 de ani, cînd tot timpul şi toţi oamenii discută exact despre gusturile fiecăruia în parte !...

Fraza în latină sună : " de gustibus non disputandum " şi sensul ei este că despre gusturi nu poţi şi nu trebuie să ai dispute; ele nu trebuie să fie pricina unor dispute sau certuri...Acum, dispute sau certuri nu TREBUIE SĂ AVEM DESPRE NICI O PRICINĂ, ORICARE AR FI EA, dar pentru că sîntem în Kali yuga, Epoca Prostiei Umane Generalizate şi pentru că avem nivelul de constiinţă al unor copii de creşă (cei mai mulţi dintre noi), afirmaţie făcută de însuşi Dumnezeu Tatăl în " Conversaţii cu Dumnezeu ", atunci nu numai că avem dispute, ci şi violenţă atroce...şi multe alte nenorociri pe această planetă !...

Şi nu trebuie să avem dispute despre gusturi, pentru că, în general vorbind, fiecare criteriu de apreciere este unic şi strict personal, aşadar nu prea ai cum stabili întîietatea unuia asupra altuia...Cu toate acestea, sînt o mulţime de domenii în care se fac clasamente ale gusturilor, începînd cu moda marilor case de modă, unde se cheltuiesc sume exorbitante pe nişte zdrenţe penibile cu aerul că se face o treabă foarte serioasă, ba chiar teribil de importantă !... Continuînd cu topurile muzicale, cinematografice şi de oricare natură ar fi ele, topuri care reflectă în cea mai mare parte gusturile celor mulţi şi LIPSIŢI DE GUST !...

Pentru că dacă se iau drept criteriu estetic esenţial gusturile mulţimii de pretutindeni, gusturile majoritare, atunci ni se oferă un tablou sumbru al omenirii, dar despre acest aspect nu merită să vorbesc mai mult, întrucît orice om de bun simţ şi inteligent înţelege la ce mă refer...

Despre gusturi nu trebuie să avem dispute, dar e de dorit SĂ LE DISCUTĂM, pentru că ele trebuie rafinate cu ajutorul unor criterii estetice general umane şi profunde, mult mai profunde decît ce se face în actuala anti-civilizaţie de tip masonic, unde, precum se vede, toate valorile sînt inversate INTENŢIONAT !...Şi cum să afli, cum să-ţi dai seama, cum să conştientizezi tu, oricine ai fi tu, că gusturile tale sînt gregare sau aiurite sau că gusturile tale arată un nivel de conştiinţă şi

conştienţă deloc rafinat ?...Doar discutînd despre ele, adică exact pe dos de ce se afirmă în foarte populara şi des întrebuinţata propoziţie că " gusturile nu se discută " !

Cît despre criteriile estetice profunde şi general umane, ele merită o discuţie separată, însă chiar dacă le-ar cunoaşte toată lumea, ele tot n-ar fi aplicate, din simplul motiv că pentru a avea gusturi rafinate, omenirea ar trebui să-şi rafineze nivelul de conştiinţă, iar pentru asta ar trebui... să trecem în Satya yuga, Epoca Adevarului Divin sau Epoca de Aur (cum o numeau vechii greci)...trecere care implică o condiţie SINE QUA NON , anume orientatea majorităţii oamenilor către valorile autentice, valori Divine...pe care nu le mai enumar aici, fiindcă se ştiu !

În concluzie, e de dorit să discutăm despre gusturi, mai cu seamă cu cei care au atins un nivel de cunoaştere şi realizare interioară mult superior nouă...asta dacă vrem să evoluăm spiritual, în caz contrar, cînd nu sîntem interesaţi de o evoluţie spirituală conştientă, ci numai de acumulări materiale ori experienţe sexuale fără iubire sau doar de acapararea puterii asupra altor fiinţe umane, cînd avem impresia că sîntem bine aşa cum sîntem şi ne simţim bine în larvaritatea noastră – pe care evident că n-o percepem în acest mod ! - cînd NICI MĂCAR O SECUNDĂ NU PUNEM LA ÎNDOIALĂ NIVELUL NOSTRU JALNIC DE CONŞTIINŢĂ, PENTRU CĂ ÎI VEDEM PE TOŢI CEILALŢI ASEMENEA NOUĂ, atunci desigur că orgoliul nostru îşi este lui însuşi prea-destul şi n-avem nevoie să ne dea nimeni lecţii de ce şi cum trebuie să facem " aia sau cealaltă " !...

Partea bună este că, la fel ca tot ce există în Creaţia Divină, nici Prostia umană nu este eternă la nivel individual !...Doar supărătoare pentru unii sau chiar dureroasă prin efectele ei dezastruoase! Vorba cuiva : *Cînd ești mort, nu știi că ești mort. Doar ceilalți suferă. La fel și cînd ești prost* !

23.

Cîndva,   Doamna Învăţătoare mi-a relatat următoarele :

„La 12 martie 2011, l-am perceput pe Ghidul spiritual ca pe o mamă foarte iubitoare şi ocrotitoare faţă de copiii ei, atentă la nevoile lor, atentă să-i educe şi să-i crească aşa cum trebuie. Apoi au urmat mai multe stări : dinamism, fermitate, tenacitate, atenţie, vigilenţă – stări pe care e necesar să le manifestăm în aceste vremuri foarte tulburi în care sîntem greu încercaţi.

Toate stările pe care le avem pentru cei dragi nouă, de iubire, dăruire, bunătate, trebuie să le consacrăm, să le dăruim lui Dumnezeu Tatăl. Stările mai sus enumerate au durat mai mult, activîndu-se la maximum, apoi brusc am simţit că am ajuns la capăt, că totul se terminase cu

bine. După aceea m-am simţit ca fiind Duhul Sfînt plutind în nemărginirea lui Dumnezeu. Am fost martoră la Marea Resorbţie a acestei Zile a lui Brahma, în Maha Pralaya, în Transcendenţă.

Fiinţa mea a fost inundată de o fericire extraordinar de intensă cauzată de faptul că eram acolo şi vedeam ceea ce mi se arăta. Existau o multitudine de universuri care erau absorbite rînd pe rînd în Transcendenţă .Fericirea era determinată îndeosebi de percepţia că toate universurile erau din iubire şi absorbţia lor se realiza într-o armonie perfectă. Nu pot descrie în cuvinte mai clar şi nu am grade de comparaţie pentru acea fericire extraordinară !

Am trecut şi eu dincolo, fiind doar conştiinţă, fără trup sau formă, iar Dincolo, ooo, Doamne !... o altă minunăţie ! Dincolo Dumnezeu se odihnea. Am trăit starea de singurătate tainică a lui Dumnezeu, apoi am fost martoră la planul pe care El îl făcea pentru o Creaţie nouă, o nouă Zi a lui Brahma.

Aşa cum pentru construirea unei case se adună arhitecţi, constructori, muncitori, tot aşa Dumnezeu se ocupa în mod foarte amănunţit, matematic, ca totul să fie perfect în noua Creaţie. După meditaţie eram foarte expansionată, simţind o stare de foarte mare fericire, detaşare şi iubire, încît îmi venea să îmbrăţişez pe toată lumea, dar am îmbrăţişat doar cîteva iubite ! ”

Pe lîngă faptul că mi-a plăcut foarte mult această relatare, ca mai toate celelalte ale Doamnei mele Învăţătoare, adaug că imediat după aceea n-am ştiut la ce se refereau acele multiple universuri care se resorbeau în Transcendenţă şi întrebîndu-l pe instructorul meu de curs, am aflat că acelea sînt universurile paralele sau bhuvanas, despre care shivaismul afirmă că ar fi 108 la număr.

În final adaug trăirea Doamnei mele Învăţătoare avută în ultima meditaţie de pe 2.01.2012 în care s-a raportat la Ghidul spiritual, pe care l-a simţit cum ne adună pe noi toţi care am realizat acea meditaţie, aşa cum adună cloşca puii sub aripile sale înainte de venirea furtunii, infuzînd în aurele noastre o energie de întărire pentru a face faţă la încercările foarte-foarte mari ce va să vie în acel an pentru noi toţi, şi dacă în momentele acelea grele ne vom gîndi la Dumnezeu sau la Ghidul spiritual, atunci vom fi ajutaţi şi susţinuţi să trecem cu bine acele teste cu mult mai serioase decît tot ce a fost înainte !

24.

Erori care ne alunecă la vale.

1.Prima eroare este să ne angrenăm în relaţii amoroase cu fiinţe care nu ne iubesc ! Aici se impune reamintirea unui citat biblic celebru : *unde dragoste nu e, nimic nu e* ! Iar autorul acestor rînduri plusează, adăugînd : *unde dragoste nu e, iadul este* !

2. Dacă NU primim răspunsul clar la consacrare, nu realizăm acţiunea pe care intenţionam, mai ales fuziunile erotice, fiindcă pericolul pierderii energiei sexuale este foarte mare !

3. Dacă fiinţa iubită nu permite să i se facă preludiul amoros pentru dinamizare erotică, ne oprim.Cel puţin aşa ar fi de dorit, dar cîţi bărbaţi au puterea asta ?

4. Dacă cealaltă fiinţă nu vrea să facă dragoste, nu mai insistăm, mai ales dacă iubirea ei pentru noi este palidă ca un chinez pe năsălie !

5.În timpul fuziunii amoroase, se recomandă bărbaţilor să se folocalizeze mai mult pe iubirea pe care o simt, *dacă o simt*, decît pe plăcerea erotică, fiindcă astfel vor controla mai bine energia sexuală.

6.Dacă am luat anumite hotărîri, ele trebuie duse la bun sfîrşit, indiferent cît ne este de greu, mai ales dacă acele hotărîri s-au consacrat Divinului.

7. O altă eroare, mai bine zis un cumul de erori se află în NERESPECTAREA ETAPELOR OBLIGATORII PENTRU REUŞITA ORICĂREI FUZIUNI AMOROASE, DACĂ ŞI NUMAI DACĂ EXISTĂ IUBIRE RECIPROCĂ ÎN CADRUL ACELUI CUPLU, care sînt : *consacrarea* fuziunii amoroase lui Dumnezeu Tatăl sau uneia din cele 10 Mari Puteri Cosmice, *transfigurarea* reciprocă a ambilor iubiţi, *preludiul* realizat de către bărbat iubitei, *ludiul* cu integrarea posturilor amoroase pe centrii de forţă, *post ludiul*, *meditaţia de sublimare* a energiilor sexuale în centrii de forţă superiori, *starea de recunoştinţă* şi *efectul de avalanşă*, prin separarea celor doi iubiţi la o distanţă cît mai mare pentru minim 8 de ore, dacă e posibil.

TOATE ACESTE ETAPE SÎNT STRINGENT NECESARE PENTRU ELEVAREA SPIRITUALĂ INDIVIDUALĂ A TUTUROR CELOR CARE VOR SĂ PROGRESEZE LA TOATE NIVELELE, DAR ŞI PENTRU ELEVAREA SPIRITUALĂ PLANETARĂ ÎN ANSAMBLU !

Ghidul spiritual al şcolii noastre a insistat de foarte multe ori pe respectarea acestor etape şi dintr-un alt motiv, poate cel mai important dintre toate, care vizează scoaterea fuziunii amoroase din mocirla vulgară şi degradantă pentru specia umană în care a decăzut datorită predominanţei forţelor satanice şi demoniace de pe această planetă în Epoca Întunericului, respectiv SACRALIZAREA ACTULUI AMOROS pentru cît mai multe fiinţe umane !

Nerespectarea repetată a acestor etape, duce la alunecări de teren cîştigat prin practica spirituală sau derapări de pe calea cea dreaptă cînd nu ne aşteptăm ! Altfel spus, facem doi paşi înainte şi trei înapoi, iar dacă aşa se joacă hora pe la noi, nu la fel stau lucrurile cu evoluţia spirituală !

Despre ultima etapă – *avalanşa* - Doamna Învăţătoare a făcut anumite precizări cu totul inedite pentru mine : ea susţine că dacă separarea celor doi iubiţi, *după* ce s-au respectat toate etapele mai sus enunţate, se face la o distanţă cît mai mare, atunci aurele celor doi iubiţi se dilată proporţional cu distanţa dintre ei, devenind o singură aură, pe care am s-o numesc aura cuplului, şi ceea ce este cu adevărat uimitor şi minunat vine la sfîrşit, anume că toate fiinţele umane care sînt cuprinse în aura cuplului imens expansionată, se purifică pe durata a 24 de ore de la realizarea fuziunii amoroase, *datorită sublimării energiilor erotice pe centrii superiori de forţă* de către cei doi iubiţi !

Înţelegînd cu adevărat acest aspect, este cu atît mai regretabil, ba chiar de ne permis să mai pierdem energia sexuală cei dintre noi care încă nu şi-au desăvîşit continenţa amoroasă !

Din onestitate, mă simt obligat să fac totuşi o precizare valabilă la mulţi bărbaţi, fie ei cursanţi yoga sau necursanţi.Una din cauzele cele mai profunde ale incontinenţei este că persoana în cauză nu-şi doreşte cu TOATĂ FIINŢA SĂ FIE CONTINENTĂ SEXUAL PERFECT ! Este un amestec de tendinţe inferioare pudrate cu intenţii de auto-control al energiei doar de la nivelul minţii conştiente, nu însă şi din profunzimea inimii, fie pentru că fiinţa respectivă n-a asimilat corect beneficiile continenţei, fie din cauza dorinţelor grosiere prea puternice de descărcare a potenţialului sexual, şi nu mă refer la cei care n-au auzit de continenţă, (care este o scuză rezonabilă), ci mai ales în cazul celor care sînt cursanţi yoga ! O altă cauză este pur şi simplu plictiseala datorată absenţei trăirilor elevate în timpul jocului amoros, dar nu mai intru în alte detalii. Evident, mai există multe alte erori mai mici sau mai mari, printre care şi aceea de a da sfaturi altora pe care noi înşine nu le punem în practică !

25.

Unele percepţii subtile ale Doamnei Învăţătoare mă entuziasmează într-atît, încît mă revărs pe dinafară, peste cîmpiile aride din viaţa banală de zi cu zi a altora, dar şi a mea, deopotrivă ! Ar fi grozav să pot spune că mă hrăneşte acest entuziasm în zilele de singurătate sau plictiseală, ba chiar în stările de goliciune fără sens a vieţii, numai că nu este aşa, din nefericire !

Aşadar, percepţia Doamnei mele a fost că după episodul cu Turnul Babel descris în Biblie, cînd s-au amestecat limbile, deoarece pînă la acel moment toţi oamenii vorbeau una şi aceeaşi limbă, (dar bănuiala mea cum că acela este posibil să simbolizeze apariţia Egoului în om, nu a fost aprobată de Doamna mea, ea corectîndu-mă şi spunînd că apariţia Egoului s-a produs odată cu alungarea din Rai). Deci, după episodul Turnului Babel, s-au împărţit limbile şi popoarele, fiecărui popor atribuindu-i-se un teritoriu şi un Suflet al Neamului unic pentru fiecare în parte. Acest Suflet al Neamului conţine *modalitatea prin care poporul se poate întoarce la Iubirea Dintîi*, adică la Dumnezeu Tatăl-Mama. Această revelaţie trăită de Doamna mea Învăţătoare, mie

personal mi s-a părut atît de fascinantă şi m-a entuziasmat într-o asemenea măsură, încît i-am cerut permisiunea să o fac cunoscută şi altor fiinţe umane cărora karma nu le permite deocamdată astfel de percepţii iluminatoare, de unde şi metafora de la începutul acestor rînduri.Ea mi-a oferit această permisiune abia după aproape şase luni de la trăirea acelei revelaţii, temperîndu-mi în oarece măsură entuziasmul prin aceea că alţi receptori umani nu vor reacţiona nici pe departe la fel de încîntaţi ca mine, ceea ce după cîte ştiu, nu se va înşela mai deloc în predicţia ei şi această situaţie îmi este greu şi s-o înţeleg şi s-o accept ca firească !

În continuare voi prezenta caracteristicile principale ale Sufletelor Neamurilor pentru care se face meditaţia pe o muzică specifică în cadrul spiralelor yoghine din taberele spirituale, cu precizarea că deşi a perceput distinct fiecare trăsătură în parte, Doamna Învăţătoare nu a găsit întotdeauna cuvintele cele mai potrivite pentru a descrie acele trăiri. Sigur că alte fiinţe umane care vor realiza această meditaţie *după* citirea acestor revelaţii, e posibil să aibă percepţii mai mult sau mai puţin identice, însă nu am nici un dubiu că percepţiile Doamnei mele sînt în cea mai mare parte corecte, adică în proporţie de peste 97%, restul care a mai rămas, pierzîndu-se în inefabil !

Anglia – calitatea de învingător, speranţa reuşitei, duioşie, tenacitatea invingătorilor.

Argentina – iubire pasională, înflăcărată.

Austria – în această Iubire Dintîi participă şi munţii cu zăpezile veşnice, iar prima percepţie este a unui chiot de bucurie, apoi nostalgie, căutarea iubirii, liniştea, pacea naturii. Liniştea naturii este trezită de strigătul chemării Iubirii Dintîi !

Bosnia – o căutare profundă cu mult Dor şi sensibilitate.

Cehia – la acest popor participă Vîntul ca element el naturii, Iubirea Dintîi fiind percepută ca Dor de Dumnezeu şi glorie a lui Dumnezeu.

Danemarca – solitidinea unui bărbat care caută Iubirea Dintîi.

Finlanda – efervescenţă, vivacitate, vitalitate, sentiment cristalin.

Franţa – duioşie, echilibru.

Germania – ascensiune treptată, rigurozitate.

Grecia – la acest Suflet participă munţii şi insulele, ca elemente naturale, iar Iubirea Dintîi este un imn al bucuriei !

Italia – aspect matern, femeile avînd un rol important în trezirea Sufletului Neamului pentru întoarcerea la Iubirea Dintîi.

Israel – cel mai credincios popor pămîntean, care îşi caută credinţa în fapt de seară şi la miez de noapte. Dor profund de Dumnezeu, chemare insistentă şi înflăcărată a lui Dumnezeu !

Rusia – la acest popor participă stepele, ca element natural, cu Dor aprins, năvalnic şi o credinţă puternică.

Spania – căutare pasională.

Suedia – blîndeţe nostalgică.

Ungaria – dîrzenie, înălţare, Dor care parcă doare, ca o chemare a lui Dumnezeu în zori de zi.

Poporul ţigănesc – pasionalitate arzătoare, dar mai există ceva (şi cele ce urmează sînt impresiile scribului acestor rînduri), o anume nuanţă de jelanie, deşi acest cuvînt nu este potrivit din cauza unei tente de negativitate pe care o conţine; altfel spus, sentimentul pe care îl avem cînd devenim conştienţi că am pierdut ceva extrem de important, chiar vital pentru supravieţuirea noastră sufletească şi ne dorim reîntoarcerea sau reunificarea cu acel ceva într-un mod aproape dureros de arzător !

România – în cadrul acestei Iubiri Dintîi participă ca elemente ale naturii vîrfurile munţilor şi norii (!), iar celelalte caracteristici sînt : stabilitatea, echilibrul, ritmul egal al paşilor, bunătatea, bunăvoinţa, starea de voie bună şi de joc, precum şi puritatea, alături de candoare.

Sufletul Pămîntului – este perceput ca o Mamă plină de iubire, blîndeţe, răbdare, înţelepciune hrănitoare, chiar dacă noi oamenii, care sîntem copii ei, am greşit de nenumărate ori, Ea ne iubeşte la fel ca la începuturi !

Sigur că ar fi interesant şi totodată edificator dacă Ghidul nostru spiritual ne-ar face cunoscute caracteristicile Sufletelor Neamurilor din perspectivă divină, dar pînă atunci poate că alte fiinţe elevate vor adăuga alte şi alte trăiri la acest tablou care e posibil să nu fie chiar un întreg.

În final mă întreb : oare ce particularităţi şi caracteristici vor fi avînd sufletele noastre umane individuale, cum va fi fiind pentru fiecare dintre noi chemarea lui Dumnezeu, iubirea pentru Dumnezeu ? …Şi mă refer la momentul prezent, la etapa actuală de ascensiune a sufletelor noastre înspre Gloria Divină…Evident, aceasta este o sarcină de indeplinit pentru fiecare dintre noi în parte, chiar dacă majoritatea covîrşitoare a omenirii actuale nu este capabilă să o ducă la îndeplinire deocamdată, dar este o temă de meditaţie care merită atenţia cuvenită pentru cei care se străduiesc să se trezească din inconştienţă ! Că aceste caracteristici ale sufletului nostru individual sînt foarte vizibile mai cu seamă atunci *cînd ne trezim sufletele cu adevărat*, este o observaţie la îndemîna oricui, însă în acest context mă refeream la momentul *prezent*, deoarece doar în *prezent* putem acţiona eficient întru desăvîrşire, nicidecum în trecut, iar viitorul nu a sosit încă !

26.

Nehotărîrea, inconstanţa, inconsecvenţa definesc aproximativ aceeaşi stare de lipsă a fermităţii în ducerea la bun sfîrşit a unei intenţii sau acţiuni. Dacă fermitatea impune continuitatea unei singure alegeri sau opţiuni ce trebuie respectată pînă la obţinearea rezultatelor scontate, inconsecvenţa îşi motivează oscilaţia la nivel subconştient prin iluzia unei palete mai largi de alegeri, de preferinţe, pe care nehotărîtul ar vrea să le urmeze. Este iluzia diversităţii şi a divertismentului, în raport cu monocromia unei singure direcţii.

Poate că nu toate drumurile duc la ţintă şi mai e posibil ca mulţi dintre inconsecvenţi să nu deţină un discernămînt suficient pentru a face alegeri corecte din perspectiva evoluţiei spirituale proprii. Or mai fi fiind şi alte cauze ale inconsecvenţei, mult mai multe decît pot fi intuite de mintea obişnuită a celui care îşi bate capul cu atare limitare, dar ceea ce mi se pare mie a fi necesar este să înţelegem cît mai profund de ce noi cei care ne confruntăm cu această situaţie, încă nu reuşim să fim consecvenţi în hotărîrile luate.

Pre cîte văd eu cu ochii mei aproape orbi, bîjbîind prin întunericul ignoranţei şi limitărilor mele, inconsecvenţa are drept cauză profundă unele tendinţe inferioare, grosiere, care se cer exprimate, manifestate şi implinite. Acum îmi este ceva mai clar de ce mai multe existenţe la rînd am tot refuzat să evoluez spiritual, ba chiar şi în actuala încarnare manifestam mai multă rezistenţă la urcuş, decît avînt compensatoriu.

Văzînd, de pildă, dorinţa de a fi împlinit afectiv şi amoros de fiinţa pe care o iubesc, constat cu stupoare încăpăţinarea cu care tot insist să relizez acest deziderat, în pofida refuzului aproape la fel de încăpăţinat al fiinţei iubite de a-mi satisface dorinţele de împlinire afectivă şi erotică. Este o încăpăţinare care pe mine mă lasă *bujbe*, ca să folosesc un franţuzism drag inimii cuiva drag !

Acesta a fost doar un exemplu, însă există foarte multe dorinţe inferioare care ne trag în toate părţile, care de care mai presante sau obsesive.Unii dintre noi iau hotărîri pentru a-şi depăşi aceste impulsuri grosiere, însă după nu prea mult timp renunţă la aplicarea acelor hotărîri din varii motive. Parcă am vrea şi parcă n-am vrea să scăpăm de acele limitări sau dorinţe inferioare.

Doamna Învăţătoare spune că inconsecvenţa este o dizarmonie de tip yin pe Centrul sexual, iar calitatea polar opusă – fermitatea – se manifestă pe Centrul Volitiv (manipura), fiind un atribut solar. S-ar părea că aceasta este şi cheia pentru eliminarea inconsecvenţelor, adică dinamizarea şi armonizarea lui manipura chakra, pentru cei care practică yoga. Pentru ceilalţi care ar fi eventual interesaţi, există şi alte metode exoterice de eliminare a acestei dizarmonii, *dacă se vrea neapărat* aceasta ! Cel mai greu însă pentru inconsecvenţi este să vrea să fie consecvenţi, că *dacă vor, pot reuşi* !

27.

Sîntem copii ai timpului în care vieţuim, robi ai tuturor prejudecăţilor, neştiinţei, limitărilor de orice natură, dar mai ales mentale, specifice fiecărui veac şi zone geografice în parte. Acesta este un adevăr atît de evident, încît nu mai trebuie nicicum demonstrat, însă dacă voi fi întrebat de ce scriu sau am scris în trecut adevăruri atît de simple care sînt subînţelese de majoritatea oamenilor care citesc astfel de mesaje (fiindcă cei care nu le subînţeleg, n-ajung în viaţa lor să citească aşa ceva, fie din dezinteres total, fie că nu-i ajută intelectul), atunci va trebui să răspund că pentru cei mai mulţi, diversele faţete ale adevărului seamănă cu sticla transparentă, adică se uită la ea, fără să o vadă, ci doar dacă se lovesc de ea, realizează că au dat peste ceva, şi mă refer aici efectiv la aserţiuni de acest tip cvasi-banal, nu la chestii absconse ori filozofice.

Dacă apare un porc într-o grădină plină de flori, care de care mai frumoase, atunci porcul ne sare în ochi ca fiind o anomalie în peisaj, dar dacă sînt mii de porci în aceeaşi grădină, atunci o numim Kali yuga, adică Epoca Porcilor !

Sau dacă un rinocer dă năvală într-o biserică, privim asta ca pe o aberaţie, dar dacă năvălesc mii de rinoceri, atunci nu mai este biserică, ci grajd sau manej, iar timpul va fi numit după specia năvălitorilor, ci nu după locaţia distrusă. La fel şi cu reptilienii sau masonii sau mafioţii sau alte malformaţii umane.

Mintea umană în Epoca Rinocerilor sau a Porcilor este perversă, impură şi imundă în marea majoritate a cazurilor. De aceea, nu e de mirare că schimbarea unei biserici într-o albie de porci în urma invaziei acestor patrupede apare ca o consecinţă ineluctabilă, adică inevitabilă.Nu e de mirare că în această epocă mizerabilă sub toate aspectele, poţi să-ţi baţi joc de orice este pur şi sacru şi această acţiune să fie catalogată drept dovadă de inteligenţă ! Vezi Biblia hazlie şi alte bazaconii ateiste...Ce forţe anume se află în spatele acestei pervertiri ştie orice minte cît de cît lucidă...

Acum pentru a nu da impresia că şi eu bat cîmpii la rîndul meu, am să restrîng aria perversităţilor emise de minţile impure la unul din cele mai delicate aspecte ale interacţiunii umane, poate chiar cel mai important dintre toate, anume fuziunea amoroasă.

Să observăm pentru început că sintagma de „ *prostituţie sacră*” este denumirea pe care minţile perverse şi impure au dat-o la un act care în vechime trebuie să fi purtat alt nume, poate chiar HIEROGAMIE sau ceva sinonim, cuvînt provenit din limba greacă, în care < gamos > înseamnă <unire> , iar <hiero > înseamnă <sacru>, deci unire sacră. Mai bine zis Uniune sacră. De ce atunci actul amoros era socotit sacru, rămîne să clarificăm mai tîrziu. Acum trebuie să mai observăm ceva bizar în sintagma „prostituţie sacră”, anume alăturarea ireconciliabilă a doi termeni care se bat cap în cap sau se exclud reciproc. A spune că prostituţia poate fi sacră, înseamnă că fie nu ştim ce este sacrul, fie nu ştim ce este prostituţia. Reamintesc că prostituţia

înseamnă sexul pe bani sau pentru alte avantaje materiale, deci prostituţia nu implică deloc afecţiune între cei doi parteneri, iar acolo unde este iubire între fiinţele care se angrenează în relaţii intime, nu mai încape prostituţia. De aici rezultă logic că prostituţia sau curvia se poate petrece chiar şi între cuplurile căsătorite, acolo unde a dispărut iubirea şi a rămas doar posesivitatea, ataşamentul, gelozia sau pasiunea. Cît priveşte sacrul, este un concept mult prea vast ca să-l dezvolt aici fie şi în linii generale, dar pentru ceea ce ne interesează pe noi acum sau caracteristica principală a sacrului este IUBIREA DIVINĂ !...Aşadar cum am putea să alăturăm două concepte profund antagonice ? Doar cu un singur scop : să batjocorim tot ce este sfînt, pentru că noi cei care facem această batjocorire, credem că nimic nu este sfînt, ci dimpotrivă, credem că totul este murdar după mintea noastră mizerabilă şi perversă !

Pornografia este, după cum lesne se poate observa cu ochiul liber, extensia grafică sau vizuală a prostituţiei, în scopuri prea evidente ca să mai merite a fi amintite. Epocile întunecate au fost, sînt şi vor fi suprasaturate cu prostituţie şi pornografie, dintr-un motiv foarte simplu. Fiinţele umane care trăiesc în aceste epoci decăzute spiritual şi moral sînt incapabile să iubească la modul divin, cu mici excepţii.

Ce forţe din umbră orchestrează această orientare spre manifestarea instinctelor gregare nu mai trebuie spus decît poate copiilor de 9-10 ani. Aşa cum precizam mai sus, acestea sînt adevăruri evidente, elementare, pe care ar trebui să le ştie tot omul.Numai că din păcate, nici pe acestea nu le ştie tot omul.

Pentru fiinţele *impure şi ignorante care sîntem* noi cei din Epoca Întunericului, prima picătură divină primită, este despre CONTINENŢA SEXUALĂ. Era şi încă mai este pentru multe minţi actuale o idee atît de nouă, atît de importantă prin repercursiunile ei la fiinţele care o pun în practică, încît ea se poate compara doar cu marile descoperiri geniale ale umanităţii, cum ar fi roata, spre exemplu, sau electricitatea, descoperiri fără de care oamenii ar fi fost în continuare nişte troglodiţi, în sensul cel mai direct al cuvîntului.

De ce este atît de crucial acest concept de continenţă sexuală ? Se va vedea imediat, dacă precizăm ce înseamnă continenţa sexuală. Ea presupune să nu se piardă energia sexuală prin ejaculare la bărbaţi sau eliminarea fluidelor specifice la femei în urma fuziunilor intime. Continenţa înseamnă să transmuţi şi apoi să sublimezi energia sexuală, în energii mai rafinate, necesare unor planuri mai înalte ale fiinţei umane.

Deci, de ce este importantă continenţa sexuală ? Pentru că orientarea generală în kali yuga este înspre în jos, spre planurile infernale ale Creaţiei, iar pierderea energiei sexuale ar urma aceeaşi cale descendentă. Ori a transmuta şi sublima acea energie, înseamnă automat a te orienta în sensul opus tendinţelor generale gregare, a te orienta spre în Sus, spre Înalturi, spre Cer.

Aceasta a fost prima picătură foarte importantă. Au urmat şi altele, dar în acest context voi mai analiza încă trei. Următoarele picături de Adevăr Divin se numeau CONSACRAREA , IUBIREA şi TRANSFIGURAREA. Consacrarea presupune la modul practic oferirea tuturor acţiunilor

importante lui Dumnezeu Tatăl sau unei Puteri Cosmice sau unei alte manifestări divine, cum ar fi Iisus Christos. Oferirea acţiunilor noastre către Divin, împreună cu roadele acelor acţiuni se face prin simpla rostire mentală a intenţiei noastre şi apoi se aşteaptă răspunsul Divinului, care parvine cel mai adesea sub forma unui flux energetic coborînd prin creştetul capului, în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, pentru cei (cele) care percep acest răspuns, că mai sînt şi cei (cele) care nu-l percep, îndeosebi fiinţele demoniace şi satanice.

Se pot oferi Divinului toate acţiunile noastre benefice pentru noi şi pentru semenii noştri, întrucît, în mod evident, acţiunile malefice sînt oferite celor încornoraţi din iad, de către fiinţele care rezonează cu acele entităţi malefice şi le fac jocul, fie că ştiu, fie că nu ştiu, cum sînt de pildă marea majoritate a fumătorilor de tutun sau alte plante intoxicante, dar mai ales cei care fac parte din sectele satanice, oricare ar fi denumirea lor.

Printre acţiunile benefice oferite Divinului includem aproape toate cele socotite cît de cît importante, începînd cu hrănirea corpului fizic, continuînd cu mersul în călătorii, vînzarea şi cumpărarea de bunuri necesare traiului zilnic şi încheind cu actul de uniune intimă cu o fiinţă de sex opus, act care este realizat cu iubire şi transfigurare, în deplină continenţă sexuală. Importanţa uriaşă a consacrării rezidă în aceea că fiinţele care o realizează nu vor mai fi obligate să suporte consecinţele, fie ele şi foarte bune, ale acţiunilor lor, adică nu vor mai fi obligate să se reîncarneze pentru a primi răsplata acţiunilor lor bune, în cazul în care au primit răspunsul la consacrare, fiindcă în cazul în care acel răspuns nu apare, înseamnă că Divinul nu susţine intenţiile noastre şi atunci s-ar putea să avem necazuri mai mari sau mai mici dacă totuşi ne încăpăţinăm să le dăm curs acelor intenţii, dorinţe, impulsuri. Dar ne-legarea cu lanţuri de aur este doar un aspect, care pe cei mulţi şi ignoranţi s-ar putea să nu-i mişte deloc, ei dorind să primească răsplata pe care o merită. Numai că lanţurile, fie şi de aur, tot lanţuri înlănţuitoare rămîn !

Celălalt aspect pe care eu îl socotesc esenţial, este susţinirea de către Divin în acele acţiuni la care primim răspunsul cît mai clar. Dacă, de pildă, dorim sa facem dragoste, nu sex, cu o fiinţă polar opusă pe care o iubim şi ne iubeşte, atunci consacrarea EFECTIV SACRALIZEAZĂ ACEA UNIUNE INTIMĂ ! Celor care nu mă cred, le recomand să aplice consacrarea înaintea tuturor fuziunilor amoroase realizate cu fiinţe de sex opus pe care le iubesc şi de care sînt iubite şi vor trăi pe propria piele ceva ce n-au trăit niciodată cîtă vreme au practicat doar ceea ce se numeşte sex, adică preacurvie !

Transfigurarea este opusul des-figurării care se practică atît de des în epoca actuală şi înseamnă a trece dincolo de figură, dincolo de aparenţe, a intui esenţa divină din fiecare făptură umană. Cît despre **Iubire**, ar trebui să ştie tot omul ce înseamnă sau cum se simte, numai că şi aici, ca în cea mai mare parte a sentimentelor înălţătoare, mai mult se vorbeşte despre ea, decît se trăieşte. Şi ca să nu mă împotmolesc în savantlîcuri, fapt pe care cei răuvoitori din faşă de abia îl aşteaptă ca să aibă ce critica, voi relata doar ceea ce am simţit eu vizavi de cele două concepte mai sus pomenite.

Transfigurarea înseamnă a vedea şi a simţi în celelalte fiinţe aspectul divin, cît mai des posibil sau mai mereu şi totodată a adora acel aspect de o manieră profund transformatoare pentru noi înşine !

Iubirea veritabilă, iubirea divină mi s-a exemplificat de mai multe ori, în nuanţe diferite.Prin comparaţie cu iubirea divină, cea umană este doar o palidă reflexie. De precizat de altfel că aşa numita iubire umană este întru totul tributară egoului, mai limpede spus, iubirea umană e un melanj de posesivitate, ataşament, instinct de procreere şi pasionalitate în doze diferite la cei care au trăit chiar şi această palidă reflexie, fiindcă am auzit că ar exista fiinţe umane care n-au avut parte nici măcar de atît !

Dacă primele două sînt acţiuni realizate de la nivelul egoului, celelalte două sînt esenţe de natură pur spirituală, fiind *emanate* doar de scînteia divină din noi. Altfel spus, Egoul n-are nici un control asupra lor, în sensul că nu le poate crea, dar le poate perverti. Le poate distorsiona sau vulgariza. Le poate calomnia sau batjocori în varii moduri.

Cu vreo zece ani mai înainte, eu unul nu înţelegeam cum adică lingamul este socotit un simbol sacru în tantrism ?...Nu digeram această informaţie, pînă într-o zi oarecare, cînd s-a produs un declic în interiorul fiinţei mele şi de atunci nu doar că împărtăşesc această viziune, ba găsesc că lingamul şi yoniul sînt fascinante, dincolo de orice impregnare vulgară subconştientă a celor mulţi şi obtuzi.

Ceea ce trebuie înţeles de aici este că datorită educaţiei profund viciată, minţile occidentalilor sînt pline de blocaje şi prejudecăţi şi distorsionări care de care mai prosteşti.

Acum, dacă ne întoarcem spre începutul acestei dezbateri, se va fi înţeles de către cei lucizi de ce sexualitatea era sacră în vechime. Pentru că ea conţinea cele patru elemente necesare şi obligatorii, anume **consacrarea , continenţa sexuală, iubirea şi transfigurarea**. Elemente care nu se regăsesc în puritatea lor decît poate în mod cu totul excepţional la cuplurile heterosexuale de astăzi , chiar şi printre practicanţii tantrici !

Dar trebuie să recunoaştem că au trecut doar vreo treizeci de ani sau un pic mai mult, de cînd aceste concepte au fost împărtăşite celor dispuşi să le urmeze. După atîtea sute de ani sau poate chiar mii de ani, cîţi se vor fi adunat din încarnările anterioare, în care ne-am pierdut energia sexuală la modul animalic şi ne-am acuplat cu sexul opus fără sentimente, ci doar sub impulsul presiunilor hormonale, 30 – 40 de ani de practicare a consacrării, a continenţei, iubirii şi transfigurării înseamnă foarte puţin. Cîndva în viitor, poate peste vreo sută de ani, se va ajunge din nou la trăirea plenară a sacralităţii în timpul fuziunilor amoroase şi atunci cu siguranţă nu vor mai exista minţi perverse şi răuvoitoare care să calomnieze ori să batjocorească acea stare de fapt. Acele minţi perverse se vor afla pentru o vreme mai lungă sau mai scurtă în iadurile care acum le influienţează deciziile, unde vor suporta consecinţa propriilor acţiuni, gînduri şi cuvinte

malefice pe care le-au emanat în timpul încarnării terestre. Chinurile îndurate de ele în acele iaduri vor fi direct proporţionale cu răutatea şi perversitatea lor, iar atunci categoric nu vor mai fi salvate de Big Brother, adică fratele superior din loja masonică în care au scuipat pe cruce, jurînd credinţă celui cu coarne, numit Ucigă-l toaca !

Cum spuneam şi cu alt prilej, oamenii sînt educabili, perfectibili. Învățătorul Divin ne oferă *poţiunea* care ne-ar putea vindeca de orbire, obtuzitate şi prostie, dacă noi acceptăm să o asimilăm în fiinţa noastră corect şi gradat, punînd în practică mai mereu ceea ce ni s-a indicat. Alegerea, ca şi consecinţele alegerilor greşite, ne aparţin în totalitate.

Sîntem copiii timpului, în oricare timp vom fi trăit, tributari şi robi ai limitărilor de tot felul, dacă ne referim la epocile întunecate. Sîntem imperfecţi acum, dar perfectibili în viitor. Doar se spune că pînă şi cei de la talpa iadului îşi vor afla cîndva Mîntuirea, după ce vor fi ars pe deplin toată karma negativă acumulată prin suferinţa pe care au provocat-o altor fiinţe umane. Ştiind aceasta, cu atît mai mult noi cei care n-am decăzut atît de cumplit în planurile cele mai sinistre ale infernului, e de dorit să facem niscai eforturi pentru a fi mai conştienţi, lucizi şi fericiţi. Fiindcă a ne lăsa duşi de val, înseamnă să ajungem în prăpastia tot mai adîncă a disperării, singurătăţii şi suferinţei, pe cînd a înota împotriva valului înseamnă să devenim gradat stăpînii propriului destin.

Închei cu îndemnul lui Atmananda : "Adevărul deplin şi viaţa cea mai înfloritoare nu pot fi gustate pînă ce TOATE FORŢELE NATURALE ŞI SPIRITUALE NU SÎNT CONTROLATE ŞI DIRIJATE spre desfăşurarea vieţii într-o continuă creştere a calităţii ei. "

28.

Nu ştiu cîţi dintre cursanţii yoga se vor fi întrebat care să fie cauza pentru care, deşi există destul de mulţi practicanţi ai continenţei amoroase la modul deplin, cu toate acestea evoluţia spirituală a acestora lasă de dorit ?

Răspunsul Doamnei Învăţătoare la această întrebare a fost că respectivii bărbaţi nu trăiesc orgasme fără descărcare în timpul fuziunilor amoroase.

Pe lîngă acest răspuns, autorul acestor rînduri găseşte de cuvinţă că mai există cel puţin o cauză, dacă nu mai multe, şi anume picarea repetată a unuia şi aceluiaşi test, mai cu seamă în relaţia de cuplu. Testul la care fac referire chiar din proprie experienţă este cel al iubirii reciproce, care a dispărut de o vreme, cel puţin la unul dintre cei doi angrenaţi în relaţia de cuplu, însă aşa zisa

relaţie continuă să existe din ataşament sau din comoditate sau pentru a păstra o “imagine” de cuplu reuşit faţă de ceilalţi oameni…cum este cazul unor cupluri de vipuri yoghine !

Sigur că este treaba fiecăruia ce face cu viaţa sa, dar pentru că eu însumi am tot picat la acest test mult prea des, mă simt obligat să atrag atenţia colegilor de curs că gestul de ne ascunde capul în nisip ca struţii prea mult timp duce la asfixiere în sens spiritual ! Într-unul dintre visele în care mi se exemplificau picările repetate la teste, mi s-a arătat cum mă străduiam să urc o scară aproape verticală, şi întrucît scara se mişca permanent ca bătută de vînt, iar eu aveam ca puncte de sprijin doar nişte bucăţi de sfoară ieşite direct din podea, urcuşul a fost extrem de dificil, sforile fiind prea scurte şi balansul scării prea mare ! M-am apropiat cu greu de marginea scării pentru a mă ţine de balustrada ei, dar chiar şi aşa nu am putut urca PÎNĂ CÎND NU MI-A VENIT IDEEA DE A-I ÎNDEMNA ŞI PE ALŢII SĂ URCE PE RESPECTIVA SCARĂ !

Acest îndemn de a-i impulsiona şi pe alţii să urce scara evoluţiei spirituale proprii este cel care mă determină să scriu aceste rînduri, în speranţa că voi reuşi eu însumi să duc la bun sfîrşit testele pe care le mai am de trecut pînă la revelarea deplină a Sinelui Divin Atman în fiinţa mea ! Sigur că nu pot forţa pe nimeni să ia ideile mele drept adevăruri bătute în cuie irefutabile şi ireversibile, şi fiecare va lua propriile decizii în funcţie de cît îl duce mintea, numai că din cîte observ cu ochiul liber, capacitatea de a ne minţi pe noi înşine este mai mare decît sîntem conştienţi, şi mă refer chiar şi la instructori de yoga dintre cei vestiţi !

Revenind la tema propriu zisă, mă tot întreb ce scuză vor fi avînd alte fiinţe umane care continuă aşa zisele relaţii de cuplu în care a dispărut iubirea cel puţin la una dintre ele ? La mine scuza a fost că NU voiam să rămîn singur, deoarece cu fizicul meu nu prea arătos, vîrsta şi lipsa unor atuuri importante, atît de natură spirituală, cît, şi mai ales, de natură materială …deci toate aceste lipsuri îmi ofereau prea puţine şanse de a mai fi acceptat ca iubit de vreo femeie cît de cît atrăgătoare din punctual meu de vedere !

Aşadar ce scuze îi împiedică pe cei care sînt sănătoşi la nivel fizic şi mental, care au o situaţie materială măcar rezonabilă, care sînt acceptabil de atrăgători şi continenţi sexual, de a pune punct unei relaţii de cuplu în care a dispărut iubirea la unul sau la ambii ?...Ce altă scuză în afara ataşamentului presupus deja ?...Şi în afara comodităţii şi a “ look-ului “, adică a imaginii pe care respectivul cuplu vrea să o impregneze în mintea spectatorilor ?...Iar după ce au identificat cu precizie acele scuze, oare n-ar fi de dorit să se analizeze cu maximă luciditate cît de multe “beneficii” spirituale mai au de pe urma acelei relaţii în care nu mai există iubire măcar la unul dintre cei doi angrenaţi în respectiva relaţie de cuplu şi apoi, pentru a nu mai continua curvia, să pună capăt odată pentru totdeauna acelei aşa zisei relaţii ?

Repet, este treaba fiecăruia ce face cu viaţa sa, numai că, în pofida a ceea ce se spune în *bobor*, prostia doare, chiar dacă nu imediat ! Prostia doare şi încă foarte tare *după* ce se experimentează consecinţele alegerilor greşite ! Sigur că fiecare devine învăţat doar pe *propria-i piele*, însă n-ar fi

timpul ca măcar cîţiva dintre noi să devenim conştienţi că stagnăm cam de multişor, dacă nu cumva chiar am regresat la un mod jalnic ? Eu unul cred ca DA !

Precum se ştie, *Trezirea spirituală* nu este un etalon a cît de multe cunoştinţe ezoterice am acumulat de-a lungul timpului, ci este dată de gradul de luciditate şi conştienţă la care avem acces atunci cînd sîntem supuşi unor teste spirituale, pe care le trecem cu bine ! Şi trecerea cu bine a mai multor teste importante oferă ceea ce se numeşte *Maturitate spirituală*, evident însoţită de trăiri spirituale suficient de elevate şi frecvente. Din această perspectivă trebuie precizat că nu scrierea unor cărţi sau articole cu subiecte spirituale profunde este garanţia sigură a Maturităţii spirituale, ci doar trecerea cu bine a majorităţii testelor spirituale la care respectiva fiinţă a fost supusă de-a lungul vremii, pe lîngă alte criterii, pe care nu le mai amintesc, fiindcă se cunosc deja din celebra expresie : pomul se cunoaşte după roade şi yoghinul (yoghina) după cîte fiinţe de sex opus a fericit prin iubirea, continenţa şi transfigurarea sa copleşitoare !

În concluzie, dacă nu ne mai iubim, atunci de ce continuăm să curvim ? Cît ne mai complacem în mocirla derizoriului şi a auto-suficienţei ? Sau cum spune ceteraşul : *Pînă cînd un trai şi-un chin, cu otravă şi venin* ? Iar ideea finală este următoarea : de-a lungul veacurilor au existat destul de puţine fiinţe umane care au reuşit să evadeze din plasa vicleană a Forţelor Întunericului şi acum a sosit timpul să spargem zidurile limitative ale temniţelor minţii în grupuri din ce în ce mai mari; această modalitate fiind cu mult mai eficientă decît prin încercări solitare specifice vremilor trecute !

De bună seamă că aceasta se va realiza pe măsura *maturizării noastre spirituale adevărate*, ci nu doar închipuite, mai ales DACĂ VOM PUNE ÎN PRACTICĂ sfaturile primite de la Ghidul nostru spiritual, cum ar fi cele cuprinse în **Secrete amoroase esenţiale, precum şi din cursurile de yoga, conferinţele** sale şi iniţierile primite deja !

29.

În săptămîna 7-11 martie 2011, am simţit cum realmente zbor mult deasupra oricăror preocupări lumeşti, fie ele legate de eros, armonie în cuplu, împărtăşirea bucuriilor cu fiinţa iubită, mîngîieri, gîdiliri la subţiorile egourilor celor cu nasul pe sus care se numesc vipuri ! Trăiam un sentiment de libertate foarte rar simţit, atît de rar, încît de-l voi mai fi avut vreodată, l-am uitat de mult ! Şi aceasta evident din cauza dispariţiei acelor ancore, care dispariţie se datora, de bună seamă, Ghidului spiritual, pentru că doar el, prin puterea primită de la Dumnezeu Tatăl, este capabil să ne ofere asemenea stări excepţionale !

Cum anume sau ce anume va face fiecare fiinţă umană pentru a se debarasa de aceste ancore teribil de acaparatoare, este treaba fiecăruia în parte, dar cu siguranţă că dacă cineva va fi realmente interesat, va găsi soluţii pentru această eliberare, deşi acele soluţii probabil nu vor da roade prea repede, din motive evidente. Mai bine zis, este de dorit să avem multă, foarte multă răbdare cu noi înşine pînă ne vom scutura de jugul ancorelor acaparatoare, spre a reuşi apoi să zburăm cît mai liberi către Înalturi, către singura şi cea mai mare comoară, care nu va pieri niciodată, aflată undeva în interiorul nostru.

Este probabil unul dintre cele mai mari paradoxuri ce poate fi exprimat în cuvinte (fiindcă există multe altele şi mai uimitoare care nu încap în nici o limbă pămînteană), care uneşte cele mai mari Înălţimi, cu cele mai profunde adîncimi sau, altel spus, la intersecţia celor mai mari Înălţimi, cu cele mai adînci profunzimi se află comoara cea mai de preţ a tuturor fiinţelor de pretutindeni, numită Sinele Divin sau Scînteia de Dumnezeu din fiecare dintre noi, dar cît este de greu să descoperi această comoară află fiecare doar prin experienţă directă !

Adaug acest citat necesar ca avertisment :

„ Vibraţiile subtile inferioare demagnetizează şi dezechilibrează anumite elemente componente din structurile invizibile ale fiinţei, facilitează apariţia bolilor, *provoacă erori de judecată, persistenţa viciilor şi neşansa.* ”

Sau în cuvintele lui Nisargadatta :

“ Dorinţa în sine nu este greşită. Ea este viaţa însăşi ; îndemnul de a creşte în cunoaştere şi experienţă. Greşite sînt alegerile pe care le faci. A-ţi închipui că vreun lucru mărunt – hrană, sex, putere, faimă – poate să te facă fericit, înseamnă a te înşela. Numai ceva atît de vast şi adînc ca Sinele tău real te poate face cu adevărat şi durabil fericit.”

Rostul acestor citate se străvede de acolo că “ ideile benefice sînt lumina spiritului “, care îşi vor realiza lucrarea tainică mai devreme sau mai tîrziu, uneori foarte tîrziu, în fiinţa celor care le culeg, ca pe flori, şi îşi înfrumuseţează tainiţele sufletului cu ele.

30.

Oamenii sînt asemenea unor antene care atrag anumite energii și resping alte energii, în conformitate cu rezonanțele lor, bune sau rele. În actuala epocă întunecată nici nu e nevoie să se precizeze care sînt energiile predominante atrase de marea majoritate a oamenilor în aura lor. Obstacolul cel mai mare în calea evoluției spirituale la majoritatea artiștilor acestei lumi este orgoliul imens, dublat de o ignoranță pe măsură sub aspectul Științei Sufletului.

Această Știință a Sufletul se dobîndește DOAR printr-o practică spirituală asiduă, atentă și corectă; asta dacă îți permite karma, în sensul că este posibil ca și după o practică asiduă să nu ajungi la rezultate remarcabile, pentru că datoriile karmice sînt atît de mari, încît numai după ce ele vor fi plătite în întregime, vei beneficia de roadele eforturilor tale, respectiv TREZIREA ADEVĂRATĂ A SUFLETULUI și poate chiar REVELAREA SINELUI DIVIN NEMURITOR DIN FIINȚA TA !

Cei mai mulți receptori de artă habar nu au că inspirația apare în urma unor procese oculte de rezonanță cu anumite sfere mai mult sau mai puțin elevate din Macrocosmos, în conformitate cu rezonanțele mai mult sau mai puțin elevate ale artistului. Că INSPIRAȚIA VALOROASĂ PARVINE DE FAPT DE LA ANUMITE ENTITĂȚI ELEVATE și nu este în nici un caz „ creația" artistului ! Artiștii care cred despre ei înșiși că sînt creatorii operelor valoroase (în cazul în care chiar sînt valoroase acele opere), dau dovadă de o totală ignoranță a aspectelor ezoterice, PENTRU CĂ NIMENI, NICIODATĂ NU A CREAT CEVA CU ADEVĂRAT VALOROS DIN PROPRIA-I MINTE SAU DIN EGOUL PROPRIU !

Și faptul de a nu ști acest adevăr esențial naște un orgoliu megaloman sau paranoic, cum s-a petrecut în cazul celor mai mulți artiști din actuala epocă a orbirii spirituale generalizate. Iar pentru a înțelege cît mai bine DE CE NU ESTE POSIBIL să se creeze ceva cu **adevărat valoros sau genial** din egoul propriu, trebuie neapărat să avem cîteva informații fundamentale.

1. Ființa umană de oriunde ar fi ea, este alcătuită din Spiritul Etern, numit Sine Divin, care este ESENȚA NEMURITOARE CREATĂ DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU TATĂL-MAMA. DOAR ABSOLUTUL DIVIN este CREATORUL LUMINII DIVINE care CREAZĂ TOT CE ESTE FRUMOS, SUBLIM și armonios în toate universurile fizice ori subtile.
2. Sinele Divin este „îmbrăcat" în teaca SUFLETULUI.
3. EGOUL sau Ahamkara este personalitatea pămînteană pe care o manifestă SUFLETUL în fiecare viață și cuprinde statutul social cu toate particularitățile sale.
4. MINTEA este instrumentul EGOULUI în lumea fizică (care EGO este instrumentul SUFLETULUI , care Suflet este corpul SINELUI DIVIN ATMAN în Creația Divină).

MINTEA are cinci niveluri :

1. Mentalul obișnuit
2. Mentalul superior
3. Mentalul iluminat
4. Mentalul intuitiv
5. Supermentalul

Ceea ce se află dincolo de minte se numește SUPRAMENTAL.

Dacă se aseamănă mentalul cu obturatorul unui aparat de fotografiat, atunci cu cît pătrunde mai multă Lumină Divină în acel mental, cu atît este el mai elevat și mai pur. Ce înseamnă ca un artist să fie inspirat ? Înseamnă că mintea artistului are acces la nivelele superioare ale mentalului enumerate mai sus, *care sînt sfere macrocosmice reale,* ci nu fantasmagoriile vreunui teoretician vestic oarecare ! Operele de artă geniale, deci și poeziile, aparțin Supermentalului, iar a fi inspirat, înseamnă că artistul a avut acces la mentalul iluminat sau intuitiv pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp ; de obicei aceste inspirații fiind fulgurații extrem de scurte.

Deci a fi inspirat este una, iar a fi genial este altceva ! Sigur că există sintagma *inspirație genială*, dar aici se face delimitarea clară între un artist inspirat și un altul genial, prin aceea că în cazul artistului inspirat, el a avut acces relativ rar la sferele superioare ale mentalului macrocosmic, de la planul mentalului superior, la mentalul iluminat și intuitiv, pe cînd artistul genial, nu doar a avut acces mai des la *supermenta*l, ci chiar a creat o VIZIUNE NOUĂ, foarte ORIGINALĂ prin conținut, plus stilul unic și inconfundabil. Supermentalul este lumea privilegiată a zeilor și planul de origine al celor mai înalte creații artistice !

(În paranteză fie spus, într-un vis mi s-au transmis cîteva poezii pe care, dacă le-aș fi reținut la trezire **corect și în întregime**, aș fi devenit cel mai mare poet al lumii noastre din timpurile cunoscute, într-atît de stranii erau acele poezii prin conținut și noutatea lor cu totul și cu totul uluitoare !).

Accesul mentalului la sferele din ce în ce mai elevate ale Creației Divine face diferența dintre un (1) artist sau poet mediocru și (2) unul talentat, (3) inspirat sau (4) genial. Nu poți fi genial dacă te declari tu însuți ca atare sau dacă o face vreo terță persoană neinițiată pentru tine !

Adevărata ARTĂ de cea mai înaltă factură, de cea mai profundă valoare, care dăinuie în timp, poate fi autentificată numai de către un Ghid Spiritual pe deplin îndumnezeit, pentru simplul motiv că doar cineva care are acces *conștient* permanent la nivelul cel mai înalt prin identificare perfectă cu ființa sau obiectul cunoașterii, este capabil să simtă fără greș subiectul cercetat. (Sigur că în decursul timpului talentele remarcabile sau geniile n-au așteptat aprobarea scrisă a vreunui sfînt pe deplin realizat spiritual sau Eliberat în viață, fiindcă aceștia nu numai că sînt destul de rari, dar nici nu se ocupă de asemenea validări, însă afirmația de mai sus a fost făcută cu scopul de a atrage atenția că o autentificare mai presus de orice îndoială poate parveni de la o ființă umană pe deplin îndumezeită).

Iar cînd un artist a fost dependent de alcool aproape toată viața lui, cu greu se poate spune că are un mental elevat care să îl pună în rezonanță cu sfere înalte din macrocosmos ori cu ființe foarte elevate spiritual.

Aurobindo oferă ca exemplu versuri cu nuanțe ILUMINATORII la Rimbaud :” O, anotimpuri, o, castele, / Ce suflet nu are defecte ?”. Următorul vers scris de genialul Mallarme

vine direct din mentalul iluminat : „ Ghețarul transparent al zborurilor stolurilor care încă nu s-au înălțat.'' (Din păcate, la traducerea poeziei se pierde o parte apreciabilă din inefabilul ei).

„ Ceea ce caracterizează în mod esențial toate operele izvorîte din planul Iluminat, spune Ghidul meu spiritual, este o uluitoare și sublimă cuprindere luminoasă ce ne apare ca o curgere de lumină paradiziacă."

Subiectul artei veritabile este însă mult mai vast și aici au fost oferite numai cîteva repere pentru cei care doresc să înțeleagă, ori să aprofundeze cunoștințele corecte despre artă la modul general și inspirația artistică, la modul particular. Fiindcă există aspecte ezoterice cu mult mai fascinante despre arta veritabilă, care ar putea fi accesate de cei interesați dacă ar urma cursul de Shivaism cașmirian al excelentului profesor Nicolae Catrina.

O altă piedică în calea evoluției proprii, pe lîngă orgoliul megaloman, sau o altă confuzie în mintea majorității artiștilor din epocile întunecate este aceea de a crede despre ei înșiși că EI oferă lumii perlele neprețuite ale operelor lor, că EI îmbogățesc lumea cu perlele lor, că EI sînt responsabili pentru elevarea spirituală a celorlalți oameni ! Toate aceste ifose sînt născute dintr-o penibilă ignoranță, fiindcă nici artiștii aceia grandomani, nici majoritatea minților receptoare nu au cunoștințe inițiatice necesare care ar fi dezumflat egourile fudule și supradimensionate ca pe baloanele sparte !

În lumina acestor cunoștințe inițiatice autentice, artistul sau receptorul artei ar afla că Sufletul individual este cel care alege toate elementele definitorii ale fiecărei încarnări în lumea fizică, cu toate particularitățile trupești, sociale, mentale, precum și ce talente va manifesta personalitatea în viața respectivă. Evident că aceste alegeri se fac în conformitate cu karma individuală și cu tendințele cele mai proeminente ale sufletului respectiv, pentru că fără anumite înzestrări latente, nu poți pretinde să vrei să fii un Mozart, un Kafka sau un Eminescu. Iar alegerea artei de către un suflet are drept scop în PRIMUL RÎND ELEVAREA ȘI PURIFICAREA SUFLETULUI PROPRIU AL ARTISTULUI și abia secundar elevarea și purificarea receptorilor.

Elevare și purificare care poate să se producă realmente, dacă artistul respectiv este modest ori smerit, ca și în cazul minților receptoare sau, dimpotrivă, nici elevarea, nici purificarea nu se realizează decît anemic și parțial, dacă artistul respectiv scapă frîiele controlului, ale bunului simț și o ia pe arătura grandomaniei ori a paranoiei !

Aspectul cel mai important care merită subliniat în contextul artei veritabile fiind acela că artiștii trebuie să aibă Sufletul trezit într-o proporție suficient de mare, fiindcă sensibilitatea artistică elevată este dată chiar de acea trezire sufletească. Dar ca peste tot, există grade și nuanțe diferite de trezire a sufletului, numai că infatuarea, megalomania, fudulia, alcoolismul, egoismul, răutatea, lipsa de caracter nu aparțin unui suflet trezit în nici un caz, oricît de îngăduitori am fi cu noi înșine sau cu cei pe care îi numim artiști geniali; în schimb aceste neajunsuri de caracter au fost apanajul cîtorva genii în epoca întunecată, mai cu seamă în aria culturală occidentală și asta pentru că, pe de o parte, artiștii valoroși sînt doar niște relee prin care Spiritul transmite ceea ce

este necesar *atunci și acolo*, iar pe de altă parte, starea de genialitate definește doar o anumită fațetă a artistului respectiv, ci nu ansamblul tuturor trăsăturilor sale de caracter, iar aspectele deficitare arată că acei oameni nu și-au integrat respectivele neajunsuri de o manieră armonioasă în ființa lor.

Consumul substanțelor euforizante, ca alcoolul, drogurile sau banala cafea, au drept efect o anumită deschidere sau receptivitate aurică, însă nu cu planurile elevate ale Creației Divine, ci cel mai adesea cu planurile inferioare și dacă la începutul degringoladei alcoolice e posibil ca în cazul unor ființe ceva mai trezite sufletește să fie inspirate de entități elevate, pe parcurs, prin consumul excesiv și intoxicarea gradată atît a corpului fizic, cît și a celor subtile, ființa umană respectivă se împotmolește în nămolul tot mai imund al unui demonism exarbat prin orgoliul afișat, de care ea însăși nu este cîtuși de puțin conștientă !

Și uite așa se face că în epocile de orbire spirituală generalizată, cum este actuala epocă, arta veritabilă este foarte rară din cauza rezonanțelor demoniace ori satanice predominante, cultivate îndeosebi prin intermediul elitei malefice mondiale, al cărei idol fiind Lucifer și ceata sa, evident că din întuneric nu se poate naște decît întuneric, spoit uneori cu varii elemente moralizatoare, ca să dea bine la publicul naiv și dezinformat !

De altfel, operele geniilor recunoscute ca atare sînt inegale ca valoare, cum se știe de cei mai mulți dintre noi, fie că este vorba de o simfonie, un roman sau de o poezie. Inspirația genială poate să fi provenit la un vers din supermental, la alt vers din planul iluminat, iar la un alt vers din planul vital. Acest fapt se datorează lipsei unui antrenament riguros de tip yoghin, care permite artistului pe lîngă purificarea minții și a subconștientului, branșarea conștientă pe durate de timp suficient de lungi la planurile cele mai alevate ale Creației Divine, cum ar fi supermentalul și supramentalul.

Spre final doar pomenesc departajarea pe care inițiatul Gurdjief o face între Arta Obiectivă, prima fiind de inspirație divină, și Arta Subiectivă, precum și faptul că estetica indiană, prin exponentul ei principal cel mai cunoscut – Abbhinavagupta- este cu mult mai profundă și fascinantă decît tot ce s-a cunoscut în cultura occidentală pînă în prezent. Și aceasta deoarece Abbhinavagupta a fost o ființă pe deplin îndumnezeită, care avea acces permanent la supramental, ca atare învățăturile sale erau de sorginte divină, ci nu tratate intelectuale mai mult sau mai puțin corecte ori speculative, specifice esteticii și filozofiei occidentale !

În antichitatea indiană, „cuvîntul KAVI desemna inseparabil pe cel care vede Adevărul și pe poet. Cineva era Poet pentru că era Văzător. Această evidență a fost însă uitată.”

31.

Care este oare linia de demarcaţie între critică şi observaţie ?

Dacă vezi o căruţă pe drum, iar una dintre roţi a început să joace, fiind gata-gata să iasă de pe osie, şi-i atragi atenţia căruţaşului, înseamnă că îl critici pe căruţaş sau doar îi semnalezi o disfuncţie care mai tîrziu i-ar putea crea necazuri ?
Dacă un om are o pată de funigine pe obraz şi-i atragi atenţia, înseamnă că îl critici sau doar observi o neregulă ? Dacă observi furia, gelozia, egoismul, ataşamentul, neiertarea, răutatea şi multe alte tare la varii persoane şi le atragi atenţia asupra acestor hibe respectivelor fiinţe, înseamnă observaţie sau critică ?

Presupun că o primă demarcaţie între critică şi observaţie rezidă în intenţia celui care se pronunţă.A doua demarcaţie ar fi în intonaţia folosită.A treia demarcaţie ar fi contextul în care se face respectiva remarcă. Pînă să-mi vină şi alte demarcaţii în minte, să concretizez cîte ceva.

Fiecare profesie are un limbaj specific, iar limbajul de lemn este ceea ce s-ar putea numi "cărările prea bătătorite ", atît de bătătorite, încît s-au prăfuit, ba chiar desfundat uneori acele drumuri.

Neajunsul principal al limbajului de lemn este că nu aparţine inimii, ci "burţii", adică cel care îl foloseşte în exces, se vede bine că nu îl trăieşte direct sau trăirea este palidă în raport cu vorbele mari folosite. Spre a nu fi înţeles greşit, precizez că limbajul de lemn înseamnă o preluare papagalicească a unor cuvinte sau expresii şi folosirea lor în exces de către fiinţe a căror experienţă spirituală este minimă sau insuficientă. Pentru că în cazul folosirii acelor expresii " de lemn" de către fiinţe cu o certă realizare spirituală, atunci acele fiinţe încarcă respectivele expresii cu trăirea proprie, caz în care nu mai putem denumi acele expresii ca limbaj de lemn, decît cei dintre noi care nu simt încărcătura subtilă ce le-a fost ataşată.

Dar chiar şi aceste cărări prea bătătorite, poate chiar desfundate ale limbajului de lemn, încă mai au rostul lor, fiind ele un fel de jaloane pentru cei noi veniţi pe Cale. Şi aici îşi află acest limbaj rostul : coagulează atenţia sau interesul celor noi veniţi înspre o anume realitate, alta decît cea pe care au întrezărit-o pînă atunci.

Totuşi, aici mi se pare necesar să fac o observaţie, ci nu o critică. Să foloseşti expresii care intră în limbajul de lemn celor noi veniţi pe Cale, e necesar şi folositor, dar să foloseşti prea des expresii ale limbajului de lemn şi la anii mai mari de curs de către cursanţi, ci nu de către Ghidul spiritual, poate fi semnul unei gîndiri limitate. Poate fi în unele cazuri, repet, ci nu în toate cazurile.

Ca de pildă, a repeta mai mereu expresia „Frumuseţea este în ochii privitorului", fără a ţine cont de context sau, mai bine zis, fără a analiza mai adînc contextul în care folosim acea expresie, poate denota o gîndire limitativă. Şi mai concret : dacă noi observăm că aproapele nostru are o hibă pe undeva şi-i atragem atenţia în limitele bunului simţ, iar el ne spune replica mai sus pomenită cu frumuseţea din ochii privitorului, pentru mine este doar o dovadă de limitare în gîndire, adică o gîndire şablonardă.

Expresia mai sus enunţată nu-şi are rostul atunci cînd contextul este ortoepic, de îndreptare a unei nereguli sau dizarmonii, la modul general vorbind, pentru că, de bună seamă, nu pot acoperi cu mintea mea obişnuită toate situaţiile date. Intenţia mea merge chiar mai departe, anume sugerează cititorilor să caute ei înşişi noi modalităţi de expresie, pe cît posibil personale, fiindcă a tot repeta ce au spus alţii, devine nu doar monoton, ci şi plictisitor, pe lîngă faptul că se insultă fie inteligenţa convivului, fie memoria lui, întrucît acea expresie sau acele expresii au fost atît de des repetate, încît doar surzii nu le-au auzit.

Sigur că fiecare face ce poate, cum poate şi cînd poate, în conformitate cu înţelegerea şi înzestrările sale. Nu putem cere mai mult de unde nu este, dar cred că putem sugera căutătorilor să folosească şi alte căi spre vîrful muntelui, pe cît posibil originale. În felul acesta, dialogul nostru devine mult mai interesant şi atrăgător pentru cei care binevoiesc a ne citi articolele sau mesajele.

Critica presupune o opoziţie, un dezacord vizavi de tema în discuţie sau aspectul analizat, pe cînd observaţia nu implică nici opoziţie, nici dezacord neapărat şi obligatoriu, ci este mai mult o aducere la cunoştinţă celui în cauză despre ceva concret, realizată dintr-o poziţie sau perspectivă neutră. Deci critica este cel mai adesea părtinitoare şi implicată, sugerînd o disociere netă a observatorului faţă de fiinţa sau aspectul observat, pe cînd observaţia este nepărtinitoare şi detaşată.

Cel mai adesea, dar nu întotdeauna, critica implică unele resentimente faţă de obiectul ori subiectul criticat, ale persoanei care critică, pe cînd observația nu. Sigur că este destul de dificil pentru majoritatea omenirii actuale (aflată la nivel de creşă sub aspect spiritual), să-și controleze emmoțiile negative în situațiile stresante sau tensionate, din care pricină vorbele rostite în acele momente, oricît ar fi de corecte, parcă nu mai sunt observații detașate, ci imputări mai mult sau mai puțin agresive, nu doar critici.

Există critica distructivă şi constructivă, dar parcă n-am auzit să fie valabil şi la observaţie aceeaşi împărţire. Critica implică o separaţie distinctă faţă de cealaltă fiinţă şi în cele mai multe situaţii cel care critică, se poziţionează în mod evident pe o treaptă superioară în raport cu cel criticat, pe cînd în cazul observaţiei nu se poate vorbi de aşa ceva.

O altă particularitate a criticii este judecarea fiinţei sau aspectului în cauză cu intenţia de a condamna acea fiinţă sau aspect, şi prin condamnare trebuie să se înţeleagă expunerea la oprobriul public a fiinţei sau aspectului criticat, oprobriu care înseamnă de fapt dezaprobare, desconsiderare şi dispreţ…Privit mai adînc, cel care critică în acest mod, manifestă mai mult sau mai puţin vizibil aroganţă, orgoliu, adică o superioritate, fie ea mentală, socială sau de altă natură, care este foarte păguboasă pentru emitent din motive ce nu mai trebuie detaliate.

Pe cînd în cazul observaţiei, nimic din toate acestea nu este valabil.

Şi pornind de la exemplul folosit mai sus, să notăm că mai ales atunci cînd minţii împricinate i se fac observaţii, ea scoate scutul limbajului de lemn şi-l pune păvază dinaintea Egoului, enunţînd filozofic formula magică a frumuseţii existente în ochii privitorului, dar aceeaşi minte uită formula aceasta în situaţiile în care ea însăşi găseşte prilej de dizarmonie sau nereguli la alte minţi.

Mai simplu spus, dacă noi sîntem criticaţi ori ni se fac unele observaţii, ridicăm scutul limbajului de lemn în autoapărare, dar cînd noi înşine facem observaţii altora, nu începem cu formula „Frumuseţea este în ochii privitorului" din motive evidente. De ce majoritatea minţilor umane din prezent sunt atît de

sensibiloase fie şi la cele mai mici observaţii, oricît de neutre, este o chestiune care ar merita analizată de fiecare în parte, fiindcă aici se ascund vulnerabilităţi ale Egoului care necesită tratament urgent de vindecare; orice presupune această vindecare pentru fiecare minte individuală.

Spiritul uman este infinit şi atotputernic, ba chiar şi sufletul prezintă o paletă coloristică uluitor de bogată, de ce ar trebui să ne cramponăm la nivel de Ego de aceleaşi formule papagaliceşti pînă la suprasaturare ?

În concluzie, oare diferenţa majoră între critică şi observaţie să fie doar *aceea că ne convine sau nu ne convine ceea ce ni se spune la nivel de ego* ?

Aşa s-ar părea...Numai că atunci unde este buba : *la degetul* care arată sau *în locul indicat* ? Şi apoi ce facem cu *bubele* noastre, le vindecăm sau le acoperim cu pansamentele unor stereotipii verbale, folosind politica struţului ?

Şi pînă cînd vom proceda în acest mod deloc constructiv ?

32.

Doar o imagine din vis a fost suficientă spre a-mi aprinde un sclipici. Era vorba de o femeie care se afla pe capota unei maşini în mers şi nesiguranţa sau vulnerabilitatea acelei poziţii m-a făcut să înţeleg de ce unii sau unele dintre noi au mari probleme în a-şi controla comportamentul în situaţii stresante.

Precum se ştie, mintea este cea care ne conduce în lumea fizică, iar visele în care ne visăm conducînd un vehicol oarecare, arată pe de o parte viteza cu care ne deplasăm sub aspectul evoluţiei spirituale, şi pe de altă parte, indică *modul cum ne conducem* destinul.

Femeia de pe capota maşinii aflată în mers îmi pare că simbolizează în acest caz egoul al cărui instrument principal este mintea, ego plasat în faţă, prea în faţă şi într-o poziţie extrem de expusă pericolelor de tot felul, începînd cu cele mai puţin periculoase, care sînt denivelările drumurilor şi terminînd cu cele realmente periculoase, ca gropile, stîlpii, barierele sau oricare ar fi natura acelor obstacole.

Aşa se face că la cea mai mică denivelare, respectiv la cea mai mică vorbă care nu ne place ori doar ni se pare nouă că este altfel decît am vrea să fie, egoul nostru sare în sus, la unii sau unele mai sus, la altele mai anapoda, adică lateral, precum cutremurul din Chile, despre care se spune

că a deplasat Terra cu cîţiva centimetri de pe axa sa. Dacă la acele presupuse cauze exterioare se mai adaugă şi filtrele minţilor noastre care de care mai îmbîcsite de prejudecăţi ori deformări inerente epocii întunecate în care trăim, atunci nu e de mirare – deşi tot nu mai terminăm a ne mira foarte tare ! – de ce unii sau unele dintre noi îşi pierd controlul într-o asemenea măsură, încît devin isterici sau isterice de-a dreptul (că *de-a stîngul* e partea receptivă) !

Prin filtre sau deformări ale minţiilor noastre subînţeleg în acest context acel *mi s-a părut* că ai spus, *mi s-a părut* că ai gîndit, *mi s-a părut* că ai intenţionat să faci una sau alta...Datorită impurităţii minţilor noastre, cei mai mulţi dintre noi îi suspectează pe ceilalţi de defectele de care noi înşine nu prea sîntem conştienţi, de intenţii nu prea curate care ne aparţin mai mult nouă, decît celorlalţi şi aşa se face că avem vedenii sau auzenii.Aşa se face că unii sau unele dintre noi literlamente delirează pe swadhisthana, adică nu-şi mai controlează imaginaţia specifică acestui centru subtil de forţă, numit centrul sexual.

Că fiinţele care preferă capota maşinii în mers ştiu că trebuie să ocupe locul de lîngă volan este o banalitate mult prea banală spre a mai trebui spusă mai mult decît o singură dată, respectiv să nu se mai lase controlate de stările inferioare sau fiţele nenumărate ale egoului lor multiplu, pentru simplul motiv că ele vor suferi şocurile destinului la cele mai mici hurducături şi apoi cei apropiaţi lor, fie că e vorba de rude sau prieteni, fiindcă genul acesta de fiinţe îşi descarcă stările proaste asupra primului venit, cunoscut lor, cel mai adesea, şi asta chiar dacă fiinţele respective se află pe o cale spirituală autentică şi ştiu deja suficiente modalităţi de transmutare şi sublimare a energiilor inferioare, dar din lene sau comoditate nu pun în practică cele ştiute.

Exasperarea celor care au de a face mai mereu cu astfel de fiinţe dizarmonioase le poate duce pe ele însele la pierderea controlului şi chiar dacă este o consecinţă karmică şi un test totodată, nu e mai puţin adevărat că unora dintre noi ni se face lehamite de astfel de dezastre comportamentale. Ce este de făcut, mai ales că unele persoane ating sau chiar depăşesc bariera bolilor psiho-mentale, e o chestiune pe care o rezolvă fiecare cum poate şi cît poate, fiindcă nu mă încumet să dau sfaturi altora, mai ales întrucît eu însumi n-am rezolvat încă acest gen de interacţiune toxică.

Semnalez totuşi această situaţie ciudată, recomandînd celor care n-au făcut-o încă, să asculte conferinţa despre *Focul subtil*, şi să fie foarte atenţi de la minutul 65 pînă la 85 a celei de a doua părţi a conferinţei, în care ni se explică de ce trebuie să evităm mai cu seamă relaţiile amoroase cu astfel de fiinţe care îşi conduc destinul de pe capota maşinii !

Partea cea mai neplăcută a tuturor situaţiilor neplăcute este că taman fiinţele care au stringent nevoie să pună în aplicare ceea ce li s-a spus de nenumărate ori să practice în beneficiul lor, fie nu citesc astfel de mesaje, fie le citesc pe sărite, superficial, şi apoi continuă cu acelaşi tip de comportament aberant sau nerodnic pentru propria evoluţie spirituală.

Pînă într-o zi ...

33.

Sărind peste introducerea la cum s-a ajuns acolo, instructorul a spus că sunt cinci etape ale parcursului spre îndumnezeirea fiinţei umane:

1. Etapa Cadourilor spirituale, când Divinul îi dăruieşte discipolului unele cadouri spirituale spre a-l atrage pe Cale, spre a-l „momi” întru Domnul.

2. Etapa Deşertului, când discipolul este lăsat de capul lui, să se vadă dacă el doreşte cu adevărat desăvârşirea spirituală şi nu o face dintr-un capriciu trecător. Etapa în care toate eforturile par a fi zadarnice, despre care eu unul aş putea să scriu câteva zeci de pagini în cunoştinţă de cauză pentru că mă aflu încă la acest nivel de vreo 26 ani.

3. Etapa Înţelegerilor şi Intuiţilor adevărurilor spirituale, etapă în care se află Doamna Învăţătoare, din care motiv o şi numesc astfel. Cum se deosebeşte etapa unu de etapa trei? Este întrebarea pe care am pus-o apoi şi mi s-a spus că dacă aspirantul, după ce a avut o stare spirituală model, o evocă circa şase luni, până când acea stare îi devine proprie, DACĂ îi devine proprie, atunci se află în etapa a treia.

4. Etapa Puterilor paranormale.

5. Etapa de Revelare a Sinelui Divin Atman.

De aici înainte sunt presupunerile mele. E de presupus că etapa a doua durează mai mult la unii discipoli, fie din cauza Karmei negative foarte mari, fie din pricina orgoliului imens de care suferă, sau a ambelor motive la un loc ! Probabil că cei mai mulţi din cei ce părăsesc Calea spirituală se află în această etapă, dar nu este exclus să fie cazuri din etapa trei, iar motivul este, cred eu, că unele tendinţe sau dorinţe foarte intense se cer satisfăcute şi atunci fiinţa respectivă le dă curs acelor tendinţe inferioare. Mai bănuiesc că din etapa patru nu se retrage nimeni de pe Cale, ci se CADE din cauza ORGOLIULUI SPIRITUAL !

34.

Am auzit spunîndu-se adesea că ceilalţi sînt oglinzile noastre.

N-am auzit însă nici o precizare în plus, nici o extindere sau nuanţare a acestei aserţiuni, ca şi cum ar fi o axiomă care nu mai trebuie dezbătută şi cu atît mai puţin combătută !

Din capul locului mie mi se pare că afirmaţia aceasta este doar PARŢIAL adevărată, în funcţie de fiecare situaţie în parte, existînd probabil şi situaţii în care ea este adevărată într-o proporţie mai mare de 50% sau chiar mai mult, dar din experienţa mea pot să afirm că nu este niciodată adevărată sută la sută, dintr-un motiv pe cît de simplu, pe atît de logic. Dacă ar fi sută la sută adevărată, ar însemna că fiinţa care mă oglindeşte pe mine să fie o copie identică a persoanei mele, ceea ce este imposibil.

Afirmaţia că ceilalţi sînt oglinzile noastre vrea să se spună că unele fiinţe din jurul nostru ne oglindesc anumite trăsături ale caracterului nostru, fie ele armonioase ori dizarmonioase.

Dar poate că ar fi mai bine să particularizăm discuţia.

Aflîndu-mă într-o anume locaţie, împreună cu alte şase sau şapte persoane, a fost trimisă acolo o femeie de vîrstă mijlocie, care s-a dovedit ulterior că manifesta tendinţe paranoide.N-aş vrea să intru în amănunte, numai ca să dovedesc veridicitatea spuselor mele, ci trec direct la subiectul dezbătut aici. Cînd într-un grup de fiinţe umane care trăiesc la nivelul egoului, apare o fiinţă bolnavă psihic, se pune întrebarea a cui oglindă este acea fiinţă bolnavă ?

A tuturor sau numai a unuia ori altuia dintre cei care fac parte din acel colectiv ?

Răspunsul este destul de uşor. Persoanele dizarmonioase oglindesc în general pe cei sau cele dizarmonioase, fiindcă e logic că nu pot fi oglinda cuiva armonios, care adică nu prezintă rezonanţe cu dizarmoniile acelei fiinţe. Ajunşi aici, s-ar părea că discuţia este terminată. Dacă întîlnim o fiinţă demoniacă şi comportamentul ei ne afectează mai mult sau mai puţin profund, tragem concluzia că acea fiinţă ne arată prin oglindire anumite rezonanţe inferioare ale noastre, pe care trebuie să le eliminăm cît mai repede posibil, dacă vrem să evoluăm spiritual.

De-a lungul vieţii mele am întîlnit vreo cinci persoane paranoice şi relaţia cu două dintre ele m-a afectat într-o măsură destul de mare, mai mult cu prima dintre ele şi mai puţin cu a doua. Amănuntele acestea sînt date doar spre a se vedea că am avut oarece experienţă cu astfel de fiinţe bolnave psihic.

Deci ceilalţi ne oglindesc PARŢIAL unele defecte sau calităţi ale noastre, dar asta nu înseamnă *că toate dizarmoniile acelei sau acelor fiinţe dizarmonioase pe care destinul ni le scoate în cale,*

sînt şi ale noastre, cum lasă de înţeles afirmaţia de la începutul articolului sau, mai bine zis, cum înţeleg unele minţi grăbite ori superficiale.

În concluzie, propun Camerei Unite a Intelighenţiei Umane ca aserţiunea să sune asfel :

CEILALŢI SÎNT DOAR **PARŢIAL** OGLINZILE NOASTRE !

Altfel s-ar putea crede că avem defectele tuturor persoanelor care nu ne plac şi calităţile tuturor celor pe care îi admirăm, ceea ce nu poate fi întrutotul adevărat. De pildă, am un coleg de curs pe care îl admir foarte mult pentru delicateţea şi bunul simţ exemplar de care dă dovadă mai mereu, dar n-aş spune că deţin încă aceste calităţi. Mi se va spune că admir respectivele calităţi, pentru că am nevoie să le asimilez, dar atunci pot să răspund că admir şi calităţi pe care nu am nevoie să le asimilez – cum ar fi sinceritatea - fiindcă manifest deja cu prisosinţă această calitate. Atunci de ce admirăm unele şi nu admirăm altele ?

Iar în ce priveşte comportamentul aberant al unei persoane aflată într-o colectivitate, se pune întrebarea dacă respectivul comportament dizarmonios prezintă un anume tîlc pentru toţi cei prezenţi sau numai pentru cei care sînt afectaţi de acel comportament ?

Am intenţionat aici doar o schiţare foarte mult simplificată a multitudinii de situaţii unice în care putem fi confruntaţi la nivel de grup cu persoane bolnave, pentru că dacă această confruntare se petrece doar la nivel individual, atunci lucrurile sînt ceva mai lesne de priceput, aplicînd aserţiunea cu oglindirea noastră parţială.

Eu unul tind să cred că situaţia este mult mai complexă pentru fiecare caz în parte, decît se întrevede din această afirmaţie că ceilalţi ar fi oglinzile noastre, fie şi parţial adevărate. Atît de complexă, încît îi las fiecărui cititor în seamă rezolvarea propriilor enigme karmice, nedumeriri sau eresuri, şi reamintesc spusele unei fiinţe cu adevărat îndumnezeite : că avem dreptul să evităm fiinţele care nu ne plac din varii motive, aşa cum a fost şi este evitată de mulţi alţii persoana mea; cum eu însumi am evitat şi ar trebui să evit măcar fiinţele al căror demonism manifest îmi produce încă multă suferinţă.

În cadrul relaţiilor umane, esenţiale sînt **relaţiile** reciproc binefăcătoare, nu *cadrul* sau *aspectul fizic* al oamenilor, acestea din urmă fiind secundare, deşi nu lipsite întrutotul de importanţă, doar că ponderea lor este exagerată în epocile decăzute spiritual, ba chiar în multe situaţii cele din urmă sînt precumpănitoare.

Iar dacă Destinul sau Karma ne trimite o *mirondea* sau o *tremolină*, înseamnă că ea ne oglindeşte anume defecte, dar refuz să cred *că toate defectele ei de caracter* se manifestă şi la noi, pentru că nu sîntem nici măcar asemănători, darmite identici !

Altfel spus, cred că unii dintre noi deţin atîta discernămînt cît să facă diferenţa dintre defectele proprii şi cele ale fiinţei iubite, dintre calităţile proprii şi cele ale altora, oricare ar fi relaţia dintre noi şi ceilalţi.

După părerea mea, motivele pentru care două fiinţe umane îşi intersectează paşii pe anumite porţiuni de drum sînt mult prea complexe pentru a fi reduse doar la aspectele defectologice, respectiv oglindirea unor neajunsuri care necesită remedieri urgente. A susţine mereu aşa ceva, înseamnă – din perspectiva mea – a simplifica la modul păgubitor raporturile dintre oameni.

35.

Leibniz a spus că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile şi la început pare greu de crezut că e corectă afirmaţia sa, dacă nu înţelegem necesitatea suferinţei în evoluţia sau trezirea spirituală a fiecărui om în parte. Una dintre cele mai banale observaţii pe care o poate face fiecare fiinţă umană sănătoasă la minte în viaţa de zi cu zi este că cei mai mulţi dintre noi, atunci cînd trecem prin crize existenţiale, cînd sîntem stresaţi, supăraţi, frustraţi, comportamentul nostru devine iritabil, nervos, ba chiar violent, cu toate gradele sale intermediare, pînă la manifestări foarte distructive, atît pentru cei din jurul nostru, cît şi pentru noi înşine.

Această REACŢIE dizarmonioasă vizavi de provocările aparent exterioare fiinţei noastre arată că noi nu am înţeles încă DARUL care ni se face prin intermediul acelei provocări. Cei mai mulţi dintre noi tind să dea vina pe ceilalţi, într-o primă etapă cel puţin, dar dacă am analiza cu mai multă luciditate şi detaşare respectiva situaţie stresantă, nedorită, frustrantă, s-ar putea să ni se aprindă mai multe beculeţe lămuritoare. Iar în cazul în care nu sîntem capabili să descîlcim singuri iţele prea încurcate ale unei probleme, e de dorit să cerem ajutorul cuiva mai priceput decît noi, ceea ce unii fac, dar alţii nu fac, fie din orgoliu, fie din motive “scorpioneşti”, şi le numesc “ motive scorpioneşti” pentru că doar acestei zodii, din cîte cunosc personal, îi sînt caracteristice comportamente ale căror cauze se pierd în cele mai obscure şi insondabile abisuri de învîrtoşare motivaţională, de neînţeles pentru minţile umane obişnuite, şi pe care le pot pricepe doar fiinţele foarte intuitive, în afara Ghidului Spiritual, care, precum se ştie, avînd acces permanent la cunoaşterea divină, diagnozele sale sînt pentru fiecare dintre noi infailibile.

Dacă unii dintre noi, şi nu contează că sîntem mulţi ori puţini la număr, au luat obiceiul prost să dea vina pe ceilalţi aproape de fiecare dată cînd s-au confruntat cu situaţii stresante, inacceptabile, nedorite, frustrante etc., şi într-o primă fază au reacţionat negativ la acea povocare, criticînd cel mai adesea fiinţa prin intermediul căreia s-a produs acea neplăcere (şi oricare altă reacţie negativă, cum ar fi chiar violenţa verbală sau fizică), e necesar să-şi schimbe total comportamentul, adică să nu mai REACŢIONEZE la provocările Destinului, CI SĂ ACŢIONEZE într-un mod exact opus.

Orice ar face ceilalţi oameni, cu excepţia agresiunilor fizice, este înspre folosul nostru spiritual, ba e posibil ca uneori chiar şi agresiunile fizice să ne fie de folos, fiindcă pe lîngă faptul că le merităm, au şi ele rostul lor, altminteri nu s-ar fi produs . Afirm aceasta din perspectiva enunţului

Marelui Model Divin Iisus Christos, care a spus că ” nici un fir de iarbă nu se mişcă fără voia Tatălui Ceresc”, deci cu atît mai mult dacă unor oameni li se petrece aşa ceva, înseamnă că există o cauză certă care a dus la un asemenea efect.

Cel puţin în ce mă priveşte, îmi propun ca de azi înainte, pînă nu voi uita această idee, să privesc şi să primesc darurile vieţii, comportamentul şi vorbele semenilor mei din această perspectivă, care este mult mai rodnică prin înţelegerea oferită. Reamintesc acest citat prea adesea uitat al Mentorului nostru spiritual :

“ Întotdeauna, când cineva te jigneşte sau te răneşte sufleteşte, priveşte-l plin de transfigurare, consideră-l învăţătorul tainic şi binevoitor care-ţi arată, prin lecţia potrivită, calea eliberării spirituale şi consideră că merită tot respectul din partea ta. “

Altfel spus, orice ar face iubita mea, mama mea, iubitul meu sau oricare ar fi relaţia dintre mine şi tine, este înspre folosul meu spiritual, chiar dacă unele alegeri ale tale s-ar putea să nu fie tocmai benefice nici pentru tine (nu doar pentru mine, fiindcă mă fac să sufăr) ! Şi spun că s-ar putea să nu fie benefice nici pentru tine acele acţiuni care mie îmi produc suferinţă ori disconfort psihic ori frustrare, dat fiind faptul că şi tu trebuie să evoluezi spiritual, că şi tu ai propriile limite şi neajunsuri care trebuie conştientizate şi depăşite.

Că tu s-ar putea să crezi că procedezi corect atunci cînd mie mi se pare că ai greşit, nu este doar o chestiune de perspectivă ori de karmă - în sensul că eu merit tratamentul acesta inadecvat din motive karmice, pentru că îmi plăteşti o suferinţă pe care eu ţi-am produs-o ţie sau altcuiva în trecut. Cred că este o chestiune de discernămînt şi înţelegere, dar posibil să fie cu mult mai mult de atît, cu mult mai profund şi care nouă ne scapă deoacamdată.

Aşadar, dacă tu, oricare ar fi relaţia dintre mine şi tine, mă jigneşti sau îmi produci vreo suferinţă oarecare, trebuie să devii cît mai repede conştient(ă) dacă şi pentru tine acel comportament dizarmonios al tău este acţiunea potrivită, alegerea potrivită PENTRU TINE care te ajută să ÎNVEŢI LECŢIILE NECESARE **PROPRIEI** ELIBERĂRI SPIRITUALE !

Să recunoaştem că atunci cînd jignim sau îi facem să sufere pe semenii noştri, nu este alegerea cea mai bună pentru propria evoluţie spirituală, drept pentru care ne şi cerem iertare unii dintre noi, dar există atît de multe şi variate modalităţi de a provoca suferinţă semenilor noştri, adeseori fără să intenţionăm aceasta la modul conştient, încît nu doar că este imposibil să le prevedem spre a ne apăra de ele, ci şi să le inventariem, pentru a recomanda soluţii eficiente pentru fiecare în parte.

Probabil cea mai des întîlnită situaţie este cea numită “rana de respingere”, în care el sau ea refuză să se angreneze într-o relaţie de cuplu cu noi, ori refuză să se deschidă afectiv şi erotic mai mult decît a făcut-o la un prim contact sau la începutul relaţiei noastre cu acea fiinţă.

Dincolo de irepetabilitatea fiecărui destin uman în parte, dincolo de lecţiile specifice pe care noi toţi le avem de asimilat cu ajutorul şi prin intermediul celor apropiaţi nouă şi dincolo de aserţiunile la îndemîna oricui cum că fiecare este liber să acţioneze după îndemnul inimii şi minţii sale; deci dincolo de toate acestea, se pune întrebarea DACĂ TU CHIAR EŞTI CONŞTIENT(Ă) DE PROVOCAREA UNOR SUFERINŢE REPETATE SEMENILOR TĂI, la modul general vorbind, şi mie în particular ?

Uneori pari a fi conştient(ă), alteori nu dai această impresie şi atunci oare n-ar trebui ca şi tu, la rîndul tău, nu doar să devii conştient(ă) de efectele dureroase ale unora din acţiunile tale, ci chiar să urmăreşti a înţelege propriile mecanisme perturbatoare, care te îmboldesc să te comporţi mai mereu dizarmonios !

Sigur că tu, oricine ai fi tu, e posibil să nu deţii momentan capacitatea mentală şi nici maturitatea afectivă necesară, care te-ar ajuta să-ţi înţelegi propriile imbolduri dizarmonioase, ba chiar nici să nu fii interesat(ă) de o astfel de înţelegere, pentru că nivelul tău de conştiinţă este pe moment foarte gregar sau pur şi simplu pentru că te complaci în stări penibile de conştiinţă ! Dacă aşa stau lucrurile, să nu te mire atunci că alţii, îndeosebi cei la care ţii cel mai mult, te vor răni sufleteşte, iar dacă eşti incapabil(ă) să pricepi pînă şi acest fapt elementar de cauză şi efect, atunci să nu te miri de ce nu te miri, ci doar suspini şi suferi lîngă florile de nuferi (!), iar viaţa şi fiinţa ta le apare celor lucizi din jurul tău ca fiind un mic iad sau stăpînită de Necuraţi !

Dacă vei fi înţeles CU ADEVĂRAT aceste îndemnuri, poate vei acţiona în conformitate cu ele cîndva în viitor, mai devreme sau mai tîrziu, dar dacă nu le-ai înţeles, trebuie să ştii că indiferent ce ai face în interacţiunile cu mine, este înspre folosul meu spiritual, atît timp cît nu-mi deteriorezi grav integritatea fizică ! Că doar se spune şi pe bună dreptate : ceea ce nu ne omoară, ne face mai puternici !

Eu unul voi BIRUI, ORICARE AR FI SUFERINŢELE PROVOCATE DE TINE, DAR OARE TU VEI REUŞI SĂ BIRUI ASPECTELE TALE INFERIOARE CARE MĂ FAC SĂ SUFĂR UNEORI ŞI PE MINE ?

Şi să nu-mi repeţi proverbul cu prostul care moare de grija altuia, fiindcă atîta timp cît noi oamenii provocăm suferinţă semenilor noştri, fără intenţie, dar mai ales pe cele de care sîntem cît de cît conştienţi, înseamnă să ne provocăm suferinţă nouă înşine în mod sigur, (deci am motive întemeiate să doresc ca şi tu să devii armonios sau armonioasă), iar ieşirea din acest cerc vicios aparent nesfîrşit, are drept soluţie înţelegerea şi mai ales într-ajutorarea dintre noi, dar dacă tu, oricine ai fi tu, nu eşti capabil(ă) să înţelegi necesitatea într-ajutorării, nici a evoluţiei spirituale, e grav ! Există soluţii constructive şi în cazul tău, numai să le aplici, deşi precum se vede, sînt atît de mulţi oameni care dorm somnul inconştienţei cvasi-totale în aceste vremuri întunecate, încît nu e de mirare de ce avem parte de atît de multe suferinţe.

În final, îmi cer iertare de la toţi cei pe care i-am jignit sau i-am făcut să sufere şi îi iert la rîndul meu pe toţi cei care mi-au produs suferinţă cu sau fără voie !

36.

Menirea noastră.

După cum văd eu lucrurile deocamdată de la nivelul meu actual de înţelegere mai mult sau mai puţin limitat, spiritele însufleţite au trei necesităţi, trei funcţii principale, trei nevoi :

- Simţirea
- Înţelegerea sau conştientizarea
- Expansiunea

Fără **simţire** nu putem trăi, fără **înţelegere** nu pricepem ce simţim, iar fără **expansiune**, nu putem evolua.**Prea multă simţire** şi **prea puţină înţelegere** crează un haos de fiţoşenii contradictorii fără de sfîrşit sau un uragan de instincte gregare dezlăunţuite, care pe lîngă faptul că sînt perturbatoare pentru noi înşine şi pentru alţii, mai arată şi penibil.

Prea multă înţelegere în dauna **simţirii,** crează sterilitatea intelectuală, mentalizarea excesivă şi ne menţine într-o imaturitate jenantă.

Evident că **lipsa expansiunii** pe nivele superioare ale Creaţiei Divine, înseamnă contracţia noastră, **egoismul** nostru, cu diversele sale grade de compactare, dar care este doar temporară, fiindcă nu ne putem opune prea mult timp curentului evolutiv general, inerent oricărui atom spiritual.

A **discuta** unii cu alţii, ajută la **înţelegere**.A **inter-acţiona** afectiv şi amoros unii cu alţii ajută la **simţire**.A IUBI NECONDIŢIONAT toate aspectele Creaţiei Divine ajută la **expansionarea** noastră la nivele superioare de Conştiinţă !

Toate fiinţele umane caută FERICIREA, fără excepţie, doar că fiecare dintre noi are acces numai la fericirea pe care o ÎNŢELEGE şi o MERITĂ !

Fericirea Supremă , care este UNIUNEA cu Dumnezeu Tatăl , este asemenea unui pisc foarte înalt şi greu de atins.Dar oricare ar fi „chipul " FERICIRII pentru fiecare dintre noi în parte, că numim UNIUNE MISTICĂ sau Uniune trupească amoroasă sau doar satisfacerea unor instincte josnice, fie sexuale ori de asuprire a celorlalţi şi acapararea cît mai multor obiecte materiale , acel ţel al nostru se află undeva într-un tărîm necunoscut nouă la începutul aventurii noastre.

Lumea, fie că este vorba de lumea fizică, eterică, astrală, mentală sau cauzală, reprezintă „TERENUL " încă necunoscut Sufletului - dacă ne referim la aspectul din noi care **fiinţează** în

lumile superioare, şi Egoului sau Personalităţii noastre efemere - dacă ne referim la aspectul de care sîntem noi **conştienţi** în lumea fizică.

„ HARTA ” este reprezentată de toate învăţăturile Divine sau umane, primite de la cei cu care inter-acţionăm pe parcursul vieţii.

Dar, precum se ştie, HARTA NU ESTE TOTUNA CU TERENUL !

HARTA oferă indicaţii, nu soluţii !

TERENUL (Lumea) oferă experienţe sub cele două aspecte polar opuse, de **simţire şi înţelegere , care integrate armonios crează Expansiunea pe nivelele superioare ale Conştiinţei, pentru că, în ultimă instanţă nu există decît CONŞTIINŢA sau SPRITUL SUPREM NEMURITOR ETERN BEATIFIC !**

Învăţămintele, fie ele de sorginte Divină sau umană, ne sînt date în lumile superioare de Îngeri, Arhangheli, sau Ghizi spirituali necunoscuţi, iar în lumea fizică aceste învăţăminte ne sînt oferite de către un Maestru Divin - dacă ne aflăm pe o cale spirituală - sau de către profesori, familie, preoţi , prieteni şi ne-prieteni - dacă nu ne-am asumat încă o evoluţie rapidă şi cît mai conştientă.

Există 4 arhetipuri masculine şi 4 feminine ale Sufletului.

Există 12 tipuri ale personalităţilor din perspectivă astrologică sau 9 tipuri din perspectiva eneagramei sau 3 tipologii din perspectiva ayurvedică.Oricare ar fi perspectiva sau catedra de la care ni se oferă acele viziuni, ele sînt HĂRŢI, adică indicii spre ÎNŢELEGEREA TERENULUI şi nu doar înţelegerea terenului, ci şi înţelegerea noastră şi a celorlalţi oameni, la nivelul cel mai de jos, al personalităţii noastre, al Egourilor noastre, într-o primă etapă, pentru ca ulterior, acea înţelegere să se extindă asupra structurilor subtile superioare, trezire şi dinamizare tot mai accentuată ale acelor învelişuri subtile.

Pentru cei aflaţi pe o Cale spirituală autentică, Ghidul acelei Căi reprezintă Farul Călăuzitor, iar pentru cei care nu se află pe o Cale spirituală autentică, o fiinţă oarecare, fie rudă, fie prieten, fie profesor sau reprezentatul unei religii oficiale, poate juca rolul de Far călăuzitor o anume perioadă de timp, pe o anume porţiune de drum.

HĂRŢILE, adică învăţăturile, nu sînt sufieciente pe unele porţiuni de teren mai accidentate, întunecoase ori de neînţeles pentru noi şi atunci ne sînt daţi ÎNSOŢITORII sau ÎNSOŢITOARELE.

Cu ei sau cu ele am parcurs Calea şi cu alte ocazii, în alte vieţi.Însoţitorii sînt învăţătorii noştri umani sau învăţătoarele noastre umane.A le refuza ajutorul pe motiv că fiinţele respective nu ne plac pentru că au burtă, nasul borcănat şi merg crăcănat, ţine de liberul nostru arbitru, dar denotă evident inconştienţă din partea celor care procedează aşa. Ba mai mult, aş zice că este un act contra-productiv, deoarece noi îi atragem pe ceilalţi în funcţie de anume rezonanţe şi nevoi, spre conştientizarea (înţelegerea) propriilor rezonanţe şi etape în care ne aflăm.

Oricare ar fi natura relaţiei concrete pe care o avem cu o altă fiinţă umană – îndeosebi – avem de primit şi de oferit ceva.Primim desigur şi „lucruri" de care nu avem neapărată nevoie, cum ar fi etichetele limitatoare, după cum oferim la rîndul nostru „ lucruri" de care ceilalţi nu au neapărată nevoie, cum ar fi judecăţile critice prea aspre sau injurioase sau lipsite de tact !

Noi toţi, cu excepţia Avatarilor Divini, sîntem împovăraţi cu tot felul de poveri, mai mici sau mai mari, alcătuite din prejudecăţi prosteşti, din erori de judecată, din insensibilităţi mai mici sau chiar foarte mari la unele capitole, din atitudini dizarmonioase, revanşarde, păgubitoare pentru noi şi pentru ceilalţi, din incapacităţi de înţelegere şi simţire sau alte şi alte neajunsuri, prea multe pentru a le putea enumera pe toate !

Atît însoţitorii (sau însoţitoarele) , precum şi experienţele prin care trecem au rolul de a ne mai uşura acel bagaj karmic foarte împovărător, DACĂ ŞI NUMAI DACĂ noi înţelegem necesitatea debarasării de acel bagaj ! Fără o înţelegere adecvată (conştientizare), nu există expansiune pe nivele superioare celui în care ne complacem deocamdată.

Există o mulţime de fiinţe umane pe această planetă, foarte obtuze, răuvoitoare şi încăpăţinate, care nu înţeleg nicidecum necesitatea de a progresa spiritual una sau mai multe existenţe la rînd.Le-am putea include în categoria fiinţelor demoniace ori satanice, care s-au împotmolit atît de mult în mîlul halucinaţiilor proprii, încît evoluţia lor este aproape inexistentă pe eoni de timp, dar consideraţiile acestea nu le sînt adresate lor în nici un caz !

O categorie intermediară ar fi aceea a fiinţelor debusolate, care adică nu ştiu în ce direcţie este mai bine pentru ele să meargă, adică spre Lumina Divină ori spre tentaţia adîncurilor întunecate.Această categorie ascultă mai mult de de impulsurile proprii, decît de învăţătura benefic orientată şi doar după multe vieţi de suferinţă, aceste fiinţe devin gradat receptive la ceea ce le este folositor spre evoluţia sau expansiunea pe nivele mai înalte de Conştiinţă.

Cea de a treia şi ultima categorie este şi cea căreia i se adresează articole cum este cel de faţă, anume a fiinţelor care au experimentat tot felul de suferinţe şi sînt deschise acum către alte moduri de a simţi sau fiinţa, mai armonioase, mai blînde, mai prietenoase.

Ca o concluzie provizorie, menirea noastră necesită SIMŢIRE, ÎNŢELEGERE şi EXPANSIUNE pe nivele superioare, oricare ar fi scopul concret pe care Sufletul şi l-a propus în această viaţă !

Deocamdată chiar şi atît dacă înţelegem, facem un prim pas.Vor urma şi alţii, pe rînd.

37.

Îmi plac depărtările. Ca atunci cînd mergem cu trenul şi vedem peisajul muntos întrezărit la orizont. Cînd privim de pe creasta unei înălţimi oarecare, deal sau munte, spre valea înverzită şi

putem distinge unele amănunte pitoreşti. Cînd eşti departe de mine şi această depărtare naşte sentimentul de DOR pe care abia aştept să-l ostoiesc ţinîndu-te în braţe, sărutîndu-te cu multă gingăşie, dacă nu de-a dreptul frenezie, dar şi mai bine şi mai bine şi mai bine ar fi dacă m-ai iubi, dacă m-ai dori şi tu !

Pentru că în momentul de faţă eşti atît de departe de mine, încît singurul aspect suportabil al acestei situaţii este doar speranţa că odată şi odată, care cel mai probabil va fi în următoarea existenţă, vei fi alături de mine, vei fi foarte aproape de mine !

Chiar mai mult decît depărtările, îmi plac apropierile dintre sufletul meu şi sufletul tău, dintre trupul meu şi trupul tău, dintre năzuinţele mele şi aşteptările tale. Să te ţin în braţe cînd mi-e tare dor de tine, să-ţi mîngîi trupul, să te sărut cu pasiunea a două guri flămînde, constituie cîteva din puţinele plăceri accesibile acestei lumi, la care eu încă nu am avut acces.

Dacă ar fi s-o spunem pe aia directă, nu am nici o şansă la inima ta, pentru că nici trupul meu, nici alte calităţi shivaice nu mă îndreptăţesc să mă aştept că aş putea fi iubit şi dorit de tine în această încarnare ! Totuşi îţi scriu aceste rînduri doar ca să ştii că îmi eşti atît de dragă şi te admir atît de mult, încît dorul de tine se revarsă precum ploaia peste un pămînt uscat sau precum valurile pe o plajă pustie sau ca lumina înţelegerii peste întunericul din inima celor rătăciţi de prea multă vreme !

Nici karma favorabilă, nici înzestrările fiinţei mele, fie ele fizice sau sufleteşti, nu mă îndreptăţesc la împlinirea afectivă şi cu atît mai puţin erotică între noi doi, dar dă-mi voie să-ţi spun cît de dragă îmi eşti şi cu cîtă pasiune te-aş iubi, dacă aş fi binevenit în inima ta ! Şi îţi scriu toate acestea ca şi cum posibilitatea împlinirii dorinţei mele s-ar afla undeva în apropiere, atît de aproape încît doar luarea la cunoştinţă de către tine a acestei situaţii mai lipseşte pentru ca tu să mi te dăruieşti plină de iubire şi dorinţă ! Sigur că aceasta nu se va petrece prea curînd, ba chiar cel mai probabil niciodată, dar speranţa e mai frumoasă decît disperarea, aşa cum apropierea sufletească este mai plăcută decît indiferenţa.

Citind aceste mărturisiri, vei fi plăcut surprinsă, iar la proxima întîlnire îmi vei zîmbi drăgălaş şi cam asta va fi tot ce voi primi de la tine pînă la următoarea încarnare ! Ar trebui poate să fac pe fiinţa elevată foarte spiritual şi să mă ascund sub fraze aburitoare cum că toate acestea sînt adresate de fapt Sublimei Mahashakti sau Eternului Feminin, cea care se manifestă în toate femeile şi cel mai probabil că aşa stau lucrurile în profunzime, numai că acum mă gîndesc cu osebire la tine în speranţa că reacţia ta îmi va ALINA *cumva* dorul de tine !

Eternul feminin şi profund misterios ! Scriu această propoziţie foarte răsuflată prin banalitatea ei deoarece sînt şi voi fi mereu uimit de cauza sau cauzele cu totul şi cu totul misterioase pentru care voi ne fascinaţi pe noi şi bănuiesc că şi reciproc, noi vă fascinăm pe voi femeile, deşi eu cred că mai degrabă voi ne fascinaţi mai mult pe noi decît invers !

Sigur că sînt şi excepţii, anume femei şi bărbaţi care n-au fascinat pe nimeni în această încarnare, dar acestea sînt limitări karmice ale căror cauze precise nu le ştiu decît îngerii sau ghizii spirituali pe deplin îndumnezeiţi. Una dintre aceste excepţii este fiinţa mea pentru tine sau pentru oricare altă femeie pe care am iubit-o intens în această viaţă.E şi asta o experienţă de care sufletul meu avea nevoie întru evoluţie tot mai înaltă şi aceasta o spun spre consolarea celor care se află în aceeaşi situaţie ca mine, nu pentru a mă da grande de Bahlui...

Desigur că esenţa simţirii oricărui îndrăgostit nu se poate pune în cuvinte, dar e posibil să fie sugerată printr-un gest sau o privire, dacă i se permite o apropiere suficient de mare încît acel gest să poată fi realizat, iar acea privire să poată fi vizibilă celei căreia îi este adresată.

Cum această apropiere nu este posibilă între mine şi tine, îmi rămîn doar cuvintele prin care să creez o punte peste singurătatea care ne separă - şi mă refer la propria-mi singurătate – o punte peste aproape departele care se interpune între mine şi tine, fără speranţa vreunei uniri într-un timp previzibil minţii mele actuale, dar cu impetuozitatea unui gheizer a cărui natură este să irumpă năvalnic către misterul mereu fascinant al Eternului feminin !

Poate că natura mea intrinsecă, numită shivaică de către iniţiaţi, este să iubesc mereu şi mereu, tot mai năvalnic, tot mai frenetic acest Etern Feminin care se manifestă atît de seducător şi în tine, ca o compensaţie faţă de alte etape ale vieţii mele cînd n-am iubit mai deloc, faţă de alte vieţi cînd am manifestat exact opusul iubirii, şi însăşi această iubire mă umanizează, mă scutură şi mă treieră, vorba lui Kahlil Gibran, pînă mă alchimizează complet. Poate că aşa este şi acum sînt capabil să mă supun acestui proces de înnobilare fără să mai crîcnesc, deoarece Divinul ştie ce face, întotdeauna, cu fiecare dintre noi, fără nici o îndoială. Trebuie doar să avem răbdare şi perseverenţa de a ne îndrepta cît mai hotărîţi înspre El !

În final trebuie să ştii că mi-e tare dor de iubirea unei femei, mai precis a uneia care mă fascinează, aşa cum eşti tu !...Mi-e atît de dor, cel puţin în anumite momente, încît mă întreb dacă nu cumva m-am prostit de-a binelea şi în loc să aspir la îndumnezeire, îmi doresc lucruri atît de lumeşti, ca acela de a face dragoste cu tine multe ore în şir, dacă aş fi iubit şi dorit de tine !

Da, cred că am decăzut, sau mai bine zis, n-am evoluat mai deloc în aceşti douăzeci şi ceva de ani de cînd mă aflu pe această Cale iniţiatică, dacă şi acum, după atîţia ani, tot îmi doresc să iubesc şi să fiu iubit de o femeie frumoasă, sensibilă, afectuoasă şi senzuală ca tine !

Încearcă să-ţi imaginezi ce gust, ce savoare ar avea două picături de iubire provenite de la două fiinţe de sex opus care se iubesc şi se doresc reciproc, care picături au fost recoltate după mult timp de separare între cei doi iubiţi, şi atunci vei avea o înţelegere fie şi aproximativă a bucuriei pe care aş trăi-o eu, cel mai mereu respins, în eventualitatea că Graţia Eternului Feminin s-ar manifesta prin tine pentru mine !

Dar nu e posibil să-ţi imaginezi aşa ceva, decît cel mult în cîteva procente infime, însă dacă aş trăi realmente o asemenea bucurie, atunci aurora boreală ar fi vizibilă chiar şi pe cerul inimii tale

şi a mele, măcar pentru cîteva minute, iar întregul Univers ar zîmbi sub forma unui curcubeu dublu ca un omagiu adus sufletelor noastre unite, dacă nu chiar astăzi, atunci într-un viitor oarecare, pe care îl aştept de mult-multă vreme !...

Acum tu eşti femeia viselor mele, mai tîrziu devii Sufletul meu Cel Viu pe deplin trezit, pentru că în ultimă instanţă Femeia şi Sufletul se vor contopi într-o singură realitate, singura Realitate Eternă care este Sinele Divin al tuturor, spre care aspiră mai mult sau mai puţin conştient toate fiinţele din întreaga Creaţie Divină !

Dar pînă la acel departe aproape, vrei tu să mă însoţeşti pe această porţiune de drum către Acela, numit Supremul Creator al tuturor celor văzute şi nevăzute ?

Te rog, încă nu-mi spune răspunsul pe care îl prevăd ... mai lasă-mă să visez puţin la ce-ar fi, dacă s-ar împlini !

38.

Atunci cînd ies în oraş cu o treabă oarecare, caut cu aviditate frumuseţea, fie în natură, fie - cel mai adesea – pe chipul fetelor tinere şi dacă găsesc acele chipuri tinere şi frumoase, le privesc îndelung, poate puţin prea insistent, voind să asimilez, să mă îmbăiez literalmente, cît mai mult cu nuanţa particulară, proprie şi unică pentru fiecare trup frumos în parte, pînă reuşesc să conştientizez – dacă reuşesc – în ce constă particularitatea acelei frumuseţi sau ce anume percep la nivel auric de la acea fiinţă, prin intermediul acelei fiinţe; altfel spus, cu ce aspect macrocosmic mă pune în rezonanţă fiinţa în cauză.

Într-o zi m-am întrebat de ce nu caut frumuseţea la persoanele vîrstnice?...

De undeva dinlăuntrul meu, a venit un răspuns plin de impetuozitate, atît de categoric, încît părea să se impună ca o axiomă, deşi nu ştiu dacă este chiar aşa. Deci sub rezerva că e posibil să mă înşel, voi spune ce am simţit atunci şi care s-ar putea să nu mai fie valabil mai tîrziu.

Persoanele mai în vîrstă şi mă refer la cele avînd peste 40 de ani, au două trăsături definitorii cît se poate de evidente, în majoritatea cazurilor – cu mici excepţii, desigur.

Prima este datorată pierderii mai mici sau mai mari a potenţialului energetic în ansamblu, fie că este vorba de vitalitate sau energie creatoare, ori ambele. Se poate observa cu ochiul liber că fiinţele de peste 40 de ani sînt palide, şterse, decrepite (cu mici excepţii, am spus deja!). Şi întrucît, după cîte am înţeles, acest potenţial energetic, vital şi sexual, este limitat, pierderea lui devine irecuperabilă. Altfel spus , te ramoleşti pe zi ce trece.

Cea de-a doua trăsătură a persoanelor de peste 40 de ani este închistarea, ba mai degrabă în cele mai multe cazuri aş spune sclerozarea lor în anume forme de judecată, prejudecăţi, preconcepţii, atît de adînc înrădăcinate, încît este foarte greu, dacă nu imposibil să le mai urneşti dintr-ale lor. Ele lasă de înţeles că ştiu mai bine ce şi cum să facă în aproape orice situaţie şi nu care cumva să le înveţi tu pe ele cum să acţioneze în cutare şi cutare situaţie, că se descurcă ele mai bine, mai ales dacă tu eşti mai tînăr decît ele. Cum am precizat deja de două ori, sînt şi excepţii rarisime! Ori această închistare, această sclerozare în atitudini pre-concepute urîţeşte chipurile, întunecă sufletele vîrstnicilor în suficientă măsură ca sa nu atragă mai mult de o privire fugară din partea celor mai mulţi dintre noi.

Cu totul altfel, la polul opus adică, stau lucrurile cu fiinţele tinere. Ele atrag, pe de o parte, datorită energiei debordante cel mai adesea – cu excepţiile de rigoare, desigur – iar pe de altă parte, întrucît tinereţea lor dezvăluie un cîmp cumva nelimitat de potenţialităţi. Că datorită educaţiei profund nocive de sorginte masonică şi a egregorului specific fiecărui grup, cei mai mulţi dintre tinerii actuali vor sfîrşi într-o anchiloză sau scleroză multiplă în prejudecăţi şi închistări, este altceva şi la momentul contemplării acelor chipuri e doar un potenţial pericol, ce nu afectează prospeţimea acelei frumuseţi sau oricare ar fi atributul pozitiv transmis de fiinţa admirată. Mai la urmă, nu trebuie să omitem că fie ele tinere sau mai puţin tinere, fiinţele umane sînt frumoase doar în măsura în care rezonează cu gîndurile şi trăirile elevate, înălţătoare, sublime şi că suferinţa, frustrările, negativitatea sînt cele care ne urîţesc chipurile în principal, astfel încît nu e de mirare că un trup, care n-a fost prea înzestrat de la natură cu o frumuseţe deosebită, să ne transmită ceva cu totul remarcabil, dacă rezonează prin gîndurile, cuvintele şi acţiunile sale cu nivelele înălţătoare ale MANIFESTĂRII DIVINE.

“Ca pasărea zboară grijile şi mîhnirile peste capul tău – nu poţi să le schimbi. Dar să nu-şi construiască cuibul în părul tau, asta poţi evita”, spune un proverb chinez străvechi. Dacă s-ar cunoaşte de majoritatea omenirii că există entităţi malefice care provoacă intenţionat stările

noastre negative pentru simplul motiv că aceasta este hrana lor, atunci poate că cei mai mulţi dintre noi ar fi mai atenţi în a-şi controla negativitatea şi a o sublima apoi în trăiri sau energii cît mai elevate. În acest fel simplu şi foarte economicos, trupurile noastre ar păstra tinereţea şi prospeţimea mult mai mult decît o fac în acest sfîrşit de EPOCĂ A ÎNTUNERICULUI.

Dar cîţi dintre semenii noştri au bunăvoinţa sau sanşa de a citi astfel de îndemnuri ? Puţini. Şi mai puţini vor avea maturitatea necesară să le pună în practică, duşi de valul general al vulgarităţii şi ignoranţei tot mai copleşitoare la nivel de individ, naţiune şi umanitate în ansamblu. Pe viitor însă, toate acestea nu vor mai fi.

39.

" Cum e cu putinţă să crezi că o femeie de 28 de ani se poate opri la tine, un bărbat de 54 de ani, din noianul de bărbaţi existent pe Pămînt ?... nu ar fi cazul să fii iubit de o femeie potrivită vîrstei tale ?... " m-a întrebat o tînără. Deoarece cele mai multe dintre tinerele femei frumoase gîndesc cam în aceşti termeni, mă văd obigat să fac unele precizări pe care doresc să LE CITIŢI PÎNĂ LA CAPĂT CU MARE ATENŢIE SPRE A FI SIGURE CĂ LE-AŢI ÎNŢELES CORECT !

Motivele pentru care bărbaţii de 5o şi ceva de ani, încă potenţi sexual, preferă femeile tinere şi frumoase, sînt în general cunoscute, dar se pare că nu de toate tinerele. Le reamintesc pe două dintre ele : Primul nu este doar frumuseţea fizică în sine, care îi entuziasmează pe cei mai vîrstnici bărbaţi, ci impactul energetic, care, în cadrul unui cuplu amoros cu iubire şi transfigurare reciprocă (şi cu deplină continenţă sexuală !), vitalizează sau revigorează ambii iubiţi, dar mai mult pe cel mai în vîrstă, fără ca aici să fie vorba de vampirism energetic !
Cel de-al doilea motiv ţine oarecum de INTENŢIA bărbatului. Dacă acesta are o natură grosieră, primitivă, tînăra va fi pentru el doar un trofeu sexual, alaturi de alte trofee material, şi cazurile de acest gen sînt cel mai des cunoscute şi mediatizate în acest sfîrşit de Epocă a Prostiei Umane Generalizate - Kali yuga sau Epoca Întunericului ! Dar dacă bărbatul are o natură ceva mai elevată, adică la el principiile spirituale sînt puse pe primul loc, fiind preocupat în mod preponderent de evoluţia sa spirituală, atunci dorinţa sa de a se însoţi de o frumoasă şi tînără femeie - în cazul în care îi permite karma sa ! - are o INTENŢIE constructivă, pozitivă, acel bărbat voind să împărtăşească tinerei din experienţa sa, din cunoasterea sa - atîta cît este, pentru că nu este nici el desăvîrşit !...

Pentru că o femeie tînără este mai receptivă, mai maleabilă la noi învăţături, LA MODUL

GENERAL, DAR NU ÎN TOATE CAZURILE , decît femeile mai în vîrstă, fapt valabil şi la bărbaţi, desigur... Deci, în cazul unor cupluri cu diferenţă de vîrstă destul de mare între ei, ambii sînt cîştigaţi, unul oferind efervescenţa tinereţii, celălalt experienţa, cunoaşterea şi orientarea benefică (dacă el sau ea este orientat(ă) astfel); dacă se iubesc cu adevarat, în caz contrar e vorba de o mezalianţă bazată pe alte interese şi nu intră în subiectul discuţiei noastre....Ceea ce urmează a spune mai departe nu are intenţia de a critica sau jigni pe cineva anume, ci sînt doar observaţii de bun simţ, vizibile pentru mai toţi cei sănătoşi la minte.

Se ştie că cel mai adesea - cu rare excepţii - tinereţea e dublată de inconştienţă şi superficialitate, iar în cazul femeilor frumoase, la ele găsim un imens orgoliu, împletit cu un soi de autonarcisism ...foarte păgubos, ca să mă exprim eufemistic ! Ele cred că dacă sînt frumoase, totul li se cuvine - cu EXCEPŢIILE DE RIGOARE ! - ele nemaitrebuind să depună nici un efort în direcţia evoluţiei lor spirituale...Ele aşteaptă să fie lăudate zilnic, mîngîiate zilnic, adulate zilnic, complimentate zilnic DAR NUMAI DE CEI CARE LE PLAC LOR SAU DE LA CARE AU DE OBŢINUT VREUN FOLOS OARECARE !

Oricine nu intră în aceste două categorii este privit cu ostilitate sau indiferenţă sau este mustrat şi trimis să-şi caute o persoană de vîrsta lui...sau varii reacţii de non-acceptare. Li s-a implementat de-a lungul timpului de către forţele anti-divine acestor tinere frumoase şi superficiale ideea că trebuie să-şi vîndă trupul cît mai scump, ca atare, unele dintre ele cred că numai dacă primesc bani sau alte avantaje materiale, pot fi "iubitele" unor bărbaţi mai în vîrstă....Orice alt motiv nu există pentru aceste sărmane creaturi oarbe !...Deci, cele mai multe femei tinere şi foarte frumoase, îşi închipuie că le fac bărbaţilor vîrstnici o mare favoare dacă le devin iubite sau fie şi numai dacă îi bagă în seamă cu o privire sau un zîmbet condescendent...însă asta e o dovadă de mare naivitate, de copilărie în unele situaţii, iar în cele mai multe cazuri este doar consecinţa oligofreniei de care suferă acele fiinţe (oligo=puţin, frenos=minte).

Fiindcă trebuie să le reamintim acestor fiinţe care judecă atît de superficial că frumuseţea lor durează între 5 şi 10 ani, rareori mai mult, că acea frumuseţe dispare de obicei după cîteva kilograme în plus, iar dacă se mai adaugă şi fumatul sau alte dependenţe penibile, nici n-apucă 5 ani de fuduleală pe strasse (stradă) !...Dacă tinerele foarte frumoase nu se îngrijesc să-şi cultive calitaţi sufleteşti perene (de durată), cum ar fi :

BUNĂTATEA, ALTRUISMUL, AFECTIVITATEA, GINGĂŞIA, BLÎNDEŢEA, RĂBDAREA, ONESTITATEA, COMPASIUNEA, DETAŞAREA, DISCERNĂMÎNTUL, ÎNŢELEPCIUNEA etc.

atunci vor părăsi această lume aproape la fel de oarbe cum au venit aici !

Bărbatul are de asimilat de la femeie unele calitaţi specifice acesteia, ca gingăşia, blîndeţea, afectivitatea, dăruirea etc., iar femeia are de asimilat de la bărbat în primul rînd FIXAREA MINŢII, dar şi orientarea către scopuri superioare (dacă barbatul este el însuşi orientat astfel), de natură divină, altminteri, cele mai multe dintre femei, (în primul rînd datorită subconştientului colectiv, adică programării subconştiente în decursul miilor de ani), sînt preocupate doar de fleacuri, de fleacuri şi iar fleacuri (LA MODUL GENERAL, REPET !).

Femeile tinere şi foarte frumoase au fost folosite în Epoca de Maximă decădere Spirituală mai mult drept păpuşi sexuale pentru cei avuţi sau sus puşi, situaţie degradantă care va înceta cîndva !... (Vezi, de pildă, că internetul este suprapopulat de femei frumoase care se prostituiază şi apoi întreabă-te dacă pentru acest scop penibil le-a dat Dumnezeu acele corpuri superbe ?...)

Încetul cu încetul femeile se vor trezi din această letargie spirituală cu ajutorul lui Dumnezeu (şi a unor barbati mai vîrstnici (!) care ei înşişi sînt treziţi spiritual). În conluzie, dacă Mama Divină se va milostivi de mine şi va trimite CU IUBIRE, ÎNŢELEGERE ŞI SENSIBILITATE, o asemenea tînără spre mine, acea tînără trebuie să ştie că simpla ei frumuseţe nu e nici pe departe suficientă spre a împlini un bărbat, ori spre a-l mulţumi, că mai trebuie să posede şi alte calităţi sufleteşti sau măcar să dorească să-şi trezească acele calităţi minunate pe care le avem cu toţii… potenţial.

După cum ştie aproape fiecare dintre noi, în orice relaţie de cuplu, DĂRUIM ŞI PRIMIM ceva anume, dar cele mai multe dintre femeile frumoase prea aşteaptă DOAR să primească !...De aici se dezvoltă gradat în mintea femeilor frumoase tendinţa spre manipularea bărbaţilor şi folosirea acestora în scopuri egoiste şi meschine, care tendinţă va fi apoi, într-o viaţă viitoare, foarte scump plătită !... Adică într-o altă viaţă vor trebui să sufere imens pentru a se bucura de prezenţa unui bărbat afectuos în viaţa lor sau alte neajunsuri legate de interacţiunea cu sexul opus, pe care nu are rost să le enumăr aici, întrucît orice femeie care în actuala existenţă nu beneficiază de un corp frumos, le ştie mai bine ca mine.

În speranţa că aceste rînduri vor fi de folos cuiva, mă opresc aici, urîndu-vă vouă , femeilor foarte frumoase, să vă dinamizaţi şi aspectul mental într-un mod cît mai armonios. Cum trebuie să faceţi asta ?...Printre altele, citind cărţi variate şi însoţindu-vă cu bărbaţi inteligenţi, oricare ar fi vîrsta lor !..

40.

Într-un film oarecare, aparenţa trupurilor umane era notată de la 1 la 10, după criterii estetice. Un chip şi un trup foarte frumos, sînt de nota 10. Acolo se mai spunea că oamenii se caută şi se acceptă ca iubiţi dacă sînt de note apropiate. Cei sau cele de nota 10, îi caută şi acceptă ca iubiţi-

iubite pe cei de nota 10 sau minim 9. Atît se spunea în acel film. De aici înainte sînt filozofemele mele.

Un individ de nota 6, cum sînt eu, n-are nici o şansă în viaţa actuală să aibă o iubită de nota 10 !...Singurele excepţii ca un bărbat sau o femeie de notă medie să aibă o contra - parte de notă mai mare cu două puncte peste el (în relaţiile de iubire, mă refer, ci nu atunci cînd unul cumpără trupul celuilalt), este ca acel om fie să iubească dumnezeieşte, fie să merite frumuseţea celuilalt sau celeilalte în urma unor sacrificii deosebite din vieţile trecute. Sigur că nefiind Dumnezeu, nu am pretenţia de a fi acoperit întreaga varietate a manifestării cuplurilor de-a lungul timpului. Acum şi aici mă refer cu predominanţă la Epoca Întunericului sau Epoca Prostiei Umane Generalizate sau Epoca Adormirii Umane Generalizate în care ne aflăm de vreo şase mii de ani încoace...

În această epocă, se ştie că, ÎN GENERAL, femeile fumoase se vor mărita sau vor avea iubiţi mai mult sau mai puţin bătrîni, dar neapărat cu foarte mulţi bani sau o poziţie socială foarte înaltă... Ori, mai rar, ele se vor mărita neapărat cu bărbaţi frumoşi. Şi invers. Asta se ştie atît de bine sau este atît de înrădăcinat în subconştientul colectiv, încît e un fel de lege nescrisă a conduitei umane, în relaţiile amoroase. Deci, repet, femeile FOARTE FRUMOASE AU DREPT IUBIŢI BĂRBAŢI FOARTE FRUMOŞI, IAR DREPT SOŢI PE CEI CU BANI SAU POZIŢIE SOCIALĂ ÎNALTĂ.

Se mai ştie că ÎN GENERAL (dar nu în toate cazurile !!!), ambalajele frumoase, de ambele sexe, lasă de dorit destul de mult sub aspectul calităţilor sufleteşti.

Altfel spus, cele mai multe fiinţe care în aparenţă sînt foarte frumoase, dovedesc imaturitate spirituală. Şi aceasta este o exprimare delicată, fiindcă într-o exprimare mai directă, unii dintre EI sînt atît de măgari, iar unele dintre ELE sînt atît de profitoare şi proaste, încît te întrebi dacă aparţin rasei umane sau doar uneia intermediare !!!...

Acum, repet, aici mă refer la aspecte GENERALE. Sigur, că după oarece ani pe o Cale Spirituală, ştiu măcar atîta lucru, anume că destinul fiecăruia este unic şi că orice generalizare e riscantă, în sensul că e doar o aproximaţie a minţii umane obişnuite, adică limitate. Cu toate acestea, nu ne putem împiedica să observăm anume tipare care se tot repetă de multă vreme încoace. Cum ar fi că un bărbat de nota 6, fără avere şi fără poziţie socială înaltă, dar mai ales cu o karma relaţională vădit negativă, poate doar să VISEZE să aibă ca iubită o femeie foarte frumoasă, fiindcă în plan fizic visul său nicicînd nu se va realiza...Asta e valabil şi pentru nu ştiu ce femeie urîtă care aşteaptă un Făt-Frumos...Reamintesc că mă refer la modul GENERAL vorbind, nu la excepţii.

- Bine, dar toate astea se prea ştiu, de ce atîta zarvă ? m-ar putea întreba cineva. Ei, bine, unii dintre noi fie sînt foarte naivi, fie subconştientul lor a fost setat în alte vieţi la un

înalt nivel de PRETENŢII şi AŞTEPTĂRI, astfel încît lor le vine foarte greu să accepte aceste reguli nescrise, restrictive, din perspectiva lor. Altfel spus, ORGOLIUL unora dintre noi acceptă extrem greu să fie marginalizaţi sau marginalizate, refuzaţi sau refuzate, respinşi sau respinse. Dar nu DRAMA de a fi respinşi de o fiinţă pe care o iubim vreau să scot în evidenţă, cu toate ca asta ne doare cel mai tare, ci CAPCANA ascunsă în dosul unui trup frumos, capcană în care cad prosteşte iar şi iar, nenumărate fiinţe umane naive sau credule sau oarbe !...Şi asta de mii de ani !...Aceeaşi poveste, cu variaţii într-adevăr unice, se repetă iar şi iar, ca la un mecanism stricat !...Sigur că de fiecare dată sînt alţi actori, dar de ce oare aceeaşi GREŞEALĂ???...

O să mă scutesc pe mine însumi de speculaţii metafizice care nu pot fi dovedite sau nu pot fi probate într-o instanţă a Bunului Simţ inteligibilă pentru actualul nostru nivel de conştiinţă...Poate că sînt anume PRAGURI sau TESTE necesare evoluţiei noastre spirituale sau poate că despre altceva e vorba...Nu ştiu...Poate că sînt anume noduri karmice, precum nodurile de cale ferată în actuala anti-civilizaţie, pe unde trebuie neapărat să treacă fiecare...Nu ştiu...

Sau poate sînt şi cele mai sus enumerate şi altele la care nu mă gîndesc acum, pentru simplu motiv că trebuie să închei aceste rînduri înainte de a mă risipi precum apa în deşertul nisipos al incoerenţei ideatice. Pentru a mă consola pe mine însumi şi pe alţii asemenea mie, îmi spun că aparenţa trupească nu are atît de mare importanţă pre cît i se dă în această lume materialistă. Şi e ciudat, e bizar, e contradictoriu, că cei mai mulţi dintre noi ştiu că nu haina îl face pe om, ci invers, dar ei sau ele tot la haine frumoase se uită, tot pe ele le admiră, tot de ambalaje sînt încîntaţi sau încîntate ! Explicabil în oarece masură pentru că noi/ei/ ele sîntem orbi, nu putem vedea dincolo de aparenţe şi mă refer la cei mai mulţi, nu la cei puţini. (Deşi ceea ce mă miră pe mine şi mai tare este imensul ataşament chiar la propria-mi persoană faţă de formă. Adică cer altora, în speţă femeilor, să treacă fără crîcnire peste neajunsurile corpului meu nu tocmai armonios şi să mă accepte ca iubit aşa cum arăt acum sau cum voi arăta peste niscai ani, dar eu însumi fac fiţe dacă femeia depăşeşte cîteva kilograme în plus ! … Halal democraţie !)

Eu mă gîndeam sau speram ca după atîtea mii de repetiţii ale aceleiaşi greşeli prosteşti, să se fi format un fel de alarmă la nivelul subconştientului colectiv, ca noile generaţii să nu mai repete aceleaşi şi aceleaşi greşeli ca noi. Speram să fie evident pentru toate femeile şi pentru toţi barbaţii care se îndăgostesc de trupurile frumoase ale celor de sex opus că apa rece nu ne frige, iar apa fierbinte nu ne răcoreşte !

41.

Închipuirea că sîntem ceva, cineva la nivel de Ego, că aparţinem cuiva anume… Amăgirea că ne trebuie neapărat ceva, cineva anume pentru a fi împliniţi sau fericiţi… Nu sîntem nimic – la

nivel de Ego – şi totuşi facem atîta gălăgie peste tot şi oriunde, încît nu ne găsim liniştea mult rîvnită, pacea şi armonia sau fericirea interioară, fără să observăm cei mai mulţi dintre noi că ne tăiem singuri craca de sub picioare. Nu sîntem nimic la nivel de Ego şi totuşi ne dăm atîta importanţă, ca un imens panou publicitar, proţăpit la marginea drumului, a tuturor drumurilor noastre, ba chiar şi pe cărări şi fundături dosnice, care arată mereu Ego, Ego, Ego…

Ceea ce observăm înlăuntrul nostru este o nesfîrşită trăncăneală a minţii spre justificarea comportamentului, a tendinţelor, dorinţelor, gusturilor despre care ne închipuim că sînt mai bune, mai atrăgătoare, mai importante decît ale altora, ale celor apropiaţi nouă în spaţiu şi timp…

Un Ego despre care nu ştim mai nimic la nivel de cauză care l-a produs (cu mici exceptii desigur). Dar sîntem copleşiţi de multiplele sale efecte contradictorii, pînă într-atît încît unii dintre noi se ţăcănesc de-a binelea pentru această reîncarnare.

Efecte, doar efecte ale unor seminţe sădite cu zeci ori sute de încarnări anterioare, fiecare dintre ele sub impulsul cine ştie căror tendinţe sau cauze anterioare, şi tot aşa, la nesfirsit, aproape…

Cine sînt eu?... ne intrebăm mai mult sau mai puţin frecvent unii dintre noi. Cine sînt eu?... dincolo de modelele mentale ale filozofiilor orientale sau occidentale… Nu în aşteptarea unui răspuns la nivel intelectual, ci în speranţa că vom trăi starea de A FI, dincolo de orice determinisme exterioare devenite şablon.

Iar atunci cînd fiinţa se confruntă cu o situaţie devastatoare sau foarte stresantă, observăm cu extremă neplăcere cum ne umple GOLUL şi constatăm că oricîtă teorie iniţiatică am fi citit pîna atunci, nu **cunoaştem** cu adevarat nimic…

Cum poate, de pilda, pierderea energiei sexuale să producă un gol atît de devastator, să obnubileze total esenţa fiinţei, despre care înţelepciunea celor eliberaţi din lanţurile Iluziei Cosmice afirmă că ar fi divină, beatifică, nepieritoare – nu înţelegem… Cum poate multiplicitatea lumii să oculteze total Splendoarea şi Magnificienţa Divină, nu înţelegem, cei mai mulţi dintre noi. Dacă spunem că prin suprapunerea multiplelor văluri ale identificarii egoului nostru cu Iluzoriul, Derizoriul, sînt cuvinte peste alte cuvinte, lăsînd fără răspuns întrebarea la nivelul profund al trăirii… Şi putem căuta oricît de multe argumente în favoarea unei doctrine sau alta ca

fiind cea adevărată, dacă noi nu depăşim stadiul cuvintelor, al Egoului, oricît de seducătoare sau inspirate ar fi acele cuvinte.

Şi uite aşa împuiem urechile altora sau umplem sute de pagini cu lamentările noastre multe existenţe la rînd, atît la nivel de indivizi, cît şi ca civilizaţie, cei mai mulţi neştiind că ei sînt cauza propriilor suferinţe, iar cei puţini care ştiu, şi acţionează corect pentru eliminarea acelor neajunsuri, întrebîndu-se totuşi cînd vor scapa de acel GOL imens, devorator, cu care se confruntă mai mult sau mai puţin frecvent…

Cînd se va umple oare golul acela cu Plenitudinea Fericirii Divine, de dincolo de cuvinte, de dincolo de cauze şi pentru totdeauna ?!...

- Cînd vei merita !...vine un răspuns de undeva…

42.

Precum lesne se poate vedea de aproape orişicine cu mintea limpede, majoritatea oamenilor suferă de un orgoliu exarcerbat, direct proporţional cu ignoranţa de care dau dovadă în conformitate cu proverbul neaoş care zice că “prostul nu-i prost destul, pînă nu-i fudul”!

Asemănarea orgoliului, mai precis spus a egoului, mai mic sau mai mare de care suferim aproape toţi, cu antreul locuinţelor este foarte sugestivă, în sensul că atît egoul, cît şi antreul se află în faţă, vizibil, dinaintea a ceva… la cei mai mulţi dintre noi şi la cele mai multe dintre locuinţele noastre. Obervăm, aşadar, că cei mai mulţi dintre oameni vieţuiesc în ceva asemănător unor antreuri sau holuri sau oricare ar fi denumirea lor specifică, unde depozitează o mulţime sufocantă de dorinţe, tendinţe, intenţii şi speranţe întru mai bine, care de care mai fantasmagorice; sentimente şi gînduri îmbîcsite de frustrare şi lăcomie nevindecabile.

Ignorînd total că dincolo de uşa sau perdeaua antreului, se află una sau mai multe camere ale inimilor, ale sufletului amorţit sau adormit, care se revigorează cît de cît doar în rarele momente cînd ne îndrăgostim, ba chiar cînd iubim cu adevarat din inimă şi nu din centrul nostru sexual. Dar pentru că, de obicei, Egoul vrea şi chiar acaparează totul, chiar şi acele minunate momente de

Graţie sînt repede otrăvite cu pretenţii de posesivitate, gelozie, invidie, rapacitate şi uităm incredibil de repede vastitatea camerelor sufletului nostru, care ne-ar permite nu numai o libertate din ce în ce mai mare, ci ascunde nebănuit de multe surprize minunate mai ales pentru cei care şi-au trezit plenar sufletul, şi atunci păşim nu doar într-o locuinţă cu 2-3 cămăruţe, ci de-a dreptul într-un palat magnific.

43.

Oricare ar fi forma concretă de manifestare, există atît de multă negativitate în ambianţa subtilă a planetei noastre – şi nu numai – încît nu e de mirare de ce sînt atît de multe fiinţe depresive sau chiar bolnave psihic, mai mult sau puţin grav.

Într-o zi, cînd mă confruntam pentru a cine ştie cîta oară cu pericolul unei asemenea depresii, cauzată – dupa cîte gîndeam eu – de nimicnicia sau nemernicia sau perversitatea unor fiinţe malefice, am fost inspirat în a conştientiza imediat pericolul care mă paşte: depresia în sine, urmată de o închidere afectivă pe termen lung, care ar fi afectat zone din ce în ce mai profunde ale sufletului meu. Am înţeles instantaneu **cum** se nasc fiinţele depresive şi cele bolnave psihic şi **de ce,** precum şi faptul că stă în puterea noastră să evităm această cădere şi decădere pe nivele vibraţionale tot mai joase, prin comutarea atenţiei, prin schimbarea rezonanţei cu aspectele cele mai înălţătoare, frumoase, sublime, la care putem avea acces, fie prin evocarea unor asemenea stări din memorie, fie prin căutarea imediată a unui prilej încîntător în ambianţa exterioară. Un peisaj frumos, un chip frumos, un zîmbet atrăgător. Orice, orice pentru a ne înalţa sufletele la alte nivele vibraţionale, suficient de înalte încît nimic din cele imunde să nu ne mai afecteze.

Am înţeles atunci că este o dovadă de maturitate spirituală să evităm depresiile, frustrările, nemulţumirile; pe scurt, stările grosiere, prin raportarea la orice imagine, fiinţă sau aspect care ne bucură sufletul, ba chiar prin transfigurarea realităţii exterioare neplăcute, printr-o aşa zisă alchimizare interioară cvasi – insantanee.

Desigur că pentru cei mai mulţi este uşor de spus, dar cu mult mai dificil de pus în practică. Pentru a asigura succesul cît mai rapid al unei asemenea acţiuni, cred că de mare folos ne-ar fi cultivarea unor atitudini specifice si anume:

- starea de martor *neimplicat* şi *neafectat* de evenimentele exterioare care ne provoacă reacţii negative;
- acceptarea *totală şi necondiţionată* a evenimentelor, aspectelor care ne provoacă respectivele stări depresive şi iertarea acelor fiinţe socotite vinovate; iertare ce trebuie extinsă chiar şi asupra propriilor noastre fiinţe, pe lîngă acceptarea completă a faptului că reacţionăm aşa cum reacţionăm (supărare, mînie, frustrare, gelozie, invidie, ranchiună, animozitate, antipatie, ură, etc);
- înţelegerea superioară a *darului* cuprins implicit în evenimentul, aspectul, care ne-a bulversat ori ne-a făcut să ne pierdem echilibrul interior sau buna dispoziţie.

Trebuie să fie un DAR pentru noi în mai toate evenimentele neplăcute cu care ne confruntăm şi acel DAR trebuie conştientizat, înţeles cît mai profund, dacă n-ar fi aşa, ar însemna că sîntem la discreţia unor energii haotice, care nu urmăresc altceva decît instaurarea unui haos şi mai mare, ceea ce, în mod *evident,* este absurd.

Dacă aceste atitudini interioare sînt asimilate cu adevarat, pericolul depresiilor de orice fel dispare treptat şi vom ajunge mai devreme sau mai tîrziu în funcţie de efortul depus, ca lumea aceasta întunecată să fie realmente alchimizată într-un veritabil Paradis, oriunde şi oricînd.

44.

“ *Crează-ţi limitările şi ele te vor susţine* ! “

Una din cele mai cunoscute şi vehiculate aberaţii ateiste este paradoxul pietrei, care întreabă : " Dacă Dumnezeu există, poate crea o piatră mai mare ca El pe care să n-o poată mişca ?

Aici sînt mai multe erori.

În primul rînd se porneşte de la ideea că Dumnezeu Tatăl este un OM super-gigantic, ori această imagine antropomorfizată aparţine unor minţi primitive, din trecut sau din prezent, care proiectează în exterior, spre alte minţi primitive, imaginea propriilor limite...Dacă aceste minţi primitive ar fi citit sau auzit despre relatările mistice ale rarelor fiinţe care au avut experienţa îndumnezeirii, ar fi aflat că Dumnezeu Tatăl NU ESTE ÎN NICI UN CAZ PROIECŢIA FIZICĂ A UNEI FIINŢE SUPER-GIGANTICE, cu mîini, picioare şi alte organe !...Şi eroarea este cu mult mai abisală aici, pentru că a ne imagina că Dumnezeu Tatăl este CEVA, ORICARE sau ORICUM ar fi acel CEVA, implicit îi refuzăm Lui capacitatea de fi ALTCEVA !...Deci Îl limităm. Despre Dumnezeu Tatăl-Mama, numit Brahman, Tao, Paramashiva sau în orice alt mod, Tradiţia spune că nu este NICI ACEASTA, NICI ACEEA !... Din acest motiv numele cel mai potrivit, după părerea mea, ar fi ABSOLUTUL DIVIN, fiindcă aici nu mai încape nici o limitare, nici pe orizontală, nici pe verticală, nici fizică, nici subtilă...

Minţile (unora) nu ştiu că Dumnezeu este SAT-CIT-ANANDA, adică PURĂ EXISTENŢĂ, PURĂ CONŞTIINŢĂ, PURĂ BEATITUDINE, fără limite spaţiale sau temporale, deci infinit şi etern. Ca imaginea să fie şi mai clară, trebuie precizat că ABSOLUTUL DIVIN "sălăşluieşte " în TRANSCENDENŢĂ, în ceea ce se numeşte REALITATEA ULTIMĂ, adică dincolo de orice MANIFESTARE perceptibilă cu simţurile grosiere ori subtile, în ceea ce fizica actuală numeste Punctul Zero sau VIDUL Cosmic, deşi asta nu înseamnă că El ar fi absent din Creaţia Sa.

Dar fie că Îl consideră infinit, fie că Îl consideră finit, în ambele cazuri este o contradicţie flagrant ilogică, deoarece CUIVA i se cere să facă ceva mai mare ca el. În cazul unui Creator infinit, dacă îi ceri să creeze o piatră, ea e logic că va fi o PARTE din ÎNTREG, care parte e logic ca nu poate fi mai mare ca ÎNTREGUL !...Nu contează că e vorba de o piatră mai mare ca El pe care să n-o poată mişca sau o mîncare mai mare ca El pe care să n-o poată mînca ori altă stupiditate !...Deci dacă i se cere lui Dumnezeu să creeze ceva LIMITAT, cum ar fi o piatră, care să fie mai mare ca NELIMITATUL, DUMNEZEU, atunci e ca şi cum i s-ar fi cerut lui Dumnezeu să creeze infinitul din infinitatea Lui pe care să-l numim piatră şi pe care El, deşi e atotputernic, să n-o poată ridica !...Atunci ori e piatră, ori e infint ceea ce-i cerem lui Dumnezeu să creeze !...Dacă e piatră, e doar O PARTE din întreg, şi e complet absurd ca partea să fie mai mare ca întregul !!!... În al doilea caz, al unui Dumnezeu limitat, e şi mai absurd să-i ceri cuiva limitat să creeze ceva nelimitat !...În concluzie, orice act de Creaţie nu poate să fie decît FINIT în raport cu Creatorul şi trebuie să fie cineva de-a dreptul iraţional pentru a pretinde ca Partea să fie mai mare decît ÎNTREGUL !!!...Iar a pretinde INTREGULUI sau INFINITULUI să creeze întregul sau infinitul, atunci e ca şi cum ai cere întunericului să creeze un întuneric şi mai mare ca el şi apoi să-l lumineze ! ...Infinitul ESTE INFINIT !...DE CE AR MAI TREBUI CREAT DACĂ EL EXISTĂ DEJA ???!!!...

Mai zilele trecute am avut o TRĂIRE a cauzelor care ne împiedică pe cei mai mulţi dintre noi să avem acces la stări elevate de conştiinţă. Ele vizează în primul rînd propria-mi persoană, însă sînt destul de generalizate, deşi desigur, nu pot fi absolutizate. Şi aceste cauze sînt CONVINGERILE MENTALE ŞI ATITUDINILE MENTALE ERONATE. La capitolul atitudini mentale eronate amintesc :

--- scepticismul

--- îndoiala

---lipsa credinţei

---pesimismul

---neîncrederea în forţele proprii

---negativismul

---opacitatea

---închistarea

---rigiditatea

---autoamăgirea.

--- ORGOLIUL

Aceste atitudini eronate dau naştere convingerilor eronate de tot felul. Cînd un Învăţător Divin ne vorbeşte despre lumile paradisiace, sublime, divine, la care şi noi, oamenii de rînd, am putea avea acces, dacă am fi dispuşi să facem eforturile necesare, la modul perseverent şi adecvat, unii dintre noi îşi spun că astea sînt <bancuri>, <poveşti>, <mituri> sau chiar <aiureli >, reacţie care conţine una sau mai multe din atitudinile eronate mai sus pomenite. Adică scepticism, îndoială, pesimism, neîncredere, opacitate, reavoinţă şi altele. Reacţia noastră, a celor mai mulţi dintre noi, este cvasi-instantanee, în conformitate cu tendinţele noastre subconştiente şi culmea este că nici măcar nu ne dăm seama că ne tăiem singuri craca de sub picioare !...Noi credem despre noi înşine, cel mai adesea, că judecăm corect, că vorbim corect, că gîndim corect despre o situaţie dată şi impresia aceasta se schimbă numai dacă ni se aduce la cunoştinţă un alt punct de vedere mai inteligent , mai cuprinzator sau chiar mai înţelept decît viziunea noastră.

E posibil ca şi în cazul în care ni se prezintă un punct de vedere mai înţelept ca al nostru, unii dintre noi să-şi susţină părerile proprii eronate în continuare, deşi ele sînt vădit limitative, ori chiar aberante (pentru cineva lucid, inteligent şi cu bun simţ).

Aceste cazuri le includ la reavoinţă şi opacitate mentală şi nu aş vrea să insist asupra lor, deoarece aceste minţi sînt letargice şi cel mai puţin dispuse să se transforme, să se autodepăşească, să se purifice.În limbaj ayurvedic, acestea sînt minţi tamasice, adică greoaie, obtuze, inerte, de turmă, foarte ataşate de planul material şi extrem de încăpăţinate, pe care doar suferinţa le poate purifica şi rareori argumentele inteligente.

Este necesar de precizat că în cazul minţilor tamasice, EXTERIORUL sau LUMEA EXTERIOARĂ le oglindeşte acut starea interioară, limitările, concepţiile greşite, astfel că cei apropiaţi, fie că sînt rude, prieteni sau numai cunoştinţe ocazionale, îi vor eticheta în mod negativ ca leneşi, proşti, închistaţi, opaci, rigizi, pesimişti, sceptici… şi acesta este modul Divinului de a le atenţiona asupra nivelului inferior de conştiinţă în care se complac deocamdată.

Sigur că acest Principiu al Reflectării se manifestă şi în cazul celorlalte tipuri de minţi, iar reacţia minţilor la reacţia exteriorului este doar de trei feluri : 1-respingerea totală sau parţială a <etichetelor >, a părerilor emise de cei din anturaj, considerate ca fiind nefondate, neadevărate; 2-ignorarea totală sau parţială a părerilor celorlalţi şi 3-deschiderea mai mică sau mai mare (dar asta doar după ce suferinţa atinge un prag limită, considerat insuportabil), spre asimilarea unei atitudini mai înţelepte, a unei viziuni mai cuprinzătoare asupra ei însăşi şi asupra lumii.

O treaptă superioară minţilor tamasice, sînt minţile rajasice, care ne apar ca fiind alerte, curioase, agitate, necontrolate, orientate spre exterior, cu mari dificultăţi spre interiorizare. Şi acestea sînt minţile în care apare un prim impuls spre autodepăşire, pe de o parte, dar şi cele mai multe atitudini eronate ce încep a fi conştientizate gradat , încetul cu încetul, pe de altă parte.

În această tipologie se manifestă cel mai adesea orgoliul mental şi intelectual, mîndria, fudulia de orice tip, într-o varietate aproape nesfîrşită, care ne face să exclamăm adesea : < Mare-i grădina Ta, Doamne ! >, fiind ilustrarea tipică a proverbului neaoş : "Prostul pînă nu-i fudul, nu-i prost destul !"

Pentru cei aflaţi pe o Cale Spirituală autentică, oricare ar fi ea, <*boala*> cea mai răspîndită, mai ales dacă cei în cauză au niscai trăiri deosebite, este orgoliul spiritual, care, precum se ştie, se vădeşte a fi inamicul numărul unu sau cel mai mare obstacol în calea desăvîrşirii spirituale şi CEL MAI GREU DE SUBLIMAT !

O altă atitudine foarte periculoasă este auto-amăgirea.Ne păcălim pe noi înşine crezînd că ne-am rezolvat o anume problemă, că am trecut un anume test, cînd în realitate, n-am rezolvat acea problemă, n-am trecut acel test. Şi sîntem atît de convinşi de falsa noastră victorie, încît cei mai

mulţi dintre noi trenează luni, ani sau chiar zeci de ani, avînd ferma convingere că ne-am rezolvat cutare dizarmonie sau problemă. Acestea sînt aşa numitele <zaţuri > rămase în structura psiho-mentală şi pe care, nerezolvîndu-le la timp, de obicei în primii ani de practică spirituală, mai tirziu ele se exacerbează într-atît, încît în momentul cînd se manifestă, o fac cu atîta forţă, că ne lasă cu gura căscată de uimire !...

O altă amăgire este să ne închipuim că sîntem pe o treaptă superioară sau inferioară de evoluţie faţă de cea în care ne aflăm în realitate, din prima rezultînd orgoliul, din a doua desconsiderarea propriei fiinţe, dezamăgirea sau amărăciunea, ori descurajarea, văzînd că nu mai evoluăm în ritmul pe care noi îl credem potrivit.

Dezamăgirea, desconsiderarea depăşesc domeniul strict al minţii, angrenînd şi latura psihică a fiinţei şi tocmai din acest motiv sînt mai periculoase dacă se acutizează. Spre a fi înţeles şi mai bine, aş compara convingerile şi atitudinile mentale eronate cu mortarul aplicat la tencuirea pereţilor unei încăperi. După ce mortarul se întăreşte (respectiv convingerile eronate), atunci mintea noastră a devenit foarte rigidă, închistată, opacă, pierzindu-şi maleabilitatea şi flexibilitatea din tinereţe, cînd eram mult mai deschişi spre noutate, mai receptivi la tot ce este benefic, pozitiv, încîntător (cel puţin unii dintre noi). E ca şi cum s-ar mortifica pereţii unei celule a corpului fizic, ceea ce duce la moartea ei, pentru că acea mortificare nu mai permite asimilarea substanţelor vitale pentru vieţuirea ei.

Un exemplu sugestiv în ce mă priveşte este convingerea că sînt realist referitor la capacităţile mele receptive şi în numele acestui realism, îmi refuz accesul la alte realităţi alternative, pe motiv că nu pot să..., nu sînt pregătit să..., că nu percep aia, că nu percep cealaltă, că nu-mi permite karma şi multe alte autolimitări.

În cuvintele lui Richard Bach : " Crează-ţi limitările şi ele te vor susţine ! "
Cel de-al treilea tip de minte, e numită mintea sattvică. De bună seamă, vorbim de predominanţa minţilor la modul general, ci nu de starea lor permanentă, fiindcă doar mintea unui Eliberat Spiritual este - presupun - dincolo de orice agitaţie şi perturbări sau conflicte.

Mintea sattvică este cel mai adesea liniştită, lucidă, posedă discernămînt, se poate focaliza la voinţă asupra acţiunii ce trebuie realizată pe durate mari de timp; pe scurt este mintea pură şi din acest motiv nu e influienţată de convingeri sau atitudini mentale eronate.Dacă totuşi se confruntă uneori cu aşa ceva, e mintea care descoperă cel mai rapid atît dizarmonia, cît şi antidotul ei.

Am putea face o trecere în revistă a atitudinilor şi convingerilor eronate pe centrii de forţă, succint :

- Centrul bazal (muladhara) se confruntă cu nesiguranţă, violenţă, somnolenţă în exces, incapacitatea de a menţine atenţia trează asupra subiectelor elevate prea mult timp, ataşamente materiale şi/sau emoţionale.

- Centrul sexual (swadhisthana) se confruntă cu excese sexuale, vinovăţie, tulburări emoţionale, gelozie, teamă de a nu fi abandonat, agreat, iubit, comportament ostil faţă de sexul opus, mimetism, meschinărie.

-Centrul voinţei (manipura) se confruntă cu teama nejustificată de necunoscut, neîncrederea în sine, lipsa de autocontrol, lipsa de respect pentru sine şi pentru alţii, timiditate, dominare, orgoliu nestăvilit, indecizie, îndoilă.

- Centrul iubirii (anahata) se confruntă cu închiderea afectivă, criticism, tristeţe, amărăciune, melancolie, ne-iertarea altora şi a propriilor greşeli, gelozie.

Fireşte că lista tuturor atitudinilor şi convingerilor mentale eronate e mult mai lungă decît a fost enumerată aici, fiind specifică fiecărei minţi în parte, dar e de datoria fiecărei fiinţe să-şi descopere cît mai repede acele atitudini şi convingeri eronate, să le anihileze ori să le sublimeze în atitudini polar opuse, cum ar fi modestia, umilinţa, entuziasmul, aspiraţia spirituală, devoţiunea, altruismul şi multe - multe altele. Iată cel puţin şapte atitudini mentale pe care e de dorit să le aplicăm perseverent dacă vrem să ne depăşim limitările minţii şi ale Egoului :

1-Absenţa completă a judecăţii, a criticismului, fie că ne judecăm pe noi înşine sau pe alţii. Iertarea noastră şi a celorlalţi, compasiune pentru noi şi pentru ceilalţi.

2-Rabdare stăruitoare.

3-Menţinerea constantă într-un etern început, care face posibilă trăirea clipei prezente cu prospeţime, candoare şi curiozitate.

4-Credinţa puternică, fermă şi de nezdruncinat că sîntem capabili să reuşim în tot ce ne propunem şi care este benefic pentru noi şi pentru alţii.

5-Absenţa oricărui conflict interior sau a fluctuaţiilor mentale.

6- Acceptatea cu o totală deschidere şi detaşare a tuturor experienţelor, plăcute sau neplăcute, cu care ne confruntăm pe parcursul vieţii.

7- Starea de dăruire totală, de încredere deplină şi de integrare euforică în realitatea armoniei dumnezeieşti la care va să avem acces.

În concluzie, PIATRA pe care mintea obtuză i-o cere lui Dumnezeu să o creeze este ceea ce ea însăşi, adica mintea, a creat pentru ea şi are un nume foarte-foarte cunoscut şi foarte popular...Numele ei este PROSTIA !!!...Sinonime mai elegante ar fi IGNORANŢA sau ORBIREA SPIRITUALĂ.

Totusi, deşi este imensă, prostia nu-i infinită, cum eronat cred unele minţi. Ea pare a fi fără început, dar cu siguranţă are un sfîrşit pentru fiecare în parte, în momentul în care fiinţa umană în cauză face eforturi susţinute să se autodepăşească.

Oricît de mare ar fi lenea care ne menţine în stări letargice îndelungate sau dezinteresul pentru cele elevate, vine o vreme cînd fiecare dintre noi se confruntă cu deşertul lăuntric imens al nepăsării, indiferenţei, plictiselii, lipsei de perspective atrăgătoare, dezamăgirii sau disperării care, conform Principiului Reflectării, se va proiecta în EXTERIOR şi atunci va începe suferinţa din ce în ce mai crîncenă, alienarea tot mai profundă a sufletului nostru.

Vom găsi la semenii noştri nepăsare, îndolenţă şi indiferenţă faţă de nevoile noastre şi vom fi foarte miraţi, poate chiar revoltaţi de atîta nepăsare, de atîta indiferenţă sau doar de simpla ignorare a fiinţelor noastre de către ceilalţi. Şi fie că ne aflăm în trupuri de bărbaţi, fie în cele de femei, fie ca sîntem frumoşi sau mai puţin frumoşi, tare ne vom mira de nepăsarea lor, mai ales la bătrîneţe, cînd mintea celor mai mulţi dintre noi e plină de tot felul de bazaconii, dar mai ales de pretenţii şi aşteptări de la ceilalţi !

Celor mai mulţi care se află în atare situaţie nici măcar nu le trece prin minte că ei sînt singurii răspunzători de situaţia creată, că ei culeg doar ce au semănat de-a lungul vieţii. Iar karma este atît de restrictivă, încît fiinţele aflate în această situaţie jalnică e posibil să nu afle nici pînă la sfîrşitul vieţii cauza sau cauzele care i-au făcut atît de nefericiţi, deşi ele însele pretind că n-au dat în cap nimănui, că n-au omorît sau tîlhărit pe nimeni…

Pe nimeni altcineva, decît pe ele însele !...Fiindcă a refuza să dăruieşti celorlalţi oameni oricît de puţină bucurie dezinteresată, înseamnă să-ţi refuzi ţie însuţi acea bucurie...Se prea ştie că tot ce dăruim altora, nouă ne dăruim, dar rareori ne gîndim că şi ceea ce NU dăruim altora, deşi dispunem de acel ceva, tot nouă NU NE DĂRUIM !!

Aşa se face că literatura ezoterică (mă refer la acele cărţi care conţin comunicări cu fiinţele care au părăsit această lume) , e plină de regretele celor decedaţi, regrete sfîşietoare de cele mai multe ori , adresate unor fiinţe dragi, prin care se cere iertare pentru puţinul pe care l-au făcut în direcţia într-ajutorării celorlalţi sau a uşurării suferinţei celorlalţi sau a fericirii celorlalţi cît au fost încarnate în această lume pămînteană. Acele regrete şi căinţe sînt emoţionante şi zguduitoare, dar ar putea fi evitate măcar de cei care citesc astfel de atenţionări.

Cum marea majoritate a fiinţelor din Kali yuga sînt înclinate spre auto-desconsiderare, nu e de mirare de ce există atît de puţin respect între oameni, atît de puţină bucurie, atît de puţină iertare, atît de puţină armonie şi iubire şi înţelegere şi toleranţă şi compasiune şi bunăvoinţă şi amabilitate şi altruism şi bunătate !

Marile deşerturi ale lumii contemporane sînt marile deşerturi ale sufletelor noastre!!!...

În cele din urmă trebuie să decidem totuşi *cine sîntem cu adevarat* : sîntem sclavii unor iluzii şi convingeri sau atitudini eronate, visînd la Divinitatea dinlăuntrul nostru sau sîntem fiinţe divine care visează că sînt limitate ?! !...Sîntem LUMINA proiectată într-un tărîm de Umbre, sau sîntem umbre întemniţate în întunericul ignoranţei ?!

Deci cine sîntem noi cu adevarat ?

Doar noi hotărîm !!

45.

Ceea ce urmează sînt înţelegeri dobîndite în urma unor experienţe proprii şi nu copiuţe de la alţii. Precizarea are un anume rost ce îmi pare a fi necesar de ştiut. Redarea ideilor altora poate să producă uneori impresia de epatare...Altfel spus, citatele epatează, experienţa proprie fixează. Citatele se uită adesea, experienţa rămîne înmagazinată în subconştientul nostru şi ne aparţine pentru totdeauna. Desigur că se repetă multe greşeli pentru că experienţa dobîndită în urma lor n-a fost suficient de bine înţeleasă. Şi pentru că am observat la mine o tendinţă nocivă de generalizare sau chiar de a absolutiza unele concluzii la care ajung, precizez de bun început că aceste concluzii sînt doar adevăruri parţiale pe care le înţeleg eu pînă la etapa actuală de evoluţie spirituală în care mă aflu acum...Mîine sau săptămîna viitoare ele s-ar putea să nu mai fie întru totul corecte.

Este sau poate fi interesant şi util de ştiut cum Cele cinci Elemente Fundamentale, numite tattva-e , care constituie cărămizile de bază ale întregii Creaţii Divine, anume Pămîntul, Apa, Focul, Aerul şi Eterul, comportă ceea ce se numeşte în limbaj consacrat acestui domeniu

<perturbări >, adică fie o manifestare în exces a respectivului Element Fundamental, fie ca absenţă sau insuficienţă a unui Element Fundamental – sau mai multe simultan.

La nivel fizic, o perturbare a Elementului Pămînt, combinată cu perturbarea Elementelor Apă şi Foc crează DEŞERTURILE .

Pertubarea Elementului Apă în exces crează POTOPUL.

Pertubarea Elementului FOC în exces crează INCENDIILE.

Perturbarea Elementului Aer în exces crează URAGANE, TAIFUNURI.

Elementului Eter crează sau anihilează celelalte Elemente Primordiale

La nivelul simţurilor, excesul MIROSULUI specific Elementului Pămînt şi centrului de forţă Muladhara, crează miasmele.

Excesul GUSTULUI specific Elementului Apă de pe centrul sexual crează dezgustul, îmbuibarea, suprasaturarea.

Excesul VĂZULUI specific Elementului Foc de pe centrul Voinţei – Manipura – crează diferite boli de ochi mai mult sau mai puţin grave şi orbirea.

Excesul PIPĂITULUI sau absenţa contactului afectiv specific Elementului Aer şi centrului de forţă Anahata crează o mulţime de tulburări comportamentale, dintre care amintesc indiferenţa, cinismul sau chiar ura.

Excesul SUNETULUI specific centrului Purităţii – Vishuddha - crează surzenia sau alte boli de urechi.

La nivel psihic, adică popular spus, la nivelul sufletului, excesele unuia sau mai multor Elemente combinate dau naştere DEŞERTURILOR LĂUNTRICE de care cei mai mulţi dintre noi suferă pentru un timp mai lung sau mai scurt, în conformitate cu faptele bune sau rele pe care le-am comis în trecut.

Mai mulţi ani la rînd m-am tot comparat la modul auto-depreciativ cu cei care au avut trăiri spirituale deosebit de frumoase...Mi-a trebuit mult pînă să înţeleg că ne-simţirea, opacitatea lăuntrică sau DEŞERTUL lăuntric, cum îl numesc acum, se datora unor greşeli bine definite din trecut, pe care, deşi nu mi le amintesc acum, nu înseamnă că nu le-am comis, pe de o parte, iar pe de altă parte, ele ar putea fi identificate după un oarece efort de analiză lucidă, cu perturbarea unuia sau mai multor centri de forţă, implicit Elementelor Primordiale asociate acestor centri de forţă. Cea mai mare perturbare sau „otravă”, cum o numesc budiştii, era la mine MÎNIA.Teoria oferă drept cauză a Mîniei, dacă îmi amintesc corect, TEAMA sau FRICA.

Din proprie experienţă, eu cred ca Mînia are drept cauză majoră FRUSTRAREA, adică neîmplinirea unei nevoi sau dorinţe, neimplinire repetată de multe ori şi probabil în decursul

mai multor vieţi. Mînia este o perturbare sau o „ otravă” pe Manipura, centrul Voinţei, dar frustrările sînt pe toţi centrii de forţă. Pentru neyoghini, modul de a sublima această „otravă” în „nectar ” ar fi în primul rînd conştientizarea ei ca atare, apoi înţelegerea faptului că dacă nu ni se împlinesc anumite dorinţe, fie nu merităm aceasta, fie încă n-a sosit timpul potrivit pentru împlinirea lor.

A da vina pe alţii că n-avem noi parte de o împlinire oarecare, nu denotă decît orbire spirituală. Noi şi numai noi sîntem vinovaţi de tot ce ni se petrece. Alternativa contrară, că poate, la o adicălea şi alţii sînt vinovaţi pentru frustrările noastre, ar însemna că acei alţii au un control asupra vieţii noastre mai mare decît vrem să fim de acord...ori ceea ce ne controlează vieţile nostre nu sînt niciodată ceilalţi, ci propriile dependenţe sau ataşamente de alţii.

Orice frustrări sau supărări pe care, aparent, ni le produc alţii, au drept cauză o „bubă” interioară. Dacă locul respectiv ar fi fost sănătos - în ghilimele - atingerea străină n-ar fi produs nici o durere-supărare-frustrare. Acum,cîtă vreme trăim la nivelul Egoului, cei mai mulţi dintre noi reacţionează mai mult sau mai puţin armonios la încercările Destinului. Însă a reacţiona la rău tot cu rău denotă o natură evident primitivă a respectivei fiinţe umane. Dacă atunci cînd ni se face – aparent – o nedreptate şi noi reacţionăm cu mînie, cu resentiment, adică dizarmonios, înseamnă că noi am picat acel test spiritual.

Mai concret, dacă eu greşesc faţă de o fiinţă umană pentru că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, să zicem, la mine este păcatul indiscreţiei sau al indelicateţei, iar dacă fiinţa respectivă îmi atrage atenţia asupra greşelii într-o manieră plină de mînie sau cu egoul rănit sau de o asemenea manieră, încît de fapt şi în realitate ea îmi OTRĂVEȘTE sufletul prin reacţia ei dizarmonioasă, atunci desigur că acea fiinţă nu doar a picat un test spiritual, ci a uitat esenţialul, anume că nici un rău nu se poate vindeca tot prin rău, oricare ar fi nuanţa particulară a acelui rău şi oricum l-am denumi.

De la DEŞERTURILE LĂUNTRICE, prin OTRĂVURILE pe care încă le mai avem de sublimat fiecare dintre noi, ajungem - dacă ajungem în această viaţă - la una dintre cele mai rare calităţi umane, asemenea unei bijuterii splendide, pe care o manifestă numai fiinţele cu adevărat excepţionale.

Aceasta este NOBLEŢEA SUFLETEASCĂ !...Numai fiinţele umane care manifestă plenar starea de NOBLEȚE SUFLETEASCĂ sînt capabile să ne atenţioneze asupra greşelilor noastre mai mici sau mai mari, fără să producă răni colaterale, în ambele direcţii, la noi şi la ele. Sigur că, pentru asta ele trebuie să iubească necondiţionat întreaga Creaţie Divină, să iubească ÎNTR-ADEVĂR, nu doar să pretindă că iubesc !...Pentru cei mai mulţi dintre noi acesta rămîne încă un ţel de îndeplinit, dar faptul că nu l-am împlinit încă, nu este o scuză pentru a face pe orbii şi surzii după ce ni s-a atras atenţia asupra necesităţii îndeplinirii lui.

Cel mai simplu mod de acţiune în acest sens ar fi ca, pentru început măcar, să ne străduim şi apoi, după mai multe repetiţii de acest gen, poate chiar ne vom însuşi această calitate definitiv. Fiindcă aşa cum ne-am străduit să iubim vieţi la rînd pe una sau pe alta, pe unul sau pe altul, de ce nu ne-am strădui să avem şi NOBLEŢE SUFLETEASCĂ ?...Eu trag nădejde că nimeni n-o să fie din cale afară de ofuscat(ă) că ne-a surprins pe noi manifestînd o falsă nobleţe sufletească !...Chiar dacă motivul din spatele falsei nobleţi sufleteşti poate fi unul foarte egoist, e problema

noastră, a celor care îl manifestăm, dar măcar nu mai otrăvim şi sufletul altora cu resentimentele noastre.

Mai la urmă, să conştientizăm chiar încărcătura semantică a acestei calităţi : NOBLEŢE SUFLETEASCĂ !

Este încununarea TREZIRII SUFLETULUI, ori pentru cei aflaţi pe o cale spirituală autentică, se ştie că mai este un singur pas pînă la Revelarea Sinelui Divin Atman....Vrem, nu vrem, pe acolo trecem !...

Dar poate că eu greşesc, poate că înţelegerile la care am ajuns pînă acum sînt doar parţiale şi aproximative...Rămîne să clarificaţi voi, pentru voi înşivă, ce este mai bine de făcut sau de desfăcut pentru a fi împliniţi, mulţumiţi şi fericiţi sau împlinite, mulţumite şi fericite !

46.

NU trupurile noastre sînt vinovate că arată aşa cum arată, ci minţile noastre. Şi caracterul nostru şi sufletul nostru, în ultimă instanţă contribuie la frumuseţea sau urîţenia trupurilor noastre. Adică arhicunoscuta lege a Reflexiei : Exteriorul reflectă interiorul !

Recent, într-un vis, am injurat de Dumnezeu pentru că trupul nu mă ajuta să urc un dîmb nisipos. N-aveam cîrji în vis, dar tot infirm eram. La trezire am mulţumit trupului meu pentru că m-a ajutat să învăţ nişte lecţii în viaţa asta pe care nu le-aş fi învăţat nici în zece încarnări de om sănătos !

Oare de ce ne pasă atît de mult ce cred ceilalţi despre noi ?... despre trupurile noastre ?...Părerile altora despre noi ne încîntă pentru cîteva minute, părerea noastră despre noi ne poate otrăvi toata viaţa, dacă este depreciativă sau ne poate bucura mereu, dacă este admirativă, fără a cădea în narcisism...Sînt mii, sute de mii sau milioane de trupuri armonioase şi frumoase la tinereţe...dar după 10-15 ani aceleaşi trupuri arată ca vai de capul lor, în urma abuzurilor de tot felul !...Ne plîngem prea des de felul cum arată trupurile noastre, însă mult mai rar învinovăţim minţile noastre proaste, rigide sau îmbîrligate într-un ghem de prejudecăţi penibile.

Nu forma trupului meu mă împiedică să fiu fericit, nu burta prea mare sau alt mădular prea mic, ci atitudinea mea prostească faţă de toate acestea se opune armoniei şi păcii lăuntrice !

Asta e valabil şi pentru tine şi pentru oricine …

Pînă la urmă contează cum ne stabilim priorităţile...Ce este prioritar în viaţa noastră : trupul sau sufletul ? Atîta timp cît acordăm prioritate trupului (şi aproape toţi facem asta la tinereţe), avem parte de multe suferinţe şi dezamăgiri, pentru că întotdeauna va exista cineva mai frumos în preajma noastră decît noi…

Dar cînd în sfîrşit înţelegem că a pune căruţa înaintea boilor e o atitudine teribil de prostească, după multă-multă suferinţă, respingere şi abandon din partea celor pe care am fi vrut să-i legăm de noi cu odgonul, nu doar cu funia ataşamentelor noastre, atunci şi abia atunci (care la unii s-ar putea să apară chiar într-o altă viaţă), înţelegem şi acţionăm în conformitate cu acea înţelegere, că fără frumuseţe interioară nu poate exista frumuseţe exterioară...Înţelegem că fără a dărui, nu

putem primi nimic, că fără a iubi, nu putem fi iubiţi de nimeni...Acestea sînt de acum adevăruri arhicunoscute, în teorie, dar prea puţin aplicate în practică pînă şi de cei care le cunosc ! ...Şi eu nu fac excepţie !

Poate că toate acestea sînt etape necesare pentru maturizarea noastră spirituală. Dar eu sînt de părere că ar trebui să ne stabilim o zi, o dată, începînd de la care să încetăm definitiv de a ne mai lamenta de neajunsurile noastre, oricare ar fi ele ; fie că aparţin trupului, minţii sau destinului la modul general. Am putea spune cam aşa : Intenţionez ca de azi înainte să fiu fericit(ă), oricare ar fi obstacolele apărute în calea mea !

Intenţionez să-mi accept şi să-mi iubesc trupul exact aşa cum este sau cum ar putea deveni odată cu înaintarea în vîrstă !

Intenţionez să-mi iubesc semenii aşa cum sînt, fără a le critica alegerile ! Pentru că fiecare e liber să aleagă orice socoteşte de cuviinţă că i se potriveşte, ce îi place sau ce îl bucură.

Sigur că pot avea opinii diferite în privinţa alegerilor facute de alţii; opinii corecte sau greşite, pe care le pot sau nu exprima, dar opiniile mele reflectă doar propria-mi persoană, ci nu vreo instanţa absolută. De aceea n-ar trebui să ne supere mai deloc ceea ce gîndesc alţii negativ despre noi, ci ceea ce gîndim NOI NEGATIV despre noi !

N-ar trebui, dar egoul se supără adesea, prea des chiar !...Însă cu timpul se învaţă şi detaşarea, ca toate celelalte necesare desăvirşirii noastre spirituale. Fie că vrem, fie că nu vrem, mai devreme sau mai tîrziu, tot la SURSA DIVINĂ ne întoarcem...de-a pururi !

Cu ajutorul Celui de Sus !

47.

Era după nenorocirea din 18 martie 2004, cînd, aşa cum spune poetul :

“ De la Nistru pîn’ la Tisa

Tot romanul plînsu MISA ! ‘’

Ei, poate că nu toţi au plîns, că unii jubilau, adică cei care i-au trimis pe jandarmi să ne spargă casele şi care sînt fraţii noştri întunecaţi. În lunile care au urmat, am avut acest vis :. *Eram urmăriţi, noi cei care ne aflam de partea binelui, de forţele malefice, printr-un oraş sumbru, care emana de peste tot o atmosferă de teroare, panică şi frică. Partea aceasta, deşi a durat cel mai mult, a rămas cel mai puţin impregnată în memoria mea la trezire, fapt pe care nu-l regret nici cît negrul sub unghia unui boschetar veneţian ! La un moment dat am ajuns în apropierea unui bulevard sau o piaţă mai largă, unde cei ostili nouă realizau un fel de paradă a forţei lor militare, îmbrăcaţi doar în slipi şi înarmaţi cu arcuri, săgeţi şi suliţe. Unii dintre ei ne arătau muşchii antebraţelor, îndoindu-şi braţele în gestul specific culturiştilor cînd vor să-şi etaleze bicepşii, cu o atitudine cocoşească, avînd oarece accente parodice. Şi pe cînd se făleau ei mai tare, pămîntul s-a crăpat dinaintea lor iar ei au căzut în groapă, şi ca şi cum atît n-ar fi fost de ajuns, din spatele lor, un val imens de pămînt s-a prăvălit peste ei, îngropîndu-i definitiv şi fără nici o scăpare pe toţi.*

La trezire am înţeles că accentele parodice se refereau la fala acelei oştiri a întunecaţilor, care era atît de arogantă în prostia ei, încît nu realiza ridicolul ţinutei sale vestimentare. Sigur că semnificaţia acelui vis mi-a fost clară imediat şi cititorului trebe că la fel îi va fi.

Al doilea vis l-am avut un an mai tîrziu.

Pe cer erau ca două lumini sau două ozeneuri de mărimi diferite care se urmăreau, cu intenţia vădită de a se anihila reciproc. Unul dintre ele, probabil cel mai mare l-a nimicit pe celălalt. În acel moment a izbucnit un chiot de bucurie totală de la zeci de mii, dacă nu cumva sute de mii de oameni, care ieşiseră pe străzi, la balcoane, pe terasele blocurilor, sau căţăraţi prin copaci şi peste tot unde se puteau cocoţa, manifestînd toţi la unison ceea ce aş putea numi un < delir > al bucuriei, atît de intens, de imens, de uluitor, cum nu cred să fi fost de la Facerea lumii încoace atîta bucurie dezlănţuită şi hiperfericită ! Dacă se dansa şi cînta, dacă mulţi se îmbrăţişau ori ţopăiau de veselie, dacă şi cum mai erau şi alte manifestări ale acelei colosale bucurii, mintea mea n-a mai reţinut la trezire...Dar important era acel ocean de bucurie care trebuie că se simţea în toată galaxia sau măcar în sistemul nostru solar ! Aş vrea să mai insist o vreme pe acel sentiment izbăvitor al bucuriei incredibile, năpraznice, urieşeşti, vindecătoare, sublime, îmbătătoare şi victorioasă !!!...

Ca întotdeauna cînd se dezlănţuie sentimente foarte intense, cuvintele sînt cu totul şi cu totul neîncăpătoare, de aceea voi mai spune că şi acest vis mi-a fost destul de clar la trezire.Sigur că unele păreri au emis posibilitatea ca el să se refere mai degrabă la o reuşită personală în plan spiritual, însă eu sînt sigur că este vorba de victoria Binelui împotriva Răului pe această planetă de prea multă vreme oropsită de hoardele întunericului !...

„ Ultimul lucru pe care doresc să vi-l spun are de-a face cu conştiinta Melchizedec. Ceea ce ştim este că, atunci cînd o reţea sau o planetă trece prin acest gen de experienţă, prin care reţeaua se naşte, înainte de naşterea propriu-zisă totul poate fi pierdut. Iar dacă acest lucru se întîmplă, rasa care se află pe planeta respectivă trebuie să înceapă totul de la capăt. Trebuie să înceapă de la zero şi să ia totul de la capăt, ceea ce nu este un lucru bun. Poate dura sute şi sute de mii de ani pînă cînd se revine la acel moment anume.

Dar mai ştim şi că, atunci cînd o reţea se naşte, cînd capătă viaţă, cînd se conecteaza la Pămînt şi devine funcţională, nu a existat nici un incident în toată viaţa de oriunde, de la inceputul Creaţiei şi pînă acum, care s-o oprească din drum.

Aşa că atunci cînd vedem că acest lucru se petrece – aşa cum s-a întîmplat în februarie 2008 – ştim că noi, ca rasă umană, am reuşit. Ştim că putem trece mai departe, la nivelul următor al conştiinţei. Nu mai e vorba de „poate" – ştim cu siguranţă! Aşa că, acesta este un moment

extraordinar în viaţă, pe care să îl sărbătorim – doar că majoritatea oamenilor nu îl înţeleg încă. Pentru că timpul cosmic este atît de lent, din februarie 2008 pînă acum înseamnă că acest copil nu are doi ani – are cam un minut de viaţă. Este nou-născut!

Aşadar, ceea ce urmează să se desfăşoare în viitor se va întîmpla foarte curînd. Probabil că, după spusele mayaşilor şi ale tuturor celorlalte triburi, se va petrece între acum şi cel tîrziu 2015. Nimeni nu ştie cînd. Cred că nu ştie chiar nimeni. Oricine ar fi ei. Pentru că numai Mama Pămînt ştie cînd se va întampla. ”

Acesta e un fragment din < Naşterea unei noi omeniri> scris de Drunvalo Melchizedec la 26 mai 2010. Este un fel de dovadă pentru mine care îmi întăreşte dorinţa – speranţa – presupunearea – (aproape) certitudinea că visele mele n-au fost doar simple aiureli nocturne !...

„ Străjerule, cît mai este din noapte ?

Străjerule, mai este mult din noapte ?

Străjerul răspunde :

Vine dimineaţa şi este tot noapte. ”

(Isaia, 21,2)

„ Cînd societatea atinge un stadiu în care proprietatea conferă rang, cînd bogăţia devine singurul izvor de virtute, posesiunea singura chezăşie de unire între soţ şi soţie, cînd minciuna e izvorul succesului în viaţă, sexualitatea singurul mijloc de desfătare şi cînd gătelile exterioare sînt confundate cu religia lăuntrică...” sîntem în Kali yuga !

(Vishnu Purana)

Cu ochii deschişi, eu unul am avut trei vise mari :

- moartea tiranului (dar şi a tiraniei ar fi trebuit să mentalizez).
- venirea extratereştrilor benefici în masă şi pe faţă pentru a ajuta omenirea să treacă la un nivel mai înalt de conştiinţă.
- Manifestarea iubirii Divine intense şi permanente atît în fiinţa mea, dar şi în toate inimile de pe această planetă.

“ Este paradoxul glorios al existenţei noastre că întreaga comprehensibilitate (înţelegere) a lumii nu este decît scăunelul pe care stă incomprehensibilitatea (misterul) ei ! “

Sau în alţi termeni, parafrazînd pe altcineva : “ Sfîrşitul va aduce mai multe mîngîieri decît se crede, va fi mai admirabil decît se crede, mai îngrozitor (pentru unii) decît se crede, mai surprinzător decît se crede, mai uluitor decît se crede, mai slăvit decît se crede ! ”

Şi închei cu această frumoasă parabolă a UŞILOR :

„ Tot ce se spune, tot ce se face în om, în lume, în regat, este o UŞĂ.

Soarele, Maestrul, Dumnezeu sînt tot atîtea chei : Dumnezeu este cheia Creaţiei şi a lumii, Soarele este cheia zilei pe care o deschide cînd răsare şi o închide cînd apune. ”, iar Maestrul, adaug eu, pentru că autorul acestui citat uitase de el, este cheia transformării noastre, a celor care îi urmăm învăţătura Divină !

48.

Unitatea de masură a orgoliului, după cum se ştie, este prăjina. Ea are 6,69 m. Subunitatea prăjinei este stînjenul care măsoară 2,23 m, care la rîndul lui are ca subunitate palma de 27,875 cm. Pe lîngă dimensiunea prăjinei, orgoliul mai poate fi măsurat şi pe orizontală cu o altă unitate de măsură mai puţin cunoscută, numită bîrdihanul. Trebuie precizat din capul locului că nu toate fiinţele umane grase sînt musai orgolioase. Noi am auzit de un caz care deşi avea un bîrdihan respectabil, cel puţin aşa se vedea într-o poză, el totuşi nu deţinea deloc orgoliu. Acel caz se numea Yogananda. Or mai fi fiind şi alte cazuri...

Dacă orgoliul depăşeşte o prăjină, e grav. Dacă e o prăjină şi un bîrdihan, e chiar foarte grav ! Cînd orgoliul e sub o prăjină, ca de exemplu, unu, doi sau doi stînjeni şi o palmă, atunci ceilalţi se simt mai stînjeniţi, foarte stînjeniţi sau ruşinos de stînjeniţi în prezenţa acelui fenomen, drept pentru care le vine să-l ia la palme pe fenomen ! Vă recomandăm să staţi la cel puţin o prăjină distanţă de fiinţele cu orgoliul cît prăjina ca să aveţi timp să vă feriţi în momentul în care încep să se scape pe ele ! Cred că există şi o teoremă a lui Pitagora, dar cum am fost mediocru la geometrie, nu ştiu dacă era vorba de pătratul ipotenuzei sau de ipoteza că mai degrabă găseşti o veveriţă în ceaşca de ceai la micul dejun, decît un bîrdihănos umil altundeva decît în faţa şefului său !

Se va obiecta că toţi oamenii obişnuiţi au orgoliu. Aşa este. De o palmă, două, dar cînd începe să depăşească un stînjen, atunci devine stînjenitor, iar dacă – ferit-a sfîntul ! – orgoliul ajunge de dimensiunile unei prăjini sau chiar mai multe – cum e cazul lui Big Brother – atunci se vor simţi cu siguranţă nişte mirosne trăsnitoare de pucioasă ! În acest caz trebuie s-o luăm la sănătoasa cît ne ţine vitalul, fără teama că se va manifesta cumva efectul de avalanşă, deşi nu e cu totul exclus ! Ne referim aici la posibilele efecte dezastruoase pe care le-ar putea avea asupra emoţiilor noastre, pentru că mintea noastră s-ar putea să rememoreze iar şi iar respectiva nenorocire, ore sau zile în şir !

Da, dar ce-i cu proptelele ? ...

Dacă Esenţa noastră Divină este TOTALITATEA sau PLENITUDINEA a TOT şi a TOATE, am putea asemăna sufletul nostru cu rotunjimea unui Curcubeu, iar Egoul nostru cu gîtul unei

pîlnii. Sigur că Egoul ne este foarte necesar pe o anumită treaptă a evoluţiei noastre spirituale, el avînd cam acelaşi rol pe care îl are crisalida în formarea unui fluture. Fără Ego am fi striviţi de multitudinea de energii exterioare înainte să fi făcut ochi, precum pisicuţii după naştere, adică înainte să ne fi dat seama a cui copită ne-a pocnit ! După o vreme însă, egoul devine o povară tot mai greu de suportat de către suflet. Şi cînd spui Ego, nu se poate omite umbra lui, care este orgoliul. Inevitabil.

De o palmă sau doar de o linie. De un stînjen sau de o prăjină, oricît de mic sau de bîrdihănos, orgoliul se află acolo parfumat cu varii mirosne. Iar cînd nu mai încape, nu doar în hainele Egoului, ci nici măcar în sala de curs – şi ne referim la sala unde se ţin cursuri de yoga, nu cursuri de hidrologie – atunci trebuie luate măsuri urgente, fiindcă asemeni cancerului, face ravagii şi prin celulele vecine care erau sănătoase. Face ravagii la purtătorul în cauză, dar şi la privitorii mai tineri la minte, care s-ar putea să ia drept exemplu de comportament taman pe cine nu trebuie, crezînd că dacă e în an mare şi cu orgoliu mare, aşa trebuie să fie, aşa trebuie să se comporte şi puişorul ! Că doar se cunoaşte rolul mimetismului la pufanii de pe swadhistana !

Am văzut cazuri mai multe. De pildă un băiet tinerel, serviabil, amabil, de bun simţ, iar după un an de ashram nu-i mai ajungeai nici cu prăjina la nas ! Uitase pînă şi să spună bună ziua ! Trecea pe lîngă mine ca pe lîngă mormîntul eroulului necunoscut ! De ce mormînt ? Pentru că amintirea despre mine o îngropase în cutele subconştientului. De ce erou necunoscut ? Pentru că dacă aş fi fost cunoscut şi-ar fi amintit să spună bună ziua !

Dar de ce să vorbesc de alţii, cînd cel mai bun exemplu mi-s chiar eu în persoană...După cîţiva ani de ashram, orgoliul meu se măsura cu ambele unităţi de măsură ! Adică prăjina bîrdihănoasă sau invers ! Şi oare de ce, de vreme ce nu aveam nici o realizare spirituală ? Ei, bine, pentru că dădusem peste o fiinţă de gen feminin, care avea atît de multe probleme, încît mie mi se părea că sînt un titan pe lîngă ea ! Şi m-am tot umflat în pene, pînă cînd Divinul mi-a dat un şut în dos de am ajuns la 4oo km de ashram ! Dat afară ! Iar atunci cînd am sosit la Iaşi, mama ţipa mai mereu la mine şi prietena mea cea mai bună - al cărei nume în clişeele akaşice a rămas Doamna Învăţătoare – m-a trecut în carantină şi timp de vreo 9 luni n-a cadadicsit să-mi spună nici bună ziua !

Dar experienţa clarificatoare care mi-a luminat mintea s-a petrecut în trenul spre casă. Egoul caută ca prin orice mijloace să-i fie lui cît mai bine.Un serviciu mai bun, o casă mai bună, o relaţie mai bună, o leafă mai bună, o maşină mai bună şi toate celelalte facilităţi care fac viaţa mai comodă. E ca şi cum s-ar pune tot felul de proptele de diferite forme şi mărimi la o clădire gata să se năruie.

Egoul îşi pune o multitudine de proptele spre propria-i supravieţuire. Și cînd se întrece o anume măsură, din raţiuni divine, urmează şutul în fund şi atunci toate proptele cad, iar egoul rămîne în aer. Nu mai are de ce se agăţa, nu mai are nici un punct de sprijin. În astfel de situaţii, cînd sîntem în AER, rămînem cu noi înşine, fără proptelele obişnuinţelor, a tabieturilor, a falselor consolări.

Dacă în acel moment descoperi că deţii ceva durabil şi stabil în interiorul fiinţei tale, cum ar fi iubirea faţă de ceva sau cineva, încă mai ai o şansă să nu te sfărîmi de tot atunci cînd vei atinge pămîntul în cădere liberă. Iubirea ne poate proteja imens în atari situaţii, numai că eu n-aveam nici măcar această protecţie în acea conjunctură.

Aşa că a fost un moment de dureroase constatări. Cădeam şi tot cădeam şi n-aveam pe nimeni sau nimic care să atenueze căderea. Mai bine zis, spre a fi riguros exact, exista o casă a mamei la care mă întorceam, fiindcă dacă n-ar fi existat nici aceea, abia atunci ar fi fost cu adevărat tragic ! Din acest motiv acum mă rog cîteodată, cînd vine vreun cutremur, să-mi lase Dumnezeu măcar casa intactă, că la fizicul meu, nu mă văd deloc bine dormind prin şoproane sau corturi sau cine ştie pe unde !

Şi bine înţeles că ajuns acasă într-o astfel de stare jalnică, am fost destul de mirat de atitudinea Doamnei Învăţătoare. Mă aşteptam ca măcar de la ea să am parte de puţină compasiune ! Însă trebuie ca unele nenorociri să vină neapărat la pachet cu altele, altfel omul se ridică şi pleacă mai departe cam la fel de inconştient precum era înainte.

La etajul casei unde locuiesc, prima cameră se zugrăvea şi dacă aş mai fi întîrziat cîteva luni, camera mea ar fi fost ocupată de fratele meu, care şi-ar fi adus femeia şi copilul, după ce ar fi vîndut camera lor de cămin, unde locuiau. Pesemne însă că Divinul, în mare Sa Milostenie, n-a vrut să mă arunce chiar pe drumuri, ştiind El că atunci cînd sînt pus în faţa unor obstacole foarte mari, tendinţa mea este să dau bir cu fugiţii, respectiv să adopt calea cea mai uşoară, adică suicidul ! Or Domnul vrea îndreptarea omului, nu moartea sa.

De bună seamă că după cîţiva ani, egoul s-a întărit din nou, iar orgoliul a crescut sau – mai bine zis – s-a refăcut. Acum însă a apărut ceva în plus faţă de trecut. Acum simt cînd hidra orgoliului îşi scoate cele mizerabile capete şi împroaşcă mirosnele sale duhnitoare împrejur. Simt ca un fel de atingere slinoasă, aproape imposibil de redat în cuvinte, suficient de repede ca să iau măsurile de rigoare. Şi aceste măsuri constau în primul rînd în a trîmbiţa cui se află mai aproape şi care de cele mai multe ori este tot Doamna Învăţătoare. A trîmbiţa apariţia monstrului şi a-l lua în rîs. Cum spune ea bine, rîsul sublimează. Se ştie doar că demonii, mai ales cei ai orgoliului, nu suportă să fie luaţi în rîs.

În urma acestei experienţe am rămas cu o anume sensibilitate. Detectez orgoliul celorlalţi imediat şi încă de la mare distanţă, iar aceasta îmi creează un anume discomfort psihic, care mă îndeamnă să semnalez apariţia monstrului celui în cauză, din dorinţa de a nu fi devorat acela sau aceea prea repede. Sau, dacă folosim o altă comparaţie, epidemia trebuie anihilată înainte de a paraliza cu totul voinţa victimei.

Sigur că n-am pretenţia de a-mi fi sublimat orgoliul, dar măcar sînt mai mereu conştient cînd dă semne să mă gîtuie ! Ei, măcar şi de atît dacă ar fi cei mai mulţi conştienţi şi tot s-ar mai diminua efectele sale adesea năpraznice. Altfel spus, cînd eşti conştient de o problemă, iei măsuri spre

rezolvarea ei, dar cînd unii se comportă de parcă nici usturoi n-au mîncat, nici gura nu le miroase, atunci desigur că mie nu-mi vine să mă prefac că totul e în regulă.

Precum se prea ştie, toate fiinţele de pe planeta aceasta sînt interconectate între ele în moduri atît de profunde şi subtile, încît noi nici măcar nu le putem bănui !...Cînd cineva care posedă capacitatea de a percepe lăuntric răspunsurile Divinului, l-a întrebat pe Shiva de ce trebuie să stăm atîtea ore în şir, fără întrerupere, uneori peste 24 , la terenul împrejmuit în aşteptarea unei conferinţe de la Ghidul nostru spiritual, în condiţii caniculare sau de ploaie sau cu stomacul ghiorăind de foame, i s-a răspuns că pentru a arde karma de orgoliu spiritual la nivel de grup, dar şi individual. Ştiind aceasta, poate că unii dintre noi vor face eforturi mult mai susţinute întru anihilarea acestei hidre indezirabile - ca să folosesc un cuvînt cît mai blînd cu putinţă - din simplu motiv că s-ar mai uşura karma colectivă, în primul rînd a grupului şi apoi a umanităţii.

Ma Ananda Moy a spus : „ Veţi avea realizări pe măsura umilinţei voastre .''

P.S. Verificarea umilinţei :

1.- dacă mai poate fi ofensat de ceva sau cineva .

2. - dacă poate ierta din toată inima ofensele, ofensatorul (şi pe el însuşi).

3.- dacă poate face bine celor care îi fac rău.

4. - dacă nu duce dorul preamăririi lumeşti.

5. - dacă se simte bine ca cel mai neînsemnat dintre neînsemnaţi pentru a putea servi oricui, fară jale sau melancolie.

49.

Redau aici relatarea Teodorei Cipăianu pentru că merită :

"**Ei au nevoie de un conducător în ceea ce priveşte umilinţa constantă ! Orice om poate primi de la Mine totul şi se poate aproviziona din depozitul infinit cu tot ce îşi doreşte.Mai presus de orice, poate iubi oricît de mult doreşte.Se poate întări în credinţă atît de mult, încît să poată muta munţii din loc prin simpla sa voinţă.Îşi poate întări atît demult voinţa, încît mii de oameni să-i urmeze cuvintele...**

Nu la fel stau lucrurile şi cu UMILINŢA , care este proprietatea personală a fiecărui om în parte.Eu nu pot dărui această calitate nimănui.Tot ce pot face este să vă vorbesc despre ea şi să sper că îmi veţi asculta cuvintele.Acesta e singurul cîmp în care doresc să culeg recolta, fără să fi semănat nici o sămînţă.Umilinţa este unicul lucru pe care mi-L puteţi dărui fără să-l fi primit deja de la Mine. Adevărata şi suprema libertate a vieţii (şi implicit viaţa perfectă) constă în adevărata umilinţă.Prin ea vă puteţi apropia de sfinţenia inviolabilă a Divinităţii Mele.Cu adevărat, umilinţa este înţelepciunea supremă a omului, cea mai înaltă formă de iubire şi putere absolută de care poate dispune el, în faţa Omnipotenţei căreia întreaga infinitate se cutremură.Smerenia este esenţa ultimă a puterii Mele Supreme.

Cine doreşte să fie cel mai prejos, pentru Mine, va deveni cel mai mare, căci nu puteţi fi cu adevărat mari în faţa Mea, decît dacă sînteţi cu adevărat smeriţi.De aceea cultivaţi mai presus de orice umilinţa....

Aceasta este singura virtute care le lipseşte, într-o măsură mai mare sau mai mică, fraţilor tăi aleşi.Dacă nu vor avea grijă să cultive această putere supremă, astfel încît să predomine asupra tuturor celorlalte virtuţi, toate calităţile pe care le-au primit , pot fi pervertite, conducînd la pierzanie şi nu la binecuvîntare.În clipa aceasta ea este cu siguranţă calitatea cea mai importantă.De aceea tu trebuie să fii pentru ceilalţi un exemplu viu, în caz contrar vei aduce pe acest pămînt, nu binecuvîntare, ci încă şi mai multă nefericire şi durere, decît cele care există la ora actuală.Meditaţi profund la cuvintele Mele şi procedaţi în consecinţă, căci altfel veţi cădea, trăgîndu-i după voi şi pe cei pentru care ar trebui să fiţi o binecuvîntare.Urmăriţi să înţelegeţi aceste cuvinte. Amin ! ”

Jakob Lorber – Casa Domnului

Un căutător spiritual s-a dus la un maestru şi i-a spus : „ Permite-mi să fac parte din familia ta spirituală ! “ Maestru i-a răspuns : “ Dacă doreşti să-mi fii discipol, vei avea multă treabă de făcut.” “ Despre ce este vorba ? “”Mai întîi, i-a spus Maestrul, iarna bate la uşă.Va trebui să mergi în pădure, să tai şi să cureţi copaci.Apoi vei munci la bucătărie.După aceea o să-ţi arăt ce mai trebuie să faci.” “ Dar…a spus căutătorul, eu caut adevărul ! Cu ce o să mă ajute pădurea în această direcţie ? Ce legătură este între a tăia copacii şi a ajunge la adevăr ? “ “Maestrul a spus atunci :” Mergi în altă parte pentru că aici va trebui să mă asculţi. Oricît pare de absurd ceea ce îţi cer, va trebui să faci.Numai aşa vei fi gata de abandon.Ştiu că tăiatul lemnelor nu are legătură cu Adevărul.Munca în sine nu are nici o legătură cu Adevărul, dar dacă eu ţi-am cerut să faci, iar tu faci cu dragoste şi încredere, aceasta te va pregăti pentru Adevăr.Nu pot să ţi-l revelez acum, va trebui să aştepţi.Pentru că a te abandona, înseamnă a-ţi ucide egoul şi trebuie să te abandonezi de mii de ori, pentru că în fiecare clipă trebuie să-ţi părăseşti egoul, pentru că mentalul e abil, el va încerca să te recupereze.E o muncă de fiecare clipă.Nu pot să-ţi dovedesc nimic, nu pot să-ţi

demonstrez nimic, pentru că, dacă aş face-o, transformarea ar fi imposibilă.Dacă te conving, convingerea e un obstacol.Dacă ai încredere în mine, vei muri (la nivel de ego) în pace, în iubire şi în har, iar omul nou se va naşte. De aceea, lasă-mă să fiu PUNTEA ! "

Şi relatarea Teodorei Cipăianu continuă :

" În urmă cu 7 ani am fost suspendată de la curs, aparent dintr-un motiv minor. Testul umilinţei a fost teribil ! Mintea se învîrtea asupra aceloraşi întrebări : De ce eu ?... După ce am făcut atîtea, acum sînt dată afară ?...Indignarea şi supărarea atinseseră cote maxime. În plus, mai multe persoane aşa zis apropiate, brusc mi-au întors spatele. Mă deranja cumplit că Maestrul făcuse publică atitudinea lui faţă de mine. Putea să o facă la întîlnirea cu instructorii, gîndeam eu. De ce spunea la toată lumea ? Lucrul acesta mă înnebunea şi mai tare. Eram hărţuită de îndoială, întreaga fiinţă mi se contracta. Nu mă puteam apropia nici de poza lui, de nici o asană, de nici un curs, de nimic. Singurul lucru pe care-l puteam face era să plîng, trăind stări de disperare, cu dureri fizice cumplite.

În tabăra de la mare, la meditaţii nu simţeam nimic, nici o stare. Pe Maestru îl priveam atunci ca pe un om obişnuit şi îmi provoca o stare de respingere, pentru că eu consideram că toată suferinţa mea era din cauza lui ! Prietenii îmi spuneau că greşesc, dar eu nu-i credeam ! Contracţia fiinţei mele era maximă ! Zilele treceau şi suferinţa se amplifica, încît de multe ori mă gîndeam că a muri e mult mai uşor. De fapt eram în război şi cu Dumnezeu, pe care Îl învinovăţeam ca fiind cel care a permis ca Maestrul să acţioneze în acest fel cu mine. Îmi dădeam seama de un singur lucru, un lucru foarte important : acela că poate totuşi era problema mea şi că e mai bine să nu mă plîng nimănui. Era necesar să tac şi să mă retrag în mine însămi, fără să trag pe nimeni după mine !

Chinul se putea vedea pe faţa mea, dar zbuciumul mentalului meu, care căuta mii de scuze şi de argumente a rămas acolo, doar în mine. Cînd limita insuportabilităţii fizice a atins apogeul, am fost obligată să acţionez. M-am dus la o pesoană în care aveam încredere, adică la Angela M. şi i-am spus foarte deschis : „ Eu nu mai am încredere în Grieg. Ce-i de făcut ? " Răspunsul a fost promt: " Ai făcut Rugăciunea de 24 de ore ? De fapt, tu nu îl cunoşti pe Dumnezeu !" Am mulţumit pentru sfat, dar atunci nu am simţit să acţionez. A mai trecut ceva timp, după care am avut o altă criză majoră. Atunci m-am decis să mă închid în cameră şi să nu mai ies de acolo pînă cînd Dumnezeu mă va ajuta ! …

Ceream cu toată fiinţa mea un răspuns…nu mai aveam nimic de pierdut !...Eram hotărîtă să rămîn acolo zile în şir, timpul nu mai avea importanţă. Constatam că nici nu ştiam să mă rog cu adevărat ! După ore de discuţii şi reproşuri interioare la adresa lui Dumnezeu, am început să-mi pun problema cu adevărat dacă mă rog sau îmi plîng singură de milă ?! …Atunci s-a produs un declic şi am plîns din toată inima, ca un copil, care se roagă la Tatăl Său. Trecuseră mai bine de doi ani de chin…Începeam pentru prima dată să simt cît de orgolioasă eram şi să înţeleg că lipsa

umilinţei a generat în mine de fapt toată suferinţa.Timpul nu mai exista, eram purtată într-o stare supramentală, în care , cu multă blîndeţe, mi se exemplifica de ce au fost necesare toate aceste lucruri.

În sfîrşit a apărut primul semn divin, iar suferinţa s-a mai ameliorat. Măcar atunci începeam să înţeleg de ce se petrecuseră toate evenimentele. A fost primul semn care a adus lumină asupra **importanţei de sine** şi am realizat cît de mult bine mi-a prins reacţia ostilă şi compătimitoare a colegilor, care mă priveau ca pe ultimul om, reacţie care iniţial mă înnebunea. Am realizat atunci că totul făcea parte din jocul Divin atît de necesar pentru reducerea importanţei de sine.

După acest prim pas, deşi începeam să înţeleg jocul, încă păstram resentimente adînci faţă de Grieg şi faţă de mulţi prieteni. Măcar cu Dumnezeu mă împăcasem şi începusem să simt că el este un judecător drept şi că aşa a fost necesar, deşi a fost cam dur, îmi spuneam atunci. Încă mă apropiam de Dumnezeu cu teamă.

A mai trecut ceva timp…Începusem să practice yoga, invocam prezenţele angelice, mă rugam, învăţam să fiu atentă la reacţiile mele şi ale celor apropiaţi. Am început să fiu mult mai atentă la vise şi la mesajele astrale.

Un vis a fost cel de-al doilea punct de cotitură din viaţa mea. Mi-a apărut un înger de lumină care m-a luat de mînă şi m-a dus prin mai multe lumi astrale superioare. Apoi mi-a arătat cum se văd din acele lumi angelice maeştrii spirituali. Se vedea ca într-o secţiune lumea fizică, astrală şi cauzală. Am văzut mulţi maeştri înconjuraţi de discipoli. Îngerul mi-a arătat cum sînt văzuţi aceşti maeştri din lumea lor angelică. Marea majoritate aveau o aureolă foarte mare deasupra capului – ca un fel de con luminos a cărui bază era în planul fizic şi al cărui vîrf se termina în eteric sau în unele planuri astrale, în funcţie de realizarea pe care o avea acel maestru. Era surprinzătoare imaginea pentru că, proporţional cu mărimea din planul fizic a aureolei, la baza conului, era şi numărul de fiinţe atrase din planul fizic.

Apoi m-a luat de mînă şi m-a dus lîngă Grieg, care de asemenea era înconjurat de multe fiinţe. Aureola lui se extindea în sus atît de mult, încît nu se putea vedea marginea superioară. Îngerul mi-a explicat că acea margine superioară e undeva dincolo de planul cauzal, în Împărăţia Tatălui Ceresc, Dumnezeu. Am trăit atunci o profundă stare de înţelegere !... Cine era de fapt cel faţă de care pînă în acel moment avusesem atîtea resentimente !...La trezire am mulţumit îngerului şi lui Dumnezeu pentru această revelaţie care face acum parte din experienţa mea profund interioară. Puritatea acelui înger care mi-a revelat adevărul, mi-a deschis inima din nou către maestrul meu Grieg !

Apoi o altă experienţă m-a transformat profund. La cursul de parapsihologie, în tehnica intitulată < Dialog cu sufletul propriu> ... La întrebarea <Ce vă face fericit în momentul prezent ? > am simţit că cea mai fericită eram în contactele astrale cu maestrul meu spiritual şi cu îngerii de lumină. Iar la întrebarea adresată sufletului < Ce îţi va aduce fericirea peste 5 ani ?> , am fost foarte surprinsă să simt unificarea deplină în inimă cu Maestrul. A fost o implozie de lumină şi

iubire care mi-a adus o fericire de nedescris ! De atunci am început să simt iubirea şi imensa compasiune a Maestrului, am simţit iubirea lui Dumnezeu şi trecerea de la Dumnezeu, privit ca Judecător drept, dar crud (?) (aici este singura greşeală a autoarei acestei mărturii, făcută probabil din grabă...cuvîntul potrivit era *impersonal*) la iubirea şi compasiunea nesfîrşită pe care Maestrul o manifestă chiar şi atunci cînd îşi arată faţa teribilă !

"Am înţeles că umilinţa este cheia care deschide Cerurile şi am avut o imensă revelaţie că umilinţa nu o putem cere de la Dumnezeu şi că este unica virtute pe care trebuie să o cultivăm singuri în fiinţa noastră !"

50.

Îmi plac cuvintele, îmi place cînd se construieşte ori se crează ceva inteligent sau poetic sau înţelept sau magic cu ele !...

Am crezut multă vreme că gîndesc corect, că acţionez corect şi în ultima vreme a trebuit să recunosc tot mai des că era doar o iluzie...că există mulţi alţii care îmi sînt mult superiori în multe aspecte...adică se vădea exactă definirea Maestrului vizavi de inteligenţa mea. El a spus : " mica ta inteligenţă ", nu o dată, ci de două ori, la un interval de cel mult două minute unul de altul !...Mă dau pe mine ca exemplunu doar pentru a mai diminua din importanţa de sine, nu doar pentru că mă cunosc ceva mai bine decît pe oricare altul, *ci pentru că asemenea mie mai sînt mulţi alţii care se cred grozavi şi nu sînt, care se cred deştepţi, inteligenţi sau oricum s-ar crede ei , dar nu sînt nici pe departe ceea ce cred...* **Altfel spus, se autoamăgesc şi nu-şi dau seama cîtuşi de puţin că se mint singuri**...

Îmi plac foarte mult cuvintele la modul general, cu precizarea că îmi displac total vulgarităţile, deşi le-am folosit în unele contexte fie pentru expresivitate, fie din alte motive pe care nu le detaliez aici !...Îmi plac atît de mult cuvintele, încît aş face amor cu ele, cu unele dintre ele, dacă aşa ceva ar fi posibil !...Ştiu, asta arată că încă sînt foarte ancorat în Ego, că trăiesc la nivelul Egoului încă, după aproape 25 de ani de practică spirituală nu prea consecventă, nici prea corect realizată.

Sau poate că a face amor cu unele cuvinte posibil să fie exagerat, poate fi o imagine nu tocmai agreabilă pentru unele minţi ...Dar măcar le-aş mîngîia ca pe piersici sau ca pe blăniţa unei pisicuţe tărcate pe unele cuvinte...Cum ar fi cuvîntul GINGĂŞIE ...Cînd spun GINGĂŞIE , îmi vin în minte alte cuvinte, ca DELFIN, CĂPRIOARĂ, SÎNI, YONI, SUFLET TREZIT, VEVERIŢĂ, RĂŢUŞCĂ, URSULEŢ ...Oricine poate să dea multe exemple de cuvinte frumoase, gingaşe...Mai apoi cuvîntul BLÎND…Apoi SMERENIE…

Cînd rostesc aceste ultime două cuvinte, simt parţial încărcătura lor emoţională, starea pe care o transmit şi asta face să-mi doresc a fi mai mereu blind şi smerit, numai că una este să-ţi doreşti ceva şi cu totul altceva se dovedeşte a fi împlinirea acelei dorinţe, în sensul că unele calităţi sufleteşti par a se obţine foarte greu sau după mult timp de luptă cu tendinţele noastre inferioare.

Cuvinte frumoase sînt multe, a vorbi frumos şi mobilizator e uşor pentru unii, a da poveţe e probabil cel mai lesnicios lucru din lume, dacă nu eşti mut şi handicapat mental...

După cum ştiu cei mai mulţi dintre noi, omenirea actuală se află la un nivel de conştiinţă foarte primitiv, echivalentul unui copil de creşă, comparaţie care nu-mi aparţine mie, ci Divinului, în "Conversaţii cu Dumnezeu ". Din varii motive, texte de acest gen nu sînt citite de exact cei cărora li se adresează, ci cel mai adesea tot de cei care deja ştiu toate astea şi le citesc pentru că fie îl cunosc pe autor, fie vor să vadă dacă mai apare cîte o idee nouă...Sigur că atît Biblia, cît şi alte cărţi ale înţelepciunii orientale ne dau o sumedenie de poveţe în mai toate domeniile vieţii, dar sînt puţini cei care le ascultă în Epoca Întunericului, iar şi mai puţini le pun în aplicare...

Printre aceste poveţe, unele dintre ele sînt foarte importante, cum ar fi aceea de a nu-ţi construi fericirea pe o altă fiinţă umană, iubit sau iubită, ori pe ceva material, cum ar fi banii şi alte bogăţii perisabile...Ni s-a spus adesea că singurul refugiu durabil, singura fericire nepieritoare se află în comuniunea permanentă cu Divinitatea...Acestea sînt alte cuvinte frumoase, dar cîţi dintre cei care le-au auzit, le-au ascultat cu adevărat, le-au înţeles cu inima, nu doar cu mintea ?...
Am să mai spun cîte ceva înainte de a sfîrşi aceste filozofeme, anume că mi-ar place să degust încă vreo trei-patru pagini de cuvinte pînă să ajung la concluzii, dar am observat că destinatarii acestor mesaje nu prea le citesc pe cele mai lunguţe...nu citesc ei nici textele Învăţătorului nostru Divin, darmite ale unei " mici inteligenţe " ca ale mele !...

Aşadar, concluzia.

Să nu-ţi faci cuib pe o apă curgătoare, să nu-ţi bazezi fericirea pe o altă fiinţă, căci ea va muri sau te va părăsi, să nu pui temelie pe cuvintele curgătoare, oricît de frumoase ar fi ele... Chiar dacă eşti sau vei fi fost cel mai mare poet al lumii, tot nu poţi funda nimic durabil pe apa cuvintelor, pentru simplu motiv că mai devreme sau mai tîrziu orice operă umană piere în negura vremilor.V-am spus cît de mult îmi plac cuvintele, dar nu v-am mărturisit că există ceva care îmi place mai presus de cuvinte, ceva ce mă fascinează, mă vrăjeşte, mă lasă zen !...
Aceasta este TĂCEREA !

Este VIDUL CEL TAINIC AL BEATITUDINII ETERNE la care eu, deocamdată, nu am acces, dar pe care îl întrezăresc uneori un pic,un pic,un pic...

Filozoful de serviciu

51 .

“ **E perfect să-ţi ştergi întreaga istorie personală pentru că asta te va elibera de gîndurile împovărătoare ale celorlalţi. Odată ce te cunosc oamenii, devii ceva de la sine înţeles şi nu vei mai fi în stare să întrerupi densitatea gîndurilor lor. E preferabilă libertatea fundamentală a necunoscutului…**

Problema ta (a mea !) este că ai prea multe explicaţii de dat tuturor, dar în acelaşi timp vrei să-ţi păstrezi luciditatea, noutatea a ceea ce faci…Deoarece nu poţi fi emoţionat (şi emoţionant) după ce ai explicat tot ce-ai făcut…”

... te plictiseşti de tine însuţi şi de lume, completează scribul acestor rînduri.Iar pentru ca cercul să fie complet, îi plictiseşti şi pe ceilalţi de tine , de părerile tale şi de modul tău de a fi.

Mai departe, în cele ce urmează, voi căuta să prezint nu o justificare a comportamentului meu faţă de lume, care nu prezintă nici un interes pentru nimeni, nici măcar pentru mine, cît o panoramare a ceea ce este individul în raport cu lumea sau, în termini alegorici, a Umbrei (care este Egoul) , în raport cu evenimentele pe care se proiectează şi care se proiectează asupra ei. Şi vorbesc aici de Umbră, întrucît despre Lumina Sinelui încă nu sînt îndreptăţit să scriu, dar poate că, Prin Graţia Celui Prea Înalt, se va realiza şi această acţiune prin mine cîndva!

Fiecare dintre noi, fie că se află în trupuri de bărbaţi ori de femei, a visat să fie cumva anume…Fiecare a avut un model, un ideal de fiinţă pe care ar fi vrut să-l imite, mai ales la tinereţe, chiar dacă unii dintre noi n-am fost întrutotul conştienţi de această tendinţă.Mimetismul e atît de firesc pe nivelul la care ne aflăm cei mai mulţi dintre noi, încît nici nu merită alte consideraţii în plus.În ce mă priveşte, deşi am evitat pe cît posibil, conştient, dar şi inconştient, să fiu ca toată lumea, tot mi-ar fi plăcut să fiu ca cineva anume, cum ar fi Nicuşor Catrina, de pildă.Nu pomenesc intenţionat numele Mentorului nostru spiritual, deoarece el este o fiinţă atît de misterioasă pentru intelectul meu, încît oricîte eforturi ar face el – intelectul – n-ar şti de unde să apuce acest mister, n-ar şti cum să descîlcească acest ghem plin de taine şi adîncimi insondabile şi imprevizibile !

Desigur că acestea sînt caracteristici definitorii pentru fiinţele Eliberate de Maya, adică misterul insondabil şi imprevizibil al făpturii lor, la care nivel vom ajunge şi noi ceilalţi

cîndva.Pînă atunci, panoramarea pe care o intenţionez aici implică unele nuanţări şi limpeziri a ceea ce crede mintea mea actuală că merită sau este necesar de clarificat.

Că noi nu putem literalmente să fim identici modelelor care ne încîntă mintea şi sufletul sau imaginaţia, oricît ne-am strădui, este o observaţie prea banală ca să mai merite a fi dezbătută.Nu putem fi identici, dar dacă acel model sau ideal ne fascinează în suficientă masură şi multă vreme, e posibil să ajungem foarte asemănători cu acel model. O altă observaţie la îndemîna oricui este că la cei mai mulţi dintre noi, fie acea fascinaţie pentru un singur model de comportament scade odată cu trecerea timpului, fie sîntem atraşi de alte modele sau alte aspecte aparţinînd altor fiinţe umane (poate şi sub- umane ori animale, în unele cazuri).

Tendinţa de a căuta să aibă mereu dreptate aparţine mai cu seamă primelor două nivele ale minţii, cea obişnuită şi cea superioară, deşi nu este exclusă cu totul şi la nivele mai înalte ale mentalului, dar aceasta e doar o presupunere, fiindcă nu mă scald în acele ape ca să am o percepţie clară în această direcţie. La aceste minţi mai există o tendinţă, posibil nu totdeauna conştientă, anume de a crede (sau a se crede) că sînt corecte în viziunea lor despre lume şi despre ele însele.Uităm prea adesea că fiecare dintre noi exprimăm doar un punct de vedere sau cîteva, puţine la număr.Ştim din lecturi sau am auzit unii dintre noi, că numai cînd vom accesa nivelul supramental, vom avea viziunea simultană a tuturor punctelor de vedere umane puse în discuţie, şi în plus, perspectiva Divină.

Unde vreau să ajung ?

Citatul de la început mă reprezintă pe mine (şi nu doar pe mine), într-o proporţie atît de mare, încît atunci cînd am luat cunoştinţă de el în urmă cu vreo zece ani, a fost ca o oglindă care îmi arăta ceva ce nu-mi plăcea mai deloc la Umbra mea. Cînd avem nenumătate dorinţe sau chiar puţine, dar intense, de a poseda fiinţe şi obiecte; cît mai multe obiecte, cît mai multe fiinţe, în relaţii amoroase pasionale şi acaparatoare, atunci desigur că nu e convenabil pentru Egoul nostru să ni se arate una din cauzele pentru care ne scapă printre degete realizarea sau materializarea acelor dorinţe obsedante.

Citîndu-l pe Castaneda mai departe, **“ trebuie să înveţi să devii în mod deliberat disponibil şi indisponibil. După cum se desfăşoară viaţa ta acum, eşti nedorit de disponibil tot timpul !... Să fii inaccesibil înseamnă să te atingi de lumea din jurul tău cu economie. Nu mănînci mult. Nu foloseşti şi nu storci oamenii pînă n-a mai rămas nimic din ei, în special pe cei pe care-i iubeşti !...Un vînător ştie că va avea mereu ceva în capcană, aşa că nu se îngrijorează. Să te îngrijorezi, înseamnă să devii accesibil, iar odată ce te îngrijorezi, te agăţi cu disperare de orice, iar odată ce te agăţi, eşti expus la extenuare sau rişti să extenuezi orice sau pe oricine de care te agăţi !...Cînd nimic nu e sigur, rămînem permanent în alertă, în gardă. E mult mai captivant să nu ştii din ce tufiş va sări iepurele, decît să te porţi ca şi cum ai şti totul ! “**

Citatul de mai sus a reprezentat pentru mine, pe de o parte, un diagnostic corect a ceea ce eram şi o indicaţie foarte atrăgătoare a ceea ce mi-ar fi plăcut să devin, dacă aş fi putut pune în practică sfaturile lui Don Juan către Castaneda, pe de altă parte.Numai că sfaturile oricui, oricît de înţelepte, sînt asemeni luminiţelor în bezna ignoranţei : ele ne luminează calea, DAR NU REPREZINTĂ CALEA !

Sufletul nici unei fiinţe umane din trecut, prezent sau viitor, nu se alcătuieşte din sfaturile date de alţii, nu se construieşte în urma unor indicaţii oricît de înţelepte primite de la oricine ar fi acela !...Doar experienţa proprie NEMIJLOCITĂ face să fim ceea ce sîntem...Sigur că în acea experienţă intră şi cărţile citite ori sfaturile primite, însă esenţiale sînt, precum bine se ştie, experienţele noastre. Ideile sau concepţiile despre lume şi univers, ne dau orientarea pozitivă sau invers, pe cînd experienţa asimilării acelor idei, concepţii, sfaturi, este ceea ce ne deosebeşte pe unii de alţii, adică identitatea noastră sufletească unică.Teoria vine de la cei înţelepţi care au experimentat înaintea noastră, practica ne aparţine, iar roadele ei ne definesc. Dar acest tip de aserţiuni sînt atît de banale, încît nici n-ar mai trebui scrise, doar că nu sînt prea sigur că le ştiu chiar toţii cititorii acestor rînduri. Decît să pornesc de la presupunea că lectorul ştie la ce fac aluzie, în absenţa acestor precizări, şi să se ajungă la cine ştie ce confuzii, mai bine risc să irit pe careva cu " sfătoşenia mea cosmică ", cum mă ironiza cineva, dar evit derapajele unor minţi receptoare spre mlaştina incoerenţei.

Acestea au fost însă doar generalizări mai mult sau mai puţin necesare, fiindcă panoramarea pe care o intenţionam iniţial se referă la altceva. Iar pentru a se înţelege mai bine, voi folosi o comparaţie sugestivă. Să ne imaginăm ca sîntem pe un deal sau chiar mai sus, undeva pe un munte şi privim peisajul foarte variat din faţa noastră.Acolo se află văi şi rîuri şi drumuri şi vegetaţie sub multiple forme ori case şi animăluţe şi multe altele. Dar făcînd enumerarea de mai sus, nu am putut cuprinde în cuvinte forma unică a fiecărei văi, a fiecărui deal, a fiecărei particularităţi (de teren, de vegetaţie, de animale) văzute de ochii noştri şi nici nu am putut cuprinde sentimentele pe care acele imagini le-au trezit în fiinţa noastră. Dacă la această comparaţie se adaugă **dinamica** tuturor interacţiunilor dintre fiecare aspect observat sau simţit de noi în timp, ci nu doar în spaţiu, se va înţelege poate mai bine că noi, precum şi orice aspect sau fenomen aflat în afara noastră, reprezintă **o curgere a Vieţii** prin miriadele sale de forme şi conţinuturi.

Este bine, este chiar minunat să ne dorim a fi şi a deveni mai buni, mai înţelepţi mai fericiţi, asemeni nu ştiu căror modele umane sau divine pe care cultura sau aria geografică unde trăim ni le scoate în cale, dar trebuie să fim conştienţi că asimilarea altui mod de a fi se face între anumite limite, cîtă vreme încă trăim la nivelul Egoului. Mie mi-ar fi plăcut să fiu ca Nicuşor Catrina în această viaţă, ori precum un Don Juan sau ca nu mai spun cîţi alţii, pentru a avea mai multe cuceriri în rîndul celor de sex opus mie, pentru a fi mai iubitor şi iubit, pentru a fi mai fericit, pentru una şi pentru alta, numai că nu am fost cum mi-am dorit să fiu şi odată cu trecerea timpului am înţeles încetul cu încetul că nu visele sau dorinţele noastre ne definesc sufletul nostru, nu realizarea sau ne-realizarea lor alcătuiesc fondul nostru sufletesc, ci < **dansul în**

ploaie>. Adică nu furtunile, ploile, amărăciunile, bucuriile, suferinţele, frustrările şi toate celelalte stări prin care trecem de-a lungul vieţii, constituie fondul nostru sufletesc , ci <**dansul în ploaie**> sau cum reacţionăm noi la furtunile destinului.

Mi-ar fi plăcut să fiu mai charismatic, mai frumos, mai inteligent, mai continent, mai blînd, mai afectuos, mai înţelept, dar deocamdată nu sînt…Mi-ar fi plăcut să am mai mulţi bani, să am mai mult succes la femei, mi-ar fi plăcut aia şi cealaltă, dar nu le am…**şi ce-i cu asta ?...** Sînt prea disponibil, prea vorbăreţ, **prea aşa şi pe dincolo**, iar cititorul mă va recepta ca plictisitor, poate, mă va recepta într-un anume fel limitat, care etichetă nu se va mai schimba de-a lungul întregii mele vieţi la unii…**şi ce-i cu asta ?** Eu procedez la fel ca ei sau ca ele. Sigur că va fi greu să mai ies din plasa minţilor celor care şi-au facut o anume impresie limitativă despre mine, dar oare observaţi voi cei care v-aţi pus aceste întrebări, că aceste preocupări aparţin minţii şi în speţă **Umbrei,** adică **Egoului** ? Ne va fi greu nouă celor care nu ne-am ridicat la înălţimea propriilor pretenţii (dar cine s-a ridicat ?) sau pretenţii ale altora, să ne împlinim anume dorinţe din pricina unor etichete defavorabile pe care minţile celor care ne cunosc le-au aplicat pe gulerul personalităţii noastre, dar încetul cu încetul nu doar vom înţelege cu mintea, ci chiar vom simţi că toate aceste frustrări sînt modalităţi ale Destinului de a ne şlefui sau de a îndepărta mîzga de pe diamantul nepreţuit care este Esenţa noastră Divină.

Nimeni nu-şi mai aminteşte ce modele de comportament ar fi vrut să urmeze de-a lungul sutelor de încarnări anterioare, dar au rămas experienţele, fie ale reuşitelor, fie ale frustrărilor care ne-au învăţat cîte ceva. Într-o încarnare viitoare voi fi probabil misterios şi plin de iubire divină, voi fi asemeni modelului Divin pe care l-am admirat cel mai mult în timp, iar cîndva, voi deveni şi eu un model divin pentru alţii care la acel moment vor trăi la nivelul Egolului…

E adevărat că în prezent n-o să mai pot cuceri inima unor femei care mă atrag, pentru că vor fi citit sau auzit despre mine că sînt aşa şi pe dincolo, iar impresia lor actuală nu e de natură să-mi uşureze realizarea dorinţei mele…Sau n-o să mai pot obţine cine ştie ce beneficiu, pentru că se spune despre mine, despre noi, **că aş fi/ că am fi** altfel decît **acceptă** ceilalţi să fim, dar toate astea fac parte din experianţa noastră imperios necesară spre autodepăşire.

Reamintesc şi subliniez totodată că **toate fiinţele umane** care încă mai sînt **sclavele Egoului şi ale minţii obişnuite**, oricît de strălucitoare ar apărea ele la o primă impresie, oricît de fascinante ar fie ele la o primă impresie, fie că e vorba de staruri de orice factură, fie că e vorba de frumuseţi trupeşti rarisime, de exploratori interesanţi şi orice alte exemple vă mai vin prin minte, deci toţi, fără excepţie, care trăiesc la nivelul Egoului, se bălăcesc în aceeaşi dualitate dulce amăruie care alternează mereu şi mereu pînă la transcenderea definitivă a carcasei limitative reprezentată de Ego.

Înţelepciunea populară este incredibil de profundă în unele proverbe, cum este acela că tot **răul e spre bine !** Şi mie, asemeni milioanelor sau miliardelor de oameni de pe această planetă, nu mi s-au împlinit foarte multe dorinţe care mi-au fost tare dragi inimii mele în anume momente ale

vieţii actuale. Dar exceptînd neghiobii care s-au sinucis din pricina dorinţelor neîmplinite, oare nu ne-au îmbogăţit experienţa şi înţelegerea acele nereuşite ? …De bună seamă că da.

Am pierdut ceva, dar am cîştigat altceva.Şi oricît de contradictoriu ar apărea la o primă vedere, **defapt aproape întotdeauna cîştigăm ceva cînd pierdem** ! Fie că e vorba de pierderi materiale, afective sau imaginative (aici mă refer îndeosebi la pierderea unor idei socotite valoroase pe moment). Desigur că nu trebuie absolutizat, fiindcă atunci cînd îţi pierzi cu totul minţile ori sufletul, cu greu se mai poate admite că ai cîştigat ceva, decît dacă vedem din perspectiva Sinelui, care într-adevăr n-a pierdut şi nu pierde nimic niciodată. Ca şi în cazul erorilor, grave nu sînt acele erori sau pierderile noastre materiale, afective, morale, ci **persistenţa** minţilor noastre în **a se agăţa** de valorile pe care le credem de neînlocuit.

Aşadar versiunea panoramică sau **panoramarea** (îmi place acest cuvînt, chiar îl savurez acum !) intenţionată la început, îndeamnă spre o viziune detaşată şi înţeleaptă a universului şi a noastră în raport cu exterioritatea. Dacă o fiinţă ne place, iar alta nu ne place, dacă noi placem cuiva, iar altcuiva nu-i place de felul nostru de a fi, sînt aspecte secundare, care ne pot aduce plăceri sau neplăceri efemere, oarece încîntări sau amărăciuni, asemenea norilor pe cer, şi aşa cum nimeni cu mintea întreagă nu socoteşte norii ca fiind cerul, nici noi n-ar trebui să confundăm pretenţiile Egolului, aşteptările, dorinţele şi visele Umbrei sau personalităţii noastre sau ale oricui altcuiva, drept Cerul Fericirii Eterne.

Sigur că stînd la calculator este uşor să scrii aceste cuvinte, este uşor pentru mine să fac pe înţeleptul (iar pentru voi să le citiţi), ci mai dificil va fi să le aplic atunci cînd dă tăvălugul frustrărilor peste mine, **peste noi**, sau mai ştiu eu ce alte nenorociri, cum ar fi, să zicem, moartea mamei noastre pămîntene, chiar dacă noi credem despre noi înşine că după atîţia ani de practică spirituală, ne-am detaşat în mare măsură de ataşamente emoţionale.

Ci din perspectiva înaltă în care uneori avem privilegiul să ne plasăm, în rarele momente de luciditate şi detaşare exemplare (rare pentru unii, că la alţii - mai rari ! - acestea sînt trăite mai des), vom aprecia felul de **a fi** al unora sau al altora, iar de nu ne va place ceva, vom întoarce capul în altă direcţie şi asta este ! Nu-i aşa o mare tragedie dacă felul nostru de a fi nu e pe placul cuiva şi dacă tinde să ne obsedeze cumva acest aspect, anume că nu placem cuiva, înseamnă că sînt probleme de înţelegere în mintea, dar şi în fiinţa noastră destul de serioase !

Se repetă pînă la suprasaturare că primim întotdeauna ceea ce merităm, dar mai rar se spune că primim ceea ce avem nevoie în acest moment al evoluţiei sau involuţiei noastre spirituale. La unii dintre noi ne-simţirea este atît de mare, încît doar suferinţa repetată ne poate trezi din inconştienţă şi larvaritate !

Deci din perspectiva noastră de martori lucizi şi detaşaţi, admirăm şi prostul satului şi pe deşteptul fudul nevoie mare, şi pe taurul comunal şi pe frumoasa tîrgului. Iar cei dintre noi care n-au acces la starea de martor lucid şi detaşat, destinul ne va dărui experienţele necesare spre a ajunge la acea stare cîndva în viitor. E drept că unii dintre noi, cum a fost cazul meu, ar fi vrut să

fie şi tauri comunali sau frumoasa tîrgului şi clarvăzători, mentori spirituali, poeţi talentaţi; toate astea simultan, în aceeaşi viaţă !

Pentru că a fi doar un poet, chiar talentat, dar femeile frumoase să se uite la tine cu dezgust ca la un popîndău (!), din pricina fizicului neatrăgător, nu este nici pe departe o experienţă încîntătoare, chiar dacă se dovedeşte a fi absolut necesară ! Sau, cum e cazul altora, dacă au un trup foarte frumos, dar le lipseşte caracterul şi alte calităţi sufleteşti minunate, n-aş spune că sînt de invidiat acele fiinţe.Totuşi, de vreme ce ni s-a dat această experienţă, înseamnă nu doar că ne este stringent necesară, ci absolut obligatorie. De ce oare ? Pentru că atunci cînd vom atinge cel mai înalt pisc al realizării spirituale, care este Eliberarea Ultimă din sclavia Iluziei Cosmice, vom fi capabili să empatizăm simultan cu toate aspectele din Manifestare, să le înţelegem şi să le cunoaştem în profunzimea profunzimilor de dincolo de cuvinte şi gînduri. Ba chiar şi de nu ajungem la acel înalt nivel, tot ne prinde bine să putem empatiza cu cît mai multe fiinţe care se manifestă cu totul altfel decît ne aşteptăm noi.

În concluzie, la nivelul Umbrei, vom fi încîntaţi de sentimentele pozitive ale unora faţă de noi şi deranjaţi de cele negative ale altora, dar noi trebuie să ne amintim mai mereu că cel care suferă şi pătimeşte este Egoul şi doar în mică măsură sufletul nostru. Iar a ne construi fericirea sau nefericirea doar pe părerile ori sentimentele celorlalţi despre noi, oricît ar fi ele de frumoase într-un caz şi amare, în celălalt caz, este o eroare care deşi durează sute ori mii de încarnări umane, pînă la urmă tot va sfîrşi prin a ne orienta spre adevărata comoară, aflată în fiinţa proprie, care este scînteia divină din noi.

Mărunţişurile de care se bucură ori se întristează egoul or fi necesare uneori, dar sînt doar atît, nişte flecuşteţe. A le da mai multă importanţă decît o merită nu e doar semnul unei ignoranţe mai mici sau mai mari din partea noastră, ci şi o regretabilă opacizare a discernămîntului şi a discriminării între ceea ce este efemer şi ceea ce este permanent, între esenţial şi derizoriu.

Cei puţini ştiu că fericirea durabilă nu vine din interacţiunile umane, oricît ar fi ele de armonioase cu alte fiinţe, sub varii manifestări, printre care cele erotice sînt pe primul loc în vremurile noastre de bejenie, ci din Sursa Divină a întregii Creaţii Macrocosmice, din Absolutul Divin şi Etern Beatific, care sălăşluieşte în fiecare dintre noi sub forma unei minuscule scîntei divine, numită ATMAN. Acolo şi numai de acolo se află izvorul întregii noastre fericiri, a eternei noastre beatitudini, dar pentru a fi convinşi de acest adevăr, fie şi doar la nivel teoretic, pentru unii dintre noi s-ar putea să mai necesite încă multe suferinţe, în multe încarnări viitoare…

"**Este un aspect dificil de înţeles, dar cu timpul veţi realiza că nimic în Univers nu are putere deplină asupra voastră atît timp cît voi nu permiteţi acelei puteri să se exercite liber asupra voastră.Prin detaşare completă veţi putea oricînd depăşi sau respinge în totalitate puterea pe care ar putea-o avea oricine sau orice asupra voastră** ", a spus Vivekananda, şi aici este inclusă şi plasa de gînduri ale altora despre noi care ne-ar putea împiedica pe noi în realizarea dorinţelor noastre benefice.

Mai la urmă, se ştie doar că noi înşine nu putem fi răspunzători pentru gîndurile altora, oricare ar fi ele, că doar se şi spune în **bobor** : " foaie verde lobodă / gura lumi-i slobodă ! " Dar sîntem răspunzători de gîndurile noastre şi ar fi de dorit să evităm cu tot dinadinsul a eticheta pe alţii, chiar dacă acest lucru e tare dificil de pus în practică !

Şi închei tot cu un citat din Castaneda : " **Ce ne moleşeşte mai mult dacă nu sentimentul că sîntem neîndreptăţiţi, ofensaţi, la gîndul că un semen de-al nostru a comis o eroare de judecată despre noi ?"**

52.

Pentru mintea obişnuită actuală, mai ales cea neinstruită, termenul de Rezonanţă este destul de abstract.A rezona înseamnă a pune în legătură ceva cu altceva.

O imagine mai plastică ar fi să ne imaginăm doi spadasini, unul îmbrăcat în alb, celălalt în negru. Ambii au fixate la spate nişte corzi elastice, care corzi îi leagă pe fiecare în parte de echipa căreia îi aparţin şi prin echipă subînţelegem sferă de forţă de la care cei doi combatanţi primesc atît energia necesară confruntării, cît şi unele impulsuri mentale sau idei, adică gînduri de a acţiona într-un fel anume şi nu altfel. Sigur că spadasinul îmbrăcat în negru va primi prin intermediul legăturii sale, a Rezonanţei sale, idei sau gînduri viclene, perverse, pe cînd adversarul său va primi idei şi gînduri nobile, compasive, iubitoare.

Cum eu însumi nu am crezut în existenţa Divinătăţii pînă la 33 de ani, era evident pentru cineva lucid, inteligent şi cu bun simţ, cărei sfere de forţă sau cărei echipe îi aparţineam.Pe atunci mi se părea că Îndoiala este o dovadă de inteligenţă, pentru că evident mă socoteam o astfel de persoană. Acum îmi este clar că mă înşelam. Îndoiala manifestată în sfera spiritualităţii nu are nimic de a face cu inteligenţa ! Ba dimpotrivă, are foarte mult de a face cu prostia ! Poate că în rîndurile care urmează voi reuşi să argumentez această afirmaţie.

Îndoiala are foarte mult de a face cu prostia (şi mă refer la îndoielile exprimate în sfera spiritualităţii), totuşi nu trebuie să se înţeleagă cumva că eu susţin că doar proştii au îndoieli ! Prin primii ani de curs yoga am aflat o idee surprinzătoare pentru mintea mea de atunci, anume că îndoiala este o impuritate a minţii ! Era o idee atît de nouă şi atît de uimitoare, încît a făcut multă lumină pe acolo pe unde nu era decît beznă! Spre a fi înţeles cît mai bine, să mai folosesc o comparaţie.

Cei mai mulţi dintre cititorii bine informaţi ştiu deja că organizaţiile militare, paramilitare, jandarmeria, securităţile naţionale sau transnaţionale, organismele care se ocupă de spionaj şi

controlul populaţiei, aparţin toate, fără nici o excepţie, elitei oculte Reptilo-masone, care la rîndul ei slujeşte pe Satana. Că în interiorul acestor organizaţii e posibil să existe cîţiva indivizi sau vreun grupuleţ orientat benefic, nu exclud, dar la modul general, adică orientarea globală este malefică, fără nici o urmă de îndoială şi argumentul cel mai clar se vede din deteriorarea tot mai accentuată a vieţii oamenilor de pe această planetă şi reducerea libertăţilor umane.

Sigur că informaţiile care se dau persoanelor care lucrează în aceste organisme, au o anume factură, sînt prezentate într-un anumit mod, cel mai adesea tendeţios .Chiar dacă cei de la vîrf vor fi cunoscut situaţia cît de cît obiectivă a unei ţinte ce urmează să fie anihilată, subalternilor li se prezintă informaţiile într-o lumină care să contribuie din start la compromiterea ţintei, pentru a înăbuşi eventuale mustrări de conştiinţă sau scrupule morale ale executanţilor. De bună seamă, aici fac doar o schiţă mult simplificată a modului de operare caracteristic sferei de forţă luciferiene şi am în vedere cazul atacului samavolnic al jandarmeriei asupra yoghinilor din 2004, precum şi cazul atacului aceleaşi jandarmerii mascate asupra unei mănăstiri în 2003, cînd au arestat cei 12 călugări de acolo, însă cam acelaşi tipic îl au toate atacurile întunecaţilor din ultimile mii de ani îndreptate împotriva celor care le stau în calea realizării planurilor lor murdare.(Exclud intenţionat de aici acei indivizi periculoşi sub aspectul psiho-mental care trebuie îndepărtaţi din societate şi mă refer la criminali, violatori sau tot felul de borfaşi descreieraţi.)

Ei, bine, cînd mintea unei fiinţe umane sau a unui grup, oricît de mare, este bombardată mereu şi mereu cu informaţii de o anume factură, care îndeamnă spre un anumit tip de comportament, să-l numim pe scurt **disonant** în raport cu **Realitatea divină** sau macrocosmică, atunci oricît de inteligentă ar fi una din minţile angrenate în acel mecanism pervers, ea nu poate evada, nu poate întrezări **un alt orizont**, pentru simplu motiv, că de-a lungul timpului nu i s-a prezentat niciodată acel alt orizont, adică **o alternativă** ! Că în acele organisme sînt afiliate fiinţe în conformitate cu rezonanţele lor subconştiente, cu tendinţele lor prea puţin conştientizate de către ele însele, este o chestiune nu doar evidentă, ci şi obligatorie pentru funcţionarea optimă a organismului respectiv înspre împlinirea scopurilor sale malefice. Iar dacă apar din cînd în cînd cazuri de evadări din acest sistem malefic ale unor fiinţe umane, acele evadări nu se datorează sistemului în sine şi nici inteligenţei fiinţelor respective, ci mai degrabă unei acumulări karmice de o anume factură, care duce la un salt evolutiv.

Deci îndoiala metafizică are drept cauză majoră rezonanţa cu sferele de forţă demoniace şi satanice, ci nu este rodul vreunei sclipiri a inteligenţei native manifestată de un individ oarecare. Şi e simptomatic că aproape niciodată îndoiala nu se îndoieşte de ea însăşi, decît poate, cel mult, la nivel formal sau retoric, adică nu oferă o alternativă înţeleaptă la viziunea ei demolatoare. Ca să dau un exemplu mai clar, de pildă îndoielile care apar legate fie de Mentorul autentic al unei şcoli divin orientate sau despre şcoala în sine, acele îndoieli cum că Maestrul acelei şcoli n-ar fi autentic şi nici şcoala sa, îşi exprimă opiniile, dar aproape niciodată nu se îndoiesc de îndoielile lor ! Eu cel puţin nu am ştire de un asemenea demers şi nu doar pentru că prin negarea unei negaţii rezultă o afirmaţie opusă primei negaţii !

Iar după trîmbiţarea în toate zările a acelor îndoieli, e simptomatic, cum spuneam mai sus, că aproape niciodată nu oferă o altă concepţie sau o viziune corectă, înţeleaptă, ca alternativă la îndoielile lor. Sigur că în cazul concret al foştilor instructori care şi-au exprimat îndoielile vizavi de MISA şi mentorul acestei şcoli, şi care au intenţionat să deschidă cursuri proprii, se prea ştie că acele cursuri sînt prea puţin originale, informaţiile de acolo fiind luate cu toptanul tot din cursurile de la MISA.

Deci, ar fi o dovadă de minimă inteligenţă ca după ce ţi-ai exprimat îndoielile vizavi de un aspect oarecare, să prezinţi o viziune net superioară celui criticat şi acest demers se realizează în multe alte sfere, dar rareori în sfera spirituală ! De ce ?

Pentru că în această sferă nu există decît două alternative mari şi late ! Fie afirmi existenţa Divinităţii, fie o negi ! De bună seamă că perversitatea forţelor malefice este cu mult mai mare decît îşi poate închipui o minte onestă şi atunci aceste forţe malefice acţionează spre fărîmiţarea oricărei unităţi de concepţii similare, deoarece ele ştiu cu prisosinţă că tocmai unitatea benefic orientată crează puterea. Ele au dezbinat marile curente regioase, le-au fragmentat şi întors una împotriva celeilalte, pentru a le stăpîni, pe deoparte, dar mai ales pentru a le submina puterea iniţială, pe de altă parte.

Dar atenţie ! Îndoiala prin ea însăşi este perversă, nici nu mai trebuie altceva ! Nu mai trebuie alte argumente, de cele mai multe ori şi mă refer desigur la sfera spiritualităţii. Pentru că dacă ne-am referi la alte sfere, cum ar fi cele inginereşti, acolo lucrurile sînt foarte simple.Practica arată mai devreme sau mai tîrziu care metodă, sistem, tehnologie funcţionează mai bine.

Pe cînd în cazul spiritualităţii, deşi criteriul practicii este în continuare foarte valabil, aici cei care se îndoiesc, rareori practică suficient de mult timp, corect şi cu atenţia necesară învăţătura pe care o dezaprobă. Cele mai multe îndoieli parvin din partea celor care n-au practicat niciodată căile spirituale de care se îndoiesc, iar cei puţini care totuşi au practicat acele învăţături spirituale autentice de care se dezic ulterior, acea dezicere sau acele îndoieli, apar în urma căderii la unele teste spirituale majore, ci nu în urma unui demers inteligent, care le-ar fi făcut să descopere ceva superior învăţăturii pe care o neagă ulterior.

Sigur că aici lucrurile sînt ceva mai complicate. De pildă, un căutător spiritual poate tatona mai multe căi spirituale autentice, pînă o găseşte pe cea care i se potriveşte structurii sale psiho-mentale. Adevăraţii căutători spirituali nu pierd însă timpul criticînd sistemele pe care le-au încercat în diverse etape ale evoluţiei lor spirituale, decît dacă mai tîrziu cad la unele probe spirituale majore şi intră astfel sub sfera de influenţă a întunecaţilor, care îi vor îmboldi să se întoarcă împotriva a ceea ce pînă atunci au apreciat. Cei mai mulţi suspicioşi parvin dintre cei care au deja rezonanţe evidente şi accentuate cu forţele anti-divine, fiindcă o fiinţă orientată divin la modul autentic, care a avut reale intuiţii sau revelaţii spirituale, nu se mai îndoieşte de autenticitatea căii urmate pentru că trăieşte pe propria-i piele experienţele care îi confirmă ceea ce susţine teoria acelei învăţături.

Ceea ce vreau să spun aici este că marile religii ale lumii, care se află într-un declin evident la ora actuală, sigur că au tot interesul să manifeste ostilitate pentru puţinele grupuri spirituale veritabile, prin intermediul preoţilor, mai cu seamă întrucît în aria vestică, unde religia creştină predomină, este în mod vizibil condusă de entităţi malefice.

În concluzie, îndoiala exprimată în sfera spiritualiţii nu este un demers inteligent, adică nu este o **funcţie** a minţii inteligente sau a intelectului, cum ar fi deducţia, ci este o sugestie sau un impuls spre demolare, parvenit din anume sfere de forţă întunecate, a căror natură intrinsecă este tocmai exprimarea îndoielii, prin care se urmăreşte de fapt demolarea sau perveritirea armoniei, a sacrului şi a tot ce înseamnă Divinitate pentru fiecare om în parte.

Îndoiala ca instrument al demolării sau compromiterii unei viziuni divine se străvede din unele pilde biblice, cum ar fi cea în care Petru a mers pe ape alături de Mîntuitor. Cînd Petru s-a îndoit, era cît pe-aci să se înece. De aici se vede clar de cine este inspirată îndoiala şi care este rostul ei, anume de a rupe legătura – sau rezonanţa – cu sfera de forţă universală care asigură succesul în acţiunile benefice intenţionate de noi. Şi pare a fi suficient ca monolitul credinţei noastre să fie doar puţin fisurat de unele mici îndoieli, pentru ca totul să se clatine, iar ulterior, dacă acele îndoieli sînt hrănite, energetic vorbind, cu atenţia sau persistenţa pe acele fisuri, acel monolit să se dărîme parţial sau chiar total.

Spuneam pe la început că îndoiala în sfera spiritualităţii este cel mai adesea o davadă de prostie, pentru că toţi cei care cad la testele spirituale majore, mai ales la proba orgoliului, se întorc apoi plini de ură împotriva Mentorului pe care anterior l-au urmat cu credinţă şi a şcolii sale.

Să te îndoieşti de calea spirituală autentificată prin sutele de mărturii spirituale excepţionale pe care le vei fi auzit de-a lungul vremii, numai pentru că unii cursanţi nu respectă întru totul regulile morale şi etice, denotă din punctul meu de vedere prostie.

Să urmezi o învăţătură spirituală autentică şi să obţii rezultate remarcabile, ba chiar să ai stări de revelare a Sinelui, pentru ca apoi să te îndoieşti de respectiva învăţătură, DUPĂ ce ai căzut la proba orgoliului spiritual, dovedeşte evident prostie ! Să auzi multe relatări excepţionale despre realizările spirituale ale unor colegi de curs şi să continui a te îndoi de autenticitatea învăţăturii primite sau a Mentorului spiritual, înseamnă din perspectiva mea prostie sau, într- o exprimare mai elegantă, ar fi impurităţi mentale majore.

Care impurităţi pot fi eliminate prin citirea cursurilor de yoga, prin parctică spirituală perseverentă zilnică, prin participarea la spiralele cu inducţia stării de Eliberare prin miracol divin, la meditaţii şi alte acţiuni spirituale colective, cum ar fi fuziunile amoroase în cuplu polar opus cu iubire, transfigurare şi consacrarea fructelor acelor acţiuni Divinului, atunci cînd acestea se realizează la unison. Este simptomatic că îndoielile apar la cei leneşi, indolenţi şi lipsiţi de aspiraţie spirituală, în general vorbind, care aplică inconstant învăţătura sau sfaturile primite, iar

mai apoi la cei care au picat la anumite teste majore în mod repetat. Acesta este un fapt pe care îl poate verifica oricine.

Dar unii dintre noi e posibil să nu expirimăm nici o îndoială la modul verbal, ba chiar nici să gîndim ceva în acest sens, dar totuşi să manifestăm anumite rezerve neconştientizate ca atare despre unele tehnici care ni se pun la dispoziţie sau despre unele sfaturi care ni se dau de către persoanele autorizate, ori pur şi simplu sînt rezerve la modul general, că unii cursanţi sînt aşa şi pe dincolo, că învăţătura nu e tocmai conformă cu ortodoxia sau cine ştie ce alte rezerve, de care, repet, nici noi înşine nu prea sîntem conştienţi...Ei, bine, toate aceste rezerve, care nu sînt altceva decît forme mascate ale îndoielilor, ne ţin pe noi departe de fluxul binefăcător care ne-ar putea transforma, dacă am avea curajul să ne lăsăm în voia lui. Spun aceasta din proprie experienţă, dat fiind că acest tip de rezervă încă e posibil să se mai manifeste la mine, mai cu seamă în taberele spirituale, unde nu am simţit din plin cîmpul binefăcător care se manifesta în acele tabere spirituale de la Costineşti şi Herculane. Şi această atitudine e specifică mai ales fiinţelor predominant mentale, la care scîrţîie punerea în practică a învăţăturilor primite.

Fiecare dintre noi va fi observat de-a lungul vremii că dacă n-a lucrat practica spirituală cîteva zile sau cîteva săptămîni, din varii motive, a simţit pe propria-i piele cum intră în rezonanţă inevitabil cu sfere de influenţă inferioare, a perceput anumite gînduri nu tocmai luminoase în mintea sa ori anume impulsuri grosiere, asta dacă respectiva fiinţa a fost onestă cu ea însăşi.

Pentru că la acest capitol trebuie menţionat că există, din nefericire pentru ei înşişi, unii cursanţi, care se auto-amăgesc, amăgindu-i şi pe alţii cu starea lor psihică. Un exemplu foarte sugestiv pe care l-am cunoscut recent este cel al unei fiinţe care îşi motiva închiderea afectivă şi diversele dizarmonii prin faptul că aici, în ţara asta, oamenii sînt prost crescuţi, prin comparaţie cu cei din străinătate, şi că ea nu se poate deschide afectiv în ţara noastră sau faţă de români pentru că ei sînt aşa şi pe dincolo! Dar dacă o întrebi de cînd nu-şi mai face practica spirituală, vei afla că au trecut nu săptămîni, ci luni de zile de cînd n-a mai realizat nici măcar o consacrare, darmite vreo meditaţie sau altă tehnică mai eficientă !

Aici, evident, mintea umană impură şi confuză, ca să nu spun perversă, îşi ascunde ei însăşi cauzele adevărate întru protejarea Egoului ! O astfel de minte pare a fi incapabilă să recunoască faţă de ea însăşi anumite hibe, care-i aparţin ei şi numai ei, de aceea aruncă vina pe ceva aflat în exteriorul acesteia, din orbire, pe de o parte, dar şi pentru că aşa este mult mai comod pentru Egoul propriu.

Deci îndoielile manifestate în sfera spiritualităţii provin din rezonanţa cu forţele anti-divine, ci nu dintr-o inteligenţă ieşită din comun, care rezonanţă la rîndul ei are drept cauză confuzia, ignoranţa sau chiar prostia minţilor umane, care cauză, desigur că poate fi eliminată în primul rînd prin suferinţă şi abia după ce au dispărut în cea mai mare parte acele impurităţi, minţile respective vor fi sensibile şi la argumente raţionale.

Eu zic că nu este inutil să repet pentru urechile altora, dar mai ales pentru propriile-mi urechi, că studiul textelor spirituale şi mai ales practica spirituală perseverentă este singura în măsură să ne scoată din marasmul rezonanţelor penibile, inferioare, fie că ne place sau nu ne place ceea ce avem de făcut ! Dacă vrem să ne transformăm, trebuie să lucrăm obligatoriu tehnicile primite la cursul de yoga, iar dacă vrem să ne păcălim singuri, atunci dăm vina pe alţii, (întotdeauna pe alţii !), pentru nevolnicia şi dizarmoniile noastre.

Dar cît de proşti trebuie să fim spre a continua această strategie struţească luni sau ani de zile la rînd ? Întrebarea nu e retorică, ci are scopul unei atenţionări urgente.Fiindcă aşa cum spune Mentorul acestei şcoli, citez : „ **Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu-şi dă seama de aceasta, fiecare fiinţă umană este totodată răspunzătoare, într-o anumită măsură, pentru greşelile sau păcatele fiinţelor umane din jurul ei. Aceasta se petrece dacă ea nu îl avertizează pe cel rău şi nu-i cere sau nu-l impusionează să-şi transforme în bine viaţa.“**

Această idee este nuanţată ceva mai departe, astfel : “ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem, într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii.Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate.Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. “

53.

Mesajul lui Cobra redat mai jos este, după ştiinţa mea, plin de miez şi autentic măcar în măsura în care oricare om cu mintea limpede observă realităţile lumii înconjurătoare sub domnia Cabalei malefice :

Cobra: "Orizontul Evenimentului"

"Treptat şi încet ne apropiem de "Orizontul Evenimentului". Acesta este punctul de ieşire din "gaura neagră" în care este menţinută în carantină planeta Pământ. Atunci când ieşim din această "gaură neagră", va fi o explozie de Lumină.

Asta înseamnă că va lua sfârşit starea de carantină a planetei Pământ, şi sfârşitul întunericului în acest univers.

Carantina a fost creată în urmă cu 26.000 de ani, şi NU de Confederaţia Galactică. Confederaţia nu ar "încuia" niciodată rasa umană pe o planetă izolată.

Carantina este menţinută de anomalia cuantică. Această anomalie cuantică este o distorsiune a continuumului spaţiu-timp (numită "eroare" în textele gnostice străvechi). Anomalia cuantică îngreunează folosirea tehnologiilor de călătorie cosmică ale extratereştrilor benefici. Acesti extratereştri benefici nu sunt zei atotputernici, au şi ei limitările lor. Altfel ei ar fi eliberat umanitatea de mult timp.

Principala structură care menţine umanitatea în dimensiunea fizică (3D) sunt implanturile eterice. Acestea formeză o reţea de aşa-numite "găuri negre" sau "găuri de vierme" care a fost creată de Archoni în urmă cu 26.000 de ani, şi care a fost consolidată cu invazia Archonilor Magdalenieni de acum 16.000 de ani.

Aceste "găuri negre" conţin reptilieni împreună cu tehnologiile lor din planul eteric; în prezent, forţele Luminii purifică intensiv aceste "găuri negre". "Găurile negre" din planul eteric şi astral conţin de asemenea şi un fel de esenţă elementală întunecată ca o cerneală de culoare "sepia". Această esenţă este ceea ce oamenii numesc "întunecime" deoarece ea absoarbe lumina din planurile eteric şi astral. Atunci când această "cerneală" va fi complet îndepărtată, va fi o explozie de Lumină subtilă în planurile non-fizice.

Prin consolidarea implanturilor eterice cu puternice scuturi energetice, s-au creeat bucle temporale "eterne". Aceste bucle "eterne" sunt distorsiuni ale continuumului spaţio-temporal care dau impresia (falsă) că această carantină va dura o eternitate. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Carantina va fi dizolvată imediat ce aceste scuturi de protecţie electromagnetică vor fi dezintegrate, iar Archonii care le foloseau vor fi îndepărtaţi.

O altă structură principală este o anumită tehnologie folosită de Archoni în planul eteric. Acestea sunt aşa-numitele "camere de proiecţie" care proiectează pe aura nostra exterioară anumite imagini mentale şi stări emoţionale, care nu sunt deloc ale noastre. Aşa că ceea ce văd ceilalţi oameni, sunt exact aceste proiecţii false despre noi, şi nu adevărata noastră fiinţă. Aceasta este sursa majorităţii conflictelor din relaţiile inter-umane. Atunci când această tehnologie va fi îndepărtată, oamenii vor descoperi brusc mult mai multă armonie în relaţiile lor cu ceilalţi. Ultimul factor principal al menţinerii carantinei, este aşa-numita "realitate" obişnuită, ordinară. Acest sistem al "realităţii" este o creaţie a Cabalei, iar majoritatea oamenilor de pe Pământ cad în această capcană fără măcar să-şi dea seama.

Cabala cheltuie cam 3 miliarde USD în fiecare zi pentru a menţine iluzia acestei "realităţi" ordinare, obişnuite, prin suprimarea tuturor evidenţelor despre OZN-uri adevărate, despre

tehnologiile energiei gratuite (free-energy), şi prin menţinerea sistemului de muncă obligatorie ("de la 9 la 17") ca mijloc de sclavie socială.

Puteţi transcende această capcană a aşa-zisei "realităţi" ordinare prin adoptarea unui punct de vedere spiritual, superior, pentru a vă creea propria voastră realitate minunată. Prin crearea în mod conştient a propriului vostru spaţiu de realitate, ajutaţi de fapt la dezintegrarea carantinei.

Există o anumită operaţiune comună a Mişcării de Rezistenţă, împreună cu Pleiadeenii şi cu alte rase de extratereştri benefici care are scopul de a desface carantina. Voi putea să vă informez în legătură cu această operaţiune atunci când sunt îndeplinite anumite condiţii.”

54.

Dacă ar fi posibil să ne programăm următoarea încarnare prin mentalizare de pe acum a felului cum am dori să arate acea viaţă, mie mi-ar place ca măcar primii 21 de ani să trăiesc asemenea **Anastasiei** şi a fiului ei, din **Cedrii sunători ai Rusiei** de Vladimir Megre.

Anastasia este o pustnică din Rusia, care în limbaj creştin ar fi definită ca o Mare Sfîntă, iar în limbaj yoghin ca o Maha-shakti, adică o fiinţă pe deplin îndumnezeită. Ea a crescut în pădure, supravegheată de la distanţă de bunicul şi străbunicul ei, iar din apropiere vegheată de o ursoaică şi o lupoaică. La fel şi feciorul ei, Vladimir. Hrana le era adusă de veveriţe din fructele pădurii, iar culcuşul era un fel de intrînd subteran, căptuşit cu ierburi. Pe vreme rece, ursoiaca le ţinea de cald, iar învăţătura au primit-o de la plante, animale sau, altfel spus, de la întreaga natură. Doar în situaţii cu totul excepţionale, cînd viaţa Anastasiei i-a fost ameninţată în cîteva rînduri de forţele întunericului prin intermediul unor oameni răi, a apărut un glob de lumină, care era o manifestare vizibilă a **Dumnezeirii**, deşi de fiecare dată Anastasia a refuzat ajutorul, fiind capabilă să se apere şi singură de absolut orice agresiune umană, oricît de feroce s-ar fi manifestat acea agresiune.

Să avem o comuniune permanentă cu pietrele, plantele, copacii, animale mici şi mari, cu ierarhiile angelice, începînd cu îngerii şi încheind cu serafimii şi heruvimii, să trăim mereu un extaz beatific, fără nici o secundă de întrerupre şi toate acestea în plan fizic, aşa concepe mintea mea VIAŢA DIVINĂ !

Dar pentru că doar scriind sintagma **extaz divin permanent**, ele sînt doar nişte cuvinte şi pentru că eu nu sînt încă una cu Dumnezeu ca să pot transmite şi încărcătura emoţională şi spirituală odată cu scrierea acestor cuvinte, de aceea mintea mea crează scenarii oarecum copilăreşti cu ursuleţi, iepuraşi, veveriţe, lupişori şi căprioare care vin la simpla chemare spre a ne juca unii cu alţii, spre a învăţa unii de la alţii ori spre a ne aduce hrana şi ce mai trebuie acolo pentru un trai **minunat** în pădure !

Partea esenţială a unui asemenea trai în mijlocul naturii, alături de animăluţe, nu poate fi tradusă în cuvinte, de aceea dacă ne-am limita doar la acest scenariu schiţat pînă acum, acea viaţă ar putea să pară unora ca plictisitoare şi insuficientă.

Apoi, de la 21 de ani, pentru următorii 49 de ani, mie mi-ar place să intru în meditaţie profundă asemenea lui Balayogi, fară mîncare şi apă, de nimeni tulburat. Aceasta atît pentru a savura forme de extazuri din ce în ce mai profunde, dar şi pentru a armoniza aura planetară, de va fi cumva nevoie de aceasta atunci, în acel veac viitor.

Ei, de la 70 de ani, fie voi fuziona amoros cu vreo 12 mii de femei, simultan (pe cale paranormală) sau succesiv, fie voi face orice altceva va binevoi Divinul să-mi încredinţeze !

Chiar şi conducător al unui popor oarecare !

Dar un aspect trebuie subliniat în mod deosebit. Orice va să fiu şi oricum va să-mi trăiesc viitoarea încarnare, esenţial este că îmi doresc să fiu un **ocean de iubire dumnezeească**, **intensă, umilă, totală** ! O iubire atît de frenetică, atît de vulcanică, atît de atotcuprinzătoare, încît iarna să înflorească florile, iar primăvara să poţi mînca pepeni copţi !...

Ba chiar, un vis secret al meu pe care îl am de mai mult de zece ani, ar fi să ajung la o asemenea forţă a iubirii, încît să pot ferici nu doar cîteva mii de oameni cu acea iubire, ci cîteva miliarde, mai precis 7 miliarde de oameni timp de minimum trei minute. Adică întreaga populaţie a unei planete, care ar avea, să zicem 7 miliarde de oameni, oricare le-ar fi nivelul de conştiinţă - oricît de larvar - să-i pot ferici timp de minimum trei minute !!!

Ei, asta da viaţă DIVINĂ !!!

Mai apoi, dacă va fi Voia Domnului, mi-ar mai place să cunosc alte civilizaţii extraterestre, cele mai avansate la nivel spiritual, spre a face schimb de experienţă şi cunoaştere Divină sau spre a ajuta alte civilizaţii extraterestre aflate în impas, cum este cea pămînteană actuală.

A dărui IUBIRE şi FERICIRE şi CUNOAŞTERE tuturor, fie că ne referim la semenii noştri de pe aceeaşi planetă, fie la fiinţe extraterestre, fie că ne referim la regnul animal sau la toate regnurile de pretutindeni, socotesc a fi una dintre cele mai DIVINE condiţii umane !!!

A îmbrăţişa permanent cu o IUBIRE INFINITĂ TOATĂ CREAŢIA DIVINĂ, aşa socotesc că merită trăită viaţa umană !!!

A ne deplasa liberi în toate dimensiunile, pe oricare planetă sau astru, indiferent de distanţă, fie că e vorba de lumea fizică, astrală ori cauzală**, plini de o sfîntă şi uluitoare iubire dumnezeească**, aşa mi-ar place să-mi trăiesc următoarele încarnări în lumea grosieră !!!

Fie ca **ABSOLUTUL DIVIN să mă ajute a-mi împlini toate aceste vise** expuse aici în anul 2010, la data de 5 august ! Amin !

55.

În apărarea lui Grieg

Nu Gregorian Bivolaru, ca **Maestru Divin pe deplin îndumnezeit**, asemeni tuturor Maeştrilor veritabili, are nevoie de apărarea noastră, cum nici Socrate n-avea nevoie de apărarea lui Platon, ci minţile opace, superficiale, dogmatice, labile, obtuze, de turmă (care nu gîndesc singure, ci se lasă gîndite de alţii), adică minţile foarte uşor influenţabile, au neapărat nevoie de apărarea şi avertizarea cuiva lucid, pentru ca acele minţi să nu cadă mereu şi mereu în capcanele pe care Forţele Întunericului le întind la tot pasul cu atîta perfidie şi mîrşăvie spre atragerea lor în abisul rătăcirii !

Asemeni lui Iisus şi a tuturor Avatarilor Divini, începînd cu Krişna şi terminînd cu orice Maestru Divin autentic contemporan nouă, şi Grieg a fost trimis în această lume decăzută spiritual **nu pentru a i se sluji** ori pentru **a i se aduce osanale** de oricine, ci pentru **a sluji** semenilor săi aflaţi în bezna ignoranţei. Dar ca şi mulţi alţi Maeştri Divini a căror misiune spirituală s-a manifestat la vedere prin predarea Învăţăturile perene mai multor discipoli, şi Grieg a avut de înfruntat, are şi va mai avea de înfruntat cît se va afla în lumea noastră, puternica opoziţie a Forţelor Întunericului, pentru că aceasta este cerinţa sau condiţia fără de care nu se poate evolua pe trepte superioare de conştienţă de către cei ignoranţi..

Dar cele care au cel mai mult nevoie de această apărare, pe lîngă minţile uşor influenţabile, sînt minţile NEDUMERITE ! Adică minţile nu foarte inteligente, nu suficient de intuitive, care au rămas de mai multe ori nedumerite de anumite acţiuni realizate fie de Grieg, fie de cîţiva instructori apropiaţi lui. NEDUMERIŢII sînt suficient de oneşti pentru a recunoaşte că nu înţeleg anumite lucruri, de aceea fie caută răspunsurile în ei înşişi, fie, cel mai adesea, îi întreabă pe cei mai inteligenţi sau intuitivi, socotiţi a fi mai avansaţi ca ei pe calea spirituală. Sigur că există o anume proporţie dintre nedumeriţi care rămîn în acest stadiu mai multă vreme, pînă cînd karma le permite să se limpezească, dar despre karma şi restricţiile ei va mai fi vorba aici.

Spre a fi cît mai limpede, trebuie să precizez din capul locului un fapt care pentru cei mai mulţi va fi trecut neobservat, anume că **în** subiectul despre şcoala de yoga MISA şi mai ales în

ceea ce-l priveşte pe Mentorul spiritual al acestei şcoli, există două aspecte net distincte : anume aspectele esenţiale şi cele colaterale sau aspectul de fond şi cel de formă.

Să fie clar că argumentele prezentate mai departe se adresează îndeosebi fiinţelor oneste, precum şi nedumeriţilor, nu celor demoniaci şi satanici, pe care nici un argument din lume, oricît de imbatabil ar fi el, nu i-ar putea convinge.

Aspectul esenţial privitor la Grieg este **autenticitatea realizării sale spirituale ultime** pe care forţele Întunericului o neagă cu vehemenţă, iar cel puţin o parte dintre cursanţii de la MISA o afirmă cu o certitudine de nezdruncinat.

Aspectul sau aspectele colaterale, ne-esenţiale, sînt cele legate de anumite acţiuni aparent contradictorii ale Mentorului spiritual al şcolii de yoga MISA. De ce am spus APARENT CONTRADICTORII ? Pentru că acţiunile oricărui Model Divin sînt aparent contradictorii pentru minţile obişnuite, de la nivelul logicii obişnuite.

Revenind la aspectul esenţial, anume **îndumnezeirea deplină a lui Grieg,** argumentul cel mai bătător la ochi este însăşi înverşunarea turbată a Forţelor Întunericului îndreptată împotriva Mentorului şcolii de yoga MISA, care înverşunare nu se manifestă faţă de nici un alt fost cursant yoga ce a părăsit organizaţia MISA şi a înfiinţat un alt curs! Francmasoneria a căutat prin toate mijloacele să-l distrugă pe Gregorian Bivolaru şi şcoala sa de yoga, începînd cu denigrarea sa, calomnierea sa şi a şcolii, continuînd cu minciunile şi mistificările despre el şi terminînd cu privarea sa de libertate şi bombiţele pe care i le-au pus în apartament spre a-l distruge fizic, nu doar moral. Acele încercări, ca de exemplu evenimentele din 2004, au avut şi rolul de a tria grîul de neghină, respectiv pe aspiranţii sinceri la spiritualitate, de cei prefăcuţi sau orbi spiritual.

Un alt argument - care de fapt este cel mai important – al autenticităţii realizării spirituale ultime la Grieg este că sub ghidarea şi cu ajutorul său subtil, mai multe fiinţe de la acest curs de yoga şi-au revelat Sinele Divin Atman, cazul cel mai celebru fiind al doamnei Florica Steva, a cărei carte poate fi lecturată de cei interesaţi, dar cu siguranţă vor mai apărea şi în viitor alte şi alte mărturii scrise ale altor cursanţi yoga de la MISA, pe lîngă acea Enciclopedie a roadelor spirituale, anunţată mai de mult. Dar nu am ştiinţă ca altcineva să-şi fi revelat Sinele Divin sub ghidarea vreunuia din actualii detractori a lui Grieg. De ce oare ?

Eu personal am avut revelaţia că Grieg este un Maestru Spiritual Eliberat într-un post negru de 40 de zile, în anul opt de curs. Pînă atunci avusesem unele îndoieli despre autenticitatea realizării sale spirituale, dar şi după aceea, pînă în anul 12 de curs, au persistat acele îndoieli, întrucît credinţa aparţine inimii trezite, pe cînd convingerile sînt ale minţii şi acestea se pot clătina dacă i se prezintă unele informaţii care subminează acele convingeri. Cea de a doua percepţie foarte clară despre el am avut-o, după anul 12, în timp ce urcam scările unui ashram, iar Grieg cobora acele scări, fapt semnificativ prin simbolismul său, care tradus pentru minţile leneşe, arată că Divinul coboară spre uman, în timp ce umanul urcă spre Divin.

Am perceput atunci emanînd dinspre fiinţa sa o forţă spirituală atît de imensă şi intensă, încît mi-am spus ulterior că el ar fi fost în stare să ţină piept *singur* tuturor hoardelor satanice care se reped asupra lui spre a-l distruge, ceea ce s-a dovedit a fi real ulterior, deoarece n-au reşit nici să-l închidă prea mult timp, nici să-l distrugă fizic, cum îşi propuseseră !

Aceste două trăiri, împreună cu iubirea resimţită de două ori în preajma sa, sînt singurele mele percepţii subtile despre Grieg; cam puţine, cum se vede, prin comparaţie cu cele pe care le-au avut cei mai mulţi sau cele mai multe dintre colegele mele de curs. Dar şi pînă să am acele percepţii, mi-am folosit mintea în moduri pe care le recomand şi astăzi celor care se îndoiesc încă de autenticitatea îndumnezeirii sale. Adică observaţia şi deducţia.

Să se observe cum se comportă şi ce simt unele fiinţe de la cursul de yoga, cele care au stări excepţionale şi apoi deducţia apare de la sine. Să se observe profunzimea şi abordarea deseori inedită a cursurilor de yoga ori shivaism şi apoi deducţia vine de la sine.

Sigur că sînt şi „ uscături ” la acest curs, dar aşa cum spuneam şi în altă parte, nu cumva acele „uscături” sînt tocmai trimişii forţelor întunecate doar pentru a distruge din interior această şcoală autentică ? Eu cred că aşa stau lucrurile şi argumentul cel mai solid este că numai astfel de fiinţe rătăcite sînt capabile să jure cu mîna pe Biblie că nu vor divulga iniţierile care li se împărtăşesc la acest curs, pentru ca, ulterior, aceşti inconştienţi să divulge respectivele iniţieri pe internet ! Gestul lor este de altfel inutil, dar nu-i scuteşte de consecinţe karmice foarte neplăcute, (chiar dacă în timpul jurămîntului şi-au închis nadi-urile printr-o mudra specifică pentru anularea jurămîntului !), fiindcă acele mantre nu folosesc nimănui cîtă vreme oamenii care le iau de aiurea, nu au primit iniţierea prin implementare directă în aura lor.

Şi atunci de ce le-au dezvăluit acei inconştienţi ? Din spirit de frondă sau repetînd în mic revolta luciferică împotriva Spiritului Absolut; din orgoliu exacerbat, care ar putea fi şi simptomul unei dorinţe infantile de auto-preamărire, atît de des întîlnită la spiritele primitive, cum sînt în lumea noastră Reptilienii şi aghiotanţii lor francmasoni.(Vezi **David Ike - Secretul suprem**).

De bună seamă că nu toate „uscăturile” de la cursul nostru de yoga aparţin categoriei descrise mai sus, dar acest tip este cel mai nociv, malefic sau periculos pentru stabilitatea şi integritatea cursului. Întrebat fiind de ce nu-i exclude de la curs pe aceşti opozanţi, Grieg a răspuns că „ fiecare are şansa lui !”

Referindu-ne apoi la aspectele colaterale, ne-esenţiale, acestea vizează denigrarea, calomnierea şi distrugerea lui Grieg şi a şcolii sale, prin ridiculizarea unor terapii promovate de el, cum este urinoterapia, terapii care în alte ţări nu doar că nu sînt privite chiorîş, ci se fac congrese pe tema lor ! La această reţetă se adaugă minciuna sau scornirea a tot felul de inepţii care i se atribuie lui Grieg, cum este cea cu distrugerea familiilor sau luarea caselor nu ştiu căror cursanţi, dar inventarul tertipurilor şi mîrşăviilor este mult mai lung decît mi-l amintesc în acest moment, pe

lîngă faptul că nici nu e necesar să fac aici o listă completă a lor, pentru că se ştiu deja şi n-are rost să le repet.

Am să mă refer doar la una din aparentele contradicţii, cea mai cunoscută de altfel. Este vorba despre schimbarea poziţionării lui Brahmarandra. Totdeauna este valabilă aserţiunea că dacă se porneşte de la premise corecte, se ajunge la concluzii corecte, iar dacă se porneşte de la premise greşite, rezultatele vor fi greşite. Deci dacă se porneşte de la premisa că Mentorul spiritual al şcolii de yoga MISA este o fiinţă pe deplin îndumnezeită, atunci schimbarea localizării brahmarandrei are o explicaţie uşor de găsit de cei cu minţile deschise şi intenţii benefice, dar dacă se porneşte de la premisa că Grieg este un fals maestru, atunci poţi spune despre el orice absurditate şi inepţie, că nu mai contează.

De mii de ani, tactica sataniştilor pentru distrugerea oponenţilor este aceeaşi : minciună-denigrare-calomniere-ridiculizare-întemniţare şi apoi ucidere, cînd s-a reuşit aceasta. Motivul pentru care Grieg a indicat inexact prima dată localizarea lui brahmarandra (dacă inexatitatea îi aparţine lui, ceea ce nu am de unde să ştiu precis), este, PRESUPUN, acelaşi motiv pentru care Tilopa, meastrul lui Naropa, i-a introdus aşchii de lemn sub unghii celui din urmă, cerîndu-i să nu se mişte din acel loc pînă se va întoarce, ceea ce a facut după trei zile, dar avertizîndu-l dinainte că dacă nu-i convine, poate să-şi încheie supliciul, scoţîndu-şi aşchiile şi plecînd în drumul lui, numai că în acest caz nu se mai putea întoarce la Maestrul său.

Este acelaşi motiv pentru care Marpa l-a obligat pe Milarepa să construiască de nu ştiu cîte ori o casă, pe care, cînd era aproape de finalizare, îi cerea s-o dărîme şi apoi să construiască altă casă, cîţiva metri mai încolo, astfel că spatele bietului discipol ajunsese o masă de carne vie purulentă de la atîtea pietre cărate !

Este acelaşi motiv pentru care Grieg ne lăsa să aşteptăm ore în şir pînă să vină la spirale, ori la conferinţe, dar precum se vede, el a fost şi este mult mai blînd cu noi, decît predecesorii săi. Asta şi pentru că cei mai mulţi dintre noi sîntem cu mult mai nevolnici decît aspiranţii spirituali din vechime, care erau capabili să îndure suferinţe care pe noi astăzi ne-ar răpune în cîteva zile sau ore !

Iar dacă cineva dintre cititori n-a înţeles la ce fac aluzie, voi spune direct, anume că motivul unor acţiuni aparent contradictorii ale Ghidului nostru spiritual au drept cauză karma negativă uriaşă a discipolilor şi că predarea uneori inexactă, alteori trunchiată a unor informaţii la acest curs de yoga se datorează lipsei meritelor majorităţii discipolilor.

În cuvintele lui dintr-un articol genial, numit **Modalităţi simple de iluminare** :

„ TOTDEAUNA AVEM EXPERIENŢE ŞI PERCEPŢII STRICT CORESPUNZĂTOARE NIVELULUI NOSTRU DE VIBRAŢIE. NICIODATĂ NU PUTEM AVEA DECÎT FERICIREA PE CARE O PUTEM ÎNŢELEGE !...Poate că mulţi dintre noi nu sînt mulţumiţi de nivelul la care existăm în Univers, dar în realitate noi sîntem aici în urma liberei noastre decizii

de a ne expansiona în iubire sau de a ne retrage suspicioşi de la ea.Creierul şi corpul pe care le avem în prezent, familia, societatea, momentul istoric în care am fost născuţi, toate acestea şi multe altele au fost determinate prin acţiunile tale anterioare de tine însuţi, de gradul tău de expansiune, de cît de mult ţi-ai dorit sau îţi doreşti să iubeşti. NIMENI NU ŢI-A FĂCUT NIMIC PE NEDREPT, NIMENI NU TE-A PEDEPSIT DIN ÎNTÎMPLARE, NIMENI NU TE-A FORŢAT**, ÎN EXPERIENŢA FIECĂREI SECUNDE PE CARE O TRĂIEŞTI EXISTĂ O ABSOLUTĂ JUSTIŢIE** ! Nimic nu e ascuns, nimic nu e pierdut, nimic nu e uitat, nimeni nu e niciodată abandonat ! ”

Deci, în experienţa fiecărei secunde pe care o trăim există o justiţie absolută ! Decurge logic că lamentarea sau nevricalele noastre, fie că sînt îndreptate punitiv înspre o altă persoană sau organizaţie, fie că sînt îndreptate împotriva propriei fiinţe, sînt pierderi inutile de timp şi energie. Ele pot fi folosite mai degrabă ca o modalitate de defulare, ca o supapă pentru depresurizare, însă cînd propriile nemulţumiri sînt amplificate şi transformate în arme de răzbunare faţă de inamici reali sau imaginari, închipuiţi de propria minte bolnavă, aducînd acuze unora sau altora pentru frustrările şi neputinţele noastre, atunci ar trebui să ne punem întrebarea elementară **de ce** şi să căutăm răspunsul cu sinceritate în noi înşine.

Ceea ce creştinii numesc păcate strămoşeşti, iar yoghinii karma negativă, este cauza atotputernică a tuturor destinelor umane, deasupra ei fiind doar Graţia Divină. Această karmă negativă, asemenea lanţului de care sînt legate unele animale, este mai permisivă sau mai restrictivă, în funcţie de faptele noastre bune sau rele, comise de-a lungul tuturor încarnărilor precedente. Dacă unii din actualii detractori ai şcolii de yoga MISA şi ai Mentorului ei spiritual au urmat cursurile acestei şcoli unul sau mai mulţi ani, înseamnă că atît le-a permis karma lor, dacă numai atît au înţeles din învăţătura primită, înseamnă că atît le-a permis karma lor. Dacă au avut niscai trăiri negative în urma aplicării unor procedee yoghine, înseamnă că aşa li se cuvenea din pricina unor acţiuni greşite din trecut, ci n-a fost vina Maestrului spiritual, şi nici a tehnicilor practicate, dacă ele vor fi fost corect aplicate.

Situaţia e cu mult mai complexă şi subtilă pentru fiecare caz în parte, dar ceea ce vreau să scot în evidenţă aici este că, deşi nu pot înţelege mai mult decît le permite karma sau impurităţile lor mentale, poate că ar putea înţelege ceva mult mai simplu, **că prin acţiunile lor îşi fac rău doar lor înşişi şi nimănui altcuiva** !

Este o lege spirituală eternă şi inviolabilă care spune că întotdeauna, prin acţiunile, gîndurile şi cuvintele noastre, aducem suferinţă sau bucurie doar nouă înşine, chiar dacă, aparent, rănim sau binecuvîntăm pe altcineva. Cei dintre cititori sau cititoare care au o anumită curăţenie sufletească, vor fi simţit clar ce energii degajă o fiinţă malefică, prin comparaţie cu una benefică, sau ce energii degajă detractorii şi calomniatorii lui Grieg şi a şcolii ghidate de el, prin comparaţie cu acei dintre cursanţii yoga care şi-au revelat Sinele Divin Atman, ori măcar cei care şi-au trezit Sufletul !

Este suficient să se lectureze cîteva pagini ale celor de la ex-misa ori anti-misa, pentru a simţi clar şi indubitabil demonismul acestor grupuri, asta dacă mintea şi sufletul cititorului sînt suficient de curate, fiindcă în caz contrar, atunci cînd mintea şi sufletul celui care citeşte sînt impure, el intră în rezonanţă cu maleficienţa celor care au scris respectivele denigrări şi nu mai poate decela nici o diferenţa între mintea sa şi a celorlalţi asemeni sieşi.

Această tactică satanistă de a abate atenţia opiniei publice asupra unor aspecte minore, pentru ca oamenii să nu le vadă pe cele foarte grave, este veche din cînd Kali yuga, dar pare la fel de eficientă ca pe vremea stalinismului, cînd accesul la informaţie era foarte-foarte redus, iar posibilitatea de a spune adevărul lipsea cu desăvîrşire, spre deosebire de momentul prezent, cînd internetul ÎNCĂ ne mai oferă şansa unor informaţii veritabile, pînă nu va fi şi el restricţionat sau închis definitiv.

Şi spre a vă face o imagine cît mai clară asupra detractorilor lui Grieg şi a şcolii sale, iată cîteva întrebări :

Oare atunci cînd merg în natură, oamenii admiră scaieţii şi spinii, rîpele sau mormanele de gunoi ale altor oameni ? Oare cînd bărbaţii îndrăgostiţi îşi întîlnesc iubitele, se îmbracă în salopetele pline de var şi praf cu care au făcut curat în casă şi duc buchete de scaiţi sau urzici, în loc de flori ? Oare cînd invităm pe cineva la masă, îi oferim resturile de la cartofi şi de la alte legume drept mîncare, iar la poartă atîrnăm rufele murdare ale întregii familii?

Fiecare om are cel puţin trei sau patru defecte de caracter, iar relaţiile dintre oameni în Kali yuga, oricare ar fi gruparea pe care o luăm ca punct de referinţă, abundă în conflicte sau frecuşuri dizarmonioase, pentru că acesta e nivelul de conştiinţă predominant în epocile decăzute spiritual - că doar de asta şi sînt decăzute, că dacă ar fi armonie şi iubire între oameni, nu s-ar mai numi epoci decăzute spiritual ! Dar a face din defectele umane vitrine sau expoziţii la vedere, scoţîndu-le în evidenţă la modul obsesiv numai şi numai pe cele mai penibile, asta arată ceva grav despre cei care se ocupă cu aşa ceva, fiindcă, precum se spune, ei judecă lumea prin ochii propriei perversităţi.

Dacă sînt aşa de inteligenţi şi morali - că tot îi acuză pe cei de la MISA că au creierele spălate – atunci de ce nu se constituie toţi detractorii de la anti misa într-o grupare spirituală, sub ghidarea celui mai elevat dintre ei şi să ofere celor de la MISA un exemplu de moralitate şi sfinţenie sau spiritualitate superioară ? Pentru un motiv pe cît de simplu, pe atît de evident : cum nu poţi face marmeladă din scaieţi, tot aşa nu se poate crea o grupare spirituală dintr-o adunătură de cutre, detractori, calomniatori, satanişti şi demoniaci !

Că la Misa au fost lupte pentru putere între vipuri, că unii nu-i agrează pe alţii şi nu domneşte armonia paradisului între toţi membrii acestei grupări, că s-au făcut ori se mai fac greşeli, acestea sînt comportamente omeneşti normale în kali yuga, iar acest gen de observaţii le poate realiza oricine. Să-ţi iei însă drept ţel în viaţă contabilizarea tuturor strîmbăciunilor pe care le constaţi în jurul tău, fără să vezi bîrna din proprii ochi, ţipînd în gura mare despre neregulile de la MISA,

ba chiar tunănd şi fulgerînd pe diverse pagini de site despre hibele unuia sau altuia, arată că mintea ta sau a acestor indivizi are rezonanţe foarte joase şi atunci să nu se mai mire de ce sînt etichetaţi drept demoniaci şi larvari !

O zicală celebră spune că pentru a adora un zeu, trebuie să fii tu însuţi zeu, dar pentru a vedea doar pete, hibele, murdăria şi defectele fiinţelor umane, trebuie să fii tu însuţi la fel de strîmb, pentru că atîta eşti capabil să reflectezi ! Este principiul oglinzii, care afirmă că oglinzile strîmbe reflectă strîmb toate imaginile, iar pentru a reflecta corect, trebuie ca acele oglinzi să fie pure. Sau, parafrazînd o altă zicală: spune-mi cum vezi lumea, ca să-ţi spun cum eşti tu însuţi !

Cei care se află încă în această situaţie de bîrfitori şi colportori la MISA, ar trebui să-şi pună mai des întrebarea : pentru ce au venit pe această cale spirituală ? Pentru a se distra pe socoteala altora, inventariindu-le defectele sau pentru a-şi vedea de propria evoluţie spirituală cu seriozitate şi atenţia cuvenită ? Sigur că fiecare e liber să aleagă ce-i place, dar să nu se mire apoi de consecinţele alegerilor greşite, fiindcă în pofida a ceea ce se spune, PROSTIA DOARE, dar nu atunci cînd e co-misă, ci cînd este ex-misă !!

Apoi ca şi cum toată otrava emanată de aceşti orbi rătăciţi n-ar fi fost suficientă, ei şi-au asigurat o karmă şi mai tenebroasă prin dezvăluirea unor tehnici iniţiatice, care asemenea mantrelor, nu pot fi folosite de nimeni altcineva în lipsa iniţierii subtile propriu-zise. Şi numai acest gest în sine arată – dacă mai era nevoie de argumente în plus – cîtă minte înceţoşată trebuie să aibă pentru a realiza aşa ceva ! Cum nu poţi face o impresie bună croindu-ţi o haină din petice divers colorate şi murdare sau un grup spiritual dintr-o adunătură de fiinţe malefice, atunci nu-ţi rămîne ţie ca individ larvar decît să te făleşti cu gunoaiele pe care le strîngi din gropile cu dejecţii ale comunităţii, că doar la atîta te duce mintea ! Sentimentul de auto-preamărire este atît de înrădăcinat pe nivelele joase ale conştienţei umane, încît nu contează obiectul colecţiilor tale, important este să te poţi făli cu ceva în ochii celorlalţi ! Chiar dacă acel ceva este partea cea mai imundă a vieţii umane sau aurul furat de la alţii, respectiv cursurile, conferinţele şi iniţierile secrete de la MISA, dar **nu şi cursurile de Krya-yoga ale lui Yogananda** , pe care unii ex-misani se laudă că le-au urmat !

N-am pomenit nimic de un alt argument esenţial privind autenticitatea îndumnezeirii Ghidului nostru spiritual, care se manifestă prin sutele de exemplificări ale unor stări spirituale model făcute de-a lungul a peste 20 de ani...Chiar dacă unii vor fi susţinînd că nu stările sînt importante, ci realizarea spirituală, totuşi stările excepţionale trăite, pe lîngă faptul că sînt jaloane pe calea spirituală, au rolul de a ne impulsiona, de a menţine entuziasmul căutării, de a ne mări aspiraţia spre îndumnezeire, în lipsa cărora unii dintre cursanţii yoga se descurajează, se plafonează sau chiar părăsesc calea autentică pentru a se alătura grupurilor malefice nu doar din spirit de frondă, cît mai ales pentru că acolo îi bagă cineva în seamă şi se pot fuduli cu bicisnicia lor ! Decît codaşi la oraş, mai bine fruntaşi printre trufaşi !

Pentru că a face rău e foarte simplu, nu-ţi trebuie nici o dotare specială, ba dimpotrivă, cu cît fiinţa este mai troglodită, cu atît poate face mai mult rău, pe cînd a face bine necesită un nivel de conştienţă destul de înalt şi acest **simplu fapt**, acest **fapt elementar** ar trebui să-i pună pe gînduri pe detractorii celor care nu mai pot dormi sau trăi din pricina neregulilor de la MISA şi a acţiunilor contrariante ale Mentorului ei spiritual .

Amintesc răuvoitorilor şi puţin înţelegătorilor de la ex şi anti-misa că ESTE IMPOSIBIL SĂ SE REALIZEZE MAGIE NEAGRĂ CÎND SE INVOCĂ AJUTORUL LUI DUMNEZEU-TATĂL, că magia neagră se face numai şi numai cu ajutorul entităţilor satanice !

Chiar dacă actualii detractori ai lui Grieg nu cred în el, dar dacă le-a mai rămas o fărîmă cît de mică de credinţă în Spiritul Suprem Absolut, ar fi stringent necesar să invoce ajutorul Atotputerniciei Divine spre a li se arăta calea cea dreaptă măcar acum cînd au rămas puîin timp înaintea Secerişului final, a trierii celei din urmă a roadelor bune, de cele stricate.

Pentru că dacă n-o veţi face nici acum, va mai trece multă, amarnic de multă vreme pînă să vi se mai ofere această oportunitate de cel pe care voi acum îl denigraţi sau l-aţi uitat complet, şi care este însăşi esenţa noastră nemuritoare, care în exterior a luat chipul lui Grieg !

Spre final, reamintesc aceste cuvinte ale lui Goethe :

„ **Dacă iei omul drept ceea ce pare a fi, faci din el ceva mai rău decît este, dar dacă îl consideri ca fiind deja ceea ce ar putea fi, faci din el ceea ce ar trebui să fie** !”

Aceasta este taina transfigurării, pe care detractorii lui Grieg au uitat-o cu desăvîrşire, ba chiar şi mulţi dintre cursanţii de la MISA o aplică doar din cînd în cînd şi eu nu fac excepţie !

Aşadar, nu Grieg are nevoie de apărarea noastră, ci minţile slabe, influenţabile sau nedumerite, pasibile de alunecări pe panta ce duce spre întuneric, au stringent nevoie de astfel de avertizări. Şi închei tot cu un citat al Maestrului nostru :

„ Aminteşte-ţi în permanenţă că eşti o fiinţă liberă care se poate autodetermina în întregime.Nici o altă fiinţă vie sau grup de fiinţe nu-ţi poate influenţa vibraţia specifică, dacă tu, cu fermitate, nu vrei aceasta.Nu este nimic în Univers care să poată să se opună voinţei tale libere, dacă tu nu permiţi cumva aceasta.Nimic şi nimeni, în afara ABSOLUTULUI nu are putere asupra ta, împotriva voinţei tale; nimeni nu te poate ispiti, nimeni nu te poate corupe, nimeni nu-ţi poate sta în cale.TU şi numai TU eşti singurul responsabil de modul în care exişti.Starea ta interioară nu este niciodată în mod inexplicabil programată.Sentimentul de a fi forţat sau influenţat din afară împotriva voinţei tale poate apare doar atunci cînd devii extrem de receptiv şi dens, cînd îţi contracţi conştiinţa şi te opacizezi.Procesul iluminării înseamnă să-ţi expansionezi la infinit conştiinţa şi înţelegerea intuitivă în aşa fel încît să poţi cunoaşte fulgerător, în profunzime, orice fiinţă prin empatie şi să percepi întregul Univers ca fiind o inefabilă interacţiune perpetuă de fiinţe vii ... Iubirea este manifestarea beatifică cea mai înaltă, deoarece iubirea include totdeauna în ea şi ceea ce nu este iubire.Iubirea permite să experimentăm viaţa

plenar şi armonios, fără să opunem rezistenţe la nivel mental, dîndu-ne astfel posibilitatea de a deveni SPAŢIU beatific.La acest nivel unde iubirea pură este permanent constantă şi conştiinţa total trezită, vom putea înţelege prin experienţă directă în spaţiile cele mai profunde ale fiinţei noastre, aparentul miracol de a conţine simultan în noi înşine contradicţii polare, antagonisme complementare şi fascinante paradoxuri...Pentru aceasta este esenţial să ne amintim că ceea ce se întîmplă nu este atît de important, precum felul cum reacţionăm interior la ceea ce se întîmplă ! ”

Oare le va permite karma răuvoitorilor şi puţin înţelegătorilor să aprecieze la justa lor valoare aceste îndemnuri divine ? Vom vedea.Pe mine m-ar bucura să aud că măcar unul dintre aceşti rătăciţi s-a întors pe calea ce duce la mîntuire, oricare i-ar fi maestrul spiritual, dar în fapte, nu în vorbe !

56.

Acest răspuns DE MULT BUN SIMŢ a fost dat de o cititoare ca o paralelă la multele şi aberantele calomnii aduse Avatarilor Divini de-a lungul vremii.

“ Te rog să-mi permiţi să-ţi ofer un exemplu de reducere la absurd, bazat pe Noul Testament:

Iisus a venit cu o misiune spirituală. El a atras în jurul lui tot felul de oameni, vameşi, prostituate, infirmi, posedaţi, etc. Printre cei 12 discipoli mai apropiaţi, a avut un tradator care l-a vîndut fariseilor şi pe urmă s-a sinucis. Alţi discipoli s-au dezis de el cand a fost arestat şi l-au contrazis deseori în decursul timpului …

Bun. Să presupunem urmatoarea situatie: EU, mare virtuoasă, imaculată şi impecabilă, mă înscriu în rîndurile învăţătorului Iisus ca să-i urmez învăţătura. Pe urmă, observ că în stînga mea stă un vameş, în dreapta o prostituată, în faţa mea un olog care miroase urît şi în spatele meu un tip dubios care se uită după femei. Atunci mă revolt, desigur: "Păi bine, Doamne ,Iisuse, de ce nu mi-ai spus că sunt prostituate printre discipolele tale? Nu cumva Tu le incurajezi? Nu cumva Tu le-ai învăţat? De ce nu ai pus un afiş să mă previi că ai oameni dubioşi pe lîngă Tine?"

Pe urmă mă umflu în revolta şi imaculata mea puritate şi zic: "De ce eşti cu două feţe?!...Tu încurajezi aceste femei să trăiască nemăritate sau văduve, să umble din loc în loc după Tine, să stea laolaltă cu bărbaţii în locuri publice, prin urmare eu cred că Tu le corupi la prostituţie şi neascultare şi rebeliune. Şi în plus, ce caută femeile alea tinere şi nemăritate pe lîngă Tine? Şi de ce te privesc cu atîta dragoste? Aha, ştiu ce faci Tu ! Le iei banii şi pe urmă le încurajezi la prostituţie ! Sau invers.

Ce le faci că îţi dau Ţie toţi banii? De altfel, ce faci TU cu banii lor? De ce mănîncă toţi nespălaţii Tăi de discipoli din banii lor?!... De ce iei de la unii şi dai la alţii? !

Eu cred ca Tu eşti un tantric de mîna stîngă şi nu m-ai anunţat cînd m-am înscris în rîndurile Tale ! Eu credeam că eşti un sfînt, cînd colo, eşti înconjurat de tot felul de păcătoşi, pe care desigur că Tu îi corupi şi-i încurajezi să păcătuiască !...

Aşa că eu plec... într-un loc mai curat, mai demn de mine. Nu cu făţarnicii şi mincinoşii aceştia care una zic şi alta fac. Şi în plus, de ce umbli cu discipolii Tăi flămînzi prin toate oraşele, să-ţi promovezi doctrina? Dar ce sunt ei, agenţi electorali?! Eu cred că-i exploatezi pentru că sunt proşti şi analfabeţi şi Tu profiţi de ei !!! Cine ştie ce cîştig ai Tu de pe urma lor !!!... Vai, ce ruşine !!!..."

Şi aş putea continua aşa indefinit. Am vrut doar să demonstrez prin reducere la absurd că ORICINE, ORICÎND, poate fi desfiinţat şi pus la zid. Mare lucru nu-i. Este chiar usor. Mai dificil este să vezi Dumnezeirea dintr-un Învăţător. “

57.

Aveam un cîine foarte frumos şi inteligent. De fapt era o căţeluşă adultă, dar femininul de la cîine are conotaţii penibile şi nu poate fi folosit în acest context. Sigur că trebuia văzută pentru a fi apreciată şi admirată....Amu, ceea ce vreau să povestesc nu e nimic paranormal, nici formidabil, de aceea cei sau cele care n-au timp de povestioare domestice, se pot opri aici cu cititul.

Pentru că era frumoasă, o lăudam mereu cînd treceam pe lîngă ea, spunîndu-i cît este de frumoasă ! Ea venea după mine cei vreo şase metri pînă la baie şi mă atingea cu boticul pe

piciorul bolnav. Este piciorul cu care o mîngîi uneori pe abdomen cu o atingere delicată, pentru că piciorul beteag, avînd masa musculară atrofiată, face mişcarea din şold, ci nu din muschii paralizaţi ai femurului şi atunci sigur că atingerea este abia atinsă, cam cum atinge un bebeluş mîna mamei.

Din cîte simt, tocmai această mîngîiere foarte delicată, pare să-i fi plăcut acestei căţeluşe căreia nu s-a ostenit nimeni să-i pună un nume, şi îmi răspundea, aşezîndu-şi şi ea delicat lăbuţa pe piciorul meu ! De bună seamă că alteori mă aplecam şi o mîngîiam cu mîna, dar această mîngîiere este mai bărbătească, adică fermă şi apăsată. Reacţia ei, de cele mai multe ori, era o goană entuziastă spre poarta care duce la ţarcul găinilor şi înapoi, care îmi arăta că se bucura peste măsură să fie drăgălită cu atîta iubire de prietenul om !

Alteori se întindea pe o parte, arătîndu-mi prin acest gest că vrea să fie mîngîiată îndelung pe abdomen, ceea ce făceam rareori, nu din lipsă de timp, ci parţial din lene, dar şi pentru că poziţia pentru mine este puţin cam incomodă, întrucît trebuie să mă aplec mult, să-mi ţin cîrjile cu o mînă şi s-o mîngîi cu cealaltă mînă, stînd într-un singur picior ! Nu rezist prea mult în această poziţie, de aceea alternativa era să o mîngîi fie direct cu cîrja, fie cu piciorul bolnav. Din motive pe care le intuiesc întrucîtva, această din urmă modalitate o încîntă mai mult, prin comparaţie cu o altă mîngîiere în care îi prindeam boticul în mînă, strîngînd uşor! După asta, ea scutura din cap cu un fel de strănut, posibil din cauza mirosului pe care mîinile mele îl lasă pe năsucul ei, miros de care se debarasează în acest mod.

Am văzut în multe filme cum oamenii se lasă linşi pe faţă de cîinii lor, gest care mie nu-mi place, probabil din cauza ascendentului meu în zodia Fecioarei, care Fecioare, precum se ştie, sînt destul de, ca să nu spun foarte grijulii cu igiena corporală şi cea a hainelor sau orice ar fi acel ceva cu care intră în contact. Preocuparea celor din zodia Fecioarei sau cu ascendentul în această zodie poate deveni chiar obsesivă pentru puritate...Nu e şi cazul meu, adică preocuparea mea pentru curăţenie şi puritate n-aş zice că merge chiar pînă la obsesie, dar n-am de unde şti cum gîndesc alţii despre mine !

Deci nu-mi place să-mi lingă cîinii faţa, însă atît îmi este de dragă căţeluşa noastră, încît încetul cu încetul a trebuit să mă încurajez a face un gest tipic de îndrăgostit, anume să o pup pe năsuc, gest pe care l-am făcut rar, adică numai de vreo două sau trei ori, din pricina puritanismului mai sus pomenit. Mai este şi un alt motiv pentru care îmi ţin sentimentele în frîu, anume pentru a evita efuziunile ei ulterioare prea năvalnice, mai ales cînd sînt îmbrăcat cu haine de oraş, ceea ce presupune lăsarea unor urme de glod pe haine, deşi această din urmă temere este cam inutilă, deoarece căţeluşa este destul de inteligentă pentru a nu sări pe om, ci doar se ridică pe picioarele din spate, lăsîndu-i omului alegerea de a o pofti să se apropie mai mult sau de a evita atingerea lăbuţelor ei de haine.

Presupun însă că n-am suficientă încredere în inteligenţa ei, că mă îndoiesc puţin, zicîndu-mi ceva de genul : da' dacă mă murdăreşte ?...şi mai bine evit să o încurajez prea mult, mă păstrez sobru, sau altfel spus, mă păstrez Fecioară !!

Într-oseară, totuşi, am mai facut un pas dincolo de grijulia mea preocupare pentru evitarea unor microbi canini şi am pupat-o odată pe creştet şi a doua oară pe botic, iar răspunsul căţeluşei a fost cumva uman, dar şi neaşteptat, în sensul că a dat cu lăbuţa pe cap, ca şi cum ar fi luat pupicul de acolo şi l-a gustat, apoi a dat cu lăbuţa pe năsuc şi a gustat şi al doilea pupic al meu, lingîndu-şi propria-şi lăbuţă !

Gestul ei mi-a amintit de o poezie a unui poet care a fost foarte mult umflat de critica vremii sale, fiindcă valoarea sa reală este cu mult mai modestă decît tam-tamul care s-a făcut în jurul lui. Mă refer la Nichita Stănescu, iar poezia sună cam aşa :

“ Spune-mi, dacă te-aş prinde într-o zi, şi ţi-aş săruta talpa piciorului, nu-i aşa că ai şchiopăta puţin, de teamă să nu-mi striveşti sărutul? “

Gestul acesta, desigur, m-a apropiat sufleteşte şi mai mult pe căţeluşă, dar tot simţeam în mine o anume reticenţă. Îmi amintesc vag despre nu ştiu ce virtuţi purificatoare ale salivei canine asupra omului, iar reticenţa mea cred că este cauzată doar de o ignoranţă uşor de eliminat, făcînd efortul de a mă interesa dacă există realmente vreun pericol de transmisie a unor boli atunci cînd te linge cîinele pe faţă...Efort pe care l-am făcut chiar acum, sunînd un amic şi întrebîndu-l ce şi cum. Astfel am aflat că temperatura normală a cîinilor este de 39,5 grade Celsius şi că într-adevăr nu există nici un risc de transmisie a vreunei boli de la cîine, dacă el este sănătos, ba dimpotrivă, cîinele cu mirosul lui de o mie de ori mai fin decît al omului, simte imediat apariţia oricărei boli la om, din care pricină şi are tendinţa să lingă respectiva zonă, dacă este lăsat, pentru tămăduire !

Numai că situaţia asta îmi aminteşte de o fată care nu mă lăsa să o sărut, pentru că nu-i plăcea senzaţia lăsată de salivă pe buze ori pe obraz, deşi i-am arătat un mesaj în care se vorbeşte de virtuţile purificatoare ale salivei umane, care salivă te ţine departe de medicul stomatolog, cel puţin o lună, ba elimină şi coşurile de pe faţă, pe lîngă alte calităţi pe care nu le mai amintesc aici.

Acum îmi dau seama că atîta timp cît două fiinţe se iubesc - cum e situaţia între mine şi căţeluşa noastră, dar chiar şi atunci cînd doar unul iubeşte - cum e situaţia între mine şi acea fată - nu este nici un pericol de îmbolnăvire, dacă evident şi omul şi cîinele lui sînt sănătoşi !

În final mă întreb: oare să existe vreo legătură între reticenţa mea de a fi lins de o căţeluşă pe care realmente o iubesc şi fereala fetei de umectarea cu salivă în timpul sărutului de la un om care realmente o iubeşte ?

Se pare că da, însă mai trebuie să cujet asupra subiectului pînă să mă dumiresc de-a binelea despre ce anume exact este vorba !

După cîţiva ani căţeluşa noastră a murit de bătrîneţe. În seara respectivă era un pic frig şi un pic de ploaie afară. I-am auzit scîncetele şi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să mă cheme pe mine, singurul ei prieten adevărat din această curte, dar spre dezonorea mea, mi-a fost lene să cobor cele 12 trepte pe întuneric spre a răspunde la o chemare de care nu eram sigur că va fi ultima !

S-a dovedit a fi ultima ei chemare, iar regretele mele, deşi nu foarte mari ori sfîşietoare, au existat întrucîtva...Pe această cale îmi cer iertare şi poate că ne vom revedea cîndva.

Cam după vreo două luni, un frate de al meu a adus în curte un căţeluş tare frumuşel, care are aceeaşi particularitate cu fosta căţeluşă, anume blăniţa alb cu negru, culorile fiind dispuse altfel decît la căţeluşă. Acest căţeluş a venit la mine de îndată ce l-am strigat *cuţu-cuţu*, s-a lăsat mîngîiat imediat, ceea ce fac toţi căţeluşii, însă ceea ce mă face să îmi dau cu presupusul că s-ar putea să fie încarnarea fostei căţeluşe, este că după ce l-am mîngîiat pe abdomen cu talpa piciorului bolnav, de atunci, ori de cîte ori mă vede, vine pe lîngă piciorul beteag şi cere să fie mîngîiat pe abdomen, răsturnîndu-se pe spate... Chiar dacă merg şi mă opresc doar două-trei secunde, el se lasă pe spate pentru ca eu să-l mîngîi şi nu se lasă, nu se lasă, nu se lasă pînă nu-l mîngîi de cîteva ori, neapărat cu piciorul bolnav !

Oare să fie cu adevărat încarnarea cîţeluşei ???...

57.

Infimităţi fizice şi psihice.

În urmă cu vreo 15 ani l-am întrebat pe Grieg dacă insuccesul meu în realizarea unei relaţii de cuplu împlinitoare se datorează infirmităţii sau karmei negative ? El a spus un singur cuvînt : Karma.

Dacă pînă la 34 de ani, cînd am purces pe Calea spirirtuală, singurătatea mea îmi producea multă suferinţă şi disperare, după acea dată, deşi nici suferinţa, nici singurătatea n-au dispărut, ele s-au diminuat, fiindcă înţelegeam că eu eram unicul vinovat de situaţia creată.

Precumn se ştie, avem liber arbitru să alegem fiinţa alături de care să ne petrecem clipele plăcute, fie ele erotice sau de orice altă natură.Cînd hoardele de americani lacomi au masacrat triburile indigene, unii dintre albi s-au reîncarnat mai tîrziu în nativi americani, respectiv indieni

americani, spre a simţi pe pielea lor dispreţul omului palid şi batjocura lui ! O situaţie similară s-a petrecut cu cei care au dispreţuit negrii sau ţiganii sau cine ştie ce altă rasă. Nu ştiu dacă este chiar o lege ocultă, dar e foarte probabil ca cei care dispreţuiesc prea mult o rasă ori o condiţie, să fie nevoiţi să compenseze karmic suferinţa produsă trăind şi ei, la rîndul lor, exact condiţia sau rasa dispreţuită anterior.

Cunosc o fată care în viaţa asta avea o boală de ochi ce ameninţa să o lase fără vedere complet şi consultînd o clarvăzătoare, aceasta i-a spus că boala are două cauze : Prima se datora faptului că într-o viaţă trecută familia i-a fost omorîtă de către bolşevici sub ochii ei, iar cea de a doua cauză era că într-o altă viaţă, fusese marinar pe un vas care transporta negrii din Africa spre America, unde erau vînduţi ca sclavi.

Dispreţul acelui matelot pentru negri era atît de imens, încît simţea doar scîrbă în prezenţa lor şi acest sentiment nu numai că i-a dat boala de ochi destul de gravă sau care ameninţa să se agraveze foarte tare în această existenţă, ci în plus, după propria-i mărturisire, fata nu putuse suferi nici să fie sărutată, nici să-i vadă pe alţii sărutîndu-se pînă pe la douăzeci şi patru de ani, ea avînd în jur de 30 de ani cînd îmi povestea mie acele lucruri. Scenele erotice îi produceau o inexplicabilă silă, dar partea cea mai neplăcută pentru ea era că toţi bărbaţii de care încercase să se apropie erotic o părăseau cam după o lună sau două, fiecare dintre ei resimţind un straniu sentiment de scîrbă faţă de ea după acel interval de timp, deşi ea nu avea nici o boală trupească dătătoare de mirosne neplăcute !

Revenind la infirmitatea fizică pe care unele fiinţe au fost obligate să o suporte în această viaţă, datorită greşelilor din alte vieţi, mai mici sau mai mari, reamintesc sărmanelor fiinţe întregi la trup, fie ele barbaţi sau femei, care dau dovadă de oligofrenie (sau mai simplu spus, care sînt proaste), că infirmitatea fizică nu afectează şi mintea acelor infirmi şi nici sensibilitatea lor, decît în unele cazuri foarte grave, dar un infirm fizic, dacă este şi oligofren, se vede pe faţa lui, nu mai trebuie alte certificări de la medic.

Aşadar, o fiinţă poate avea o infirmitate fizică, iar cei sau cele care le ocolesc, le dispreţuiesc sau le resping doar pe motivul infirmităţii, ar trebui să se analizeze serios dacă nu cumva ele însele suferă de infirmăţi psihice sau mentale. Repet, nu se pune problema aici să oblig pe cineva sănătos fizic să se însoţească ori să facă amor cu o persoană infirmă...Dacă cineva înţelege aşa ceva, înseamnă că intră în categoria oligofrenilor. Fiecare e liber să facă ce-i place, cu condiţia să nu răpească altei fiinţe umane liberul arbitru, deci să nu facă pe altcineva să sufere, fie că este fiinţă umană sau animală.

Aici şi acum mă refer doar la resentimentele pe care unele fiinţe umane slabe la minte şi cu un caracter îndoielnic le au faţă de fiinţele infirme fizic şi nu doar fizic, dar aici vizez îndeosebi infirmitatea fizică, din motive ce vor fi înţelese ulterior. Prejudecata celor mai multe femei cum că nu poţi face casă bună cu un om infirm este doar o prejudecată prostească. Deşi nu vreau nici pe departe să ridic în slăvi fiinţele infirme, căci fiind oameni, au şi ei defecte de caracter şi calităţi

ca oricare alt om, nici mai multe, nici mai puţine.Vreau să observ doar în treacăt că cele mai multe divorţuri se întîlnesc printre oamenii sănătoşi la trup, că cei mai mulţi bătăuşi sînt printre bărbaţii sănătoşi la trup, cît despre crime, nu trebuie să mai vorbesc cine le face.

Dar cea mai mare prostie vine abia la urmă şi e valabil atît pentru femeile, cît şi pentru bărbaţii care îşi folosesc mai puţin de 1% din capacitatea lor mentală, dacă îşi închipuie că nu pot fi împliniţi alături de un om infirm, din cauza acelei infirmităţi ! **NU INFIRMITATEA FIZICĂ ÎMPIEDICĂ FERICIREA UNUI CUPLU, CI DIZARMONIILE UNEIA SAU AMBELOR FIINŢE ANGRENATE ÎN ACEL CUPLU !**

DIZARMONII CARE AU DREPT CAUZE LIPSURI DE CARACTER, INSENSIBILITATE, PUŢINĂTATEA MINŢII, PREJUDECĂŢILE CRETINE, IMATURITATEA AFECTIVĂ şi multe – multe altele !

A crede că nu putem fi împliniţi sau împlinite erotic cu un om numai pentru că aceluia îi lipseşte o mînă sau un picior, înseamnă să dăm dovadă de multă prostie ! Dacă am ales de bună voie şi nesiliţi de nimeni, avînd niscai sentimente de afecţiune pentru respectiva persoană, deci dacă am ales în mod liber să intrîm într-o relaţie intimă cu o fiinţă infirmă, atunci e o dovadă de minimă inteligenţă să ne asumăm situţia nu doar între patru pereţi, unde nu ne vede altcineva, ci în orice altă împrejurare. Dacă ne este ruşine să ne afişăm în public cu acea fiinţă infirmă, înseamnă că noi sîntem cei infirmi psihic, nu cel care suferă de un beteşug fizic !

Deşi toate acestea par a fi cunoscute celor mai mulţi dintre cititori sau cititoare, am avut totuşi surpriza să constat că în anumite medii, mai ales în cele rurale, şi la femeile care au fete frumoase de măritat, persistă aceste prejudecăţi mai mult decît prosteşti, chiar cretine de-a dreptul ! Sigur că acele persoane sînt în marea lor majoritate neinstruite, adică nu sînt nici umblate prin lume, nici citite, şi că le doare pe ele la bască de predicile mele moralizatoare ! Nici dacă ar mai trăi 500 de ani de aici înainte şi tot n-ar fi interesate să citească astfel de texte ca cel prezent, darmite să le mai şi pună în aplicare, respectiv să-şi revizuiască sentimentele de dispreţ faţă de fiinţele infirme.

Mai grav este cînd acest dispreţ mai mult sau mai puţin mascat, aceste prejudecăţi prosteşti apar la fiinţe şcolite, ba chiar la cei care se află pe o Cale spirituală de ceva ani, care au tot auzit de-a lungul vremii de karmă şi ar fi trebuit să le fi intrat adînc în minte avertismentul lui Iisus : cu ce măsură măsori, cu aceeaşi măsură ţi se va măsura !

Pe cînd eram copil, mă umileau adeseori ceilalţi copii care mă apostrofau cu diverse apelative ca : şchiopule, ologule, şontorogule ! şi alte variaţiuni pe aceeaşi temă. Acum, cînd le aud - mai rar - mă amuză de la cei străini şi mă întristează de la cei din propria-mi famiilie. Nu ştiu de ce le mai folosesc cei din familia mea; poate că încă le mai merit, poate că încă nu s-a epuizat karma de suferinţă legată de acest subiect. Oricare ar fi motivul, ei ar trebui să ştie că nu mă mai fac să sufăr aceste cuvinte răutăcioase, ci lor îşi fac rău, dar asta evident că nu vor şti în această viaţă, deoarece probabilitatea ca aceste cuvinte să ajungă la urechea lor e foarte mică.

Conform Principiului Reflexiei, karma sau Destinul ne scoate în cale fiinţe care ne oglindesc anume neajunsuri de caracter pe care trebuie urgent să le îndreptăm. Femeile pe care le-am întîlnit de-a lungul vremii şi care m-au respins ca iubit, ar fi trebuit să înţeleagă în primul şi în primul rînd că infirmitatea mea era o reflexie exterioară a unei infirmităţi interioare a lor, dar **nu am cunoştinţă de nici o singură femeie care să-mi fi mărturisit ulterior ceva de acest gen ! N-a recunoscut nici una, nici măcar că ar avea ceva de învăţat de la mine**, (mă refer la cele cărora le-am facut curte), ci doar mi-au întors spatele ofuscate şi-au dispărut în ceaţă !

De altfel, pentru cititorii sau cititoarele inteligente, care au avut timp să analizeze aceste aspecte, îşi vor fi dat seama de mult că Soarta sau Karma ne scoate în cale exact fiinţele de la care avem ceva de asimilat în regim de urgenţă, aş spune, fără teama de a exagera. Şi cazul acelei fete care s-a sinucis este cel mai elocvent ! Mie mi-a fost clar din primele zile că fata era labilă mental, chiar dacă prezenta multe potenţialităţi afective şi că avea de asimilat de la mine claritatea, luciditatea şi fixarea minţii asupra unui obiectiv prioritar major. I-am spus această idee, însă fie nu a înţeles-o, fie n-a luat-o în serios, că doar se ştie cum este cu mintea fetelor tinere ! Cum spuneam şi în altă parte, majoritatea femeilor frumoase cred despre ele însele că frumuseţea lor trupească este suficientă şi cele mai multe nu depun nici un alt efort spre îmbunătăţirea caracterului lor, ele crezînd că ne fac un mare favor nouă bărbaţilor, infirmi sau bătrîni, dacă binevoiesc să meargă cîţiva paşi alături de noi ! Dar dacă astfel de concepţii prosteşti sînt foarte răspîndite printre femeile profane, care adică nu sînt interesate de evoluţie spirituală conştientă, cu atît mai mult e de-a mirărilea o asemenea atitudine la cele care se aflǎ de cîţiva ani buni pe o cale spirituală autentică !

Ci întorcîndu-mă puţin la ceva ce am promis că fac, dar am evitat să intru în amănunte, am să spun pe scurt istorioara cu o fată de care eram îndrăgostit, iar ea îndrăgostită lulea de altul, aflat în capitală, unde am mers odată la o anume manifestare, care începuse deja. Fata în loc să stea lîngă mine până la prima pauză, a plecat în căutarea iubitului ei, pe care nici nu l-a găsit decît după vreo două ore. Mulţi ani mai tîrziu i-am spus fetei că în timpul acelei meditaţii simţisem o amplificare a iubirii pentru ea atît de mare, încît toată noaptea am căutat pe cineva de sex feminin s-o invit să stea pe scaunul gol de lîngă mine, dar n-a venit nimeni şi că eram sigur că acea iubire intensă îi era adresată ei şi numai ei, iubire care ar fi făcut-o să se simtă foarte bine; n-aveam nici o îndoială în această direcţie, iar lecţia era clară : nu contează vehicolul prin care ţi se trimite iubirea, important este sentimentul de iubire care ţi se oferă ! Dar această lecţie e foarte greu de înţeles de unele fiinţe, mai ales de către femeile care au prejudecăţi prosteşti legate de infirmităţile fizice ale altora !

Concluzia e evidentă. Neexistînd aşa numita întîmplare, ci numai necesitate, este clar că dintr-o tainică necesitate ne întîlnim unii cu alţii, fie ei infirmi, bătrîni ori prea bîrdihănoşi sau oricum ar arăta trupurile lor şi care nu ne convin nouă la o primă privire ! Ar fi o dovadă de **minimă inteligenţă aplicată** dacă ne-am întreba cît mai repede : de ce oare ne-a scos Divinul în cale acea

fiinţă în acel moment ?... Ce mesaj imperios necesar are ea pentru noi ? Dacă ne punem o asemenea întrebare mai mereu, vom primi şi răspunsul repejeor, mai ales dacă la momentul acelei întîlniri aveam o problemă care ne frămîntă mai mult sau mai puţin obsesiv.

58.

Cu mai mulţi ani în urmă, Corina mi-a spus, printre altele, că într-o altă încarnare am fost Odobescu, deşi eu personal nu simt nici o afinitate faţă de acel om. Dacă am fost sau nu acel om, veţi trage singuri concluzia după ce voi mai da unele amănunte.

Într-una dintre seri, am chemat-o pe tînăra de care eram îndrăgostit la mine acasă, cu intenţia de a fuziona amoros cu ea, dar m-a refuzat sub arhicunoscutele ei pretexte neserioase. Am închis telefonul, însă au urmat două sau trei telefoane de ale ei, prin care mă tot ruga insistent să nu mă supăr că nu vine la mine ! Am purces să realizez o meditaţie cu Shiva, iar la terminarea acelei meditaţii, am avut o trăire stranie ! Mi-a trecut prin minte gîndul, ca de la oarece depărtare, că ar fi trebuit să mă sinucid în acea seară !!

Era ca şi cum un om care mergea în fiecare dimineaţă spre servici pe aceeaşi stradă, la aceeaşi oră, numai că fără un motiv aparent, o dată se hotăreşte să meargă pe o stradă paralelă şi observă cum pe strada pe unde mergea de obicei are loc un accident mortal la ora la care ar fi trebuit să treacă el pe acolo !

Am înţeles imediat că dacă nu mi-aş fi purificat karma şi mintea prin cele peste o mie de zile de posturi negre - doar cu apă - cel mai probabil că în acea seară m-aş fi sinucis din cauza suferinţei produsă de acumularea atîtor respingeri afective şi erotice pe care le-am trăit în această viaţă!

Mai tîrziu, o lună sau două mai tîrziu, am avut sentimentul că eu m-am sinucis din acelaşi motiv în cel puţin două încarnări anterioare!...Faptul că Odobescu şi-a pus capăt zilelor la 61, după cum am văzut pe internet, unde nu se preciza motivul acelei sinucideri, m-a pus pe gînduri, dar abia recent, cînd am aflat şi motivul suicidului, anume că se îndrăgostise de o fată foarte tănără, care l-a respins ca iubit, mă face să cred că probabilitatea de a fi fost acel om nu mai era doar o simplă presupoziţie !

Se ştie doar că sufletul este pus în faţa aceloraşi teste, pînă le trece cu bine, iar pe de altă parte, aşa s-ar explica atracţia mea magnetică pentru fetele tinere, între 16 şi 24 de ani ! Şi nu numai atît. Ca un făcut, mă îndrăgostisem de cele mai multe ori exact de fetele – femeile care fie se aflau într-o altă relaţie, fie erau măritate, fie posedau o frumuseţe fizică mult prea mare, ca să se uite la un infirm ! Altfel spus, exact de cele intangibile !

Numai că în această seară am simţit limpede că eu iubesc floarea, trandafirul, ci nu spinii ei ! Aceştia aparţin egoului ei, minţii ei, lipsei de experienţă şi anumitor intruziuni întunecate în aura sa.

Şi închei cu un citat din cartea doamnei Florica Steva, **Drumul spre Divina Lumină** , în care autoarea cărţii reproduce splendidele cuvinte ale Marii Puteri Cosmice a Iubirii, Frumuseţii şi Binelui care este TRIPURA SUNDARI primite în cursului unei meditaţii :

" **Cînd eşti iubita unui bărbat, tu nu eşti soţie, mamă sau gospodină; nu eşti nici măcar o simplă femeie, ci eşti mult mai mult !**

Atunci tu eşti ca o regină ! Trebuie să fii fericită că ai parte de atîta Graţie ! Să porţi în suflet ca pe cea mai mare comoară această înţelegere, să trăieşti permanent cu acest gînd, astfel încît orice ai face faţă de iubitul tău, cu el, pentru el, să simţi mereu bucuria de a fi iubita lui. Vei căpăta astfel o radiaţie subtilă deosebită, o vibraţie specială pe care el, iubitul, o va simţi imediat. Orice ai face, nu uita că eşti IUBITA acelui bărbat ! " (pag. 133-134).

Eu unul aş putea completa că şi reciproca este valabilă pentru un bărbat. Adică să fii iubitul unei shakti veritabile, a unei splendide femei, frumoasă, sensibilă, armonioasă, înţeleaptă, senzuală, plină de iubire, înţelegere şi toleranţă nu doar pentru tine, iubitul ei, ci şi pentru multe alte fiinţe, este o Binecuvîntare la care visez şi aspir de multă vreme şi desigur nu doar eu !

Poate de la toamnă, Prea Bună Doamnă a Celestelor Iubiri !

59.

Rolul şi rostul sau karma şi Dharma.

Ideea principală este foarte scurtă, anume că **rolul** aparţine egoului sau personalităţii noastre, pe cînd **rostul** sau **menirea** noastră aparţine sufletului nostru.Sigur că unora le era clar acest fapt, dar nu tuturor, de aceea mă încumet să-mi dau cu părerea despre acest subiect.

Rolurile personalităţilor noastre sînt inter-schimbabile, fiindcă la servici jucăm un rol, acasă un alt rol, în timpul liber alt rol. Pe cînd menirea noastră, aparţinînd sufletului nostru mai mult sau mai puţin adormit, se întinde pe parcursul întregii vieţi, ba chiar e posibil să dureze mai multe încarnări, în cazul repetenţilor.

Cu vreo 16 ani în urmă, o colegă de servici mi-a povestit mai multe vise de-ale ei despre vieţile trecute şi în toate acele vise tema era una şi aceeaşi, anume gelozia. Mi-a spus că avusese peste 30 de vise cu aceeaşi temă, iar mie a apucat să-mi povestească doar vreo opt, parcă ! Din ele îmi amintesc unul singur, pe care îl redau aici :

Se făcea că se afla într-o oază din deşert, împreună cu o caravană. Era a patra soţie a unui şeic arab, cel care conducea caravana. Spăla rufe, dar era supărată, invidioasă şi geloasă pe celelalte neveste ale şeicului, care nu făceau nimic altceva decît se îngrijeau de propriul corp, cu sulemeneli şi alte farafastîcuri. Pesemne că erau mai tinere decît ea, de vreme ce ea ducea greul muncilor casnice. Oricum, s-a întins spre un arbust ţepos să pună rufele la uscat, însă din cine ştie ce motiv, s-a dezechilibrat şi a căzut cu ochii în ţepii acelui arbust, orbind pe loc ! Şeicul a lăsat-o în acea oază, promiţînd că va trimite pe cineva s-o ia, şi a plecat cu toţi însoţitorii săi, abandonînd-o pur şi simplu pe biata femeie în acel loc pustiu ! Ea s-a tîrît orbeşte mai multe zile la rînd prin deşert, pînă a avut şansa să fie găsită de o altă caravană, condusă de o femeie, care a luat-o cu ea în oraş. Acea femeie de atunci, în actuala încarnare i-a fost cea mai bună prietenă în şcoala generală.

Deşi îmi amintesc doar acest vis, rog cititorul să mă creadă pe cuvînt că şi celelalte vise aveau exact aceeaşi temă, anume gelozia ca test la care sufletul acestei femei se împiedicase sau se împotmolise, circa treizeci de încarnări ! Ori poate să fi fost doar cinci-şase încarnări, ea avînd mai multe vise pe aceeaşi temă dintr-o viaţă. Chiar şi în actuala încarnare avea aceeaşi problemă ! Asta da consecvenţă sau încăpăţinare, neicusorule ! Ba nu, mai bine zis, ăsta da catîrism, pentru că numai un catăr poate să fie atît de catîr încît să nu se mişte din loc, oricîte bice ar primi pe spate şi peste picioare !

Prin primii ani de curs m-am întrebat mai multe zile la rînd, cred, de ce nu evoluăm noi oamenii de-a dreptul spre ţinta propusă, respectiv uniunea plenară cu Dumnezeu ? De ce durează atît de mult călătoria ? Şi aşa cum se petrece cel mai adesea cînd avem vreo nedumerire importantă, ni se răspunde fie prin intermediul unei fiinţe elevate, fie în meditaţii sau chiar în vise. Răspunsul la acele întrebări a fost extrem de edificator pentru mine şi nu numai, după cum se va vedea !

Se făcea că eram condus de o prezenţă nevăzută printr-un bloc terminat de construit, dar nefinisat, fiindcă erau mai multe mormane de nisip pe alocuri, schele părăsite, scînduri şi multe alte obiecte. Adică urcam cîţiva metri, apoi ne întorceam din drum, mergînd alţi cîţiva paşi pe orizontală, pe sub schele, ocolind mormane de nisip sau alte bucăţi de mortar,reluam urcarea cumva oblic, iar ne întorceam, luînd-o spre o altă direcţie decît cea direct în sus, apoi iar un pic de urcare, urmată de alte ocolişuri şi întoarceri, cînd într-o parte, cînd în alta, cînd drept, cînd oblic sau chiar întoarceri din drum mult în urmă ! Toate aceste căutări au durat multă vreme, pentru ca în final să ajung la cel mai înalt nivel al clădirii, care era asemeni naosului unei biserici, cu o cupolă semirotundă, destul de înaltă, şi desigur, complet finisată, în care cîteva fiinţe meditau sau se rugau în linişte.

La trezire am înţeles că acel bloc nefinisat reprezenta sufletul meu, că mormanele de nisip şi zgură, precum şi celelalte obiecte simbolizau prejudecăţile şi închistările mele, erorile de judecată, adică zaţurile minţii mele ce trebuiau purificate, dar ceea ce este mai important, ceea ce este esenţial, se vădea a fi parcursul în sine, plin de sinuozităţi şi ocolişuri şi întoarceri neaşteptate, care toate la un loc simbolizau karma, ideea de karma individuală a fiecăruia dintre noi.

Am înţeles că drumul spre Eliberarea Spirituală Supremă nu este asemeni celei mai scurte linii dintre două puncte, ca în algebră, decît poate doar în cazuri excepţionale, cum a fost Nisargadatta Maharaj, care a atins realizarea ultimă în trei ani, dar acel parcurs era vizibil doar în ultima existență, fiind sigur că în precedentele vieți avusese și el parte de multe urcușuri și coborîșuri ! Majoritatea aspiranţilor spirituali au multe slalomuri de făcut printre obstacole, limitări proprii şi datorii karmice faţă de fiinţe din alte vieţi, pe care acum le reîntîlnesc sub alte măşti. Acele ocolişuri în visul meu sugerau că dacă, spre exemplu, am urcat în maşină cu intenţia de a merge de la Dagîţa la Hălăuceştii din Vale, pe drum e necesar să facem nu ştiu ce abatere prin Străpungerea Peşterii, ca să-l luăm de acolo pe cutare sau cutărică, apoi avem o pană şi înnoptăm la o familie care ne este, să zicem datoare din altă viaţă şi acum ne ospătează, apoi avem alte şi alte peripeţii, întîlnind fel de fel de oameni, cărora le sîntem datori cumva, ori ei ne datorează ceva, învăţînd de la unii şi de la alţii ceea ce trebuie pentru a avansa pe Cale.

Sigur că nu toţi învaţă, nici chiar din cei care sînt pe o Cale spirituală autentică şi sub ghidarea unui Mentor Divin, fie din lene, din inerţie sau pur şi simplu pentru că nu-i ajută mintea să înţeleagă lucruri elementare, cum ar fi acela că dacă nu facem eforturi suficiente să progresăm spiritual, atunci regresăm, fiindcă stagnarea e de scurtă durată şi mai degrabă aparentă. Ba aş îndrăzni să spun la unison cu mulţi alţii înaintea mea, că pe această planetă se află probabil cel mai mare număr de repetenţi din întreaga galaxie, deci fiinţe care multe existenţe la rînd au refuzat să-şi împlinească menirea, au ratat menirea ori s-au complăcut în experienţe contra-productive, cum sînt cei demoniaci şi satanici !

Ce să mai zicem atunci de cei care nu se află pe o cale spirituală autentică ? De cei care nu sînt interesaţi de evoluţie spirituală conştientă. Aceştia avansează foarte lent de la o viaţă la alta, ca femeia mai sus pomenită, repetînd multe vieţi acelaşi test. Deşi din auzite se spune cum că gelozia ar fi testul cel mai greu de trecut, după părerea mea Orgoliul deţine primul loc în acest top.

În ce priveşte subtitlul Karma şi Dharma, cea din urmă este echivalentul menirii sau rostului oricărei fiinţe vii, iar cea dintîi reprezintă acţiunea şi reacţiunea la acţiunile noastre. Rolul nostru este urmarea unor acţiuni trecute, gînduri, dorinţe şi intenţii. Acestea sînt lucruri prea cunoscute şi mai spun doar un fapt care n-ar trebui uitat. Anume că e de dorit să acţionăm, ci nu să reacţionăm. Altfel spus, dacă fiinţa de lîngă noi se dedă la acţiuni violente, e de dorit să acţionăm blînd şi compasiv, ci nu să intrăm în rezonanţă cu nevricalele ei, devenind şi noi violenţi sau nervoşi sau dizarmonioşi. Ei, asta dacă am învăţat să ne controlăm reacţiile minţii, dacă nu, atunci

vom învăţa încetul cu încetul, pînă devenim noi stăpînii karmei şi ai gîndurilor noastre, ci nu sclavii lor.

Acum, precum se ştie, e uşor de dat sfaturi altora, pe care aproape nimeni nu le ia în seamă, şi e posibil ca noi înşine să nu le aplicăm, fie că le uităm, fie că ne ia valul cu prima ocazie ! Dar ce ne facem cînd ne ia vîltoarea amărăciunilor ? Fie că e vorba de amărăciunea produsă de comportamentul demoniac al cuiva apropiat nouă, fie că se instaurează în urma unor frustrări repetate ori din alte pricini. Şi mă refer la amărăciuni adînci, care ne otrăvesc sufletul îndeosebi, ci nu la cele superficiale şi repede trecătoare.

Ei, dacă ar fi să-l ascultăm pe Ekart Tolle, se găseşte soluţia la toate. Uneori, sfaturile acestui înţelept dau rezultate, alteori nici un sfat, oricît de înţelept nu dă nici un rezultat şi atunci ce ne facem ? Drept să spun că nu ştiu altceva în afara rugăciunii, dar există multe situaţii cînd nici aceasta nu dă rezultate şi atunci n-avem altceva mai bun de făcut decît să ne străduim a înţelege de ce se petrece ceea ce se petrece.

60.

Dacă Rolul este circumscris Personalităţii, adică Egoului, iar Menirea aparţine Sufletului, atunci Misiunea spirituală este marca distinctă a Spiritului Divin pe deplin revelat şi Eliberat de Maya. Este de-a dreptul jenant să se vorbească de misiune spirituală, după părerea mea, la fiinţe care nu şi-au transcens Egoul !

Cei sau cele care procedează astfel, dovedesc necunoaştere, pe de o parte, şi orgoliu, pe de altă parte .Sigur că şi acest aspect este cunoscut de anumiţi aspiranţi pe calea spirituală şi necunoscut de alţii. Poate veţi fi observat că unele subiecte ni se par mai mult sau mai puţin banale, pe cînd altele sînt complet inedite pentru noi.

Motivul este că asupra subiectelor întrucîtva cunoscute am meditat şi noi înşine ori le-am dezbătut cu altcineva; cel puţin anumite faţete ale subiectelor respective, în conformitate cu interesele, aspiraţiile, gusturile sau priorităţile noastre. Pe cînd în cazul subiectelor inedite ori ale unor abordări inedite vizavi de subiecte mai mult sau mai puţin cunoscute, este evident că noi înşine nu ne-am gîndit din acea perspectivă şi nici n-am vorbit cu alţii, analizînd acel subiect sub unghiul inedit care ni se prezintă de către altcineva.

Acel inedit este numit îndeobşte ORIGINALITATE, fiind amprenta distinctă şi evident unică a unui autor, artist, meşteşugar, etcaetera. Amprentă distinctă ce aparţine Sufletului, aş zice, ci nu

Egoului sau Personalităţii noastre. Observăm în acest context că, fără nici o tăgadă, cu cît Sufletul unei fiinţe umane este mai treaz, cu atît acea fiinţă este mai originală, mai aparte faţă de turma informă a Egourilor gregare. Un exemplu celebru este Gabriel Garcia Marquez în literatură ori Salvador Dali, în pictură, dar exemple de acest fel sînt nenumărate şi cunoscute de cei mai mulţi dintre noi.

Misiunea spirituală este realizată de fiinţe umane care şi-au transcens Egoul şi precizarea mea urmăreşte să elimine confuziile care se fac actualmente între spiritualitate şi intelect sau între spiritualitate şi religie. De-a lungul vremii, mai ales această „ cacofonie cosmică ” numită Biserica Catolică a avut misionari în diverse colţuri ale lumii, dar nu numai ea, bineînţeles, scopul fiind doar o acoperire pentru jafuri şi dominare politică, chiar dacă misionarii în sine vor fi fost, măcar unii dintre ei, bine intenţionaţi.

Spiritualitatea este o ştiinţă a Sufletului care urmăreşte desăvîrşirea spirituală a fiinţei umane, **fără să forţeze pe nimeni**, pe cînd Religia este un set de dogme fixe şi moarte în cea mai mare parte, care doar tangenţial oferă îndemnuri spre autodesăvîrşire, scopul principal fiind de a menţine o anume elită sacerdotală la putere. Că aşa stau lucrurile se poate proba, dacă mai este nevoie de probe pentru unii naivi, printre altele, prin punerea în discuţie la modul oficial a comportamentului imoral a unor înalţi clerici şi apoi să se observe reacţia respectivilor, pe de o parte, şi a Bisericii, prin şefii ei, pe de altă parte.

Sau prin cît de mult bine fac aceste biserici oaemnilor nevoiaşi ai lumii, cît ajutor dau ei suferinzilor, în fapte, nu în vorbe ? Spre a nu crea confuzie în mintea unor cititori, precizez că fac distincţie între Biserică, oricare i-ar fi denumirea, şi învăţătura divină care a stat iniţial la baza înfiinţării acelei Biserici. (Dar se ştie că există biserici ale căror fondatori n-au atins cea mai înaltă treaptă de realizare spirituală, ba chiar unii dintre acei fondatori sînt de fapt satanici !). Respectiv fac distincţie între Creştinism cu ambele orientări principale, şi învăţătura lui Iisus Christos care a fost, este şi va fi mereu vie pentru unii aspiranţi spirituali.

Atît cît s-a mai păstrat din învăţătura lui Iisus Christos, este şi va rămîne cel puţin cît va exista această planetă, o învăţătură perenă, mereu vie, din simplul motiv că spiritul celui care a animat acea învăţătură era viu la data răspîndirii ei în lume şi este viu şi acum şi în viitor, dat fiind că întreaga Planetă Albastră este înglobată permanent în aura Sa ! (Dar să decimezi populaţii de milioane de oameni, cum au procedat spaniolii în cele două Americi invocînd numele lui Christos, nu poate fi pentru nici o minte raţională şi de bun simţ numită misiune spirituală, decît dacă eşti frate cu Necuratul şi atunci pentru tine minciuna şi perversitatea ţin loc de adevăr, aşa cum procedează actuala Elită ocultă malefică !)

Reamintesc că spiritualitatea este o modalitate sau un imbold spre autodesăvîrşire, spre îndumnezeirea fiinţei noastre, cu acordul deplin al neofitului, pe cînd religia s-a impus adeseori cu forţa unor naţiunii străine sau grupuri etnice de altă orientare decît cotropitorii, şi este cel mai

adesea un amestec de învăţături divine cu cele umane, ale unor personaje care au avut interese întrutotul străine de uniunea fiinţei individuale cu Dumnezeu Tatăl.

Privite astfel lucrurile, socotesc că este corect a spune că nici construirea templelor sau bisericilor nu are legătură decît tangenţial cu spiritualitatea. Adică eu unul nu aş numi construirea unei biserici un act de spiritualitate, ci doar o acţiune arhitectonică, în incinta căreia se intenţionează realizarea unor acţiuni spirituale.

Mai delicată este însă o altă faţetă a subiectului dezbătut şi aici mi-ar prinde bine ajutorul altor minţi mai luminate sau intuitive decît mintea mea.Anume cum este corect să încadrăm iniţierea unor cursuri cu evidente intenţii spiritualizante, de către fiinţe care nu sînt Eliberate spiritual, ba poate că nici nu şi-au revelat plenar Sinele Divin Atman la data cînd au început predarea acelor cursuri ? În aceste cazuri vorbim de misiune spirituală sau de menire ?

În conformitate cu teza principală a acestui articol, corect ar fi să numim **menire** iniţierea acelor cursuri cu intenţii spiritualizante, fiindcă fiinţele respective nu şi-au transcens Egoul, adică aspectul iluzoriu care le menţine încă în sclavia lui Maya, dar dacă greşesc, rog să fiu corectat.

Pe de altă parte, iniţierea unor cursuri de către o fiinţă care n-a atins încă Eliberarea spirituală ultimă, dar se află sub ghidarea unui Maestru Divin, presupun că ar fi corect s-o încadrez ca misiune spirituală a respectivului Maestru Divin, chiar dacă la modul formal, unul din discipolii săi avansaţi a iniţiat acel curs de shivaism, să zicem, sau de ayurveda, fiind inspirat – cred – de respectivul Maestru Divin şi – cu siguranţă – susţinut acel curs în mod subtil de către Maestru.

Sintetizînd, putem spune că *Rolul* implică acţiuni mai mult sau mai puţin benefice în slujba Egoului, care cel mai adesea ne menţin în sclavia Iluziei cum că nu se află nimic mai presus de simţurile şi mintea noastră.

Menirea implică acţiuni realizate întru trezirea şi purificarea noastră sufletească şi aparţin celor care au **înţeles prin experienţă directă** că aparţinem cu toţii unei comunităţi mai vaste de suflete, ci nu sîntem insuliţe separate de egoism în jungla sălbatică a instinctelor de posesiune şi supravieţuire proprii.

Misiunea implică acţiuni numai şi numai benefice pentru evoluţia spirituală a umanităţii, realizate de Fiinţe umane pe deplin îndumnezeite şi aceasta din simplul motiv că numai astfel de fiinţe pot face întru totul Voia lui Dumnezeu Tatăl, fiind evident pentru orice minte limpede că trăind încă la nivelul Egoului, nu facem decît arareori Voia Celui de Sus.

În final,.poate ar fi instructiv să ne punem întrebarea, cei dintre noi care ne folosim mintea şi la introspecţie, nu doar la circumspecţie (cum sînt fiinţele închistate şi suspicioase):

Ce anume este al nostru ?... Ce este al meu sau al tău ?

Ce ne aparţine nouă ?...Ce-mi aparţine mie sau ţie ?

Dacă vom analiza atent, vom vedea destul de surprinşi – unii dintre noi – că nu ne aparţin nici casele, nici banii, nici orice alte obiecte materiale.Nu ne aparţin nouă nici iubiţii sau iubitele, copiii sau rudele, pentru că asemeni posesiunilor materiale, nu le putem lua cu noi după ce părăsim această lume definitiv prin aşa zisa moarte. Nici gîndurile noastre, în cea mai mare parte nu ne aparţin, fiind ele inspirate de unii sau alţii, din lumea aceasta sau din alte lumi superioare ori inferioare. După cum cei mai mulţi ştiu deja, doar experienţele ne aparţin, dar aici vreau să fac o precizare care poate fi rodnică şi pentru alţii.

De fapt ceea ce ne aprţine nouă şi numai nouă, sînt REZONANŢELE, doar acestea sînt ALE NOASTRE ! Termenul este puţin cam tehnic şi posibil restrictiv pentru gîndirea unora, însă dacă este înţeles în amploarea sa macrocosmică, atunci deschide perspective uimitoare !

Simţirile sau experienţele noastre pot fi uitate de către partea conştientă a fiinţei noastre, gîndurile se schimbă de la o zi la alta, concepţiile noastre de asemeni suferă schimbări importante, ba chiar radicale în decursul unei singure vieţi, darmite pe parcursul mai multor vieţi, gusturile şi intenţiile noastre suferă aceleaşi transformări imprevizibile, dar ceea ce este al nostru şi numai al nostru, chiar dacă se modifică în timp sub aspect calitativ, sînt REZONANŢELE NOASTRE, oricare le-ar fi orientarea momentană !

Fie că sîntem inconştienţi, cum este cazul celor mai mulţi dintre noi în actuala Epocă Întunecată, fie că abia începem să devenim conştienţi sau unii dintre noi chiar hiperconştienţi, cu toţi avem ca proprietate unică şi nepieritoare propriile rezonanţe care ne conduc, că vrem sau nu vrem, acolo unde merităm !

Aşadar care este menirea NOASTRĂ ? La această întrebare, cititorul sau cititoarea inteligentă îşi va răspunde singur(ă) ! Din păcate am cunoscut şi fiinţe care, deşi se află pe o cale spirituală de ani buni, nu-şi pun această întrebare elementară, fie că nu le ajută mintea, fie că au alte priorităţi, cum ar fi cea a unui servici care le stresează în asemenea măsură, încît nu se mai pot gîndi şi la altceva, decît cel mult la un mod superficial. Adică intră în categoria cursanţilor, păşind uneori şi în categoria opozanţilor, într-un fel de dans straniu, asemeni celor care se află cu fundul în două luntre ! Pînă să intre în categoria aspiranţilor, aceste fiinţe au nevoie de înţelegerea directă pe care le-o oferă suferinţa, pentru că deocamdată nici cursurile, nici conferinţele nu le pot lumina mintea, fiindcă despre practică spirituală, nici pomeneală să realizeze altfel decît la curs, fiind ele, cum am spus, prea stresate de servici sau de orice altă situaţie tensionată din viaţa lor !

Acestor fiinţe inconştiente le fac precizarea că orice ar realiza, mai ales tîndăleala sub varii pretexte, ea crează tot **rezonanţe,** reprezintînd singura lor „proprietate personală” care le vor transporta în lumile pe care le merită şi în experienţele pe care le pot asimila ! Dar, evident, toate se învaţă pe propria piele, ci nu lecturînd astfel de îndemnuri, admiţînd în cel mai bun caz că le-ar citi vreodată !

Şi închei spunînd că Rolul, Rostul şi Misiunea spirituală sînt secvenţe de drum din Marea Aventură a SPIRITULUI UNIC TRANSCENDENT care este Creatorul Suprem, ÎN

IPOSTAZELE SALE MULTIPLE DE ATOMI SPIRITUALI INDIVIDUALI din cadrul Manifestării Divine !

Glorios final, nu-i aşa ?

61.

Să mă văd pe mine însumi copil la şapte sau mai bine la nouă ani mergînd printr-un lan de grîu care aproape îmi ajunge pînă la bărbie, ţinîndu-l de mînă pe cel care în viaţa aceasta îmi este Maestru, iar atunci în viitor va juca acelaşi rol de ghid spiritual pentru mine, şi nu doar pentru mine. Să mă văd pe mine însumi copil uimit nu doar de imensitatea Cerului şi a Pămîntului, ci şi de imensa cunoaştere a celui care mă ţine de mînă şi mă conduce printr-un lan de grîu spre o destinaţie necunoscută mie. Să mă aud pe mine însumi punînd întrebări copilăreşti celui care îmi este şi tată şi mamă şi lumină călăuzitoare şi braţ puternic de sprijin cînd paşii mei şovăielnici mai calcă pe de lături ori se împiedică de nevăzutele denivelări ale drumului. Să simt în palma mea de copil de şapte sau mai bine de nouă ani, palma puternică a celui căruia nici eu nu voi şti atunci de ce voi tot simţi imboldul să-i cuprind picioarele cu o îmbrăţişare de copil care se abandonează cu încredere deplină călăuzitorului său.

Călătoria aceea înspre o ţintă misterioasă poate că a fost cu mult mai scurtă decît a reţinut-o memoria mea viitoare de copil, pentru că s-au petrecut atît de multe lucruri importante pentru mine, deşi mărunte pentru oricine altcineva, cum ar fi acela de a dormi într-o şură de paie alături de mentorul meu drag şi mult iubit. Sau faptul de a mă lua în spate pe porţiunile mai dificile ale urcuşului prin locuri pe unde eu unul, cu mintea mea de copil, n-aş fi crezut că este vreun drum practicabil. Sau căţăratul prin copacii roditori pentru culegerea unor fructe care de care mai gustoase şi necunoscute mie.

Şi să observ cu o uimire din ce în ce mai intensă un simţămînt profund de protecţie atoate-iubitoare ori de cîte ori mă apropiam de maestrul meu drag, iubire protectoare pe care n-o mai percepeam dacă mă îndepărtam de el mai mult de trei-patru paşi. Drept pentru care, spre a verifica justeţea acelei simţiri, ba mă îndepărtam, ba mă apropiam de el, iar el ştia de ce fac sau voi face ceea ce voi face şi zîmbea - va zîmbi îngăduitor, mai mult din sclipirea ochilor decît din colţul buzelor.

Deşi pe atunci voi fi doar un copil de şapte sau mai bine de nouă ani, voi fi avînd un spirit de observaţie la fel de, dacă nu cumva cu mult mai dezvoltat decît cel din actuala viaţă, desigur în urma exersării acestui spirit în actuala încarnare. De aceea cititorul nu trebuie să fie mirat de acel spirit de observaţie al unui copil de doar nouă ani, fiindcă explicaţia nu rezidă doar în dobîndirea

unei aptitudini mai de mult cultivate, cît în importanţa fiecărui gest şi a fiecărui cuvînt pe care Maestrul mi-l împărtăşea, dar nu exclud nici posibilitatea ca tocmai el să-mi înlesnească această acuitate perceptivă în moduri misterioase de care numai fiinţele pe deplin îndumnezeite sînt capabile.

Să ştim cu o credinţă indubitabilă că totul este important pentru noi, chiar dacă nu ştim de ce, iată o afirmaţie pe care nu mai simţim nevoia s-o argumentăm.

Este ca acum, în această viaţă plină de nefericire şi frustrare pentru mine, ca acum cînd îmi întîlnesc iubita pe care cu o uimire tot mai mai mare simt că o iubesc, deşi îmi pare că nu sîntem nicicum făcuţi unul pentru altul, adică ne împăcăm precum şoarecele cu pisica…deci să simt cum fiecare părticică a trupului ei are o mare importanţă pentru mine, ba chiar o misterioasă fascinaţie, deşi nu sînt cîtuşi de puţin capabil să explic în cuvinte în ce constă acea importanţă !

Numai că atunci, poate pentru că voi fi fiind doar un copil foarte impresionabil, toate cele din jurul meu, şi mai cu seamă gesturile şi cuvintele, ba chiar şi tăcerile Maestrului meu mult iubit vor fi avînd o importanţă covîrşitoare pentru mine. Să nu mi se ceară să spun de ce, pentru că nici eu nu ştiu de ce va fi aşa şi nu altfel.

Dar pentru cititorul vremurilor noastre a pune în cuvinte inefabilul, este ca şi cum ai vrea să asculţi cu urechile corpului fizic muzica pe care un înger o prefiră la o harfă de lumină.

Cînd în cele din urmă vom fi ajuns la destinaţie, dacă aceea va fi fost destinaţia, Maestrul mă va lăsa / m-a lăsat într-un fel de colibă de paie şi mi-a cerut să intru în meditaţie pînă se întoarce el. Mi-a spus să nu-mi fac griji de hrană, pentru că cineva îmi va aduce mereu mîncarea atunci cînd îmi va fi foame şi tot ce trebuia să fac eu era să meditez în modul în care îmi indicase déjà pe drum. Ca variaţiune, îmi lăsa şi o carte, pe care tot el mă învăţase să o citesc, dar important, cel mai important era să-mi realizez meditaţia zilnic, de dimineaţa pînă la apusul soarelui, cu o pauză sau două necesară pentru nevoile trupului.

Că nu departe de acea colibă se afla o pădure misterioasă, iar într-un plan ceva mai depărtat se vedeau ceva ce mai tîrziu am aflat că erau munţi, poate că nu are prea mare importanţă pentru cititor, ci doar pentru mine cel din viitor. Pentru că muntii aceea mi se pare că i-am văzut într-un vis recent, dar deşi nici acest aspect nu are importanţă pentru cititor, îi menţionez dintr-un motiv care într-adevăr are importanţă pentru oricine înţelege ceea ce vreau să spun. Anume că munţii aceia despărţeau două tărîmuri nu spaţiale, ci temporale ! Altfel spus, munţii aceia separau o stare de spirit prezentă, de una viitoare, despre care în prezent nu pot da alte detalii în afară de ineditul situaţiei.

Noi, oamenii actuali, credem că fiecare dintre noi ne trăim viaţa aşa cum ne place sau cum sîntem obligaţi de trecutele noastre fapte bune ori rele, dar poate că situaţia este exact pe dos, adică viaţa ne trăieşte pe noi în moduri nu doar unice, ci indescriptibile sau care abia pot fi

sugerate printr-o imagine plastică diafană, cum ar aceea a unui fluture pe un flaut, al cărui vers tăcut este pauza dintre două gînduri, dintre două cuvinte sau, şi mai bine, dintre două suspine !

62.

Vorbeşte-mi despre Grieg, cu dragoste !

Voi începe să-mi zic oful eu cerîndu-mi scuze dintru început că nu am relatări excepţionale, nici trăiri mirobolante .

În cei 25 de ani de cînd mă aflu pe această Cale spirituală sub îndrumarea lui Grieg, percepţia cea mai pregnantă despre El a fost (şi este încă pînă în prezentul scrierii acestor rînduri), că El deţine o Cunoaştere atît de *vastă,* atît de *uluitoare*, atît de *profundă*, încît aş asemăna-o cu o sferă gigantică de mărimea întregului Cosmos fizic, iar eu sînt doar o micuţă floricică pe acolo pe undeva, ca să nu spun chiar un fir de iarbă verde şi crudă ! N-am de gînd să exagerez spunînd că mă copleşeşte mai mereu vasta lui cunoaştere şi că nu mai pierd timpil aiurea din pricina asta, ori n-o mai pot *tîndăli* cu te miri ce preocupări nedemne de un cursant yoga într-un an atît de avansat (cum ar fi jocul de șah), ci vreau să spun că aceasta e percepţia cînd mă raportez la El într-un mod ceva mai serios, adică nu doar superficial sau jucînd *teatrul –de-paradă*, cum fac unele domnişorele !

Ştiu desigur că părerile şi simţirile noastre despre *orice,* se modifică în timp, că la început unii dintre noi foarte probabil n-au avut păreri sau trăiri foarte măgulitoare despre Ghidul spiritual. În primii ani *mie mi s-a părut că este distant cu mine şi cumva prea sever*, dar evident că aceste percepţii vor fi fost o oglindire a propriului meu comportament faţă de ceilalţi oameni, pe de o parte, iar pe de altă parte, chiar asta meritam să primesc la nivelul de conştiinţă la care mă aflam atunci !

Cititorii atenţi vor fi observat deja că m-am refererit în primul rînd la Cunoaştere, întrucît aparţin zodiei Gemenilor, şi mai puţin la Iubire, pe care am simţit-o în preajma lui doar de două sau trei ori, şi evident, nu pentru că El nu mi-ar fi dăruit-o, ci pentru că eu n-am simţit-o şi cu celelalte ocazii cînd am vorbit cu El „faţă către faţă ”- şi am vorbit cu El cred că de mai mult de 20 de ori !

O altă percepţie pregnantă emanînd dinspre El a fost Puterea lui spirituală colosală, despre care am pomenit şi în altă parte, o putere care este capabilă să facă faţă cu succes oricărui atac malefic. Dacă ne amintim că timp de 45 de ani a fost ciuca bătăilor atît la nivel fizic, cît şi la nivel subtil, a fost calomniat, închis în puşcărie şi torturat, apoi închis la bolunzi şi iradiat, atunci recunoaştem noi cei care avem o brumă de luciditate şi bun simţ, că numai o fiinţă umană cu o putere spirituală excepţională ar fi reuşit să rămînă întreagă la trup şi la minte după un asemenea tratament bestial !

Un alt aspect care merită reliefat este precizia **uluitoare** a *dignozelor psihice* pe care le realizează El de fiecare dată cînd se dovedeşte a fi necesar. El ştie cu o precizie *infinitezimală* TOTUL despre discipolii săi, dar nu numai despre ei, şi este evident că ştie *cu mult mai bine* decît ştim noi înşine despre noi ! Aş putea să dau cîteva exemple, însă nefiind vorba strict de persoana mea, e posibil să se simtă ofuscate fiinţele în cauză dacă aş face astfel de dezvăluiri fără acordul lor prealabil.

Sigur că m-am străduit să mă deschid afectiv faţă de El, atît cît mi-a stat în putinţă; l-am şi rugat să mă ajute în acest sens, dar a răspuns prin ...tăcere ! Mai tîrziu mi-am dat cu presupusul că trebuia să-l rog să mă ajute să-L iubesc pe Dumnezeu Tatăl-Mama, ci nu pe Omul Grieg !

O colegă de curs povestea că a mers cineva la Grieg şi s-a plîns că nu simte nimic în practica spirituală. El i-ar fi spus că într-o viaţă trecută a fost negustor şi că i-a ajutat pe cîţiva oameni aflaţi pe o cale spirituală cu bani, ceea ce a permis ca în această existenţă să aibă acces la o cale spirituală autentică !

Dintr-un motiv pe care nu-l pot înţelege prea bine, mi-a plăcut tare mult mult această povestioară simplă ! Dar pe cît de simplă o fi, pe atît de plină de tîlc este ea pentru noi cei din Epoca Întunericului ! Cunosc un person care este ajutat înaintea fiecărei vacanţe spirituale cu bani de către sora lui din străinătate şi nu pot exprima în cuvinte cît mă bucură acest simplu fapt, independent de karma bună pe care acea fiinţă şi-a făcut-o !

Recent am întîlnit un om în vîrstă, cu un nume foarte sugestiv – Drăgălin – care a fost la cursul de yoga vreo trei ani, dar l-a abandonat pentru că s-a mutat la ţară, într-o zonă de munte, unde accesul la curs era mai dificil. Ei, m-a bucurat cunoaşterea acestui personaj, pentru că în sfîrşit am întîlnit şi eu un om care îmi reflectă calitățile, ci nu invers, cum s-a petrecut mai mereu ! Mai concret, acest om este foarte onest, sincer, cinstit, şi mai mult decît atît, ajută oamenii care-i cer aceasta imediat, fără amînări şi fără fofilări sau scuze infantile, de genul că nu pot, nu am, sau chiar ignorarea completă a solicitantului, în sensul că nu-i răspunde la telefon zile în şir !

Evident că am întîlnit la acest curs de yoga reprezentanţi din ambele categorii ; unii dintre ei îmi sînt atît de dragi, încît aş vrea să-i reîntîlnesc şi în viaţa viitoare, şi este cazul lui Benjamin şi Hakin sau Doamna Învăţătoare ! Despre primul dintre ei am de spus ceva care e posibil să vă amuze, dar i-am cerut odată un leu, şi cum am intuit că nu are, i-am spus că pot fi şi zece lei... deci i-am cerut acei bani... e drept şi pentru că pentru moment aveam nevoie urgent de ei, dar mai ales, pentru că omul acela îmi este atît de drag, că voiam să mă LEG karmic de el pentru a-l reîntîlni în viaţa viitoare !

În tabăra opusă am cunoscut un person de la cursul nostru, căruia i-am solicitat ajutorul pentru transportarea unui bagaj ceva mai voluminos dintr-o parte în alta a Bucureştiului, iar el m-a refuzat pe motiv că NU SIMTE SĂ FACĂ ASTA ! Adică n-a invocat motivul lipsei de timp sau a lipsei de bani pentru benzină sau lipsa unui răspuns pozitiv la consacrarea acelei acţiuni, ci motivul că NU SIMTE SĂ FACĂ ASTA ! Iar acel om avusese o stare de revelare a sinelui anterior cererii mele, care stare i-a amplificat orgoliul spiritual într-o masură pe care n-o mai măsor aici şi acum, văzîndu-se acel orgoliu fie şi numai din acel răspuns incalificabil ! Aş dori totuşi să se înţeleagă corect dezvăluirea mea despre acest caz în acest context, care n-a fost făcută din răzbunare ori pentru a-l face pe respectivul de ruşine, ci pentru a ilustra tema acestui articol, după cum se va vedea.

Eram de faţă cînd Grieg a spus ceva de genul că : „Cel mai mare păcat al omenirii actuale este EGOISMUL, dar despre el preoţii nu pomenesc nici un cuvînt ! ” Şi acel egoism este cu atît mai CIUDAT la unii cursanţi yoga, cu cît ei vor fi auzit adeseori că TOT CEEA CE DĂRUIŞTI ALTORA, DE FAPT ŢIE ÎNSUŢI ÎŢI DĂRUIEŞTI ! Sigur că Egoismul are rădăcini profunde, iar cauza cea mai evidentă pentru noi este educaţia anti-divină de sorginte satanică a fraţilor noştri masoni care încă ne mai tiranizează cu viziunea lor machiavelică şi perversă despre lume !

Să facem BINE semenilor noştri cere atît de puţin efort, în schimb este extrem de rar!... pe cînd a face rău implică planuri care de care mai elaborate şi se face atît de des, încît rămînem cruciţi de ingeniozitatea unora în această direcţie, cum este cazul acelei femei, care, la despărţirea de bărbat, a pus icre în ţeava de la perdele, astfel ca bărbatul să nu poată vinde apartamentul ! Omul a zugrăvit întreaga casă de două ori, dar tot n-a putut scăpa de mirosul foarte neplăcut, astfel că pînă la urmă i-a dat apartamnentul fostei neveste pe o sumă mult mai mică decît merita, deşi era cumpărat pe banii lui !

Mă preumblu în cîrje pe drumurile acestei planete de mai bine de cinzeci de ani, de mii de ori ziua şi de cîteva zeci de ori noaptea, la ore cînd nu mai circula nici un mijloc de transport în comun, iar eu mergeam intenţionat pe carosabil doar-doar va opri vreun autoturism să mă întrebe unde merg (pentru că n-aveam bani de taxi)...şi în aceste zeci de prilejuri nocturne, am întîlnit doi-trei oameni care au oprit- culmea ! - cînd mai aveam doar vreo sută de metri pînă acasă !...Unul singur a oprit şi opreşte şi acum maşina de fiecare dată cînd mă vede ! ...UNUL SINGUR dintr-o populaţie de sute de mii de locuitori cu autoturisme ai unui oraş, ai unei ţări, ai unei planete cu miliarde de oameni ! Şi partea incredibilă este că NICI MĂCAR NU LE TRECE PRIN MINTE SĂ FACĂ O FAPTĂ BUNĂ ACESTOR FIINŢE BOLNAVE DE EGOISM !

S-ar putea obiecta că n-am meritat acel ajutor, nici atunci, nici altă dată...şi aşa este, la modul general sau principial vorbind... Numai că această idee a lipsei meritelor hrăneşte EXACT BOALA NOASTRĂ CEA MAI RĂSPÎNDITĂ, NUMITĂ EGOISM ! ...O hrăneşte şi o susţine pînă la mortificare, creînd un cerc vicios fără sfîrşit, fiindcă dacă cei oropsiţi nu merită sub aspect karmic să fie ajutaţi, atunci cei care o duc mai bine, pot să perpetueze *sine die* lipsa lor de compasiune şi altruism, că vorba ceea...dacă ei nu merită, eu de ce să-i ajut ???...Dar în acest caz de ce ne-a îndemnat Marele Model Divin Iisus Christos să ne strîngem comori în Ceruri, ci nu pe pămînt unde le mănîncă moliile şi rugina ? Iar acele comori din Ceruri, ştie orice om cu mintea intreagă că sînt alcătuite din fapte bune, ci nu din egoismele noastre sau micile cadouri pe care le facem rudelor sau iubitelor noastre ! Dacă oropsiţii nu merită ajutorul celor care pot şi au de unde oferi, atunci cei din urmă, adică răsfăţaţii sorţii actuale cînd şi cum îşi crează acele merite pentru a merita cîndva ajutorul altora ???...

Noi n-avem de unde şti dacă amărăţii merită ajutorul nostru, dar ar trebui să ne alarmeze ne-simţirea noastră, a unora dintre noi, egoismul nostru - a unora dintre noi- de fiecare dată cînd trecem pe lîngă un amărît, fie că e infirm sau doar prost îmbrăcat şi care în mod vizibil ar avea

nevoie de ajutor, iar aici nu mă refer la cerşetorii profesionişti sau la aurolaci, pe care cei mai mulţi dintre noi îi ignoră intenţionat din varii motive ! Şi închei cu aceste două citate mai mult decît sugestive :

„ Toate situaţiile care reprezintă oportunităţi de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le crează fiinţa umană pentru ea însăşi pe Pămînt, ajung şi la celelalte fiinţe din Tărîmul nostru şi totodată se deplasează în toate dimensiunile.Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gîndit fără să creeze UN EFECT DE UNDĂ ÎN EXTERIOR, de la fiinţa care le emite, prin vibraţie emoţională ce străbate TOATE DIMENSIUNILE Creaţiei ! Acest aspect nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman , fiind o informaţie care este mai greu de asimilat la anumite nivele, noi (îngerii) însă alegem să v-o împărtăşim. ”

Robert Schwartz – Suflete curajoase

„ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem , într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii. Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate. Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. "

Gregorian Bivolaru

Din Fonoteca de Aur a yoghinilor, redau informaţia celei care a fost o fiinţă excepţională ca nivel de realizare spirituală, numită Florica Steva, care într-o meditaţie a perceput că Grieg a dezlegat un nod karmic în Planul Cauzal privind umanitatea. De bună seamă că Grieg nu are nevoie de laudele nimănui, nici de osanale sau de recunoaşterea meritelor de către societatea actuală condusă din umbră de Cabala malefică a sceleraţilor care se autointitulează Illuminati, dar pe autorul acestor rînduri îl deranjează enorm răutatea pe care mulţi oameni orbi spiritual continuă să o manifeste faţă de această fiinţă pe deplin îndumnezeită, cunoscută sub numele de Grieg - mentorul spiritual al şcolii de yoga MISA.

Pe parcursul timpului, alte experienţe, atît ale mele, cît mai ales ale altora, aveau să-mi întărească şi mai mult convingerea că Grieg cunoaşte totul despre fiecare cursant yoga în parte cu de-amănuntul, ca să zic aşa, dar este mult prea discret şi modest spre a face tam-tam cu înzestrările sale paranormale, exceptînd unele conjuncturi în care situaţia necesită astfel de

dezvăluiri. Şi în această idee îmi amintesc ce îmi povestea una din colegele de curs, care a fost la Grieg pe vremea cînd copilul ei era destul de mic, şi pentru că el a apărut tîrziu, pînă a vorbit cu alţi solicitanţi, apoi cu ea, ora de plecare a trenului trecuse, dar el i-a spus că va prinde totuşi acel tren...Drumul la gară după ora 11 noaptea a durat vreo două ore cu multe peripeţii pe care nu le mai redau aici, şi în final a prins un tren spre Iaşi care avea o întîrziere de aproape 3 ore din start!

Probabil că astfel de „întîmplări” ar putea fi povestite de cei mai mulţi dintre cursanţii yoga care au interacţionat cu Grieg de o manieră deschisă, afectuoasă, încrezătoare, şi parte din aceste povestiri sînt scrise deja în diverse publicaţii, altele aşteptînd momentul potrivit spre a ne încînta.

Ci revenind la ideea principală, Florica Steva nu a dezvăluit nimic în plus despre ce fel de nod karmic a dezlegat Grieg în Planul Cauzal, ceea ce pentru curiozitatea mea de Geamăn însemna doar o picătură de apă pe un pămînt crăpat de arşiţa soarelui ! Abia recent, într-o discuţie cu Doamna Învăţătoare, urmaşa demnă ÎN CURÎND a Floricăi Steva (după modesta mea părere, şi cînd spun <în curînd>, mă refer la doi-trei ani...dar, din nefericire pentru mine, ea a părăsit această lume în 24 ianuarie 2016 !!)...deci Doamna Învăţătoare, care mi-a şi permis să o citez în acest articol, a spus despre Mentorul nostru spiritual că este VERIGA directă, adică PRIMA VERIGĂ între Dumnezeu Tatăl-Mama şi lumea noastră, respectiv umanitatea de pe Terra. Grieg a fost investit de către Creatorul Primordial, Absolutul Divin, să orchestreze toate transformările pe această Planetă Albastră, respectiv translaţia umanităţii şi a tuturor fiinţelor vii într-o dimensiune superioară, spre o epocă a Iubirii şi Armoniei, numită Satya Yuga.

Datorită lui Grieg această translaţie s-a făcut şi continuă să se realizeze într-un ritm mai blînd decît cel care a fost profeţit şi preconizat de către înseşi acţiunile noastre distructive la nivel global ! Pentru că se ştie de către cei care sînt informaţi, că ar fi trebuit să aibă loc multe distrugeri şi calamităţi planetare, cu pierderea a milioane de vieţi omeneşti, şi un argument imbatabil în această direcţie îl constituie chiar oraşele subterane pe care Cabala malefică le avea pregătite de mult timp tocmai pentru a se pune la adăpost de acele nenorociri.

Fiinţa Divină cunoscută de noi sub numele de Grieg, este ajutată de ierarhiile angelice şi de înţelepţii din Shamballa, (dar legătura dintre Ghidul nostru spiritual şi Shamballa nu-i era foarte limpede Doamnei Învăţătoare).

Deşi adăugirea Doamnei Învăţătoare e mai mult decît a oferit Florica Steva, trebuie să recunosc că pentru curiozitatea mea imensă de Geamăn ahtiat după Cunoaştere şi IUBIRE , încă este prea puţin !

Nodul cauzal pe care l-a dezlegat Grieg e posibil să fie acea „anomalie cuantică” despre care vorbea Cobra într-un mesaj pe care l-am redat de mai multe ori, pentru că mie personal mi se pare autentic ca percepţie; dacă nu în totalitate, măcar în ideea de bază. Citez :

„Principala structură care menţine umanitatea în dimensiunea fizică (3D) sunt implanturile eterice. Acestea formează o reţea de aşa-numite "găuri negre" sau "găuri de vierme" care a fost

creată de Archoni în urmă cu 26.000 de ani, şi care a fost consolidată cu invazia Archonilor Magdalenieni de acum 16.000 de ani.Aceste "găuri negre" conţin reptilieni împreună cu tehnologiile lor din planul eteric; în prezent, forţele Luminii purifică intensiv aceste "găuri negre". "Găurile negre" din planul eteric şi astral conţin de asemenea şi un fel de esenţă elementală întunecată ca o cerneală de culoare "sepia". Această esenţă este ceea ce oamenii numesc "întunecime" deoarece ea absoarbe lumina din planurile eteric şi astral. Atunci când această "cerneală" va fi complet îndepărtată, va fi o explozie de Lumină subtilă în planurile non-fizice.Prin consolidarea implanturilor eterice cu puternice scuturi energetice, s-au creeat bucle temporale "eterne". Aceste bucle "eterne" sunt distorsiuni ale continuumului spaţio-temporal care dau impresia (falsă) că această carantină va dura o eternitate. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr! Carantina va fi dizolvată imediat ce aceste scuturi de protecţie electromagnetică vor fi dezintegrate, iar Archonii care le foloseau vor fi îndepărtaţi. “

Ei, iată, astfel de amănunte concrete mă încîntă pe mine, iar cînd am să văd cu ochii mei anihilarea Cabalei malefice, voi jubila, împreună cu alte miliarde de oamenii, zile şi săptămîni în şir ! Îmi place să cred că Ziua Victoriei asupra Întunericului va fi o Sărbătoare a Luminii în toată lumea cel puţin pentru următorii 200 de ani după aceea, iar cel care în ultimii 45 de ani a fost calomniat, ostracizat, închis în puşcărie şi maltratat fizic, va fi omagiat ca un Erou Planetar pentru curajul, rezistenţa, dar mai ales pentru IUBIREA şi SACRIFICIUL său exemplar !

63.

Așa după cum unii sau unele cititoare deja știu, pentru a deosebi sexul țestoaselor este suficient să le mîngîi pe abdomen cu o pană de șoim străveziu și dacă broasca e bucuroasă, atunci e femelă, iar dacă e bucuros, atunci e mascul !...Mai puțin cunoscut este faptul că și virușii au contrapărți, numite virusine la plurar, iar singularul este virusea ori virusină. Trebuie precizat din capul locului sau din locul capului că acest gen de scriere are drept intenție clară și declarată nu înfierarea, criticarea sau lapidarea subiectului analizat, ci conştintizarea neajunsurilor spre îndreptarea lor și se face această precizare pentru a nu ne mai trezi cu etichete de genul *<polemică> sau < criticism>*, provenite de la unii cititori mai puțin pătrunzători.

La modul empiric, virusinele se împart în trei categorii, dar e posibil ca *despicătorii firelor în patru*, să adauge fie alte grupe, fie multe subgrupe. Acestea sînt :

1. Virusinele letale – categoria cea mai periculoasă, întîlnită mai mult în filme, decît în viața de zi cu zi, care suprimă viața celulei, organului sau ființei atacate cu toporul, cuțitul, pușcociul, otrava ori alte mijloace, în mod brusc și pe nerăsuflate. Deși sînt cele mai periculoase, nu au o răspîndire prea mare, în afara pușcăriilor, exceptînd cohortele asasinelor profesioniste din fiecare serviciu secret păstorit de Cabala malefică.
2. Virusinele non-letale – categoria cea mai puțin periculoasă, ai zice chiar domestică, pentru că aici intră soacrele și nevestele cicălitoare, enervante, iritante, stresante prin limbarița lor interminabilă și care se preocupă mai tot timpul de fleacuri și bîrfe.
3. Virusinele fatale – categorie care pare a fi la mijloc de codru des, pe unde ifosele ies, între cele două anterior menționate.

Unii mai curioși s-ar putea întreba de ce era necesar să se facă o asemenea disociere între virusei și virusine, întrebare la care se va răspunde îndată. Modul de acțiune al virusinelor diferă net de cel al viruseilor prin faptul că virușii atacă un organ sau o ființă de o manieră focalizată, precisă, care are chiar un tempo specific, oarecum în crescendo, pe cînd virusinele atacă celula, organul sau ființa de o manieră haotică, rebarbativă, imprevizibilă, fără tempo, fără reguli, astfel că, dacă am lua ca exemplu o ființă umană atacată de virusine, acestea ar începe cu organele genitale, apoi ar continua cu creierul, apoi iar organele genitale, apoi ficatul, rinichii, iar organele genitale, apoi portofețul, apoi inima și plămînii, apoi liniștea, liniștea, și iar liniștea, pînă se face o liniște mormîntală ! Desigur și efectele sînt diferite.Virușii crează viroze, pe cînd virusinele crează nevroze.

Ca descriere, virusinele din categoria fatală au o culoare roșu murdar și emană, la nivel subtil, un miros de mlaștină pestilențială, spre a folosi un cuvînt elegant, fiindcă pentru a fi mai aproape de adevăr, trebuia folosit un termen cu mult mai dur. De precizat că există grade diferite de toxicitate a virusinelor la toate cele trei categorii, precum, și mai ales, la cea de mijloc. Virusinele fatale se numesc astfel nu doar pentru că produc un rău imens, ci mai cu seamă întrucît conceptul de fatalitate implică soarta, destinul, ceea ce este sau pare a fi inevitabil. Pentru mințile mai destupate sau intuitive este evident că virusinele fatale sînt doar niște instrumente ale unor forțe oculte cu mult mai malefice decît cunosc oamenii cuminți, ele fiind mai mult sau mai puțin conștiente de acest aspect.

Pentru a fi mai preciși, virusinele fatale te *mănîncă de viu* încetul cu încetul, dar nu distrug neapărat organele vitale, ci cu precumpănire pe cele genitale. Cum am spus deja, o fac de o manieră atît de haotică sau imprevizibilă, că celor mai slabi la minte le trebuie luni sau ani de zile pînă să realizeze cît de periculoase sînt acest tip de virusine ! Cu nesimțire și fără rușine te atacă aceste virusine și culmea culmilor sau culmea inconștienței, ele lasă impresia că habar n-au cît rău produc !

Se mai poate observa cu ochiul liber că virusinele au dezvoltat prea puțin simțul umorului și prea mult pe cel al omorului, la modul figurat vorbind, că de modul propriu se ocupă virusinele letale. Astfel, virusinele fatale omoară tot ce e sfînt în ființa atacată, omoară sentimentele înălțătoare de iubire sau dăruire, omoară elanul creator și alte trăiri frumoase ! Se recunosc ușor după fețele mai mereu crispate, de parcă ar fi tot timpul constipate, ceea ce și sînt în ambele sensuri : la propriu și la figurat ! Ele manifestă cel mai adesea un soi de neastîmpăr care le face să nu aibă liniște deloc și atunci strigă în gurița mare că vor să fie lăsate în pace! Datorită neastîmpărului și neliniștii cvasi-permanente, dau impresia că sînt nervoase tot timpul, chiar și atunci cînd se retrag în propria cochilie, speriate de propriile neliniști obsesive.

Dar culmea bocciei este că dacă nu mai au nici o țintă de devorat, se otrăvesc pe ele însele și apoi sînt incredibil de mirate de cît de nefericite trăiesc ! Virusinele nu au dușmani naturali tocmai pentru că cel mai mare dușman al lor sînt ele însele !

Întrucît autorul acestui articol cunoaște Legea Rezonanței și a Reciprocității, el mai are cunoștință și de acest citat al Ghidului său spiritual :

„*Poate că mulţi dintre noi nu sunt mulţumiţi de nivelul la care existăm în Univers, dar în realitate noi suntem AICI în urma liberei noastre decizii de a ne expansiona în iubire sau de a ne retrage suspicioşi de la ea. Creierul şi corpul pe care îl avem în prezent, familia, societatea, momentul istoric în care am fost născuţi, toate acestea şi multe altele au fost determinate prin acţiunile tale anterioare, de tine însuţi, de gradul tău de expansiune, de cât de mult ţi-ai dorit sau îţi doreşti să iubeşti. Nimeni nu ţi-a făcut nimic pe nedrept, nimeni nu te-a pedepsit din întâmplare, nimeni nu te-a forțat****, în experienţa fiecărei secunde pe care O TRĂIEŞTI EXISTĂ O JUSTIŢIE ABSOLUTĂ!*** *Nimic nu e ascuns, nimic nu e pierdut, nimic nu e uitat, nimeni nu e niciodată abandonat* !”

Așadar, doar orbii și proștii mai au convingerea cum că ei ar fi nevinovați și că vinovați sînt toți ceilalți în afara lor ! Întrucît viruseii ori virusinele apar într-un organ sau la o ființă în conformitate cu rezonanțele și karma respectivei ținte, pentru a înlătura nenorocirea trebuie ca noi cei infestați să ne conștientizăm grabnic neajunsurile și apoi să le îndreptăm printr-o practică spirituală adecvată, atentă și perseverentă sau prin rugăciune. Cum orice rău este spre bine, e necesar să facem corelații inteligente între năpasta creată de virusine și mentalitatea noastră, comportamentul nostru, gîndurile, cuvintele și faptele noastre. Undeva cu siguranță am greșit mai mult sau mai puțin grav, dacă sistemul nostru imunitar a fost copleșit de virusine ! Spus mai simplu, dacă nu schimbi nimic în bine, nimic nu se schimbă în viața ta !

În concluzie, virusinele, ca orice alte vietăți din Marea Creație Divină, au rolul lor bine determinat și ar fi o mare eroare să se pornească un război furibund cu anti-biotice sau alte chimicale artificiale, cînd tratamentul naturist al permanentei conștientizări ale propriilor defecte este deajuns pentru ca virusinele să dispară mai mult sau mai puțin repede din viața noastră.

O altă eroare ar fi să se creadă că modul lor de manifestare este identic pentru fiecare țintă.Victima sau victimele trebuie să fie atente, foarte atente, că atît viruseii, cît și virusinele au o atitudine predominantă pentru fiecare caz în parte. Într-un caz poate fi manifestat disprețul, în alt caz cruzimea sau lipsa compasiunii. Oricare ar fi atitudinea predominantă, victima trebuie musai să înțeleagă că virusinele oglindesc de fapt propriile deficiențe ale țintei atacate ! Unii dintre noi ne disprețuim pe noi înșine la nivel corporal sau mental. Alții dintre noi dăm dovadă de indiferență sau cruzime față de noi sau față de semenii noștri, și exemplele pot continua indefinit.

Iar dacă virusinele n-au dispărut nici după 3-4 ani sau chiar după cîteva zeci de ani din viața noastră, înseamnă că noi înșine, cei care suferim de intoxicarea virusinelor, sîntem mai proști sau mai orbi decît orice altcineva din Grădina Domnului și atunci să nu ne mai mirăm de ce suferim ! Dar cum să recunoaștem sexul atacanților virali *înainte* de a ne otrăvi sufletele ? Păi, îi gădilim la fudulie și dacă noi cei care facem aceasta sîntem de sex feminin, atunci îi recunoaștem pe virusei pentru că sar *pe noi*, iar dacă experimentatorii sînt de sex masculin, atunci se înțelege că e vorba de virusine pentru că ne sar în ochi cu stridențele, în urechi cu acutele, la genitale ne sleiesc, la rinichi ne plesnesc, la ficat ne amăresc, la suflet ne înăcresc, la boznar ne cam golesc și la spirit ne tehuiesc !

Ay, ay, ay, frați și surori, fiți mereu biruitori !!

64.

Teste, texte şi pretexte

Sau cînd 3 cu 3 fac 33 !

Testele sau încercările spirituale nu vin ca popa în ajunul sărbătorilor religioase, cînd avem casa curată, baia făcută, ne-am luat prînzul, ne-am facut siesta, ne-am golit intestinele şi eventual ne-am umplut cămara cu saci de alimente, plus beciul, şi ne-a mai rămas doar să ne cumpărăm coşciugul pentru a îngropa entuziasmele tinereţii şi visele nebuneşti, că locul de veci e achiziţionat de multă vreme ! Dacă ar fi aşa, nu s-ar chema test spiritual, ci vizita protocolară sau proto-tipică a soacrei, inspecţie la puşcărie, teză de maste, docto sau plutocrat !

Testele vin cînd vrea Divinul, ci nu cînd binevoieşte muşchiul nostru semiatrofiat de atîta dormitare, după cum bine ştiu cei care sînt pe o cale spirituală autentică, iar cei care nu ştiu, află dacă citesc astfel de texte, altminteri se vaită ca din gură de şarpe că uite ce nenorocire a dat peste mine, că nu mai suport, că vreau linişte, că vreau acasă, că lasă-mă în pace, TESTULE, nu mă mai stresa şi tu pe deasupra, după ce că n-am aia şi cealaltă şi alte reacţii de lamentare şi neacceptare.

Testele ne pun la încercare exact acolo unde avem mai multă nevoie să corijăm, să armonizăm, ori să ne desăvîrşim, dar cum majoritatea dintre noi au mai mult de două – trei aspecte lipsă, e imposibil să prevedem la ce nivel vom fi testaţi. Iar că testele sînt unice pentru fiecare fiinţă în parte, este de-a dreptul inutil de spus, de aceea vorba prea des vehiculată care începe cu “ eu dacă aş fi în locul tău, aş face şi aş drege “ este complet anapoda !

Tu dacă ai fi în locul meu ai face exact ca mine, că doar eşti în locul meu, deci gîndeşti şi acţionezi ca mine ! Corect ar fi să se spună “ eu dacă aş fi confruntat cu un test ca al tău, aş face şi aş drege, CU MODUL MEU DE A GÎNDI ŞI ACŢIONA , CARE SÎNT DIFERITE DE ALE TALE !”

După ce am citit **Yoga sutra** de Patanjali, am observat ceva ce părea să lipsească din acel text, anume că el descrie ce percepe discipolul CÎND atinge anumite stadii avansate în practica spirituală, dar nu zice nici o vorbuliţă despre ce simt discipolii ÎNAINTE de a atinge acele nivele foarte înalte de conştiinţă şi sigur că nu mi-a luat mult timp pînă să înţeleg că aşa ceva nu putea fi descris într-un tratat de ştiinţă spirituală cum este calea yoghină, pentru simplu motiv că fiecare individ este unic şi irepetabil, la fel şi trăirile sale.

Totuşi, mi-ar fi plăcut ca pe undeva, prin anexe sau apocrife să se vorbească şi despre simţirile cele mai puţin înalte, despre rătăciri şi capcane pe calea spirituală, despre cum să-ţi învingi lenea şi plictiseala şi descurajarea DUPĂ ce ai practicat 25 de ani diverse tehnici yoghine, care n-au avut efectul prezis de părintele căii yoghine !

Să fie clar că nu încurajez prin paragraful de mai sus nici o tendinţă spre îndoielile demoniace îndreptate asupra acestei căi spirituale magnifice ! Sute sau mii de discipoli perseverenţi au reuşit înaintea mea să acceseze acele stări descrise de Patanjali, deci cu siguranţă

voi reuşi şi eu la rîndul meu, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Mentorului meu spiritual, de asta nu am nici o îndoială !

Şi în atare situaţii apar testele spirituale pentru cei care, ca şi mine, încă rătăcesc pe Cale. Articolele pe care le-am scris pînă acum şi pe care le voi mai scrie, dacă voi mai fi inspirat, au avut drept rost - unul dintre rosturi - să acopere acest gol, al mărturiilor individuale ale unuia ca mine, despre unele pericole, capcane, amăgiri care apar la unii dintre noi. Să particularizeze ori să nuanţeze anume texte tradiţionale cu experienţa proprie, a mea sau a altora, dintre cei pe care i-am cunoscut de-a lungul drumului. Un alt rost a fost să îndemne cititorii sau cititoarele la o mai mare luciditate vizavi de cine sînt ei cu adevărat şi nu cine **cred** ei că sînt în raport cu ceilalţi oameni.

Dar ceea ce avem nevoie cu toţii mai mult şi mai mult cînd sîntem testaţi, pe lîngă susţinerea subtilă a Ghidului spiritual, pe care unii dintre noi, mai opaci, s-ar putea să n-o simtă deloc sau foarte vag, nu sînt atît sfaturile oricît de complete, cît OMENIA celui care se află în apropierea noastră ! Cu siguranţă în acele momente foarte grele pentru noi, nu ne folosesc mai deloc acei sfătuitori scripturistici sau, altfel spus, acele sfaturi din < burtă> sînt tot atît de eficiente ca masajul pe carapacea unei broaşte ţestoase !

Cum am scris în altă parte, OMENIA este caracteristica esenţială a unui SUFLET TREZIT PLENAR şi acea energie a inimii trezite ne susţine şi ne dă putere să mergem mai departe pe calea aleasă şi în bătălia cu monştrii proprii. Desigur, dacă se află o asemenea fiinţă alături de noi, în caz contrar parcă ce putem face?... strîngem din dinţi şi să continuăm a persevera în direcţia cea bună. Iar cînd nu mai putem face faţă singuri, e de dorit să strigăm după ajutor, mai întîi în SUS şi apoi la dreapta şi la stînga noastră, fiindcă ar fi mare păcat să părăsim calea spirituală, fără a fi făcut tot ce ne stă în putinţă spre a progresa dincolo de limitele actuale !

Ei, bine, dacă se iau 3 defecte umane sau neajunsuri sau dizarmonii sau neîmpliniri ale unui discipol spiritual, ca de o pildă un orgoliu de tip intangibil, plus o lene stronţească, alături de o palidă aspiraţie către Divin, la care se adaugă 3 responsabilităţi oarecare, cum ar fi un serviciu de minim opt ore, un copil de crescut sau un părinte de îngrijit pentru că e foarte bolnav, atunci REZULTĂ PENTRU UNII DINTRE NOI 33 de pretexte pentru a nu mai realiza practica spirituală zilnic, pentru a nu face un gest de omenie faţă de cel aflat în suferinţă, pentru a nu ajuta pe cel oropsit, fie cu bani, fie în alte moduri ce presupun transferul de afecţiune normal sau paranormal între oameni !

După cum se ştie deja, omenirea este maestră la inventat scuze, începînd cu scuzarea propriilor defecte şi încheind cu miile de tertipuri pentru a ne sustrage de la înfăptuirea a ceea ce este esenţial în viaţă, esenţe pe care nu le mai înşir aici deoarece se cunosc prea bine. Dacă eram la fel de inventivi în crearea mijloacelor de într-ajutorare ale celor aflaţi în suferinţă, umanitatea ar fi trăit de multă vreme Raiul pe Pămînt !

Precum se ştie însă, DACĂ şi cu PARCĂ nu merg cu aceeaşi barcă atunci cînd e vorba de Binele general şi din aceste motive (şi altele care n-au fost specificate expres), unii dintre noi cad la teste, cu texte şi pretexte, adică scuze şi acuze care de care mai jalnice !

Sigur că toate căderile noastre sînt spre învăţătură de minte, cu excepţia acelora care cad şi tot cad şi nu se mai învaţă minte odată în viaţa asta ! Dar poate că ar trebui să ne focalizăm asupra acelora aflaţi înaintea noastră, ci nu a celor rămaşi în urma noastră, cu toate că avem cîte ceva de învăţat şi de la unii şi de la alţii, fiindcă aşa cum spunea un înţelept : „ nimeni nu-ţi este prieten, nimeni nu-ţi este duşman, ci doar învăţător ! ”

65.

Ţara noastră a fost şi este una dintre cele mai oropsite din Europa, însă desigur că în restul lumii se află alte ţări cu mult mai oropsite. În spaţiul intra-carpatic şi peri-carpatic se crede că s-a dezvoltat cîndva o civilizaţie cu mult superioară celei de astăzi (vezi Radu Cinamar - Viitor cu cap de mort), cît despre Daci, ei au tot fost lăudaţi de unii şi de alţii, numai că pe mine personal nu mă impresionează prea tare ce a fost, ci mai mult ce este şi de ce este cum este, şi eventual ce va fi !

Sînt cunoscute profeţiile lui Sundar Singh şi Gupta Swami despre viitorul României, şi chiar dacă există destule voci care contestă autenticitatea acestor profeţii, eu tind să le dau crezare nu doar pentru că Ghidul meu spiritual le-a validat autenticitatea prin simpla referire la ele în mai multe ocazii, ci şi din alte motive, cum ar fi punerea în aplicare a unor planuri diabolice de dezmembrare a ţării noastre, sărăcirea populaţiei în ritm galopant din ultimii douăzeci şi şase de ani şi multe alte parascovenii care se petrec numai şi numai acestui popor ! Ca de pildă tăierea salariilor şi pensiilor, care din cîte am auzit, nu s-a practicat decît cu cel mult 5%, şi aceia luaţi de la parlamentari şi bogătani în nu ştiu care stat european.

Starea jalnică a omenirii actuale, ca şi a poporului român se datorează, cum am mai spus şi o voi repeta deseori, îndepărtării de Esenţa noastră Divină, care se află în fiecare dintre noi sub forma Sinelui Divin Nemuritor, numit Atman sau Scînteia de Dumnezeu.

Toate nenorocirile care se abat asupra umanităţii la nivel global sau a fiecărui om în parte au drept cauză unică ignorarea sau necunoaşterea propriei esenţe divine. Orice altceva, şi mă refer la lăcomia crocodiliană a masonilor, răutatea sau bestialitatea Reptilienilor, egoismul , fanatismul sau avariţia nu ştiu căror categorii de oameni, sînt doar simptome ale unei boli unice numită IGNORANŢĂ, cu sora ei bună PROSTIA !

Mi se va spune că cei mai mulţi oameni nu sînt interesaţi de acest gen de articole, ci numai de fapte concrete, iar eu aş putea răspunde că ştiu aceasta, dar că nu văd de ce trebuie să încurajez obtuzitatea şi nepăsarea unora pentru simplul motiv că nu e treaba mea să le deschid ochii ca să aibă acces la o înţelegere mai cuprinzătoare.

„ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem , într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii. Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate. Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. “ Grieg.

Nu cred că mai este nevoie să amintesc celebrul Efect al fluturelui pentru a argumenta în plus cît de necesară, imperios necesară, este o viziune de ansamblu cît mai corectă şi clarificatoare…Pentru că a prezenta amănunte şi doar amănunte foarte concrete despre conţinutul unor documente mai mult sau mai puţin secrete, de genul documentelor wikileaks, sau oricare ar fi natura ori conţinutul acelor documente, în dauna unei priviri de ansamblu corecte, riscă să ne tehuiască minţile, să ne obosească, ba chiar să ne plictisească la un moment dat prin suprasaturare, cîtă vreme nu se înţelege DE CE s-a ajuns în această situaţie jalnică; de fapt foarte periculoasă, pentru că omenirea nu doar este pe buza prăpastiei, ci a căzut de mult în prăpastie, urmînd să vedem impactul cu solul, care va fi distrugător, dacă nu ne trezim la timp şi nu facem ceva **esenţial** pentru a opri definitiv această cădere.

Poporul român este ciuca bătăilor de tot felul şi nu mai trebuie să le enumăr, că se ştiu, iar aceasta s-a realizat cu bună ştiinţă, deci **foarte intenţionat** de către lacheii Reptilienilor care sînt francmasonii (vezi celebrele **Protocoale ale francmasoneriei**, în care se spun lucrurilor pe nume şi dacă nu crezi că ele sînt autentice, atunci ori ai interes să n-o faci, ori nu te ajută mintea să gîndeşti !). Dacă citeşti Protocoalele francmasoneriei, corelează apoi acele informaţii cu predicţiile lui Sundar Singh şi Gupta Swami despre rolul important în plan spiritual pe care îl va juca poporul român după anihilarea hidrei reptilo-masone, iar dacă nici Protocoalele şi nici predicţiile celor doi înţelepţi nu te-au convins de autenticitatea lor, atunci măcar întreabă-te un lucru elementar : oare să fie doar o întîmplare că evreii au cumpărat cea mai mare parte a teritoriului românesc şi că au dus acest popor la sapă de lemn ? Dacă după toate aceste argumente şi multe altele care există pe diverse site-uri încă îţi manifeşti sceptismul şi îndoiala cu privire la abila orchestrare malefică din umbră pentru anihilarea identităţi naţionale a poporului român, atunci trebuie să-ţi faci urgent un control la cap, fiindcă ai probleme grave !

“ **Dumnezeu urmăreşte să sfinţească poporul român, separîndu-l într-un mod numai de El ştiut, de celelalte naţiuni ale globului şi pentru aceasta urmează să realizeze un tainic şi fundamental legămînt. Aceasta va implica, printre altele, ca acestui popor să i se ofere de către Dumnezeu o cunoaştere clară, deplină şi profundă a anumitor legi dumnezeieşti, cunoaşterea anumitor principii morale şi a anumitor precepte ceremoniale, ce vor ajuta poporul român să îşi înţeleagă apoi, aşa cum se cuvine, această alegere şi această separare de care el va trebui să devină în mod gradat conştient…Profeţiile care există pînă în prezent indică faptul că poporul român a fost ales de Dumnezeu spre a fi sfinţit în strînsă legătură cu etapele schiţate aici…Acele fiinţe umane sau acel popor ce urmează să fie sfinţit i se vor trezi în mod gradat anumite calităţi pentru ca el – poporul român - să ajungă să se conformeze intenţiilor misterioase şi legilor lui Dumnezeu.** “

Aşadar, în lumina acestor dezvăluiri, se înţelege că francmasoneria reprezintă doar Biciul lui Dumnezeu pentru ca naţiunile şi indivizii care suportă biciurea să-şi ardă ultimele rămăşiţe de karma negativă pe care creştinii le numesc păcate, spre a merita Darurile Divinului. Fireşte că o parte a omenirii va părăsi această lume prin aşa zisa moarte, anume cei care sînt incapabili să se transforme spiritual din varii motive, pe care nu le disec aici.

Pe de altă parte, francmasonii vor să împiedice cu orice preţ realizarea predicţiilor luminoase despre poporul român, din care pricină ne şi bat ca pe hoţii de cai şi ne fură cu chintalele de bani şi alte valori naţionale, ne forţează să emigrăm, ne aduc alţi emigranţi, ne vînd pămînturile şi pădurile şi multe alte avuţii, doar-doar ne vor distruge irecuperabil ca naţiune.

Acesta totuşi este doar un ingredient în reţeta alchimizantă, ce va transforma România din dodoloaţă, adică rotundă, în **România măreaţă**, transformare care depinde de fiecare individ în parte şi de noi toţi la un loc, pentru că puterea noastră în crearea Binelui, Armoniei şi Bunăstării este mai mare decît însumarea aritmetică a fiecărui individ în parte, de **unsprezece** ori mai mare ! Ştiind aceasta, pînă şi cei slabi la minte vor înţelege de ce Forţele Întunericului vor să ne dezbine şi să ne distrugă ca naţiune ! Ele se tem că vor fi spulberate şi anihilate îndată ce noi, cît mai mulţi dintre noi, ne vom uni în cuget şi simţire pentru a crea realitatea şi lumea pe care ne-o dorim, respectiv a Bunăstării, Armoniei şi Iubirii.

Numai să ne trezim la timp ! Iar această trezire implică mult mai mult decît plimbarea la biserică şi ascultarea unei slujbe religioase săptămînal, implică mai mult decît simpla afirmaţie că tu crezi în Dumnezeu sau repetarea papagalicească a unor pasaje din Biblie.

Trezirea la care se tot face trimitere adeseori, implică **să punem în practică mereu cele zece porunci divine,** dar mai ales primele două, care ne îndeamnă să-L iubim pe Domnul Dumnezeul nostru din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea minţii noastre, iar a doua ne cere să-i iubim pe semenii noştri ca pe noi înşine ! Trezirea mai implică să fim buni, iertători, toleranţi, compasivi şi să ne ajutăm semenii aflaţi în necaz, fără să cerem nimic în schimb, ştiut fiind că tot ceea ce oferim celorlalţi, ne dăruim nouă înşine, fie rău sau bun.

Trezirea mai implică să ne iubim pe noi înşine la modul autentic divin, pentru că după cum se vede din comportamentul celor mai mulţi dintre noi, pare că vrem să ne auto-distrugem, decît să ne auto-desăvîrşim, şi toate acestea se realizează prin înţelegere şi conştientizare.

Cîţi dintre noi vom reuşi să ne trezim, vom vedea în viitorul apropiat după numărul celor rămaşi pe această planetă albastră, după ce se va fi sfîrşit cea din urmă triere a celor buni de cei ne-buni, a celor merituoşi de cei care în prezent au întors spatele Luminii Divine.

În final, această **Pildă a Deşteptătorului** .

Un om adormise buştean nu departe de un rîu plin cu jivine tîrîtoare hămesite de foame.Un trecător milos s-a urcat repede în copacul cel mai apropiat şi a prins a-l scutura zdravăn.Alt trecător, după ce l-a privit nedumerit o vreme pe cel din copac, l-a întrebat de ce procedează în acest mod bizar ?

Primul trecător a răspuns că în acest fel stîrneşte vîntul care va aduce furtuna, care adună norii, care aduc ploaia şi tunetele, care devin un uragan devastator, care cutremură pămîntul şi poate că atunci omul de pe malul rîului se va trezi !

“ Dar nu era mai simplu să-l tragi uşurel de mînecă ? ” întrebă al doilea trecător.

„ Păi, tu crezi că trezeşti un om adormit buştean doar strigîndu-i la urechi că AU VENIT REPTILELE SĂ-L SFÎŞIE ? “

66.

Acest mesaj aparţine unei colege de a noastre, şi a fost primit în timpul unei Rugăciunide 24 de ore.

S S : Ai ceva de transmis yoghinilor cu ocazia zilei lui Grieg?

DUMNEZEU: Da. Şi doresc ca aceste lucruri să le audă cât mai multă lume pentru a nu mai exista nici o confuzie, nici un dubiu şi pentru ca lumea să înţeleagă, cu adevărat, adevărul despre Grieg. Nu este vorba despre cultul personalităţii, ci despre realităţi divine care se manifestă plenar.

Doresc să vă spun lucruri pe care el nu vi le-ar fi spus niciodată şi nici nu le-ar fi lăsat să se înţeleagă.

Grieg este unul dintre cei mai mari maeştri ai acestei planete, ai acestui univers şi ale altora. Este cel mai mare Maestru spiritual care s-a manifestat pe această planetă de la Iisus şi până acum. Este unul dintre cei mai dragi copii ai mei , pe care l-am trimis pentru a vă ajuta şi pentru a ajuta această planetă să depăşească impasul în care se află. Doar un asemenea spirit excepţional mai poate face ceva, adică poate aduce lumina în această lume a tenebrelor !

Dar să nu credeţi că el nu a fost încercat, că nu a fost supus testelor spirituale ! Să ştiţi că a fost supus unor teste spirituale deosebit de dificile, dar spre marea Mea bucurie, le-a trecut şi-a adus aminte şi acum … străluceşte în adevărata sa splendoare ! **Mai exact, Mă lasă să Mă manifest plenar prin fiinţa lui, căci este mai mereu fuzionat cu Mine.**

Prin sacrificiul său, prin efortul său, prin iubirea sa, prin compasiunea sa şi prin toată manifestarea sa fizică, Cuvântul Meu s-a întrupat şi a putut ajunge la voi. El este Modelul spiritual, exemplul la care fiecare dintre voi trebuie să se raporteze şi cu care trebuie să se identifice.

Este uman să vă îndoiţi, dar este divin să înţelegeţi ! **Grieg este chiar spontaneitatea divină în manifestare, acel spirit al Tantrei în manifestare plenară !**

Pentru a-l înţelege, în primul rând, trebuie să-l iubiţi cu adevărat, iar asta înseamnă să vă transformaţi şi să lăsaţi lumina divină să se manifeste din ce în ce mai mult prin voi. Să faceţi eforturi şi supra-eforturi pentru a duce mesajul său pe această planetă, pentru a aduce lumina divină în tenebrele ce vă înconjoară. Mulţi dintre voi nu l-au înţeles cu adevărat, dar au încercat să-l copie mimetic şi au căzut testele spirituale, ajungând să fie astăzi printre cei ce-l blamează.

Dacă **Grieg este o manifestare perfectă a spiritului Tantrei şi controlează toate aspectele manifestării**, nu mulţi pot fi la fel ca el, căci ştiţi că Tantra este ca mersul pe lama unui cuţit. Dacă ar fi greşit, până acum, fiţi siguri că legile universului sunt implacabile şi nici el nu ar fi scăpat de sub acţiunea lor !

Revenind - faptul că s-a manifestat desăvârşit până acum şi că absolut tot ceea ce face are integrarea Mea divină, o puteţi constata din toată activitatea sa de până acum.

Ca Maestru tantric, I-am dat una dintre cele mai dificile misiuni, să facă astfel încât lumina divină să pătrundă conştient în această manifestare, de pe planeta voastră. Şi asta cum? Prin trezirea şi purificarea releelor divine, care sunt femeile. Nu degeaba se spune că: Atunci când femeilor li se acordă cinstea cuvenită, zeii sunt slăviţi !

Prin sacrificiul şi măiestria sa, a făcut ca spiritele adormite să se trezească şi să lase să pătrundă lumina divină prin ele.

Credeţi că dacă el nu ar fi avut această misiune, atât de dificilă, ar fi acţionat la modul în care acţionează?

Grieg Omul are şi el preferinţele sale, are şi el gusturile sale, are şi el necesităţile sale, dar **Grieg Maestrul Spiritual nu face altceva decât voinţa Mea** ! Iar cei care s-au îndoit, până acum, ar face bine să nu o mai facă. A venit vremea să înţelegeţi, să-l înţelegeţi şi să-l iubiţi. Adică să deveniţi voi înşivă maeştri, să-i arătaţi prin transformarea voastră că eforturile sale nu au fost zadarnice - asta pentru Grieg Omul, căci Grieg Maestrul spiritual este complet detaşat de aceste aspect !

Mulţi dintre voi aţi venit cu anumite realizări spirituale din alte existenţe. Mulţi dintre voi aţi venit special în această manifestare pentru a-l urma pe el şi pentru a vă desăvârşi spiritual. Foarte mulţi dintre voi aţi uitat aceasta şi, de asemenea, realizările pe care le-aţi avut în alte existenţe.

Deveniţi conştienţi că beneficiaţi de o mare graţie, doar pentru că sunteţi atât de aproape de acest mare Maestru al tuturor timpurilor şi că încercările sunt pe măsura graţiei care vă este acordată, şi pentru a vă face să deveniţi mai repede ceea ce şi-a asumat fiecare când a venit în această manifestare.

Fiţi conştienţi că **aveţi în faţă un Model de Perfecţiune divină, un spirit excepţional care a venit pe acest pământ dintr-o mare iubire şi o imensă compasiune. Un Maestru în toate ştiinţele spirituale despre care s-a auzit pe planeta voastră, un ocean de graţie prin care Eu Mă manifest plenar, dar acest lucru nu ar fi fost posibil fără imensul său sacrificiu.**

Sunteţi, oare, conştienţi de câte existenţe aţi cerut acest lucru? Nu, dar ar fi cazul să deveniţi şi să-i daţi Cezarului ce-i aparţine, căci doar aşa veţi beneficia de Graţia Mea. **Atunci când îi**

aduceţi ultragii şi acuzaţii nedrepte, atunci nu Mă iubiţi pe Mine. De aceea, am ţinut neapărat să vă spun aceste lucruri şi pentru a nu se mai repeta ceea ce s-a petrecut anul trecut. Iată că prin revelarea tainei rugăciunii de 24 de ore şi a comunicării cu Mine, îmi este mai uşor să comunic cu voi lucruri pe care Maestrul vostru nu vi le-ar fi spus niciodată.

Printr-o atitudine greşită a unora, aveţi de suferit cu toţii, căci **dacă desconsideraţi o asemenea fiinţă divină, împiedicaţi ca graţia Mea să se manifeste** ! Şi cei care nu au înţeles încă, ar fi cazul să înţeleagă şi să se raporteze la tot ceea ce acest Spirit magnific a reuşit să realizeze. Apoi să se întrebe cum a fost posibil? Şi să se mai întrebe: dacă ceva din comportamentul sau manifestarea în plan fizic a lui Grieg, ar fi fost greşit, credeţi că nu ar fi fost pedepsit de legea divină?

Poate că legile umane sunt flexibile şi fac anumite rabaturi, dar legea divină este întotdeauna implacabilă pentru că este desăvârşită.

În această direcţie, aţi avut multe exemple şi la acest curs, a unor fiinţe care au ajuns până la un anumit nivel spiritual şi care au căzut, evident, deoarece au încălcat flagrant legile divine. Trebuie doar să vă gândiţi şi să vedeţi că judecata divină este implacabilă. Dumnezeu nu poate lăsa o fiinţă, care nu este cu adevărat spirituală, care nu este un model spiritual adevărat, care nu întrupează cuvântul Său, să conducă alte fiinţe şi să le arate Calea către El, mai ales în condiţiile actuale ! Gândiţi-vă bine la aceste aspecte şi reflectaţi !

Toată Creaţia se bucură şi participă la această sărbătoare, care este intrarea lui Grieg în Manifestare, iar alături de ea şi voi trebuie să vă bucuraţi mai mult decât oricine de graţia în care sunteţi scăldaţi !

Puneţi-vă întrebarea simplă: **Cum ar fi, dacă acest spirit excepţional ar dispărea din această manifestarea fizică mâine sau chiar azi?**

Ce aţi face atunci? Mai trebuie să vă gândiţi că va veni un moment în care El va pleca din această manifestare, în care … nu se ştie dacă va mai reveni!

Ce veţi face când veţi realiza că marea şansă de care aţi beneficiat a dispărut?

Fiţi conştienţi că nu mai aveţi timp de pierdut ! **Preţuiţi cum se cuvine Darul Meu pentru voi, care este chiar Grieg şi urmăriţi să-l faceţi cunoscut lumii prin exemplul vostru, prin realizarea voastră, prin desăvârşirea voastră !**

Voi sunteţi oglinda care-l reflectă pe Grieg în faţa lumii. Voi sunteţi releele prin care el se manifestă, adică cei care manifestaţi Graţia Mea, graţia pe care v-am acordat-o prin încarnarea acestui spirit, prin sacrificiul său, datorită intrării în această manifestare fizică, adică tocmai pe această planetă !

Chiar dacă el este fuzionat, mai mereu, beatific cu Mine, aş vrea să-i mulţumesc prin voi pentru întreaga sa angrenare ! Să vorbesc Eu în numele vostru şi să-i arăt recunoştinţa voastră, dar să-i şi transmit o stare care îi va spune mai mult decât ceea ce poate spune orice cuvânt şi să-i alin acel mare dor din sufletul său !

Comentariul autorului :

Chiar dacă în dialogul cu Divinul va fi intervenit şi propria imaginaţie a autoarei, eu unul subscriu la tot ce s-a spus aici şi aş mai adăuga multe altele, dar mă abţin deocamdată, spre a nu fi interpretate laudele mele drept cult a personalităţii celui care ne-a ajutat, vizibil şi palpabil pentru mulţi dintre noi, să trecem cu bine prin aceste vremuri cumplite !

67.

În 2007 Drumvalo Melchizedec, împreună cu un grup de oameni din mai multe ţări, au realizat un transfer, mai întîi la nivel eteric, apoi în plan fizic, al Puterii de la BĂRBAT la FEMEIE. Ritualul a fost descris în cartea "Şarpele de lumină", care vorbeşte despre energia Kundalini a Terrei, ce şi-a schimbat locaţia din munţii Himalaya, după un parcurs care a durat mai multe zeci de ani, începînd cu 1949, dacă îmi amintesc bine, şi a trecut prin mai multe ţări, în drumul ei spre Chile.

Deci din acel an, FEMEILE deţin Puterea pe planeta noastră, chiar dacă acest fapt este cunoscut de foarte puţini oameni. Altfel spus, cel puţin la nivel subtil, s-a reinstaurat Epoca Matriarhală, bărbaţii pierzînd gradat Puterea, iar peste douăzeci de ani, acest fapt va fi foarte vizibil tuturor, probabil.

Aceasta înseamnă că se va trece la o eră mai blîndă, paşnică, afectuoasă, fără violenţă şi războaie. Următoarele informaţii sînt date pentru cei care nu frecventează calea spirituală pe care mă aflu eu împreună cu alte cîteva mii de fiinţe.

S-a observat de-a lungul vremii că bărbaţii trăiesc mai puţin decît femeile, statistic vorbind, dar nu ştiu ca ştiinţa oficială să fi găsit vreun răspuns la acest fapt. De asemeni, se ştie că bărbaţii sînt mai longevivi sexual, decît femeile, iar din altă perspectivă, există mai mulţi bărbaţi creatori, oricare ar fi arta în discuţie, decît femeile. Toate acestea au o cauză subtilă, care cred că e bine să fie ştiută de cît mai mulţi oameni şi astfel îşi vor putea explica unele aspecte.

Cauza este polaritatea corpurilor, începînd cu cel Fizic şi terminînd cu cel Mental.

La bărbat, corpul Fizic este yang, solar, emisiv sau plus.

Corpul Eteric la bărbat este yin, lunar, receptiv sau minus.

Corpul Astral la bărbat este yang, solar, emisiv sau plus.

Corpul mental la bărbat este yin, lunar, receptiv sau minus.

La femei este exact invers.

Adică femeile au corpul fizic yin, corpul eteric yang, corpul astral yin, receptiv (de asta sînt atît de emotive), corpul mental yang, din care pricină sînt emisive mental şi reuşesc mai repede decît bărbaţii să-şi împlinească visele şi dorinţele.

Structura de tip yang este evident mai rezistentă decît cea de tip yin, deci corpul eteric al femeii fiind yang, dă mai multă rezistenţă şi longevitate, întrucît corpul eteric este cel care menţine structura fizică în viaţă sau altfel spus, corpul eteric deţine controlul funcţiilor vitale.

Aşa se explică un alt fenomen, anume anestezia în timpul operaţiilor chirurgicale, în care corpul eteric este separat pe cale chimică de corpul fizic. Spun aceasta, deoarece într-un vis mi s-a arătat că deşi am avut vreo 13 operaţii, durerea era prezentă undeva în plan subtil, chiar dacă am fost anesteziat de fiecare dată ! Tot astfel se explică o altă ciudăţenie, anume că în lume există cîteva sute de mii de cazuri de fiinţe care n-au putut fi anesteziate, deci au trăit pe viu durerea din timpul intervenţiilor chirurgicale şi aceasta evident din motive karmice, adică trebuiau să compenseze suferinţa produsă altora prin suferinţă proprie !

Pe cînd la bărbat, corpul fizic fiind yang, are un potenţial sexual mai lung ca durată decît la femeie. Corpul eteric fiind yin la barbaţi face ca ei să fie mai puţin rezistenţi la durere decît femeile, exceptîndu-i pe cei care se antrenează special în acest sens. Corpul astral al bărbatului este yang, adică emisiv, creînd acea aparentă insensibilitate la mulţi bărbaţi, din care motiv unele femei îi etichetează pe unii bărbaţi ca „ măgari" ! Corpul mental al bărbatului fiind yin, adică receptiv la inspiraţia venită din Sferele Superioare ale Creaţiei Divine, de la Îngeri, Arhangheli şi alte Entităţi de lumină. Din această pricină sînt mai mulţi bărbaţi artişti, scriitori, poeţi, muzicieni, pictori etc.(Inspiraţia poate parveni, desigur, şi din sferele întunecate, în funcţie de rezonanţele receptorilor.)

Aşadar, privind polaritatea alternantă a corpurilor grosiere şi subtile, se explică de ce bărbaţii sînt mai înzestraţi în anumite direcţii, iar femeile sînt mai înzestrate în alte direcţii. Corpul astral, numit şi corpul emoţiilor, fiind yin la femei, le oferă acestora o receptivitate subtilă cu mult mai mare decît bărbaţilor, la modul general vorbind, fiindcă există şi bărbaţi care şi-au dezvoltat această receptivitate în alte vieţi. Iar receptivitatea femeilor, dacă mai este şi rafinată în oarece măsură, le conferă acea intuiţie specifică, mult laudată pe bună dreptate. Precizez necesitatea rafinării receptivităţii, nu pentru că intuiţia se naşte din receptivitate, oricît de rafinată, ci intrucît, dacă acea receptivitate nu este cît de cît rafinată, atunci intuiţiile se „pierd" în zgomotul de fond

pe care vorbăria minţii îl produce aproape fără încetare. Adică putem avea intuiţii, dar nu le recunoaştem ca atare sau nu le dăm crezare !

În mod evident pentru oricine, este de dorit să ne dinamizăm ambele polarităţi, să le rafinăm şi elevăm pînă la potenţialul lor maxim şi aceasta se realizează pe parcursul mai multor încarnări în care luăm corpuri diferite ca sex de la o viaţă la alta, dar mai ales dacă urmăm o Cale spirituală autentică.

Sigur că pe lîngă polaritatea alternativă a corpurilor, mai intră şi alţi factori în discuţie, din care cel mai important este gradul de spiritualizare al respectivei fiinţe umane. Dacă este o fiinţă elevată sau foarte elevată spiritual, atunci dinamizarea sau trezirea corpurilor subtile şi grosiere este cu mult mai mare, comparativ cu o altă fiinţă aflată la primele încarnări umane, din care motiv aceasta din urmă este numită <primitivă> .(Un alt factor este planeta de origine a sufletului încarnat, fiindcă unele suflete actuale provin de pe planete mult mai evoluate decît omenirea actuală, însă presupun că nu e necesar să încărcăm prea mult textul acestui articol cu informaţii peste informaţii, care complică lucrurile.)

Tot cu ochiul liber se observă de cei care sînt atenţi că în ultimii 20-30 de ani au fost trimise spre încarnare fiinţe cu potenţialităţi rareori văzute înainte, numiţi <copiii indigo>. În anii ce vin, ponderea copiilor paranormali va fi din ce în ce mai mare, pînă se va ajunge că nu va mai exista nici o fiinţă <primitivă > pe Terra sau foarte puţine, comparativ cu situaţia actuală.

Probabil peste o mie de ani, rasa umană va deveni telepată şi va călători cu ozeneurile pe care acum le vedem ca aparţinînd altora, spre alte stele sau galaxii, dar nu tehnologia este importantă, cum cred majoritatea oamenilor materialişti, ci realizările spirituale ale acelor oameni viitori şi care, de fapt, vom fi NOI ÎNŞINE ÎN URMĂTOARELE ÎNCARNĂRI !

Acele realizări sînt mai presus de ceea ce poate înţelege mintea obişnuită actuală. Una dintre ele va fi capacitatea de trăi CONŞTIENT în toate corpurile subtile : eteric, astral, mental, cauzal, care în momentul prezent abia dacă sînt vag dinamizate la cei mai mulţi dintre noi. Prin TRĂIRE CONŞTIENTĂ ÎN CORPURILE SUBTILE ŞI ÎN LUMILE SUBTILE AFERENTE ACESTOR CORPURI, se înţelege că ceea ce acum ni se par vise ale nopţii, inconsistente şi incongruente, atunci va fi o REALITATE de sine stătătoare, paralelă faţă de alte realităţi la fel de REALE, dar în lumi mai subtile sau mai înalte ca nivel de vibraţie. Asta se mai numeşte trăire conştientă interdimensională.

Nici aici nu intru în amănunte, mai ales din pricină că nu stăpînesc prea bine acest subiect, dar şi pentru că a vorbi orbilor despre lumina diafană a Paradisului, e la fel de inutil ca încercarea de a ne menţine în viaţă cu tocăniţă de pietriş ! Cum spun extratereştrii despre umanitatea actuală, care este incapabilă să înţeleagă anumite concepte ce ţin de fantastic, anume că noi n-avem funcţiile mentale necesare acelei înţelegeri..

Din perspectivă metafizică, bărbatul reprezintă CONŞTIINŢA şi TRANSCENDENŢA, iar femeia reprezintă ENERGIA şi IMANENŢA.Cele două polarităţi se manifestă doar predominant în lumea fizică, fiindcă, pre cîte am aflat, în lumile superioare, putem lua orice înfăţişare, respectiv polaritate, la voinţă.

Cel puţin în prezent, ca să nu spun de vreo patru mii de ani încoace, forţele întunericului au menţinut sclavia femeii sau inferioritatea ei la statut de lege cvasi-universală. Poate că aşa trebuia să fie, poate că acesta este Jocul Divin, nu ştiu.Ceea ce se ştie este că odată cu transferul Puterii de la bărbat la femeie, aceasta îşi va asuma din nou rolul de Far Călăuzitor pentru întreaga rasă umană în decursul următoarilor mii de ani, dacă ne raportăm la partiţia mayaşă a timpului, în celebrul lor calendar.

Deci în prezent, femeile sînt menţinute intenţionat în stare de ignoranţă vizavi de potenţialul lor real de Putere de către forţele întunericului şi educate să se ocupe în general mai mult de zorzoane şi alte fleacuri, decît să-şi împlinească dharma lor, adică menirea pentru care au fost create de Dumnezeu Tatăl-Mama.

Puterea femeilor constă tocmai în trezirea şi manifestarea din plin a acestei meniri, care este HRĂNIREA mai întîi fizică, dar în realitate mai mult subtilă la nivel emoţional a familiei sau a celor pe care ele le iubesc. HRĂNIREA şi SUSŢINEREA EMOŢIONALĂ a familiei pentru fiecare femeie în parte şi a rasei umane, pentru toate femeile luate la un loc, aceasta îmi pare a fi cu adevărat atît dharma femeii, cît şi izvorul ei de Putere !

Cum spuneam în altă parte, există trei nevoi umane generale : **simţirea, înţelegerea** şi **expansiunea** pe nivele superioare de conştiinţă sau **contracţia**, la atomii spirituali care refuză anumite perioade de timp mai mici sau mai mari să evolueze.

Arhicunoscuta aserţiune printre yoghini : Shiva (bărbatul) fără Shakti (femeie) este shava (cadavru) se traduce prin : Conştiinţa fără Energie înseamnă non-manifestare, fiindcă Energia crează toate lumile grosiere sau subtile.

Femeia manifestă **preponderent** aspectul de Energie, bărbatul pe cel de Conştiinţă sau în termenii mei, femeia manifestă preponderent aspectul de **simţire**, pe cînd bărbatul pe cel de **înţelegere** sau **conştientizare** !

Motivele pentru care actualmente atît bărbatul, cît şi femeia dorm încă, adică îşi ignoră în mare măsură potenţialităţile fabuloase sînt cunoscute în general, iar aici am să mă refer la un singur aspect cu osebire. Sigur că prima cauză este Ignoranţa generalizată, prostia şi educaţia orientată spre non-valoare de sorginte reptilo-masonică în vremile noastre întunecate, dar buba cea mai mare o constituie în acest context ORGOLIUL rasei umane, după părerea mea !

Orgoliu, mîndrie, vanitate, fudulie... toate acestea fiind mai mult sau mai puţin susţinute de rezonanţa cu sfere de forţă demoniace şi satanice, ne alimentează ORBIREA spirituală cu

preocupări care de care mai efemere, deşarte şi lipsite de importanţă, cărora noi le dăm o mare importanţă ! (Că doar nu degeaba se spune că dacă vrei să pierzi un om, mai întîi îi iei minţile !)

De-a lungul timpului, multe minţi obtuze au tot încercat să justifice supremaţia unuia asupra celuilalt dintre sexe. Deşi ele nu sînt egale ca înzestrări native, (femeile fiind mult mai înzestrate ca bărbaţii), aşa cum susţine un maestru divin contemporan, ele sînt după părerea mea egale ca importanţă, adică nu cred că se poate susţine că simţirea ar fi mai importantă decît înţelegerea sau invers !

Din cîte percep eu în momentul de faţă, tind să cred că femeia este mai puternică în ansamblu decît bărbatul şi mă refer la puterea subtilă, nu la cea fizică. Tocmai pentru că ea este cea care ne hrăneşte şi ne susţine emoţional pe noi cei care merităm aceasta, fiindcă există şi bărbaţi care nu merită şi atunci e vai de pielea lor.

Dacă femeile îşi vor depăşi ORGOLIILE şi îşi vor trezi cît mai mult sufletele, adică vor acţiona de la nivelul Sufletului trezit în mare parte, atunci Puterea lor se va manifesta din plin şi vom beneficia cu toţii de trăiri împlinitoare, ba chiar fericite ! Pînă atunci le sugerez să devină pe zi ce trece tot mai conştiente că nu egoismul şi fiţoşeniile lor actuale le aduc mult rîvnita pace şi siguranţă interioară, ci dăruirea şi afectivitatea plenar impărtăşită tuturor, fără excepţie !

68.

Ofer aici o ceaşcă, doar o ceaşcă din învăţătura Ghidului nostru spiritual :

” Cine suntem noi ?

Noi suntem fiinţe egale în potenţial şi Universul este constituit din legăturile care există între noi. Universul este constituit în totalitate din fiinţe vii care, după propriul lor nivel de conştiinţă, au mai mult sau mai puţin libertatea şi puterea să-şi determine singure sensul existenţei lor. Tot ceea ce voi spune în continuare se bazează pe acest adevăr fundamental şi orice problemă se poate rezolva raportându-te la el şi trecându-l prin filtrul meditaţiei tale.

Substratul ultim al Universului este constituit din CEVA UNIC care este atât de infinit grandios, încât nu poate fi definit prin termeni care să aibă înţeles pentru nivelul nostru actual. Dacă nu intuim acest adevăr, tot ceea ce trebuie să facem este să acceptăm ca punct de plecare ipoteza acestui CEVA UNIC şi să ne convingem, apoi, prin experienţă directă, că acest aspect ABSOLUT duce la singura explicaţie rezonabilă a lumii, aşa cum o ştim cu toţii.

Funcţia de bază a oricărei fiinţe este EXPANSIUNEA sau CONTRACŢIA. Fiinţele expansionate sunt pline de energie şi permeabile, fiinţele contractate sunt inerte, dense şi impermeabile. Prin urmare, fiecare dintre noi, singur sau în grup, poate apare ca fiind SPAŢIU, ENERGIE şi MATERIE, în funcţie de raportul între expansiunea şi contracţia specifică fiecăruia şi de tipul de vibraţii pe care fiecare îi manifestă prin alternanţa expansiune-contracţie.

Fiecare fiinţă îşi controlează propriile sale vibraţii specifice cu care este obişnuită. O fiinţă complet expansionată este SPAŢIU. Deoarece expansiunea este permeabilă, putem fi "în acelaşi spaţiu" cu una sau mai multe fiinţe expansionate. De fapt, e posibil ca toate entităţile din Univers să fie în acelaşi spaţiu în care există simultan mai multe dimensiuni.

Expansiunea o experimentăm sub forma conştiinţei lărgite, a înţelegerii profunde, a intuiţiei spirituale, a iubirii universale, a inefabilei euforii, a compasiunii infinite etc. Atunci când suntem în totalitate expansionaţi, avem un simţământ plenar de conştiinţă totală, de fuziune profundă cu întreaga viată, pe toate nivelele sale de existenţă.

La acel nivel nu avem nici o rezistenţă vizavi de orice altă vibraţie elevată sau de interacţiunea cu orice altă fiinţă faţă de care avem afinităţi profunde. Este o stare de beatitudine atemporală în care avem libertatea unei totale alegeri nelimitate din perspectiva infinitelor posibilităţi care, la acest nivel, ne devin cu uşurinţă mult mai accesibile.

Spaţiul este un nivel extrem de elevat al experienţei, nivel pe care fiecare dintre noi îl poate atinge, dar este extrem de dificil de vorbit despre el din perspectiva dimensiunii în care ne aflăm în prezent, deoarece aceasta poate fi înţeleasă numai prin EXPERIENŢĂ DIRECTĂ, la nivelele cele mai profunde ale fiinţei.

Toate experienţele sunt accesibile MENTALULUI UNIC, iar MENTALUL UNIC este noi toţi sau oricare dintre noi, la cel mai înalt nivel de expansionare. Dumnezeu cel nelimitat nu ar fi putut crea nimic limitat din El însuşi; fiecare entitate este deci infinită, fiind fiecare în felul său un duplicat analogic al lui Dumnezeu realizat "după chipul şi asemănarea Sa".

Atunci când o fiinţă este total contractată, ea este MATERIE (de exemplu, o particulă subatomică privită ca o fiinţă care a suferit o implozie totală). Datorită gradului enorm de contracţie, o astfel de fiinţă nu e capabila să fie în acelaşi spaţiu cu altă fiinţă, prin urmare contracţia este simţită ca teamă, suspiciune, durere, inconştienţă, ignoranţă, ură, egoism, nesiguranţă, izolare, tristeţe etc.

Acestea sunt stări specifice nivelului vibratil al MATERIEI, dar ele pot fi depăşite fulgerător prin starea de IUBIRE ce va determina o expansionare, adică prin renunţarea la orice împotrivire vizavi de ceea ce respectiva fiinţă armonizată şi dilatată gândeşte, vede sau simte.

Atunci când o fiinţă alternează ritmic expansiunea şi contracţia, ea este predominant ENERGIE. Prin urmare, energia nu este ceva "obiectiv"; energia, la fel ca şi spaţiul şi materia, este rezultatul acţiunii a numeroase fiinţe vii aflate la un anumit nivel De conştiinţă.
Aceste fiinţe-energie sunt oarecum receptive la sugestiile mediului şi reacţionează faţă de ambianţa care există într-un mod specific, care este adesea uşor de prevăzut datorită fenomenului selectiv de rezonanţă şi punere la unison pe care îl declanşează în mod automat frecvenţa dominantă a nivelului pe care se află.
FIINŢE – SPAŢIU - nivel extrem de înalt
-Vibraţie extraordinar de rapidă, elevare
- Sentiment mereu crescând de plenitudine, libertate, euforie, dilatare
FIINŢE – ENERGIE - nivel intermediar
FIINŢE – MATERIE - nivelul cel mai scăzut
- Vibraţie foarte lentă, opacitate
- Sentiment mereu crescând de încordare, suspiciune, constrângere şi dezordine.

Spaţiul emite energie, iar energia se cristalizează şi se coagulează în materie. Universul este o infinită armonie generată, de asemenea, prin intermediul anumitor fiinţe vibratile, structurate pe nivelele precis definite de vibraţie.

Fiecărui nivel de vibraţie îi corespund anumite STĂRI şi anumite IDEI! (informaţii) specifice. De asemenea, percepţia luminii este strâns legată de nivelul vibratil la care ne aflăm şi prin intermediul căruia ne manifestăm şi simţim de obicei.

Această ştiinţă este, însă, atât de vastă şi inefabilă, încât este cu totul pueril şi ridicol a se încerca să fie cuprinsă în vorbe. Ceea ce încercăm să schiţăm este o anumită ATITUDINE INTERIOARĂ FUNDAMENTALĂ care, o dată permanentizată, va facilita fiinţei umane să-şi regăsească conştiinţa libertăţii şi infinităţii sale originale.

Ceea ce este important să reţinem în această direcţie este că întregul Univers este constituit aproape în exclusivitate din fiinţe vii aidoma nouă. Fiecare particulă subatomică poate fi considerată o sui generis fiinţă vie. Fiecare moleculă sau celulă este un grup de fiinţe vii, care funcţionează în strânsă corelaţie, ca un tot.

Energia este, printre altele, un mare număr dintre noi vibrând împreună la unison. Spaţiul, cu diferitele sale dimensiuni, este populat de un număr infinit din fraţii şi surorile noastre în perfectă beatitudine.

Nu există, prin urmare, nici o diferenţă fundamentală între materia vie şi materia aşa-zis moartă, deoarece ambele sunt alcătuite din entităţi vii. Nu numai materia este convertibilă în energie, ci şi energia este convertibilă în spaţiu şi viceversa.

Numai limitarea penibilă a conştiinţei noastre ne face să credem în mod fals că fraţii şi surorile noastre sunt „materie obiectivă", „energie", „spaţiu".

TOTDEAUNA AVEM EXPERIENŢE şi PERCEPŢII STRICT CORESPUNZĂTOARE NIVELULUI NOSTRU DE VIBRAŢIE. NICIODATĂ NU PUTEM AVEA DECÂT FERICIREA PE CARE O PUTEM ÎNŢELEGE.

Aceste legi se aplică tuturor, fără nici o excepţie. Legile nu vin de nicăieri din afara noastră. Ele vin din adevărul că toţi suntem EGALI ÎN POTENŢIAL, TOŢI AVEM ACELEAŞI INFINITE POSIBILITĂŢI. Suntem liberi şi putem să facem tot ceea ce vrem în limita acestei legi.

Este important să reţinem că IUBIREA trebuie să fie prima lege. IUBIREA, aşa cum o înţeleg înţelepţii şi yoghinii, este ACŢIUNEA de a fi un focar de fericire şi sublimă împlinire în acelaşi spaţiu cu alte fiinţe, ceea ce înseamnă că iubirea este reală, la fel de reală ca şi noi înşine.

Iubirea atunci nu mai este o idee abstractă sau un concept intelectual, ci este trăită ca ceva divin, inefabil, pe care îl manifestăm în ultimă instanţă, cu întreaga noastră fiinţă dilatată în nemărginire.

Poate că mulţi dintre noi nu sunt mulţumiţi de nivelul la care existăm în Univers, dar în realitate noi suntem AICI în urma liberei noastre decizii de a ne expansiona în iubire sau de a ne retrage suspicioşi de la ea.

Creierul şi corpul pe care îl avem în prezent, familia, societatea, momentul istoric în care am fost născuţi, toate acestea şi multe altele au fost determinate prin acţiunile tale anterioare, de tine însuţi, de gradul tău de expansiune, de cât de mult ţi-ai dorit sau îţi doreşti să iubeşti.

Nimeni nu ţi-a făcut nimic pe nedrept, nimeni nu te-a pedepsit din întâmplare, nimeni nu te-a forţat, în experienţa fiecărei secunde care O TRĂIEŞTI EXISTĂ O JUSTIŢIE ABSOLUTĂ! Nimic nu e ascuns, nimic nu e pierdut, nimic nu e uitat, nimeni nu e niciodată abandonat.

Orice fiinţă, conştientă de sine, care aspiră să se depăşească, este capabilă să se manifeste şi să-şi amplifice prin antrenament capacitatea de CONŞTIENTIZARE. Această capacitate presupune, ca printr-o expansiune a sferei de ATENŢIE, aspectul conştientizat să fie INCLUS în sfera conştiinţei şi perceput în simultaneitate cu celelalte aspecte care se află deja acolo.

Acesta este deci efortul principal pe care trebuie să-l facem: SĂ CONŞTIENTIZĂM PLENAR, ADICĂ SĂ ACORDĂM ÎN PERMANENŢĂ O ATENŢIE TOTALĂ, PERMEABILĂ, IUBITOARE FAŢĂ DE ABSOLUT TOT CEEA CE EXISTĂ ÎN SPIRITUL NOSTRU, ÎN CORPUL NOSTRU, ÎN JURUL NOSTRU, ÎN CEILALŢI OAMENI.

Expansionarea în iubirea plenară este o acţiune pe care o poate realiza permanent şi oricând fiecare fiinţă din Univers, indiferent de nivelul la care se află.

O conştientizare plină de bunăvoinţă ne va duce în paradis, o constantă atitudine iubitoare ne va elibera. Procedând mai mereu astfel, vom constata că nimic altceva nu ne controlează destinul şi vom simţi gradat libertatea.

Comportarea bună este un element important. INDIFERENT CE AI FACE, IUBEŞTE-TE PENTRU CĂ FACI ACEASTA! Orice ai gândi iubeşte-te pentru că gândeşti aceasta. Iubirea este singura dimensiune care trebuie să fie reamplificată, rafinată.

Iar dacă nu eşti sigur sau nu ştii ce înseamnă să iubeşti cu adevărat, iubeşte-te din tot sufletul Pentru că nu ştii încă ce e iubirea. Nu există nimic mai important în acest Univers decât iubirea nesfârşită pe care fiinţele conştiente o manifestă detaşat una faţă de alta în deplină libertate, fără posesivitate sau gelozie.

Nu vei fi capabil să depăşeşti ireversibilul actualului tău nivel vibratoriu dominant până ce nu vei învăţa să te iubeşti cu adevărat pe tine însuţi, sau cu alte cuvinte, să te accepţi în totalitate „aşa cum eşti acum".

Indiferent care este nivelul tău spiritual, indiferent unde te afli în Univers, alegerea ta este mereu aceeaşi: să-ţi expansionezi conştiinţa sau să te contracţi. Şi întotdeauna trebuie să începi exact de acolo de unde eşti.

Dacă eşti conştient, nu mai este nimic rău în a fi acolo unde eşti, aceasta fiind una din nenumăratele experienţe care îţi sunt puse la dispoziţie pentru a te perfecţiona în funcţie de aspiraţiile sau nivelul tău lăuntric. Ceea ce tu eşti, pot fi şi eu; ceea ce eu sunt, poţi fi şi tu; ceea ce eu sunt astăzi, tu vei putea fi, fără îndoială, în viitorul apropiat.

Tot ceea ce facem se oglindeşte fidel în noi înşine şi chiar şi atunci când încetăm de a mai acţiona, oglindirea respectivei acţiuni se întipăreşte pentru totdeauna în noi, determinând un răspuns oarecum asemănător, mai devreme sau mai târziu; prin urmare, cel mai adesea nu trebuie să ne împotrivim, ci să transcendem, deoarece împotrivirea înseamnă non-acceptare, ducând la contracţie, pe când transcenderea înseamnă acceptare plenară, înglobare, ducând la expansiune, împotrivindu-te, te implici şi adesea suferi, pe când transcendând, te detaşezi.

Aceste legi acţionează indiferent dacă suntem sau nu de acord cu ele, indiferent dacă folosim vorbe pentru a le discuta sau chiar şi atunci când le percepem intuitiv realitatea.

Iubirea este ceva euforic pe care îl faci în primul rând pentru tine însuţi, fără ca prin aceasta să fii egoist, şi rezultatele se trăiesc lăuntric, direct proporţional în propriile experienţe. Orice informaţie de acest gen există în propriile tale experienţe. Orice informaţie de acest gen există în permanenţă în spaţiu şi nu are nevoie de cărţi pentru a fi cunoscută şi pentru a acţiona. Ea este întotdeauna în stare potenţială chiar şi în tine.

Misterul iubirii este dincolo de raţiune; tu ştii că toţi suntem egali în potenţial, că într-adevăr nimeni nu are nevoie de ajutor din partea nimănui, nimeni nu are nevoie să i se spună sau să i se dea ceva deoarece la nivel potenţial, fiecare dintre noi are întotdeauna tot ceea ce

este necesar şi cu toate acestea faci cel mai dezinteresat şi cel mai plin de compasiune act din câte există, oferind cu iubire fraţilor şi surorilor tale tot ceea ce e mai bun şi mai frumos în tine.

În acest fel, retransmiţi şi altora la momentul oportun, ceea ce ai primit şi tu atunci când a fost necesar.

Universul, aşa cum îl percepem noi de la nivelul la care suntem, poate fi considerat iluzoriu, mai bine zis parţial adevărat şi tocmai de aceea avem, cu atât mai mult, un motiv în plus pentru a ne bucura de el în mod detaşat şi de a-l iubi dezinteresat, în loc să ne lăsăm înspăimântaţi şi înrobiţi prosteşte de propria noastră imaginaţie, care, atunci când nu este pe deplin controlată, ne ascunde mai mereu aspectele esenţiale ale manifestării universale.

Tot ceea ce se întâmplă pe pământ îşi găseşte instantaneu reflexia în oricare dintre nivelele vibratorii, de la cel mai elevat şi până la cel mai de jos. Astfel, orice acţiune a noastră produce modificări mai mult sau mai puţin profunde la absolut toate nivelele manifestării macrocosmice.

Suntem deci în totalitate liberi să facem să predomine în fiinţa noastră oricare dintre aceste nivele. Pentru asta nu trebuie să schimbăm nimic altceva, decât să ne focalizăm intens atenţia şi să ne amplificăm iubirea.

Deoarece Universul e constituit în totalitate din fiinţe vii, care în general au controlul deplin asupra propriului lor nivel şi asupra naturii legăturilor pe care le stabilesc cu celelalte fiinţe vii, nu este absolut nimic în structura de TOT armonios a acestui Univers care să trebuiască să fie corectat sau modificat în vreun fel

Pretutindeni în Univers există conştiinţă şi fiinţe capabile să ia la modul conştient propriile lor decizii. Iubirea universală, cosmică nu pierde niciodată controlul; legile ei sunt la fel de logice, exacte şi implacabile ca şi legile fizicii.

Iubirea este un mare mister şi de aceea nu putem spune că, în acest moment al evoluţiei noastre, avem totală conştiinţă despre aceste legi. La un anumit nivel de evoluţie spirituală, oricine ajunge să ştie că în orice situaţie, avem cu toţii exact ceea ce merităm.

Experienţa concretă a iluminării

Ce trebuie oare să faci pentru a deveni iluminat? Care sunt în această stare lăuntrică semnele succesului? Cum şi în ce sens se schimbă viaţa noastră pe măsură ce ne iluminăm?

PENTRU A DEVENI ILUMINAT NU ESTE NECESAR SĂ FACI CEVA ANUME, DEOARECE ILUMINAREA ESTE O STARE LĂUNTRICĂ CE SURVINE SPONTAN ATUNCI CÂND SUNTEM TOTAL CONŞTIENŢI.

Toate experienţele există deja în stare potenţială în tine. Tu te poţi oricând deschide faţă de ele fulgerător. Expansiunea totală se află oricând la îndemâna noastră, dincolo de timp, fiind posibilă atât în tine, cât şi în afara ta.

Nimic nu te poate împiedica cu adevărat, oprindu-te pe calea ta. Cu cât urci mai sus, pe nivele din ce în ce mai elevate de vibraţie, cu atât îţi e mai uşor să continui.

Experienţa conştiinţei totale nu înseamnă nicidecum să fii în permanenţă conştient de fiecare detaliu al Universului. A avea conştiinţă totală infinită, sau cu alte cuvinte, a fi SPAŢIU, desemnează starea de a fi oricând pregătit să devii conştient de orice lucru, fiinţă sau stare care poate fi cunoscută.

Înseamnă, de asemenea, să nu opunem nici un fel de rezistenţă. Să nu negăm nici un concept (căci prin negare respingem, ceea ce are drept efect o instantanee contracţie a conştiinţei). Prin urmare, pentru a deveni iluminaţi, nu trebuie neapărat să dobândim idei sau experienţe absolut noi (pentru că noi avem deja în universul nostru lăuntric la nivel potenţial TOATE experienţele posibile) şi nu trebuie, de asemenea, să acumulăm virtuţi artificiale sau să îndurăm în mod aberant suferinţe inutile.

Tot ceea ce ÎN ETERNITATE există poate fi experimentat CHIAR ACUM cu o conştiinţă total expansionată.

Aminteşte-ţi în permanenţă că eşti o fiinţă liberă care se poate autodetermina în întregime. Nici o altă fiinţă vie sau grup de fiinţe nu-ţi poate influenţa vibraţia specifică dacă tu, cu fermitate, nu vrei aceasta.

Prin urmare, nu este nimic în Univers care să poată să se opună voinţei tale libere, dacă tu nu permiţi cumva aceasta. Asta înseamnă că nimic şi nimeni în afara ABSOLUTULUI nu are putere asupra ta, împotriva voinţei tale; nimeni nu te poate ispiti, nimeni nu te poate corupe, nimeni nu-ţi poate sta în cale.

TU şi numai TU eşti singurul responsabil de nivelul sau modul în care exişti. Starea ta interioară nu este niciodată în mod inexplicabil programată. Sentimentul de a fi forţat sau influenţat din afară împotriva voinţei tale poate apare doar atunci când devii extrem de receptiv şi dens, când îţi contracţi conştiinţa şi te opacizezi.

Procesul iluminării înseamnă deci să-ţi expansionezi la infinit conştiinţa şi înţelegerea intuitivă în aşa fel încât să poţi cunoaşte fulgerător, în profunzime, orice fiinţă prin empatie şi să percepi în întregime Universul ca fiind o inefabilă interacţiune perpetuă de fiinţe vii.

Cu cât refuzăm cu mai multă îndărătnicie şi suspiciune să iubim alte fiinţe, cu atât nivelul nostru lăuntric scade. Pe de altă parte, cu cât ne deschidem mai mult faţă de fraţii şi surorile noastre din Cosmos, cu atât mai mult şi mai repede tot ceea ce ne înconjoară îşi pierde densitatea materială dominantă, noi dimensiuni până atunci invizibile adăugându-se treptat viziunii noastre euforice şi îmbogăţite asupra lumii.

Iluminarea este orice experienţă beatifică, plenară, care ne expansionează plenar conştiinţa dincolo de limitele sale umane obişnuite. Am putea chiar spune că iluminarea ultimă înseamnă a-ţi da pe deplin seama că nu există nici o limită a acestei expansiuni infinite şi că întreg Universul este viu.

A fi iluminat înseamnă a avea conştiinţa cât mai rafinată, trează şi infinit flexibilă. Iluminarea este chiar trăirea procesului expansiunii nelimitate. Iluminarea nu desemnează nicidecum stabilirea unei noi limite ci dispariţia definitivă a tuturor limitelor.

O fiinţă iluminată nu este niciodată obligată să fie sau să nu fie ceva în conformitate cu normele sau convenţiile artificiale ale societăţii umane, deoarece în sufletul ei ea este acum TOT.

Ce înseamnă de fapt a fi TOT? Aceasta înseamnă să fim mai mereu capabili să concepem şi să conţinem în noi înşine adevărul întreg şi nu numai jumătăţi sau sferturi de adevăr.

Înseamnă, cu alte cuvinte, să-ţi dai seama că atunci când etalezi ostentativ pozitivul, creezi în tine însuţi, în acelaşi timp, negativul corespunzător. Atunci când alegem un ideal de cunoaştere vom avea imediat de a face şi cu ignoranţa. Atunci când avem un ideal fantasmagoric de sfinţenie, trebuie să acceptăm detaşaţi şi păcatul care îl însoţeşte în mod necesar şi să avem, în acelaşi timp, conştiinţa responsabilităţii pentru faptul de a-l fi creat graţie acestei mentalizări.

În general, datorită ignorării acestor mecanisme profunde, noi nu cunoaştem că singuri am creat aceste negative şi de aceea nici nu le putem controla, fiind astfel mai mereu obligaţi să trăim într-o lume a suferinţei, a păcatului şi ignoranţei.

În această situaţie, cu cât vom face eforturi mai mari şi mai încrâncenate să eliminăm răul din noi, cu atât mai mult rău va fi de eliminat, pentru că atunci efortul de a ELIMINA e motivat doar de NON-ACCEPTARE, care, după cum am văzut, provoacă automat contracţia conştiinţei noastre şi determină opacizarea.

Dacă însă rămânem în permanenţă deschişi şi permeabili la astfel de aspecte aparent negative, nu vom mai fi constrânşi să acceptăm pasivi că răul face parte din viaţa noastră.

Dacă înţelegem de exemplu că urâtul este deja în permanenţă în noi, suntem fulgerător liberi să creăm frumosul. Dacă ştim că prostia este tot timpul în noi, devenim spontan capabili să manifestăm inteligenţă creatoare.

Iubirea este manifestarea beatifică cea mai înaltă, deoarece iubirea include totdeauna în ea şi ceea ce nu este iubire, iubirea permite să experimentăm viaţa plenar şi armonios, fără să opunem rezistenţe la nivel mental, dându-ne astfel posibilitatea de a deveni SPAŢIU beafic.

La acest nivel, unde iubirea pură este permanent constantă şi conştiinţa total trezită, vom putea înţelege prin experienţă directă în spaţiile cele mai profunde ale fiinţei noastre,

aparentul miracol de a conţine simultan în noi înşine contradicţii polare, antagonisme complementare şi fascinante paradoxuri.

Atunci vom fi liberi să experimentăm tot ceea ce vom dori, deoarece vom fi totdeauna conştienţi că în permanenţă vom conţine şi opusul dorinţei noastre pozitive.

Dacă privim cu calm şi detaşare evenimentele nedorite care pot să apară datorită acestui fenomen, absorbindu-le mental, adică neopunându-le rezistenţă, acceptându-le detaşat şi în acelaşi timp iubindu-le împăcaţi pentru faptul că nu le agreăm, ne vom putea rafina şi eleva constant frecvenţa vibraţiilor noastre dominante.

Pentru aceasta este esenţial să ne amintim că ceea ce se întâmplă nu este atât de important precum felul sau modul cum reacţionăm interior la ceea ce se întâmplă.

Viaţa trăită plenar şi frenetic

Nu este nimic rău în a te distra sau în a te juca precum un copil şi în a fi fericit. Acesta este unul dintre cele mai importante mesaje ale înţelepciunii. Să încercăm să percepem cât mai intens şi pro fund în noi înşine plăcerea infinită pe care Dumnezeu o manifestă în tot ceea ce există.

Nici o fiinţă din planurile superioare ale conştiinţei nu urmăreşte ca noi să suferim inutil, aici, pe pământ. Paradisul exista permanent în stare potenţială în fiecare dintre noi, atât în tine cât şi în afara ta şi pentru a ajunge acolo nu trebuie să faci nici o mişcare, nu trebuie nici măcar să-ţi ridici ochii şi să aspiri către el, implorând Cerul.

Tu te poţi deschide chiar acum dacă vrei, cu putere, faţă de perfecţiunea orbitoare a tot ceea ce intuieşti şi simţi. Nici o fiinţă din planurile superioare nu pune obstacole sau teste în calea unei alte fiinţe care încearcă ferm şi sincer să-şi ridice nivelul spiritual.

Chiar dacă aparenţele tind să sugereze că eşti adesea testat, în realitate totdeauna ţi se permite să decizi în totală libertate pentru tine însuţi şi să-ţi defineşti realitatea în care vrei să trăieşti.

Entităţile superioare nu pot decât să se bucure în momentul în care o fiinţă se arată demnă de a-şi eleva nivelul spiritual. Ţi se va acorda, mai ales atunci, tot sprijinul pe care-l ceri.

Şi niciodată nu ţi se va cere în schimb să suferi sau să te chinui, deoarece aceasta nu implică nimic absurd. Este cel mai uşor sa evoluezi prin iubire deoarece iubirea conferă, printre altele, o viziune totalizantă, euforică asupra vieţii.

Oricât de convingătoare sau arhi-complexă ar părea realitatea nouă pe care începi să o percepi în planurile simultane ale manifestării, ea nu reprezintă decât un fragment infim din Realitate perceput acum datorită non-rezistenţei şi detaşării, iubirii, expansiunii controlate a conştiinţei.

Este, de asemenea, absolut necesar să avem experienţe erotice ample, frenetice şi reuşite. În asemenea condiţii, orgasmul prelungit poate duce cu uşurinţă la o realizare spirituală magnifică. Carnea nu este nicidecum separată de spirit, deoarece corpul fizic este numai o creaţie extatică mentalizată într-un anume fel de nenumăratele fiinţe vii vibrând la un acelaşi nivel de conştiinţă.

Iubirea jucăuşă, sinceră şi spontană trebuie să constituie motivaţia fundamentală în relaţiile noastre amoroase. Un orgasm repetat, profund şi prelungit este o manifestare beatifică şi amplu echilibrantă a iubirii resimţite pe multe nivele ale fiinţei.

Deoarece ne dă posibilitatea să fim în acelaşi spaţiu (şi la acelaşi nivel de vibraţie) cu altă fiinţă, iubirea împărtăşită este fundamentul fiinţei noastre şi poate lua o infinitate de nuanţe şi forme.

Totdeauna avem parte de experienţele sexuale pe care le merităm, toate acestea fiind în strânsă legătura cu atitudinea noastră faţă de noi înşine şi de ceilalţi.

Plenitudinea amoroasă pe care o putem resimţi arată cât de mult sau cât de puţin ne putem expansiona în SPAŢIUL alcătuit din surorile şi fraţii noştri, având un înalt nivel al vibraţiilor.

Cu cât dăruirea şi euforia pe care o simţim spontan în momentul când facem amor este mai mare, cu atât capacitatea noastră de a iubi este mai mare. Iubirea este calea cea mai rapidă şi completă pentru a deveni SPAŢIU.

Nici un fel de aşa-zisă înţelepciune sau sfinţenie nu poate constitui o scuză pentru incapacitatea de a iubi. Este, de asemenea, important să nu judeci şi să nu-i condamni deloc pe ceilalţi pentru acţiunile lor.

Ceea ce refuzi atunci altor oameni, îţi va fi probabil refuzat ulterior şi ţie, deoarece toate gândurile şi acţiunile tale sunt situate la un nivel specific de vibraţie, nivel care cel mai adesea defineşte în mod ineluctabil lumea în care trăim.

Prin urmare, una din legile necesare şi inflexibile care definesc relaţiile noastre cu celelalte fiinţe este următoarea: ceea ce gândeşti şi faci referitor la alte fiinţe, se reflectă ulterior în primul rând asupra ta şi abia după aceea asupra respectivelor fiinţe.

Dacă, de exemplu, crezi ca o fiinţă umană nu trebuie să primească ajutor nemeritat, acest lucru se va reflecta în primul rând asupra ta: nici tu nu vei primi în anumite situaţii nici un ajutor pe care nu-l meriţi. Dacă gândeşti că plăcerile carnale ale altora sunt degradante sau vulgare, aceasta nu va schimba considerabil modul altora de a simţi plăcerea, dar în schimb plăcerile tale vor deveni treptat vulgare şi terne.

Încearcă în permanenţă să ASCULŢI Universul din jurul tău: rămâi gol şi permeabil în tine, nu folosi în pripă cuvinte ca să-ţi defineşti schematic sau fals ceea ce percepi, rămâi tăcut şi savurează inefabilul.

Deschide-te faţă de „ceea ce este", permite realităţii să se dezvăluie neconstrânsă de propriile tale scheme mentale rigide, convenţionale, mărginite.

Astfel, poţi învăţa să înţelegi că fiecare plăcere controlată sau bucurie este un tot al armoniei cosmice infinite, faţă de care te poţi deschide chiar acum pentru a atinge beatitudinea. Caută sa pătrunzi sensul profund al unor afirmaţii precum: „Nu sunt nimic, sunt gol, sunt nesfârşit, sunt tăcut". „Nu ştiu nimic, sunt simplu, sunt neant, sunt deschis întocmai ca un copil să fac nu contează ce în această stare a mea".

Atitudinea interioară eliberatoare

Înainte de a merge mai departe, să recapitulăm atitudinea interioară fundamentală pe care am expus-o până acum. Aceasta o vom codifica sub forma unor fraze scurte şi suficient de uşor de memorat pentru a-ţi fi cât mai uşor să le aplici practic; ele te vor ajuta foarte mult să îţi păstrezi echilibrul interior necesar depăşirii oricărui moment dificil al vieţii.

Efortul de autoperfecţionare este steril dacă nu este susţinut în permanenţă de această atitudine interioară eliberatoare.

NU RESPINGE, NU TE ÎMPOTRIVI, NU SUPRIMA ŞI ACCEPTĂ TOTUL DETAŞAT.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim pasivi din punct de vedere fizic sau mental. Înseamnă, în primul rând, să nu respingi aproape pe nimeni şi nimic la nivel mental, să fii liber în gândire, să nu te foloseşti de şabloane rigide, sofisticate în raţionamente, să nu-ţi limitezi gândirea la prejudecăţi şi superstiţii.

Nu există acţiune care să fie în permanenţă bună sau rea. Există doar predominanţe şi nuanţe. Singurul fundament permanent este IUBIREA cu care realizăm orice acţiune. Nu lupta inutil, ci foloseşte energia pentru iubire şi elevare.

Lucrul împotriva căreia lupţi îţi poate da, în acest fel, cheia eliberării. IUBEŞTE ŞI ACCEPTĂ LUMEA EXACT AŞA CUM ESTE EA.

Modul în care simţi şi vezi lumea depinde în totalitate de nivelul tău vibratoriu specific. Atunci când vibraţiile tale dominante se schimbă, întreaga lume pare să se schimbe.

Urmăreşte deci să-ţi iubeşti stările proaste, plictiseala, disperarea. Să ştii că modificându-ţi doar ideile (conţinutul mentalului) nu se va schimba nivelul tău vibrator.

Pentru a-ţi expansiona conştiinţa este aproape inutil să adopţi pasiv idei noi, să-ţi modifici crezul (idealul) sau să-ţi cauţi alt anturaj pe care îl consideri mai spiritual. Nu este deloc întâmplător că eşti acolo unde eşti, deci încearcă să ai o nouă atitudine interioară înainte de a căuta să schimbi ceva la exterior.

IUBEŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI.

Definiţia pe care am dat~o iubirii este acţiunea de a fi plini de fericire în acelaşi spaţiu cu alte fiinţe. O mare parte din ceea ce considerăm a fi noi înşine - corpul fizic, mintea,

sentimentele - include de fapt bilioane de alte fiinţe ce se află instantaneu în stare de rezonanţă telepatică.

Atunci când te iubeşti pe tine însuţi, în realitate iubeşti un număr colosal de alte fiinţe asemănătoare cu tine datorită unei inefabile empatii pe care o stabileşti chiar fără să bănuieşti.

Din alt punct, de vedere, a te iubi pe tine însuţi înseamnă a tinde să fii plin de încântare şi euforie în acelaşi spaţiu cu propriile tale creaţii mentale. Realizează cu anticipaţie cât de contractat vei deveni atunci când vei avea tendinţa, conştient sau nu, să refuzi propria ta lume interioară.

Astfel, a te iubi pe tine însuţi nu înseamnă nicidecum să faci aceasta numai pentru a-ţi satisface orgoliul, de asemenea, aceasta nu înseamnă că vrei să dovedeşti cu orice preţ că eşti superior, căci aceasta te va ajuta să simţi că a fi aşa cum eşti este o formă nebănuită de extaz.

Egalitate şi evoluţie lăuntrică

Marea majoritate a acţiunilor noastre se supun legilor expansiunii şi contracţiei. Aşa cum am spus şi mai înainte, legile nu vin de nicăieri din afara noastră. Datorită faptului că suntem fiinţe egale în potenţial, rezultă anumite adevăruri legate de relaţiile noastre cu ceilalţi.

Totul este aşa cum trebuie să fie pentru ca acest Univers viu să existe. Acest adevăr esenţial poate fi înţeles plenar numai în momentul în care se percepe intuitiv această ordine şi armonie universală prin meditaţie şi revelaţie. Nu putem oferi cel mai adesea prin cuvinte decât speculaţii aride despre modul cum aceste legi se manifestă în experienţele noastre umane.

Ideea de egalitate a fiinţelor umane este de obicei concepută ca o coborâre la cel mai de jos numitor comun sau ca o stabilire pe un nivel mediocru, lipsit de personalitate.

Dar egalitatea aşa cum o percep yoghinii implică trezirea maximă a disponibilităţilor lăuntrice prezente în fiecare dintre noi şi folosirea acestora pentru a ajunge cu toţii la nivelul cel mai înalt ai totalei conştiinţe cosmice infinite, cu alte cuvinte la starea predominantă de SPAŢIU PUR, fără ataşament sau rezistenţă, cu o totală libertate de a experimenta şi de a conştientiza o fuziune euforică globală cu alte fiinţe care au atins faza celui mai înalt extaz.

La toate nivelele de vibraţie, cu excepţia ultimului, nu există decât iluzia cantităţii şi valorii, a iubirii mai mari sau mai mici, a inteligenţei şi a puterii. Faţă de ceilalţi apărem aşa cum suntem, dar LA NIVEL POTENŢIAL suntem în fond egali.

Durerea, gelozia, suferinţa, suspiciunea, ura, tristeţea, egoismul este experienţa de A NU FI CAPABIL SĂ FII PLIN DE FERICIRE în acelaşi spaţiu cu alţii.

Tot ceea ce trebuie să faci pentru a pune cât mai repede capăt acestor stări mizerabile este SĂ FII ORICÂND DISPUS SAU PREGĂTIT să conştientizezi plenar tot ceea ce se prezintă înaintea conştiinţei tale. Ceea ce refuzi să accepţi sau orice aspect căruia îi negi dreptul la existenţă nu poate fi controlat.

Prin însăşi acest refuz al negaţiei, pur şi simplu DETERMINI în mod ineluctabil manifestarea accelerată a aceea ce ai refuzat sau negat. Din această cauză se spune că bunele intenţii dau adesea roade.

Tot ceea ce este manifestare îşi are sursa în SPIRIT, de aceea, toate relele care apar în viaţa noastră există numai datorită faptului că la un moment dat am refuzat să admitem că le-am putea crea chiar noi, prin acţiunile noastre.

Pentru a ieşi din acest cerc vicios nu trebuie să refuzăm, să ne împotrivim, ci să fim dispuşi în permanenţa să admitem că acel rău poate apare, într-un cuvânt - să iubim detaşat acel rău.

Acest aspect trebuie să fie bine înţeles: trebuie să ne ducem la doctor şi să ne îngrijim dacă suntem bolnavi; trebuie să ne apărăm în cazul unui vagabond care vrea să ne atace; trebuie să evitam persoanele pe care nu le agreăm; este necesar să facem tot ceea ce credem că este firesc DAR, făcând toate acestea, trebuie SĂ PĂSTRĂM O TOTALĂ DESCHIDERE A CONŞTIINŢEI şi să ne amintim permanent că răul apare direct proporţional cu intensitatea refuzului nostru de a-l iubi.

Pentru că dacă vom refuza sa admitem de exemplu, că există automobile, mai devreme sau mai târziu vom fi loviţi de unul dintre acestea şi asta nu neapărat drept pedeapsă, ci pur şi simplu pentru că NU SUNTEM ATENŢI să vedem dacă trece vreun automobil sau nu, fiindcă nu suntem dispuşi să admitem că automobilele au dreptul să existe şi că, prin urmare, ne pot lovi.

Rezistenţa, non-acceptarea, împotrivirea încrâncenată pe care o resimţim vis a vis de un rău, face ca acesta să se manifeste mai devreme sau mai târziu (ulterior) în experienţele vieţii. DE CE ÎŢI ESTE FRICĂ, DE ACEEA NU SCAPI - spune un proverb străvechi.

Universul este o ţesătură de relaţii de iubire care acţionează prin rezonanţă conform unor legi perfect de obiectiv definite; atunci când iubeşti progresezi rapid şi generezi în jurul tău fericire. Nu trebuie să aştepţi o viaţă ca să evoluezi. Evoluţia nu se face orizontal în timp.

Toate stările de conştiinţa suni accesibile oricui, chiar în acest moment. Împărăţia TATĂLUI este AICI, ACUM. Orice responsabilitate din trecut sau din viitor există în acelaşi timp în stare potenţială. Ea este în permanenţă aici şi se poate ajunge la ea cu uşurinţă modificându-se vibraţia lăuntrică predominantă.

Timp şi vibraţii

Experienţa timpului poate fi modificată prin schimbarea vibraţiilor dominante ale fiinţei. La nivelul predominanţei SPAŢIULUI, atunci când suntem complet expansionaţi, timpul este adesea perceput cu un etern prezent, deoarece trecerea timpului nu necesită timp pentru a fi conştientizată.

Să presupunem că cineva mişcă o masă şi o ceaşcă alunecă de pe masă şi începe să cadă. Rapiditatea cu care primeşti informaţii prin simţuri este direct proporţională cu rapiditatea vibraţiilor tale dominante.

Dacă vibraţiile tale dominante. sunt foarte lente, vei percepe să zicem numai începutul căderii şi sfârşitul ei. Dacă vibrezi rapid, datorită punerii în stare de rezonanţă, vei primi foarte multe mesaje începând cu momentul în care ceaşca se desprinde de masă; vei avea certitudini că ai suficient timp să o prinzi dacă vrei aceasta şi vei putea prevedea cu exactitate traiectoria ceştii şi locul unde se va sparge, cu mult înainte ca acest lucru să se producă.

Să nu uităm, deci, că atunci când vibraţiile noastre sunt lente, timpul pare să se scurgă rapid, în aşa fel încât evenimentele par să se deruleze mult prea repede decât ar fi necesar pentru a le putea controla.

Cu cât vibrăm mai rapid, cu atât evenimentele vor părea că se derulează mai lent, şi cu atât mai mult ne vom simţi mai capabili să le controlăm. Cu cât iubim mai mult, în maniera expusă aici, cu atât mai rapid vibrăm şi cu atât mai puţin vom simţi nevoia să controlăm ceva la modul forţat, deoarece atunci participam la armonia universală, plenar conştienţi şi cu atât mai puţin ne vom teme de schimbare şi variaţie.

Experienţele vor fi trăite mult mai lent, mult mai amplu şi profund. Viziunea predominantă pe care o avem asupra lumii ne poate ajuta să ne dăm seama de nivelul nostru specific de vibraţie. Dacă lumea ne apare cel mai adesea ca un joc spontan, minunat, fascinant, lipsit de pericole, aceasta înseamnă atunci ca vibrăm rapid.

Dacă însă lumea ne apare ca o luptă continuă, fiind cel mai adesea pentru noi apăsătoare şi terifiantă, atunci vibrăm lent şi pentru a ne depăşi acest nivel trebuie să ne iubim pentru că vibrăm lent. În afara sau înlăuntrul nostru nu este necesar să schimbăm ceea ce este, ci este necesar să modificăm numai felul în care percepem ceea ce este.

Să privim totul cu calm, să iubim aceasta şi NUMAI DUPĂ ACEEA vom putea să ne depăşim (transcendem). Numai după ce vom învăţa să iubim Infernul vom putea ajunge fulgerător în Paradis.

Eu şi ceilalţi

Există multe cuvinte care încearcă să definească ce înseamnă a fi total expansionat: conştiinţă totală infinită, completitudine, libertate absolută, iubire divină, extaz atemporal, siguranţă deplină, stabilitate eternă, inteligenţă cosmică supremă, compasiune universală infinită.

Să ne ocupăm aici în continuare de aspectul stabilităţii. Absoluta stabilitate etern durabilă a interacţiunilor dintre fiinţe există spontan la nivelul SPAŢIULUI, deoarece aici toate realităţile (legăturile) sunt permanente, în virtutea faptului că fiinţele implicate au acelaşi nivel comun de expansiune.

La nivele mai contractate - unde prin definiţie există o anumită restrângere a conştiinţei - stabilitatea interacţiunilor nu mai este durabilă. Atunci când intrăm în contact cu fiinţe ale căror vibraţii sunt mult diferite de ale noastre, resimţim în mod firesc, instabilitate, suspiciune, nesiguranţă şi teamă.

Nivel de vibraţie mai elevat decât al meu:

CELĂLALT EU va tinde spontan şi în mod conştient să-mi ridice nivelul de vibraţie pentru a mă aduce la nivelul lui. Eu dimpotrivă voi avea tendinţa, de cele mai multe ori inconştient, să-i cobor nivelul vibrator.

Nivel de vibraţie mai scăzut decât al meu:

CELĂLALT va tinde de cele mai multe ori inconştient, să-mi coboare nivelul vibrator pentru a mă aduce la nivelul lui. Eu dimpotrivă voi avea tendinţa conştientă să-i ridic nivelul vibrator.

Nu opune nici o împotrivire vibraţiilor altor fiinţe, acordă libertate totală expansiunii sau contracţiei tuturor celorlalte fiinţe.

Dacă tu, de exemplu, îţi iubeşti ignoranţa în care exişti mai mult decât iubeşte cineva cunoaşterea expusă aici, atunci TU EŞTI PE UN NIVEL MAI ELEVAT DECÂT ESTE CELĂLALT.

Nu există aproape nici o evidenţă exterioară care să ne arate cât de mult sau cât de puţin se iubeşte celălalt pe sine însuşi, deoarece o fiinţă umană poate avea o viziune limitată de propriul său nivel şi de aceea ceea ce vedea ea în celălalt este, într-un anumit sens, ea însăşi.

Un proverb spune în această direcţie că ÎI JUDECĂM ADESEA PE CEILALŢI DUPĂ PROPRIA NOASTRĂ PERVERSITATE. Nu contează cât de stupizi, confuzi sau lipsiţi de iubire pot apare în viziunea noastră ceilalţi oameni. NOI NU AVEM DREPTUL SA TRAGEM.CONCLUZIA PRIPITĂ CĂ ACEŞTIA AU UN NIVEL DE CONŞTIINŢĂ INFERIOR NOUĂ.

Poate că ei uneori trăiesc o extrem de intensă iubire în direcţii pe care noi ori nu le înţelegem deocamdată, ori nu le percepem încă. Felul în care noi îi vedem pe ceilalţi este în funcţie de propriul nostru nivel vibrator.

Să nu uităm că omul aşa-zis „obişnuit" este adesea unealta înţeleptului, iar cel ce nu-şi iubeşte unealta de care se foloseşte detaşat, este adâncit în eroare. Să ne amintim în permanenţă că fiinţele pe care le considerăm acum vulgare, nespirituale, stupide, nebune, aceste fiinţe, chiar fără să ştie, ne pot ajuta foarte mult să ne iluminăm DACĂ vom învăţa să le iubim detaşat şi să iubim ATITUDINEA noastră faţă de ele.

Să respectăm, prin urmare pe ceilalţi oameni, dreptul de a fi exact aşa cum sunt. Negând unei fiinţe libertatea de a fi în ignoranţa şi de a greşi, noi greşim, de asemenea. A lăsa

altora libertatea de a fi proşti, ignoranţi, limitaţi, inconştienţi este un pas extrem de important pe calea progresului spiritual; şi acest pas îl putem face cu uşurinţă în fiecare zi.

Noi toţi, fiecare dintre noi suntem canale de energie prin care se revarsă mai mult sau mai puţin - în funcţie de aspiraţia fiecăruia - beatitudinea spirituală supremă, ori pentru ca această revărsare să fie continuă şi totală, tot ceea ce trebuie să facem este să fim canale total deschise.

Dacă stăm şi privim în permanenţă numai soarele, viziunea noastră asupra lumii poate fi considerabil distorsionată de lumina extraordinar de puternică; dacă stăm însă în aşa fel încât lumina soarelui să ajungă la celelalte fiinţe PRIN NOI, vom percepe în permanenţă mult amplificată frumuseţea şi perfecţiunea lumii şi vom cunoaşte noi înşine gloria eternă a Creaţiei."

69.

În măsura în care voi mai avea trări spirituale deosebite, vise interesante sau orice alte inspiraţii care să merite a fi consemnate, acest Jurnal spiritual va continua... Şi am convingerea că va continua, exceptînd unica situaţie în care voi părăsi această lume definitiv prin aşa zisa moarte... Deşi impresa sau chiar convingerea mea este că voi trăi mai mult de 80 de ani în acest corp, totuşi nu pot fi sigur... Ceea ce mă interesează ca prioritate numărul Unu, este să iubesc dumnezeieşte întreaga Creaţie Divină, plus alte cîteva dorinţe-aspiraţii, dar dacă voi beneficia de Graţia Iubirii Divine, orice altceva mai poate să aştepte !...

(*va urma*)